DIANE CHAMBERLAIN

Minciuni din dragoste

DIANE CHAMBERLAIN

Minciuni din dragoste

DIANE CHAMBERLAIN

Minciuni din dragoste

Diane Chamberlain

Minciuni din dragoste

Traducere din limba engleză

Raluca Moţ

LIRA

2012

The Lies We Told

Diane Chamberlain

Lira, parte a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteţi vizita pe

www.litera.ro

Minciuni din dragoste

Diane Chamberlain

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Diana Calangea

Corector: Cristiana Miu

Copertă: Andrei Gamarţ

Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-686-289-9

ISBN PDF: 978-606-686-290-5

ISBN Print: 978-606-600-784-9

elefant.ro

Pentru sora mea, Joann Lopresti Scanlon.

Suntem nespus de norocoase să ne avem una pe cealaltă.

Maya

Fiecare familie are o poveste, spusă şi respusă de atâtea ori, încât pare trainică şi incontestabilă. Gravată în piatră. Iată care este, în esenţă, povestea familiei mele:

Părinţii mei au fost ucişi de un străin mascat, care i-a împuşcat pe aleea din faţa casei noastre.

Sora mea, Rebecca, este frumoasă, sălbatică, stăpână pe sine şi foarte independentă. Nu are nevoie de nimeni pentru a fi fericită. Are însă nevoie de senzaţii tari.

Eu sunt sensibilă, tăcută, deşteaptă şi temătoare, opusul surorii mele din multe puncte de vedere. Eu am nevoie de siguranţă, de protecţie şi de un bărbat care să mă iubească.

De cele mai multe ori, poveştile de familie se dovedesc până la urmă a fi gravate în nisip, şi nu în piatră. Până şi părţile despre care noi credem că sunt adevărate – până şi cele despre noi înşine – se destramă la o cercetare mai amănunţită. Acestea sunt minciunile pe care le spunem tuturor despre noi. Acestea sunt minciunile pe care ni le spunem nouă înşine.

prolog

Maya

Am ştiut momentul exact în care tata a cotit din stradă pe aleea casei noastre din Annandale, Virginia, deşi eram ghemuită pe bancheta din spate, cu ochii închişi. Eram pe jumătate adormită, o stare de semiconştienţă în care îmi doream să rămân pentru totdeauna, să pot uita ce făcusem. Ropotul ploii răsuna tare pe plafonul maşinii, dar am auzit totuşi scrâşnetul pietrişului şi am simţit hurducătura familiară când maşina a trecut peste capacul canalului. Ajunseserăm acasă. Trebuia să deschid ochii, să-mi întind trupul chinuit de adolescentă de 14 ani şi să intru în casă, prefăcându-mă că nu se întâmplase nimic, deşi, în realitate, lumea mea se prăbuşise. Sau cel puţin aşa credeam. Nu ştiam că eram la doar câteva secunde distanţă de adevăratul colaps al lumii mele. Momentul în care avea să se schimbe totul.

Tata frână brusc.

– Ce naiba?…

M-am ridicat, tresărind din cauza unei dureri fulgerătoare în pântece. În lumina farurilor, am văzut-o pe mama fugind către maşină, agitându-şi braţele în aer. Nu ţineam minte să o mai fi văzut vreodată pe mama alergând. Nu o văzusem niciodată să arate atât de dezordonat, cu părul ei negru ud şi lipit de cap, cu rochia lipită de coapse. Mi s-a pus un nod în gât şi am gemut încet. „Ştie”, mi-am zis. „Ştie unde am fost.”

Mama smuci portiera din dreapta, iar eu mă pregăteam deja pentru ce avea să spună. Sări în maşină.

– Porneşte! strigă ea, trântind portiera. În marşarier! Grăbeşte-te!

Mirosea a ploaie. Mirosea a frică.

– De ce?

Tata rămăsese cu ochii la ea, profilul lui descriind o siluetă perfectă – ochelarii cu rame subţiri, nasul roman – o imagine ce avea să mi se întipărească în minte pentru totdeauna.

– Grăbeşte-te! strigă mama.

– De ce eşti?…

– Porneşte odată! Dumnezeule! Uite-l!

Mama ne arătă ceva în faţă, iar în lumina farurilor se zări silueta unui bărbat ce se îndrepta spre maşină.

– Cine e ăsta? Tata se apleca în faţă, scrutând semiîntunericul. Poartă o… o mască de schi?!

– Dan! Mama apucă schimbătorul de viteze. Porneşte!

Eram trează de-a binelea deja, frica invadându-mi trupul încă înainte ca farurile să lumineze ochii de un albastru glacial ai bărbatului. Încă înainte să văd arma. Instinctiv m-am ghemuit în spatele scaunului şoferului, cu braţele deasupra capului, dar oricât de tare aş fi strigat, nu reuşeam să acopăr zgomotul focului de armă. Se auzea din nou şi din nou. Mai târziu, mi-au spus că trăsese doar cinci gloanţe, dar aş fi putut jura că fuseseră cinci sute.

Cele mai clare amintiri din acea zi vor fi întotdeauna pentru mine detunătura armei, ochii albaştri ca de gheaţă, profilul tatălui meu, rochia mamei lipită de coapsele ei.

Şi sora mea.

Mai presus de toate, sora mea.

capitolul 1

Maya

Trecusem pe lângă imensa clădire joasă de pe Bulevardul Capital de nenumărate ori, dar nu intrasem niciodată acolo. În acea zi însă, mă simţeam liberă, capricioasă şi impulsivă. Toate mamele din cartierul meu îmi spuseseră că în vechiul depozit găseai chilipiruri grozave. Nu aveam nevoie de chilipiruri. Eu şi Adam ne puteam permite tot ce ne doream. Cu două salarii de medici – un ortoped pediatru şi un anestezist – banii nu reprezentaseră niciodată o problemă pentru noi. Dar abia când am intrat în clădire, lăsându-mă învăluită de aroma uleiului de lămâie, mi-am dat seama de ce mă aflam acolo. Mi-am amintit de Katie Winston, una dintre colegele mele din clubul de carte din cartierul North Raleigh, povestind despre mobila grozavă pentru copii pe care o găsise acolo. Katie era însărcinată cu primul copil la acea vreme. Acum îl aştepta deja pe al treilea. „În sfârşit voi fi şi eu în rândul lumii”, mi-am spus, intrând în holul clădirii care avea podeaua acoperită cu covoare orientale şi pereţii zugrăviţi în auriu cu picăţele.

Toate cele cincisprezece femei din clubul de carte aveau copii, cu excepţia mea. Erau întotdeauna amabile şi primitoare, dar mă simţeam lăsată pe dinafară în discuţiile despre colici, creşe, argumente şi contraargumente pentru programul şcolar fără vacanţe lungi din Raleigh. Credeau că nu mă interesează. Faptul că eram medic mă diferenţia din start de majoritatea dintre ele şi eram convinsă că, în ochii lor, alesesem cariera în defavoarea rolului de mamă. Toate erau casnice. Majoritatea avuseseră cariere scurte înainte de a rămâne însărcinate şi două dintre ele încă mai lucrau de acasă, dar ştiam că mă consideră o intrusă în cercul lor. Nu ştiau cât de mult îmi doream să fiu ca ele. Păstrasem acest sentiment pentru mine. Acum însă, eram pregătită să-l împărtăşesc lumii. Aveam să le spun vecinelor la următoarea întâlnire. Speram să o pot face fără a izbucni în plâns.

Se împlineau şaisprezece săptămâni. Mi-am pus mâna pe abdomenul uşor bombat, plimbându-mă pe culoarul cel mai din stânga al clădirii, pe lângă standuri cu mobilă veche frumoasă şi obiecte lucrate de mână. Eram în siguranţă. Noi eram în siguranţă. Majoritatea aşteptau să treacă primul trimestru pentru a împărtăşi vestea, dar eu şi Adam ştiam că nu era suficient să ajungi în săptămâna a douăsprezecea. Ajunsesem la douăsprezece săptămâni şi două zile ultima dată.

Deciseserăm ca de data aceasta să aşteptăm patru luni. Şaisprezece săptămâni. Nu aveam să spunem nimănui mai devreme – cu excepţia Rebeccăi, desigur – şi nu aveam să începem decorarea camerei copilului până când nu treceam de pragul celor şaisprezece săptămâni.

Zâmbind în sinea mea, mă plimbam calmă prin clădire ca şi cum nu aş fi căutat nimic în mod special. Unele standuri erau pline de o amestecătură de articole, înghesuite atât de tare, încât nu aş fi putut intra nici dacă aş fi vrut. Altele erau exemple de minimalism: rafturi dispuse la întâmplare, cu câte un singur articol. Unele standuri aveau pietriş la intrare pentru a da impresia de magazin situat la colţ de stradă şi nu într-un stand dintr-un depozit. Rustler's Cove. Angie's Odds 'n' Ends. North Carolina Needlepoint. Erau puţini cumpărători şi nimeni nu părea să păzească marfa. Nu te-ar fi văzut nimeni dacă voiai să bagi ceva în buzunar. Nu ar fi fost nimeni să te oprească. Acel gen de încredere în natura umană m-a umplut brusc de bucurie şi am ştiut că hormonii îşi făceau de cap, ameţindu-mă.

Mi-am trecut degetele peste blatul neted şi lustruit al unei mese dintr-un stand, apoi am pipăit marginile unei cuverturi în următorul. Am trecut pe lângă un stand în care se aflau doar o masă cu o cafetieră, un platou cu brioşe cu afine, un afiş mic pe care scria „Cafea: gratis, Brioşe: 1,50$ bucata" şi un coşuleţ cu şase bancnote de un dolar. Nu am putut rezista. Am luat două brioşe pentru micul dejun de a doua zi şi am strecurat o bancnotă de cinci dolari în coş. Am plecat mai departe, simţind cum mă umplu de o bucurie lipsită de sens. Exista încrederea că oamenii aveau să îşi plătească brioşele. Ce lume minunată!

Îmi venea să îl sun pe Adam doar pentru a-i auzi vocea. De când nu mai făcusem asta? Să îl sun fără motiv? Nu îl văzusem înainte să plece la spital în acea dimineaţă şi toată ziua consultasem pacienţi în cabinetul meu. Dacă totul mergea bine cu operaţiile lui Adam din acea zi, ar fi ajuns acasă la timp pentru a ieşi să luăm cina. Puteam sărbători pragul de şaisprezece săptămâni împreună. Copilul trebuia să se nască de Anul Nou. Ce ar fi fost mai potrivit de atât? Începutul unui nou an. O nouă viaţă pentru noi trei. Lucrurile aveau să meargă mai bine cu Adam acum. De când aflasem că sunt însărcinată, între noi se crease o tensiune pe care nu o admiteam cu adevărat din cauză că nu ştiam cum să scăpăm de ea. Ca să fiu sinceră, trebuie să recunosc că tensiunea existase cu mult înainte de asta. Acum însă, eram sigură că avea să dispară. Aveam să discutăm la cină în acea seară, în sfârşit cu promisiunea unui viitor plin şi strălucitor în faţă. Poate aveam să facem liste cu nume, ceea ce nu îndrăzniserăm până atunci. Apoi aveam să ne întoarcem acasă şi să facem dragoste – să

facem dragoste cu adevărat, aşa cum obişnuiam să facem înainte de a încerca să facem copii. Odată ne potriveam de minune în pat. Voiam să fie din nou la fel.

Am văzut un afiş atârnat de un stand aflat la câţiva metri în faţa mea. Pe el scria „BabyCraft” şi m-am îndreptat într-acolo. Acesta era locul de care povestise Katie, eram sigură. Aroma de lămâie se înteţi înăuntrul standului dreptunghiular. Era plin de mobilă, dar totul era ordonat. Pătuţuri, dulapuri şi leagăne albe într-o parte, pătuţuri, mese de înfăşat şi balansoare de culoarea cafelei în cealaltă parte. Am început să tremur de nerăbdare, neştiind la ce să mă uit mai întâi. Fiecare piesă de mobilier avea o etichetă care anunţa că piesele originale fuseseră refinisate pentru a întruni standardele de siguranţă ale secolului douăzeci şi unu. Vopseaua cu plumb – îndepărtată. Barele – apropiate mai mult. Mobila era superbă. Deşi eu şi Adam ne abţinuserăm să transformăm una din încăperi în camera copilului, plănuiserăm deja totul până în cel mai mic detaliu, stând treji noaptea şi discutând. Câţi bărbaţi şi-ar fi dat atât interesul? Fusese mai uşor să ne imaginăm cum doream să fie pictaţi pereţii din camera copilului, decât să ne imaginăm copilul. Acest lucru avea să se schimbe acum.

Am stat aproape o oră în standul spaţios, scriind notiţe despre mobilă pe BlackBerry. Preţuri. Datele de contact ale patronului magazinului. Totul. Şi, în cele din urmă, fără tragere de inimă, am plecat mai departe. Nu puteam să cumpăr nimic. Nu încă. Nu eram pregătită să mă joc cu soarta.

Urma să nasc la aproape treizeci şi cinci de ani. Mi-ar fi plăcut să am primul copil mai devreme, dar acum nu îmi mai păsa. Primul copil. Aveau să urmeze şi alţii, cel puţin încă un copil care să se folosească de mobilă. Poate doi. Poate o casă întreagă, mi-am zis eu, simţind din nou ameţeala.

Adam mă sună pe mobil chiar când intram în casă.

– Va fi o noapte lungă, spuse el. Au apărut câteva operaţii de urgenţă şi trebuie să particip şi eu. Te simţi bine?

– Foarte bine, am răspuns eu, deschizând uşa din spate ca să îi dau drumul lui Chauncey în curte, şi observând cam târziu cele patru căprioare care molfăiau azaleele.

Chauncey se năpusti pe treptele verandei, lătrând din toţi rărunchii, iar pe mine mă pufni râsul văzând cu câtă indiferenţă îl priveau

căprioarele. Ştiau că nu avea să treacă de gardul invizibil.

– Ce e cu Chaunce? întrebă Adam.

– Căprioarele, am răspuns, fără să pomenesc de azalee. Căprioarele i se păreau lui Adam frumoase şi amuzante până venea vorba despre grădină. Mănânci la spital? l-am întrebat, ştiind că mica noastră sărbătorire trebuia să aştepte până a doua zi.

– Da. Se opri preţ de o clipă. Voi lucra cu Lisa în seara asta, spuse el, referindu-se la o colegă chirurg care era o bună prietenă de-a noastră. Pot să îi spun despre Mormolocul Polly?

Am zâmbit. Copilul avea să poarte numele lui de familie – Pollard – iar el începuse să îi spună Mormolocul Polly cu câteva săptămâni în urmă. În acel moment am ştiut: era încrezător că totul avea să fie bine de data asta. Am tresărit puţin neliniştită la gândul de a-i spune Lisei, dar m-am calmat. Era timpul să ne împărtăşim bucuria cu cei din jur.

– Sigur, am răspuns eu.

– Grozav, My. Parcă îl auzeam cum rânjeşte. Hai să facem o noapte albă, să stăm de poveşti până în zori, bine?

„Oh, da."

– De-abia aştept, i-am spus.

L-am hrănit pe Chauncey şi am mâncat o salată, apoi am urcat în încăperea care avea să fie camera copilului. Singura piesă de mobilier dinăuntru era un balansoar. Un lucru pe care nu mai trebuia să îl cumpărăm şi nu îmi păsa dacă nu avea să se asorteze cu mobila nouă de la BabyCraft. Era balansoarul meu din copilărie. Mama ne hrănise şi ne ţinuse la piept şi pe mine şi pe Rebecca în acel balansoar. Era una dintre puţinele piese de mobilier moştenite de la părinţii mei. Rebecca nu păstrase nimic, desigur. Locuia într-un apartament la etajul al doilea în clădirea Durham Victorian a Dorotheei Ludlow, şi îşi încropise mobila din tot ce îi picase în mână. Stătea puţin acasă şi nu îi păsa de lucrurile astea, dar eu mi-aş fi dorit să ne fi gândit mai bine şi să fi păstrat mai multe lucruri de-ale părinţilor. Eram adolescente pe atunci şi numai la mobilă nu ne gândeam. Păstraserăm balansoarul doar pentru că asistenta socială ne spusese că într-o bună zi aveam să ne bucurăm că-l aveam, iar noi nu avuseserăm putere să o contrazicem.

Aşezată în balansoar, îmi imaginam mobila de la BabyCraft în cameră. Avea să încapă la fix, lăsând loc şi pentru pictură pe un perete. Mi-am pus mâinile pe burtă.

– Ce părere ai, micuţule? Animale? Un fel de Arca lui Noe? Sau peşti? Păsări? „Visez”, mi-am spus. De când nu mi-am mai permis să visez?

– Eşti o raritate, îmi spusese Adam mai demult, pe când abia ne cunoscuserăm şi totul părea strălucitor în relaţia noastră. Pe jumătate medic, pe jumătate visătoare. Om de ştiinţă şi femeie romantică, totul într-un singur ambalaj încântător.

O, câtă dreptate avusese şi cât de incomod putea fi acest amalgam de trăsături uneori! Mă puteam vedea casnică, asemenea multora dintre vecinele mele, ducând o viaţă dedicată în totalitate copiilor. Dar îmi plăceau şi provocările meseriei. Ştiam că aveam să găsesc o metodă de a le face pe amândouă. Planul meu pentru următoarele luni era să continui să lucrez, oprindu-mă cât mai aproape de data sorocului, atâta timp cât sarcina evolua fără probleme. Şaisprezece săptămâni. Avea să fie bine.

Străzile din cartierul nostru erau pustii pe când îl plimbam pe Chauncey, înainte de culcare. Luna plină era învăluită de nori cenuşii transparenţi şi afară burniţa mărunt, picurându-mi în păr. Luna august fusese ploioasă. Trecând pe sub un felinar, am observat stropii minusculi strălucind în blana lui Chauncey. Casele erau aşezate la distanţă unele de altele pe străzile şerpuite, fără trotuare, şi erau construite în stiluri diferite. Din cărămidă, în stilul colonial, ca şi a noastră, sau contemporane, acoperite cu lemn de cedru. Între ele se întindeau pâlcuri de pomi, iar drumul dintre case era mărginit de copaci. Cum Adam ne însoţea de obicei în această ieşire târzie, plimbarea prin întuneric în cartierul nostru cât se poate de sigur mă nelinişte puţin. Cu toate că Chauncey era un câine mare. Cincizeci de kilograme. Corcitură între câine de munte elveţian şi ciobănesc german, poate. Era închis la culoare şi arăta fioros, dar avea personalitatea unui miel. Era minunat în preajma copiilor şi acesta fusese cel mai important criteriu când îl aleseserăm de la adăpost cu trei ani în urmă. Nu ne gândiserăm atunci că aşteptarea unui copil avea să fie atât de lungă.

Durerea a fost atât de subtilă la început, încât o altă femeie probabil nici nu ar fi sesizat-o. Dar mai simţisem durerea asta înainte, ca şi cum un pumn îmi strângea lent uterul.

M-am oprit în faţa unui şir lung de brazi.

– Oh, nu, am şoptit eu. Nu. Dispari!

Chauncey mă urmărea cum îmi duceam mâna la gură, concentrându-mi toată fiinţa asupra acelei dureri abia perceptibile.

Trecuse? Mi-am ascuţit toate simţurile. Poate îmi imaginasem. Poate fusese doar un spasm cauzat de plimbare? Poate un deranj la stomac?

Chauncey s-a rezemat de piciorul meu şi i-am mângâiat capul mare. Mă gândeam să mă întorc încet acasă, dar picioarele îmi erau lipite de asfalt. Simţeam din nou durerea. Ca pe un pumn viclean.

Degetele îmi tremurară în timp ce căutam telefonul prins la curea. Dacă operaţia se terminase, Adam avea să răspundă. Dar când am scos telefonul, am format numărul surorii mele.

capitolul 2

Rebecca

– Ştii măcar cu câţi dintre bărbaţii de la conferinţa asta te-ai culcat?

Dorothea se uită prin restaurantul imens al hotelului, iar Rebecca îi urmări privirea, iritată.

– Poftim? spuse ea. Dot, vorbeşti prostii. M-am culcat exact cu unul. Brent.

Îl vedea pe Brent, cu părul nisipiu şi pielea bronzată, într-un grup de oameni aflat la o masă nu departe de cea la care ea şi Dorothea luau cina. Arăta ca un pierde-vară îmbătrânit, deşi ştia că îşi căpătase bronzul de la soarele din Peru, unde lucrase într-un sat devastat de alunecările de teren, şi nu în zilele pierdute pe plajă. Îl cunoştea de ani de zile. Nu mai putea spune că tresărea de dorinţă văzându-l, dar simţi acel gen de căldură care te cuprinde atunci când zăreşti un prieten bun.

– Nu mă refeream doar la săptămâna asta. Coada lungă, împletită şi căruntă a Dorotheei atârna periculos de aproape de farfuria ei. Întrebam, dintre sutele de bărbaţi prezenţi la conferinţă, cu câţi te-ai culcat de-a lungul anilor?

– Chiar vorbeşti serios? Rebecca îşi frecă braţele goale. Făcuse exerciţii aproape o oră la sala de sport a hotelului în acea dimineaţă, iar muşchii o dureau de încordare, aşa cum îi plăcea ei. Ce-ţi pasă ţie?

O adora pe Dorothea Ludlow, dar femeia asta putea fi o viperă uneori.

– Sunt doar curioasă. Libidoul tău m-a uimit întotdeauna. Eşti ca o fântână fără fund.

Adevărul era că Rebecca ar fi trebuit să stea să se gândească. Ar fi trebuit să se uite peste lista participanţilor la conferinţa Disaster Aid din San Diego, la care participase în fiecare an din ultimii zece, şi s-ar fi chinuit să îşi amintească cu câţi dintre participanţi se culcase. Probabil nu mai mult de unul la fiecare conferinţă. Deşi fusese un an în care se culcase şi cu pediatrul din California, şi cu medicul acela incredibil de sexy din Guatemala, de la Urgenţe, dar asta se

întâmplase cu cel puţin zece ani în urmă, pe când avea douăzeci şi ceva de ani, iar codul ei etic nu era pe măsura apetitului ei sexual. Apoi mai erau cel puţin patru sau cinci bărbaţi cu care se culcase când drumurile li se încrucişaseră pe teren. Se arătă puţin dezgustată la acest gând. Poate ar trebui să se gândească serios la cererea în căsătorie surpriză făcută de Brent cu o seară înainte.

– Brent m-a cerut în căsătorie aseară, zise ea. E nebun.

Dorothea ridică din sprâncene.

– Vrea să te prindă în laţ, punctă ea.

Brent îi cunoştea firea Rebeccăi. Ştia că nu era genul de femeie pe care să o poţi împacheta într-un ambalaj frumos şi să o instalezi într-un cabinet medical banal, şi nu i-ar fi cerut niciodată aşa ceva. Îi împărtăşea nevoia de a trăi periculos. Făcuseră scufundări cu rechini în Florida. Luaseră cursuri de paraşutism. Se antrenaseră împreună pentru semimaraton. Era greu să găsească un bărbat care să ţină pasul cu ea astfel. Dar căsătorie? Care era rostul?

– I-am spus să nici nu se gândească, zise ea.

Dorothea îşi plimba furculiţa prin soteul de legumele din farfurie.

– Crezi că ştii ce vrei, iubito, spuse ea, dar ştii doar ce crezi că vrei.

Rebecca se încruntă.

– Ce naiba înseamnă asta?

Dorothea dădu din umeri, iar Rebecca ştiu că nu avea să obţină un răspuns. O cunoştea pe Dorothea mai bine decât oricine. Ştia că era tăioasă doar atunci când durerea singurătăţii sale ieşea la suprafaţă. De când Louisa, partenera ei timp de treizeci de ani, murise cu un an urmă, înţepăturile Dorotheei căpătaseră o nouă dimensiune. Dar natura ei sfidătoare fusese cea care o ajutase să creeze Doctors International Disaster Aid1 în urmă cu douăzeci de ani, când oamenii îi spuneau că aceasta era o idee mult prea ambiţioasă pentru o femeie. Încăpăţânarea şi pasiunea ei transformaseră DIDA în organizaţia respectată care devenise în prezent. Munca era lipsită de farmec, nu era deloc profitabilă, şi nici sigură uneori, dar era nespus de necesară. În ultimii câţiva ani Rebecca ajunsese unul dintre medicii cu normă întreagă ai DIDA, mâna dreaptă a Dorotheei pe teren. Rebecca o întâlnise la o strângere de fonduri din Chapel Hill, iar Dot recunoscuse sămânţa pasiunii în ea, curajul şi nevoia de a face ceva cu adevărat

util cu talentul ei medical. Dot exploatase energic acele calităţi. Devenise cea mai bună prietenă a Rebeccăi. Mentorul ei. Mama. În cadrul unei întruniri restrânse în casa unde locuiau Dorothea şi Louisa, o prezentă pe Rebecca partenerei sale, care înţelese de îndată ce punea la cale Dorothea. Louisa o trase pe Rebecca în cămară, departe de urechile celorlalţi invitaţi.

– Dot încearcă să te seducă, spuse ea.

Rebecca făcu ochii mari.

– Poftim?

– Are aproape şaizeci de ani. De ani întregi spune că vrea să găsească pe cineva care să preia conducerea DIDA.

– Abia mă cunoaşte, respinse ideea Rebecca.

– Dot citeşte oamenii, insistă Louisa. A ştiut doar uitându-se la tine că tu eşti aceea.

Louisa avusese dreptate, desigur, şi deşi Rebecca nu spusese niciodată direct „Da, voi prelua DIDA când vei fi pregătită să predai frâiele", era ca o înţelegere tacită între ele, care nu trebuia discutată.

Deşi cuvântul „seducţie" folosit de Louisa o speriase la început, Rebecca ştia că Dorothea nu fusese niciodată interesată de ea din punct de vedere sexual. Pentru Dorothea, Rebecca era „de 1". Ea considera că preferinţa sexuală era înnăscută şi, pe o scară de la 1 la 10, heterosexualitatea absolută era 1, homosexualitatea totală era 10, iar bisexualitatea era 5,5. Când îi descria Rebeccăi persoanele pe care le cunoscuse, îi spunea „e cardiolog, practică medicina în Seattle, e de 3." Cu câţiva ani în urmă, Rebecca fusese interesată de un bărbat în timpul unei misiuni organizate după ce un cutremur distrusese un sat din Guatemala. Când îi povestise Dorotheei că era atrasă de el, aceasta scosese un sunet de dezaprobare, zicând:

– E de 7, nu vezi?

– Hai, termină, o contrazisese Rebecca. E cât se poate de heterosexual.

Dot dăduse din umeri.

– Eu te-am avertizat.

Şi chiar era de 7. Poate chiar de 8. Îi spusese Rebeccăi că nu este

căsătorit, dar ea află în curând că Paul, cel cu care bărbatul împărţea locuinţa, făcea mai mult decât să plătească jumătate din ipotecă. Dorothea îl citise dintr-o singură privire. Era bizară din punctul acesta de vedere.

Şi avea acelaşi talent şi ca medic, abilitatea de a diagnostica dintr-o privire sau cu o uşoară atingere. Rebecca învăţase atât de multe de la ea. Dorothea o transformase într-un doctor mai bun, dar îi şi alimentase nevoia de a lucra în zone devastate.

– Ai nevoie de o latură sălbatică pentru a face această muncă, iubito, îi spuse ea la începutul perioadei de seducţie. Iar tu o ai. Dar ai nevoie şi de disciplină.

– Sunt disciplinată. Rebecca se simţi insultată. Cum crezi că am terminat Medicina?

– Un alt fel de disciplină, întări Dorothea. Concentrare. Indiferent ce se întâmplă în jur – pene de curent, clădiri care se dărâmă, noroi până la genunchi – tu să vezi doar pacientul. Ai nevoie de ochelari de cal.

Rebecca învăţase să poarte ochelarii de cal, căpătase concentrarea şi dragostea de muncă. Nu îi plăcuse niciodată faptul că în lume aveau loc dezastre, dar când primea un telefon în miez de noapte anunţând-o că fusese un cutremur în America de Sud şi că trebuia să se prezinte de urgenţă la aeroport, simţea ca o undă de electricitate străbătându-i trupul.

– Brent, spuse Dorothea acum, e un bărbat bun.

Rebecca se aşteptase ca Dot să îi expună o mulţime de motive pentru care nici nu ar fi trebuit să se gândească la căsătoria cu Brent – sau cu oricine altcineva, de altfel. Dar probabil că Dorothea îl considera cea mai potrivită pereche pentru ea, având în vedere angajamentul lor faţă de DIDA. Relaţia lor fusese clădită pe prietenie şi respect reciproc. Era cea mai bună bază pentru căsătorie, nu-i aşa?

– Hm... da. Sorbi din vin. Aşa este. Dar nu văd ce rost are să mă căsătoresc cu el.

– Probabil e o idee proastă, fu de acord Dorothea. Dar te-ai gândit cum ar fi? Voi doi împreună la conducerea DIDA? Ar putea fi minunat, dacă te gândeşti. Foarte satisfăcător pentru amândoi.

Rebecca dădu ochii peste cap.

– Ştii că mă irită la culme când vorbeşti ca şi cum ai fi cu un picior în groapă.

O irita şi gândul de a împărţi conducerea DIDA cu Brent. Cu oricine.

Dorothea dădu din umeri.

– Sunt doar realistă.

– Fatalistă, mai degrabă.

Dorothea se aplecă spre ea, peste masă.

– Vreau să fii pregătită să preiei frâiele în ziua în care eu nu voi mai fi în stare, spuse ea. Poate peste douăzeci de ani, poate chiar mâine.

– Sper la cei douăzeci de ani, răspunse Rebecca. Ştii că sunt pregătită, adăugă ea liniştitor, vreau şi pot, Dot. Nu-ţi face griji.

– Să ne întoarcem la tine şi la Brent, spuse Dorothea, iar Rebecca îşi dădu seama că nu era prima dată când Dot se gândea la ei doi împreună la conducerea DIDA. Vă ciorovăiţi destul de mult.

– Ne ciorovăim? Rebecca zâmbi la acest cuvânt, dar trebuia să admită că Dorothea avea dreptate. E adevărat, recunoscu ea, dar numai pentru nimicuri.

– În amândoi arde dorinţa pentru munca în situaţii de dezastru, asta e sigur. Este la fel de sălbatic ca şi tine. Sau aproape, adăugă ea cu o nuanţă de ironie. Sunteţi de neîmblânzit.

Rebecca râse. Îi plăcu descrierea.

– Nici unul dintre voi nu şi-a dorit vreodată copii sau o casă în suburbii cu gard alb, continuă Dorothea. Aveţi aceleaşi valori.

Din nou, avea dreptate, îşi spuse Rebecca. Nu îşi dorise niciodată să se aşeze la casa ei. Nu îi păsa unde locuia, iar copiii nu făcuseră niciodată parte din planul ei. Fiind martoră la eforturile Mayei şi ale lui Adam de a avea un copil, văzând lucrurile pe care fuseseră dispuşi să le facă pentru a rămâne însărcinată, îşi dăduse seama că îi lipsea gena maternă.

– Mă surprinzi, Dot, spuse ea. Nu aş fi crezut că îţi doreşti să mă căsătoresc.

– Nu în mod special, dar este alegerea ta. De ce mi-ar păsa mie?

– Pentru început, pentru că îţi place să locuiesc cu un etaj deasupra ta.

– Fii serioasă. Dorothea luă o gură din paharul cu apă. Te apropii de patruzeci de ani şi…

– Treizeci şi opt!

– Nu eşti prizoniera mea. Nu prea vă văd căsătoriţi, pe tine şi pe Brent. Dar la conducerea DIDA aţi face o echipă splendidă.

– Ei bine, nu mă interesează să mă căsătoresc. Şi în plus, nu… Rebecca îşi îndreptă din nou privirea spre Brent. Nu sunt sigură că îl iubesc.

– Ori îl iubeşti, ori nu îl iubeşti.

– Nu există nici o cale de mijloc? Cu Louisa, nu a existat o perioadă în care nu erai sigură?

Nu discutaseră niciodată pe ocolite despre Louisa, dar Rebecca încă observa tristeţe în ochii Dorotheei când îi auzea numele. Învăţase multe despre suferinţă lucrând cu Dorothea. Nu te ascundeai de ea, dar nici nu o lăsai să îţi conducă viaţa.

– Am întâlnit-o pe Lou într-o zi de luni. Dorothea privi în depărtare. Marţi ştiam că o iubesc. Dar nu e întotdeauna atât de simplu. Îşi întoarse privirea spre Rebecca. Nu te căsători cu el decât dacă eşti sigură, spuse ea. Nu ar fi drept nici faţă de el, nici faţă de tine. Eşti o femeie independentă, cu I mare. Asta te face perfectă pentru DIDA. Dar nu la fel de perfectă şi pentru căsătorie.

Mobilul Rebeccăi vibră în buzunar, iar ea se uită cine o sună.

– E Maya, spuse ea.

– Ah, oftă Dorothea. Prinţesa. Făcu semn spre telefon. Haide. Răspunde.

Rebecca se lăsă pe spate în scaun şi deschise clapeta telefonului.

– Bună, surioară, spuse ea.

– Se întâmplă din nou.

Vocea surorii ei era înecată în lacrimi, iar Rebecca se îndreptă în scaun.

– Oh, nu, răspunse ea. La naiba. Eşti sigură? Unde eşti?

Dorothea rămase cu furculiţa suspendată în aer la jumătatea drumului către gură, iar Rebecca simţi cum o priveşte.

– Îl plimb pe Chauncey şi acum… mă sprijin de un blestemat de copac pentru că sunt la jumătate de kilometru de casă şi eu… e ca şi cum stând aici nemişcată aş putea să opresc cumva asta, dar ştiu că nu pot. S-a terminat, Becca.

Rebecca se ridică, şoptindu-i din vârful buzelor Dorotheei, „E pe cale să piardă sarcina”, şi ieşi din restaurant cu privirea înceţoşată.

– Bec?

– Sunt aici. Am vrut doar să ies din restaurant. Intră în toaleta femeilor, se încuie într-o cabină şi se sprijini de perete. Unde e Adam?

– La spital. Sunt sigură că e încă în operaţie.

Rebecca se simţi neajutorată. Era la patru mii de kilometri distanţă.

– Sângerezi?

– Sunt destul de sigură, spuse Maya. Aşa simt. Am să o sun pe Katie Winston – o vecină – să vină să mă ia. Nici măcar nu ştie că sunt însărcinată. Numai ţie ţi-am spus până acum. Îmi pare rău că te-am deranjat, dar voiam doar să…

– Of, taci, prostuţo. Rebecca îşi sprijini capul de faianţa de pe perete, cu ochii închişi. Îmi pare atât de rău, Maya. Credeam că de data asta va fi bine.

– Şi eu.

Mayei avea să îi fie foarte greu să îi spună lui Adam. Vestea avea să-l distrugă. Rebecca luase prânzul cu el la spital în urmă cu o săptămână şi era incapabil să îşi şteargă zâmbetul de faţă când vorbea – cu bucurie precautǎ – despre „Mormolocul Polly”. Ochii îi străluceau şi abia atunci Rebecca îşi dăduse seama cât de mult trecuse de când îl văzuse atât de fericit. Oricât de mult îşi dorea Maya copilul, Adam îl dorea şi mai mult. Se schimbase în ultimii ani. Era chipeş încă, desigur. Încă al naibii de sexy, deşi Maya nu păruse niciodată să observe acest lucru la el. Dar energia şi entuziasmul lui dispăruseră, puţin câte puţin, pe măsură ce el şi Maya eşuau în a-şi întemeia o familie. Acum, Rebecca simţea că speranţa lor într-un viitor mai bun se spulbera în vânt. Relaţia lor era însă solidă. Aveau să treacă peste asta la fel cum o făcuseră şi ultima dată. Şi înainte de asta.

– Vrei să vin acasă? întrebă ea, bazându-se pe refuzul Mayei. Pot lua avionul de dimineaţă.

– Nici vorbă, spuse Maya.

– Ascultă, sună-ţi vecina şi apoi sună-mă înapoi şi rămân cu tine la telefon până când vine să te ia, bine?

– Sunt bine acum. Nu e nevoie să…

– Sună-mă înapoi, Maya. Altfel îmi voi face griji.

– Bine.

Închise telefonul, dar nu se mişcă din cabină. Ştia prea bine cât de nedreaptă era viaţa. Vedea acest lucru în fiecare zi, prin munca ei. Văzuse acest lucru atunci când ea şi Maya îşi pierduseră părinţii. Dar unele lucruri păreau mai puţin drepte decât altele, iar acesta era unul dintre ele.

1 Organizaţia Internaţională pentru Asistenţă Medicală în Caz de Dezastre (n.tr.)

capitolul 3

Maya

– Adam? vocea mea se transformă în şoaptă, cu numele lui Adam pe buze încă dinainte de a deschide ochii.

– Sunt aici, My, răspunse el. Sunt lângă patul tău, te ţin de mână.

Am deschis ochii, mijindu-i în lumina puternică din sala de reanimare.

– Îmi pare rău. Când am întors capul spre el am simţit nişte crampe în pântece în urma operaţiei abia terminate

– Încetează să mai spui asta. Adam îşi trase scaunul mai aproape. Nu este vina ta.

– Ştiu. Doar că… ce a spus Elaine. Băiat sau fată?

Adam ezită.

– Băiat, spuse el.

Un alt băiat. Pierdusem doi fii. Cel puţin doi.

– Elaine vrea să ne vedem săptămâna viitoare ca să stăm de vorbă, adăugă el. Să decidem ce facem acum.

Ce însemna asta, ce să facem? Îndrăzneam să încercăm din nou? Puteam să mai trec prin asta din nou?

– Bine. Am închis ochii.

– Nu adormi iar, My, spuse Adam. Ştii cum e, vor vrea să te trezeşti şi să pleci curând.

Am oftat, forţându-mă să deschid ochii din nou.

– De ce le fac asta pacienţilor? am întrebat eu. Este inuman.

– Te duc acasă, şi mai târziu, dacă te simţi în stare, îţi fac supa mea specială de pui şi cred că avem câteva filme la care ne putem uita şi o să te înconjur cu multe perne pe canapea şi…

– Nu face asta, l-am întrerupt.

– Ce anume?

– Să fii… Adam.

Râse, deşi nu era urmă de voioşie în râsul lui.

– Vrei să nu fiu Adam? Ce înseamnă asta?

– Să nu fii vesel şi voios şi energic şi grijuliu.

Avea sens ce spuneam? Îmi doream cu disperare să adorm la loc. Îmi doream să dorm toate săptămânile – lunile – de jale care ştiam că mă aşteaptă.

– Cum ţi-ar plăcea să fiu? întrebă Adam.

Am început să mă gândesc, deşi mintea mea plutea în semiconştienţă. Adam nu putea fi altfel. Voioşia sa era înnăscută. Era ceea ce, de obicei, îmi plăcea cel mai mult la el, ceea ce mă atrăsese în primul rând.

Îmi dădu părul la o parte de pe frunte, poposind cu degetele pe obrazul meu.

– Vrei să fiu serios? întrebă el.

Voiam?

– Da, am răspuns eu. Ştiu că eşti trist. Mai mult decât trist.

L-am privit din nou. Zâmbetul fals pierise. Voioşia falsă, la fel.

– Da, sunt trist, recunoscu el. Sufăr la fel de mult ca tine. Dar vreau să am grijă de tine azi. Azi şi mâine, strictul necesar. Dă-mi voie să fac asta, bine? După aceea îţi poţi face griji pentru mine.

– Bine, am răspuns eu.

Ce femeie nu ar fi în stare să comită o crimă pentru a-l avea pe soţul meu?

– Merg să aflu când te pot duce acasă, spuse el, ridicându-se.

Am aprobat din cap şi, odată plecat, am închis din nou ochii, sperând să adorm repede.

L-am întâlnit pe Adam în salonul unui pacient de-al meu. Fetiţa era mică pentru vârsta de opt ani, micşorată şi mai mult de patul uriaş de spital. Mi-am dat seama că nu primise încă tratamentul preoperator, pentru că tremura de nelinişte când am intrat în salon. Aşezată lângă pat, mama fetiţei o ţinea de mână, neliniştea ţinându-le unite pe cele două asemenea unei panglici.

Le mai văzusem doar o singură dată, când o consultasem pe fetiţă, Lani, în cabinetul meu, şi discutaserăm despre operaţia pe care urma să o efectuez pentru a-i lungi piciorul. Lani fusese jucăuşă şi vorbăreaţă atunci. Acum însă, realitatea se instaurase nemiloasă.

– Bună dimineaţa, Lani, am spus eu. Doamnă Roland.

M-am aşezat lângă pat. Îmi plăcea să fac asta, să mă aşez, să fiu la nivelul pacientului. Să mă prefac că le pot oferi tot timpul din lume, deşi adevărul era că aveam trei operaţii programate în acea zi şi nu prea avem timp deloc.

– Operaţia va începe la ora nouă, aşa cum ni s-a spus?

Doamna Roland se uită la ceas. Mâna îi tremura.

– Cred că ne încadrăm în timp în dimineaţa aceasta, am răspuns eu. Nu e prea plăcut să aştepţi, nu-i aşa?

I-am zâmbit lui Lani, care scutură din cap. Ochii îi erau aţintiţi asupra chipului meu ca şi cum încerca să îşi ghicească în el viitorul.

– Ai întrebări?

– Voi simţi ceva? întrebă ea.

– Absolut nimic. Am strâns-o de genunchi prin pătură. Promit.

Am ridicat privirea când un bărbat intră în salon.

– Bună. Zâmbi larg în direcţia lui Lani, iar apariţia lui în salon fu atât de relaxată şi de bine-venită, încât am presupus că era tatăl fetiţei sau vreo rudă de-a ei. Sunt doctorul Pollard, Lani, spuse el. Voi fi anestezistul tău pentru operaţia de azi.

Tipul cel nou, mi-am spus eu. Lucra la Duke de doar o săptămână, dar auzisem de el. Avea în jur de patruzeci de ani, purta pantaloni kaki, o cămaşă albastru-deschis şi avea un aer încrezător.

– Ce este un anestezist? întrebă Lani, pronunţând perfect cuvântul.

Am dat să răspund, dar el mi-o luă înainte.

– Voi avea grijă să te simţi confortabil în timpul operaţiei, spuse el, cu o mână pe tăblia patului. Cu cealaltă, arătă către stativul pe care se afla soluţia salină. Îţi voi pune un medicament în punguţa aceea care să te adâncească într-un somn atât de bun şi de profund, încât ţi se va părea o magie. Vei închide ochii şi vei număra înapoi pornind de la zece. Apoi te vei trezi când operaţia se va fi terminat. După aceea voi avea grijă să nu ai dureri mari.

Mama lui Lani se relaxă vizibil. Am observat cum umerii i se înmuiară şi zâmbi.

– Ţi-am spus eu, Lani, zise ea. Nu vei simţi nimic şi nici nu îţi vei aminti nimic după ce te trezeşti.

– Dar dacă vreau să îmi aduc aminte? întrebă Lani.

– Ei bine, spuse doctorul Pollard, eu şi doamna doctor Ward îţi putem povesti după aceea. Ne place când pacienţii vor să fie informaţi despre starea lor de sănătate, nu-i aşa? întrebă uitându-se spre mine.

– Sigur că da.

Am zâmbit. Îmi plăcea felul în care vorbea, ca şi cum am fi lucrat împreună de ani de zile.

– Bun, spuse Lani. De-abia aştept să îmi povestiţi.

– Am auzit lucruri minunate despre tine, spuse Adam după ce am ieşit din salonul lui Lani şi traversam coridorul. Mă bucur că vom lucra împreună.

Ceea ce auzisem eu despre el nu prea avea de-a face cu munca lui. În schimb, avea legătură cu personalitatea lui şi acum înţelegeam de ce sosirea lui făcuse atâta vâlvă. Era charismatic, plin de voioşie şi optimism. Vorbea în fraze incomplete, ca şi cum avea atâtea de spus, încât trebuia să lase deoparte unele cuvinte pentru a câştiga timp. Acea vorbire trunchiată era neobişnuită pentru cineva cu accent de Carolina de Nord. Îmi aminteam însă că, în ultima vreme, locuise la Boston.

– Şi, te-ai mutat aici din Massachusetts? l-am întrebat eu.

– A-ha. Dar mi-a lipsit Carolina de Nord – am crescut în apropiere de Greensboro – şi am vrut să fac practică în clinică, aşadar, iată-mă. Mă bucur că m-am întors.

Mi-am dat seama că zâmbeam ascultându-l. Ce însemna asta? Nu era atrăgător în mod special. De fapt, era, dar nu în sensul convenţional. Era suplu, avea păr castaniu şi ochi căprui calzi, dar trăsăturile sale erau eclipsate de energia de care deborda. De-abia aşteptam să lucrez cu el, să îl văd cum controlează acea energie suficient de mult pentru a face ceea ce trebuia în sala de operaţii.

– Şi ce anume ai auzit despre mine?

Suna de parcă flirtam cu el. Nu era deloc stilul meu. De obicei mă comportam strict profesional la spital. Aveam treizeci de ani, eram în ultimul an de rezidenţiat epuizant şi aproape toată viaţa mă concentrasem asupra studiilor, nu asupra bărbaţilor. Nu mă preocupaseră întâlnirile. Nu-mi venea să cred cât de sentimentală şi de sfioasă mă simţeam. Senzaţia brută, făţişă, pe care o aveam în zona de jos a pântecelui. Nu mă gândeam doar la ce ar face în sala de operaţie. Mă gândeam la ce ar face în pat. Avusesem exact doi iubiţi în toată viaţa mea de adult şi mă gândeam cum ar fi să fie el cel de-al treilea.

– Te bucuri de mult respect, spuse el. Eşti foarte tânără. Câţi ani ai? Nu contează. Nu e o întrebare potrivită. Eşti tăcută. Calmă. Dar apele liniştite sunt adânci, desigur. Ai insuportabil de multă încredere în tine.

– Insuportabil?

– Poate nu este tocmai cuvântul pe care l-am auzit. E doar… înţelegi tu, genul de încredere în sine care atrage invidia oamenilor. Îţi vine natural.

– Cred că inventezi toate astea, i-am spus. Venise de mai puţin de o săptămână. Cu siguranţă nu auzise toate astea despre mine. Însă majoritatea lucrurilor erau adevărate. Eram tăcută. Calmă de cele mai multe ori – cu excepţia cazurilor în care mă speria ceva. Nu mă temeam de lucrurile obişnuite. Nu mă speria nimic la spital. Nu mă speria ce credeau alţii despre mine. Temerile mele erau mai mult primitive. Un violator ascuns pe bancheta din spate a maşinii mele. Câini agresivi. Un incendiu în apartament. Un tip înarmat. Aveam coşmaruri uneori, deşi nici unul dintre colegii mei nu şi-ar fi dat seama.

– Am auzit toate astea şi chiar mai multe, spuse el.

– Ei bine, aici sunt acasă, am răspuns eu.

Am coborât cu liftul la blocul operator. Uşile s-au deschis la etajul al treilea, iar eu şi Adam ne-am retras în colţuri opuse ale ascensorului pentru a face loc unei femei de serviciu şi căruciorului ei.

– Bună, Charles! spuse Adam, salutând parcă un vechi prieten.

Femeia râse.

– Dom' doctor, eşti nebun! spuse ea.

– Charles? eram confuză.

M-am uitat la ecusonul femeii. Se numea Charlene. O femeie scundă, de vârstă mijlocie, cu câteva şuviţe cărunte prin părul negru.

– Îmi spune Charles. Femeia apăsă butonul pentru parter şi rânji, roşind pe sub pielea oacheşă. Era vrăjită de el. E nebun.

Lucram în acel spital de câţiva ani şi o văzusem pe acea femeie aproape zilnic. Nu îi citisem niciodată numele de pe ecuson. Nu o salutasem niciodată altfel decât printr-un gest din cap. Adam Pollard venise de mai puţin de o săptămână şi deja o tachina.

– Ce mai face craiul? o întrebă el.

Charlene dădu ochii peste cap.

– Mă omoară cu zile, dom' doctor, răspunse ea.

Uşile se deschiseră.

– Nu lăsa să se întâmple asta, Charles. Atinse umărul femeii în timp ce ieşeam din lift. Nu ne descurcăm fără tine aici.

– O cunoşti… o cunoşteai dinainte să vii aici? am întrebat eu pe drum spre sala de operaţie.

– Nu, spuse el. Munceşte din greu. Ai observat vreodată? Este peste tot, tot timpul. Îşi creşte şi nepoţii. Fiica ei are probleme cu drogurile.

– Cine e craiul?

– Nepotul ei de zece ani. E îngrijorată din cauza lui. Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă. Nu sunt bun la ţinut minte nume.

– Cum ai aflat toate astea într-o săptămână?

– Stau de vorbă cu oamenii, spuse el, dând din umeri. Cum altfel?

După operaţia lipsită de incidente a lui Lani Roland, Adam mă ajunse din urmă pe holul din faţa sălii de operaţie.

– Cină în seara asta, spuse el.

Nu era o întrebare. O spuse de parcă ar fi fost imposibil să am alte planuri.

– Bine, am răspuns eu, pentru că ăsta era adevărul.

– Lejer sau elegant?

– Lejer. Cu siguranţă.

– E bine la Mama Dip? Mi-a fost dor de locul ăsta.

Am aprobat din cap.

– Ne vedem acolo. Termin pe la şase şi jumătate.

– Beton.

Mă atinse cu pumnul în braţ de parcă eram un adolescent. Gestul mă făcu să râd.

Era aşezat la o masă lângă fereastră când am intrat la Mama Dip, câteva ore mai târziu, şi deja glumea cu o chelneriţă. Se ridică atunci când mă zări.

– Bună, Maya. Mă salută de parcă ne cunoşteam de ani de zile. Se aplecă şi mă sărută pe obraz. Doamnă doctor Ward, dânsa ne va servi în această seară, KiKi. KiKi, doamna este un chirurg strălucit, Maya Ward. Sudează oase minuscule. Îmi ţinu scaunul, atingându-mi braţul în timp ce mă aşezam.

KiKi ne zâmbi.

– Ce îţi aduc de băut, scumpete? mă întrebă ea.

– Limonadă, am răspuns eu, despăturind şervetul în care erau puse tacâmurile.

Adam chicoti în timp de KiKi se îndepărta.

– Eu te prezint drept medic chirurg, ea îţi spune „scumpete”, remarcă el. Nu poţi să nu iubeşti sudiştii. Te deranjează? Faptul că îţi spune scumpete?

Îmi plăceau ridurile care i se formau în colţul ochilor atunci când zâmbea.

– Deloc, am răspuns eu.

Cunoşteam destule femei de carieră deranjate de acest gen de familiaritate, dar locuisem în Carolina de Nord îndeajuns de multă vreme încât să nici nu mai observ.

– Mie îmi place la nebunie, spuse el. A fost grozav la Boston, să nu mă înţelegi greşit, dar nimeni nu mi-a spus acolo „scumpete” sau „iubire” sau „dragă”. Şi nu te saturi niciodată de cuvintele amabile. Înţelegi ce vreau să spun?

– Înţeleg.

KiKi se întoarse cu băuturile, iar eu am înfipt un pai în paharul cu limonadă.

– Se vede că nu eşti din părţile locului, spuse el. De unde eşti?

– Virginia. De lângă Washington.

– Şi cum ai ajuns aici?

– Am venit după sora mea. A făcut Medicina la Duke şi i-a plăcut la nebunie, iar când mi-a venit rândul, i-am călcat pe urme.

Se lăsă pe spate, făcând ochii mari.

– Măi să fie! exclamă el. Există două doamne doctor Ward? Unde practică medicina?

– Lucrează cu normă întreagă la Doctors International Disaster Aid, deci pe aici, pe dincolo şi peste tot.

– DIDA! spuse el.

– Cunoşti organizaţia?

– M-am gândit să aplic pentru stagiatură la ei, dar nu am mai ajuns să

o fac. Poate într-o zi. Ar fi grozav să practic o astfel de muncă. Sorbi din ceaiul cu gheaţă. Îi place să facă fapte bune? Surorii tale?

– Este… Nu mă gândisem niciodată la Rebecca în acel fel. De obicei o descriam drept îndrăzneaţă. Dar chiar îi plăcea să facă fapte bune, nu doar în cadrul DIDA. Rebecca era eroina mea.

– Da, chiar îi place, am răspuns eu. Nu am mai văzut-o de vreo două luni, deşi vorbim mai tot timpul atunci când se află în zone cu acoperire pe mobil. Acum lucrează în China, unde a avut loc un cutremur. Nu pot să dau de ea.

KiKi se întoarse cu bolul meu cu tocăniţă Brunswick şi platoul cu grătar al lui Adam.

– Mai doriţi altceva? întrebă ea.

I-am făcut semn că nu.

– Totul e în ordine, spuse Adam, deşi nu îşi luă ochii de la mine. Deci eşti foarte apropiată de sora ta, spuse el când KiKi se întoarse în bucătărie.

Îmi venea să îi povestesc tot. Despre viaţa mea. Despre Rebecca şi legătura complicată dintre noi. Totul. Nu mai simţisem niciodată asta. Ţineam lucrurile ascunse adânc în sinea mea, atentă să nu răzbată nimic în exterior, în comportamentul meu profesional. Ştiam cum să-mi ascund defectele. Rebeccăi nu-i plăcea firea mea slabă şi învăţasem de timpuriu să afişez o faţadă curajoasă. Aveam nevoie să lucrez cu Adam. Era mai bine să mă considere un medic competent decât o femeie încă speriată de trecut.

– Da, am spus eu simplu. Suntem apropiate.

– Eşti atât de norocoasă să ai o soră.

– Tu nu ai fraţi?

Am pus în cele din urmă mâna pe lingură, dar eram atât de concentrată asupra discuţiei, încât nu am ajuns să o vâr în mâncare.

El dădu din cap, înghiţind o îmbucătură sănătoasă de grătar de porc.

– Nu mai am pe nimeni, spuse el. Am rămas fără părinţi de la cincisprezece ani.

Mă surprinse. Am simţit şi mai mult nevoia de a-i spune povestea mea,

dar era o poveste pe care nu o mai spusesem niciodată.

– Au murit amândoi? am întrebat eu. În accident?

– Exact. Se întorceau de la o petrecere. Un şofer beat.

– Oh, îmi pare atât de rău, am spus eu. Şi ai fost crescut de rude?

– Nu aveam aşa ceva. Aveam doar bunici, dar erau prea în vârstă să aibă grijă de mine. Aşa că am fost trimis la orfelinat.

– A fost greu?

Eu scăpasem de orfelinat. Am luat o lingură de tocăniţă. Adoram tocăniţa Brunswick de la Mama Dip, dar acum abia dacă o gustasem.

– Am ajuns la un orfelinat bun, spuse el, tamponându-şi buzele cu şervetul. E neobişnuit să stai într-un orfelinat ani de-a rândul, dar eu am făcut-o. Încă mai păstrez legătura cu ei. Sunt oameni buni.

– Eşti atât de… am zâmbit – optimist.

– Aşa m-am născut. Ridică din umeri. Surplus de serotonină, sau aşa ceva. Mi-a fost de mare ajutor.

Am mai luat o lingură de tocăniţă, tot fără să îi simt gustul.

– Eu aveam paisprezece ani, am spus eu.

– Paisprezece?

– Când au murit părinţii mei.

Adam puse furculiţa jos şi se lăsă pe spătarul scaunului.

– Glumeşti, zise. Şi tu? Tot în accident?

Am ezitat. Pe de-o parte nu voiam să povestesc despre asta, pe de altă parte tânjeam să îi povestesc viaţa mea în cel mai mic detaliu.

– Da, am minţit.

– Ai ajuns şi tu la orfelinat?

– Nu. M-am uitat în jos la tocăniţă. Rebecca – sora mea – avea optsprezece ani şi nu i-a lăsat să mă ia. A avut ea grijă de mine. Ne-am descurcat.

– Ai fost norocoasă.

– Incredibil de norocoasă.

– Unde locuieşte sora... – Rebecca – atunci când nu e plecată?

– Aici. De fapt, în Durham. Locuieşte cu Dorothea Ludlow. Ştii cine e…

– Fondatoarea DIDA, spuse el. O doamnă pe cinste. Sora ta locuieşte cu ea? Sunt… Ridică din sprâncene. Evident, ştia despre Dorothea.

– Nu. Dorothea este într-o relaţie cu o artistă pe nume Louisa Golden. Au o clădire victoriană splendidă, iar Rebecca locuieşte cu chirie, la etaj.

– Tu cum stai cu relaţiile?

– Eşti atât de direct, am zâmbit. Pur şi simplu… te gândeşti la o întrebare şi îi dai glas imediat.

– Te deranjează?

Am stat să mă gândesc.

– Îmi place, ca să fiu sinceră, i-am răspuns. Şi nu sunt în nici o relaţie.

– Uimitor, spuse el. Eşti drăguţă, isteaţă, o partidă bună. Munceşti prea mult, nu-i aşa?

Oamenii spuneau întotdeauna despre mine că sunt drăguţă, ceea ce însemna „obişnuită”, şi era suficient de bine. Rebecca însă, era frumoasă şi era o forţă a naturii. Existau poze cu ea în timpul misiunilor pe teren pe pagina de internet a fundaţiei. Fără machiaj, cu părul castaniu scurt dezordonat şi neîngrijit, cu un copil bolnav în braţe. Imaginea ei îţi tăia respiraţia. Chiar dacă eu eram cea blondă, cu ochi albaştri şi piele albă ca laptele, păream să nu exist pe lângă ea. Uneori fusese greu să cresc în umbra ei.

– Dar tu? am întrebat eu.

– Am divorţat. Acum doi ani. O femeie extraordinară, dar s-a răzgândit în privinţa copiilor.

– În ce sens s-a răzgândit?

– Când ne-am căsătorit – am fost împreună patru ani –, când ne-am

căsătorit, ne doream să avem copii. Chiar mai mulţi. Aleseserăm deja numele. Acel gen de fantezie. Îmi doream o familie, din motive evidente.

Am aprobat din cap. Înţelegeam perfect.

– Frannie era reporter la un post TV din Boston. S-a implicat în carieră şi pur şi simplu s-a răzgândit complet. A fost urât. E greu când încă mai există dragoste şi înţelegere, dar nu există consens asupra unei chestiuni de bază, extrem de importante. Nu e ceva ce se pretează la compromis, înţelegi? Fie îţi doreşti copii, fie nu îţi doreşti.

– Eu vreau, am spus eu, roşind brusc. Sunase ca şi cum mă ofeream pentru mai mult decât o cină. Vreau să spun – am râs eu, jenată –, sunt de acord cu tine. Nici eu nu am pe nimeni în afară de sora mea. Va fi o provocare să mă ocup de copii şi de carieră, dar este o prioritate.

Pentru prima dată în acea seară păru să nu îşi găsească cuvintele. Îşi muşcă buza de jos, fixând cu privirea farfuria pe jumătate goală, dar tăcerea nu era incomodă. Jena mea dispăruse şi am simţit că între noi se întâmplă ceva în acea tăcere. O schimbare. O cunoaştere. Când ridică privirea din nou, îmi fu clar că simţise şi el.

– Ai spus că sunt direct, zâmbea.

– Nu am vrut să spun…

– Voi fi şi mai direct acum, spuse el. M-am îndrăgostit de tine în sala de operaţie, azi.

Am izbucnit în râs. Era nebun.

– Nu mă cunoşti.

– Adevărat. Foarte adevărat. Par un puşti idiot, nu-i aşa? Dar m-am îndrăgostit de ceea ce cunoşteam. De ceea ce am văzut. Talentul şi grija ta.

– Poate eşti unul dintre acei bărbaţi care nu suportă să nu aibă parteneră, i-am spus, dar ştiam încotro se îndreaptă discuţia. Încotro doream să se îndrepte.

– Nu am mai avut parteneră de doi ani, spuse el. Am avut ocazii. Nu am fost interesat. Până acum. Până azi. Dar nu vreau să te sperii, bine? Nu te voi hărţui. Nu o să te sun să te deranjez. Las mingea în

terenul tău.

– Poate te legi de oameni prea repede, am spus, gândindu-mă la femeia de serviciu din lift. Le atribui o personalitate înainte de a afla cum sunt de fapt.

– Vezi? Deja mă critici, ca într-o relaţie adevărată.

Am râs. Putea să se facă mai plăcut de atât? Dar apoi am redevenit serioasă. M-am uitat la el peste masă.

– Te-am minţit adineauri, i-am dezvăluit.

Ridică din sprâncene.

– În legătură cu ce?

– Am vrut doar… tu ai fost atât de deschis. Iar asta este o parte importantă din mine, deci…

– Nu e nevoie să-mi spui.

– Dar vreau, am întărit, ştiind că urma să dezvălui doar un semiadevăr. Pentru că nu sunt… sunt o persoană complicată şi trebuie să ştii asta înainte de a merge mai departe.

Râse.

– Nu încerc să cumpăr o casă, nu e nevoie să dezvălui toate defectele.

– Nu îmi îngreuna situaţia, am spus eu şi probabil că am părut foarte serioasă, deoarece zâmbetul îi pieri.

– Îmi cer scuze. Continuă.

– Părinţii mei nu au murit într-un accident. M-am uitat în jos la masă, jucându-mă în acelaşi timp cu mânerul cuţitului. Au fost ucişi.

– Oh, nu!

Nu mă puteam uita la el.

– Nu îmi place să vorbesc despre asta, am adăugat eu. Doar că… asta s-a întâmplat. Şi a fost o experienţă care m-a şocat. M-a făcut să îmi fie teamă de… unele situaţii în care nu mă simt în siguranţă.

Dacă Rebecca ar fi fost cu noi, m-ar fi înghiontit deja pe sub masă.

„Nu lăsa niciodată să se vadă că eşti agitată.” Asta era deviza ei.

– Sigur că e de înţeles. Se întinse peste masă şi îşi puse mâna peste a mea. L-au prins pe individ? Presupun că era un bărbat.

Am dat din cap.

– L-au prins şi l-au ucis într-un schimb de focuri.

– Care a fost motivul lui?

– Era un student nemulţumit de-al tatălui meu. Cât de des auzisem aceste cuvinte: „student nemulţumit”. Rareori se întâmpla să aud unul fără a-l asocia automat cu celălalt. Tatăl meu preda filosofia la Universitatea Americană. Am strâmbat din nas. Am putea să nu mai vorbim despre asta?

– Am terminat, aprobă el din cap. Vreau doar să ştii că îmi pare rău.

– Mulţumesc.

– Şi eşti drăguţă că vrei să dezvălui totul. Zâmbi din nou şi, de data aceasta, i-am răspuns. Mă face să mă îndrăgostesc şi mai mult de tine, doamnă doctor Ward.

– Sunt… puţin copleşită în seara asta, am recunoscut eu. De cât de repede par să se mişte lucrurile. Oamenii se dovedesc a nu fi cine credeai că sunt la început.

– Foarte adevărat, spuse el. Deci am putea să nu ne mai vedem şi astfel să evităm orice eventuală viitoare suferinţă. Sau putem risca şi ne putem bucura de cât de bine ne simţim cu adevărat împreună.

Nu îmi plăceau riscurile. Îmi doream să pot vorbi cu Rebecca. Aveam şi alţi prieteni pe care îi puteam suna pentru sfaturi şi compătimire, dar Rebecca era în sufletul meu, iar ea se afla în China, unde mobilul nu funcţiona. Trebuia, de data asta, să fiu propriul meu sfătuitor.

– Să-i dăm bătaie, am spus eu, ridicând paharul cu limonadă pentru a închina.

capitolul 4

Rebecca

– Ce s-a întâmplat? întrebă Brent, încruntându-se când Rebecca intră în camera lui de hotel.

– Maya a mai pierdut un copil.

Se prăbuşi pe marginea patului. De obicei putea să se detaşeze de veştile proaste. Să le depoziteze pe fiecare în sertăraşul său şi să meargă mai departe. Trebuia să facă asta pentru a rezista lucrând la DIDA. Dar, dintr-un oarecare motiv, această ultimă pierdere de sarcină chiar o afecta.

– Era din nou însărcinată? Brent se aşeză lângă ea. Tu ştiai?

– Ştiam, însă eram singura. Le era frică să mai spună cuiva după ce s-a întâmplat ultima dată. A dus-o şaisprezece săptămâni de data asta.

– Doamne, ce ghinion. Brent îi sărută uşor gâtul. Dă-mi voie să te binedispun.

Ea întoarse capul.

– Nu pot să trec peste asta atât de repede, Brent, spuse ea. Nu mă pot gândi decât la Maya şi la Adam. Mă simt ca o soră de rahat. Ar trebui să merg acasă şi să stau cu ea.

– Ai uitat că tu eşti moderatoarea la prânzul de mâine? Şi prezentatoarea seminarului… de după-amiază, despre ce-o fi fiind el…?

– Ştiu.

– Nu a murit nimeni, insistă el.

Îi aruncă o privire tăioasă.

– E exact ca şi cum ar fi murit cineva.

Lampa de pe noptieră contură două linii clare între sprâncenele lui.

– Cum poţi susţine avortul şi în acelaşi timp să spui aşa ceva? întrebă el.

– Oh, termină. E altceva. E vorba despre un copil dorit, de şaisprezece săptămâni, care avea o mamă perfect sănătoasă. Pentru Maya şi Adam e ca un deces.

– Şi aparent şi pentru tine.

– Din cauza suferinţei pe care i-o provoacă Mayei.

În timp ce rostea cuvintele, îşi dădu seama că era mai mult decât atât. Ea dorise acel nepot sau nepoată. Îşi dorise să fie mătuşa modernă care să le aducă daruri din toată lumea. Mătuşa căreia nepotul sau nepoata să i se confeseze, ştiind că nimic nu ar face-o să roşească. Îşi dorise să ţină în braţe copilul Mayei.

Brent oftă şi se ridică în picioare, băgându-şi mâinile în buzunare. Se uită prin geamul uşilor glisante la balconul micuţ şi spre priveliştea portului San Diego.

– Maya nu e copil, spuse el.

Îi vedea reflexia în uşa glisantă.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că încă o consideri surioara ta care are nevoie de protecţie. E o femeie în toată firea. Se întoarse să o privească, ridurile fiind încă vizibile între sprâncenele sale. Este medic, pentru numele lui Dumnezeu.

– Te simţi vreodată protector faţă de Brian sau Kristin? întrebă ea.

Brent era cel mai mare dintre ei trei. El râse.

– Nici pomeneală. Au fost ca un junghi în coaste când eram copii şi aşa sunt şi acum.

– Dar îi iubeşti.

– Desigur. Doar că nu nu-mi fac griji din cauza lor. Sunt amândoi adulţi acum şi se descurcă singuri.

Îşi dori să fie şi ea la fel de relaxată cu privire la Maya, dar Maya era sensibilă şi vina era numai a Rebeccăi. Era simplu.

– Dacă mă însor cu tine, spuse Brent, mă însor şi cu Maya.

– Nu fi atât de dramatic.

– Tu eşti cea dramatică. Brent merse la minifrigider, deschise uşa şi scoase o bere. Vrei? întrebă el.

– Nu.

Brent desfăcu berea.

– Vrei să recapitulăm discursul de mâine?

Rebecca îşi trecu degetele peste modelul cu ferigi al cuverturii de pe pat, netezind materialul deja neted.

– O pot face şi în somn.

– Foarte bine. Luă o înghiţitură de bere. Înţeleg că eşti supărată pe mine. Hai să uităm de sex în seara asta şi să ne relaxăm. Să ne uităm la televizor. La un film, poate.

Era prea agitată să vadă un film. În schimb, se gândi să iasă să alerge, dar se făcea târziu şi nu avea chef să-şi pună hainele de alergare. Îi scăpă un oftat în timp ce îşi aruncă pantofii şi îşi urcă picioarele pe pat.

– Bine, spuse ea.

Îl lăsă pe el să aleagă filmul – ceva cu Denzel Washington – şi se sprijiniră de tăblia patului, lăsând între ei o distanţă de cel puţin jumătate de metru de cuvertură king-size, verde cu alb. Nu se putea concentra. Se gândea cum avea să-i dea Maya vestea lui Adam. Cum avea să-l copleşească. Oare îi spusese la telefon? Îl aşteptase să ajungă acasă? Îşi lăsă capul pe spate, sprijinit de tăblie, şi rămase uitându-se la tavan. Probabil Brent ştia că era încă supărată pe el, dar se săturase de problemele ei şi nu prea putea să-l învinovăţească.

Nu ştia ce voia de la el în seara aceea. Nu simţea nevoia să mai vorbească despre Maya, şi Adam, şi copilul pierdut. Despre speranţa lor pierdută. Îşi dorea numai ca el să o consoleze. Dar nu era acel gen de bărbat. Întotdeauna spusese că unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea era felul cum nu se lăsa afectată de nimic.

Dacă s-ar căsători cu Brent şi s-ar întâmpla ceva îngrozitor? Dacă ar muri Maya? Nu. Nu se putea gândi la aşa ceva. Dacă ar muri

Dorothea? I-ar spune să ţină capul sus? Ar schimba subiectul? Ar bea o bere? Ar da drumul la un film idiot? Oare ei doi ar putea conduce DIDA împreună fără să strice totul din cauza certurilor? Oftă frustrată.

– Ce e? întrebă el.

– Cum adică „ce e”?

– Tocmai ai oftat.

– Ah. Nimic.

Nu putea vorbi cu el despre asta. Nu ar fi înţeles. În plus, el era deja din nou atent la film.

Se uită la ceasul de pe noptieră. Era zece şi jumătate. Unu şi jumătate în Raleigh. Spera că Maya putea să doarmă. Şi-o imagină în braţele lui Adam. El chiar ştia cum să consoleze o femeie! Slavă Domnului că nu se hotărâse să vină la conferinţă. Era şi el voluntar DIDA acum, deşi nu fusese încă trimis în vreo misiune. Ea şi Brent îl făcuseră să se înscrie cu un an înainte. Nu fusese nevoie de prea multă muncă de convingere, în ciuda faptului că Maya nu era prea bucuroasă de această decizie. Îşi făcea destule griji când Rebecca era pe teren; nu voia să se mai îngrijoreze şi pentru Adam.

„De fiecare dată când sună telefonul,” îi spusese Maya odată, „mă tem că e Dorothea care îmi va spune că ai fost ucisă de o bandă de infractori, sau în timpul replicii unui cutremur, sau de o boală luată pentru că ai băut apă mizerabilă.” Grijile Mayei în legătură cu ea erau iraţionale, dar nu total exagerate. Rebecca fusese împuşcată odată în Africa, deşi Maya nu aflase niciodată asta, şi avusese mai multe probleme cu paraziţii.

Cu doi ani în urmă, căzuse pe scări acasă la Dorothea şi îşi rupsese mâna. Maya venise la Urgenţe, iar Rebecca îşi susţinuse punctul de vedere: „Nu m-am rănit nici măcar o dată în vreo misiune DIDA”, spusese ea, luptându-se cu durerea în timp ce doctorul îi punea braţul în atele. „Acasă e periculos.”

Denzel alerga prin întuneric cu o armă în mână. Rebecca nu avea idee după cine fugea sau de ce, dar nici nu îi păsa.

– Ai oftat din nou, îi atrase Brent atenţia, fără să-şi ia privirea de la ecran.

– Scuză-mă că trăiesc.

El înşfăcă telecomanda de pe pat şi tăie sonorul.

– Care e problema ta? întrebă.

Ea se întoarse pe pat ca să stea cu faţa la el.

– Dacă ne căsătorim şi se întâmplă ceva îngrozitor?

– Ai spus că nu vrei să te căsătoreşti.

– Ipotetic vorbind. Dacă ar muri Dot? Sau sora ta, sau fratele tău? Nu ai fi deloc afectat?

Brent se uită la ea preţ de cinci secunde lungi. Apoi oftă, frecându-şi fruntea cu palma, şi ea îşi dădu seama că în sfârşit o înţelegea.

– Sigur că nu, spuse el blând. Orice s-ar întâmpla, vom fi alături unul de celălalt. Suntem nemaipomeniţi împreună, Bec. Se întinse după mâna ei, ridicând-o pe genunchi. Vom lucra la DIDA până ne vom cocoşa din cauza bătrâneţii. Chestia mişto la tine… la amândoi… este că facem faţă oricărei situaţii, indiferent ce se întâmplă în jurul nostru. Suntem nişte supravieţuitori. De aceea ni se potriveşte DIDA. Se aplecă să o sărute. Te iubesc, Rebecca. Nu înţelegi?

Ea dădu din cap, iar el o îmbrăţişă. Odihnindu-şi fruntea pe umărul lui, se imagină brusc ţinând în braţe copilul născut la termen, perfect sănătos, al Mayei, strângând bebeluşul la piept, şi simţi pierderea atât de acut, încât rămase fără aer.

Se îndepărtă de Brent.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea se ridică, frecându-şi braţele. Era rece în cameră.

– Nu ştiu ce e cu mine în seara asta, spuse ea. Îmi cer scuze dacă mă port ciudat. Merg pe balcon să fumez.

– Vrei să pun filmul pe pauză? întrebă Brent în timp ce ea deschidea uşa glisantă.

Scutură din cap.

– Nu mă pot concentra. Lasă-l să meargă.

Luă ţigările şi bricheta pe balcon şi se aşeză pe scaun, cu faţa la port, încercând să scape de senzaţia neaşteptată de pierdere dureroasă.

Deasupra ei, cerul era plin de stele, iar sub ea, luminile pâlpâiau în bărcile ancorate în debarcader. Nu-l putea învinovăţi pe Brent că era iritat din cauza ei în acea seară, se gândi în timp ce îşi aprinse o ţigară. De obicei ea nu era aşa. Era ca şi cum Maya ar fi pătruns pe sub pielea ei şi nu mai putea scăpa de ea.

Poate Maya şi Adam aveau să se gândească serios la adopţie acum. Maya ar fi fost bucuroasă să adopte un copil, dar Adam îşi dorea cu disperare un copil al său. În oricare dintre situaţii, avea să fie un tată cât se poate de vesel. Avea să gătească pentru copii. Avea să le prepare clătite în formă de animale, iar Maya avea să îl privească zâmbind, îndrăgostită până peste cap de soţul şi de copilul ei. Adam era la fel de îndrăgostit de Maya. Nu trebuia să stai cu ei mai mult de două secunde pentru a-ţi da seama că o adora. Oare de ce Maya avusese şansa de a fi iubită astfel şi ea nu? Acest gând o făcu să se simtă mică şi grosolană. Simţise acest lucru încă de când erau copii, când Maya se bucura de atenţia tatălui lor la fiecare pas. Maya semăna atât de mult cu el – îi plăceau cărţile şi învăţătura – în timp ce Rebecca moştenise vitalitatea şi curajul mamei sale.

Rebecca fusese întotdeauna sigură de dragostea mamei sale, dar tânjea după dragostea tatălui, care nu părea uşor de obţinut. „Am o savantă şi o atletă”, spunea el despre cele două fiice ale sale, ca şi cum le-ar fi preţuit în egală măsură, dar toată lumea ştia care era preferata lui. Rebecca era isteaţă, dar Maya era mai isteaţă decât ea. Maya putea sta nemişcată ore în şir, concentrându-se neobişnuit de mult pentru un copil. Tatăl lor obişnuia să le citească în pat şi, deşi Rebecca se străduia din răsputeri să fie atentă, nu apuca niciodată sfârşitul poveştii. „Ai furnici în pantaloni?” o întreba el, zâmbind resemnat, iar ea dădea aprobator din cap, sărind din pat şi mergând să se joace cu camioanele sau să alerge prin casă cu braţele întinse, prefăcându-se că este un avion, lăsând-o în urmă pe sora sa mai mică să se bucure singură de dragostea tatălui lor.

Rebecca suflă un fir de fum transparent în întuneric, odihnindu-şi capul pe spătarul scaunului. Nu îi plăcea să retrăiască trecutul ca şi cum ar fi avut vreo importanţă, nutrind o gelozie veche cu privire la sora ei, de pe vremea când erau copii. Adevărul era că amândouă suferiseră aceeaşi pierdere. Dacă Maya fusese suficient de norocoasă să găsească un bărbat ca Adam, Rebecca voia să se bucure pentru ea.

Asta era o parte a problemei din relaţia între ea şi Brent, nu? Dacă avea vreodată să se căsătorească, ar fi trebuit să simtă pentru bărbatul acela ceea ce simţea Maya pentru Adam. Ea şi Brent erau dependenţi de dezastre. Mare lucru. Nu i se părea a fi suficient.

Stinse ţigara pe marginea de beton, apoi se întoarse să privească înăuntru prin uşa de sticlă. Îl văzu pe Brent, cu trăsăturile modificate în fiecare secundă de culorile schimbătoare ale televizorului. Avea ochii mari, era absorbit de film.

„Rebecca este tipul de personalitate A”, spusese el odată, când erau în oraş cu nişte prieteni, iar ea ştia că intenţionase să fie un compliment. „Ar trebui să o vedeţi pe teren”, a adăugat el. „Nu doarme niciodată.”

Îi simţise admiraţia atunci. Dragostea lui. Chiar o iubea. Nu se îndoia de asta. Atunci ce naiba-şi mai dorea?

capitolul 5

Maya

După chiuretaj, m-au ţinut peste noapte pentru că Elaine era îngrijorată de hemoragia pe care o aveam, dar până dimineaţă m-am simţit mult mai bine. Cel puţin fizic. Infirmiera m-a condus până afară, unde mai erau alte două femei în scaune cu rotile, aşteptând să plece acasă. Am fost uşurată să văd că nici una dintre ele nu ţinea un copil în braţe. Mi-aş fi ieşit din minţi.

Femeia din scaunul de lângă mine îmi părea cunoscută şi m-am întrebat dacă nu era mama vreunuia dintre pacienţii mei. Mă întâlneam adesea cu ele fără să ştiu cine sunt, dar pe copii i-aş fi recunoscut oricând.

Adam sosi cu Volvo-ul său argintiu şi ieşi din maşină. Era palid, tras la faţă şi încordat. Infirmiera se aplecă să blocheze frânele scaunului cu rotile şi tocmai mă pregăteam să mă ridic când am auzit vocea femeii care îmi părea cunoscută.

– Adam, spuse ea şi mi-am dat imediat seama cine era: fosta soţie a lui Adam, Frannie, cea care decisese că nu voia copii.

Văzusem fotografii cu ea în vechiul album al lui Adam. Locuia însă în Boston şi nu îmi puteam da seama ce căuta alături de mine, la ieşirea din spital. M-am lăsat înapoi în scaunul cu rotile.

– Frannie! exclamă Adam, cu aceeaşi efervescenţă care îl caracteriza, în ciuda circumstanţelor.

Expresia încordată de pe chipul său se pierdu sub un zâmbet. Se apropie de scaunul meu, punându-mi mâna pe spate.

– Maya, ea este Frannie, fosta mea soţie. Frannie, ea e Maya, soţia…

– Actuala soţie. Frannie râse. Avea dinţi frumoşi şi mari, păr castaniu ondulat, dar arăta la fel de obosită şi de palidă cum eram şi eu. Îmi pare bine de cunoştinţă, Maya, spuse ea. Deşi mă simt de parcă m-ar fi lovit trenul, şi, probabil, şi tu la fel.

Am dat din cap, zâmbind uşor. Tot ce îmi doream era să ajung acasă, în patul meu.

Adam dădu drumul scaunului meu pentru a deschide uşa din dreapta.

– Deci… Se uită la Frannie cu un zâmbet confuz. Ce faci în Raleigh?

– Soţul meu, Dave, s-a transferat la IBM, spuse Frannie, şi ne-am mutat aici anul trecut. Vremea e mai bună. Mai bună pentru copii.

– Copii?

Adam se întindea către braţul meu pentru a mă ajuta să mă ridic, dar mâna sa rămase suspendată la jumătatea drumului. Frannie râse din nou.

– Ştiu, ştiu. Îşi trecu mâna prin bucle. Nu mă bate la cap cu asta. M-am răzgândit în privinţa copiilor în cele din urmă. Avem doi. Dar tocmai am suferit o operaţie de legare a trompelor uterine. Doi sunt suficienţi. Chiar prea mult.

– Adam, l-am rugat eu, iar el se întinse din nou către mine. L-am lăsat să mă conducă la maşină, simţind cum îmi tremură muşchii coapselor. Închise uşa în urma mea, amuţind restul conversaţiei sale cu femeia pe care o părăsise pentru că nu voia copii şi care, acum, avea doi, în timp ce eu – şi el – nu aveam nici unul.

El intră în maşină după un minut. Întoarse cheia în contact, apoi se uită la mine.

– Centura, spuse el.

Mi-am pus centura şi am pornit.

– Cum te simţi? întrebă el. Vrei să ne oprim la magazin în drum spre casă?

Am clătinat din cap. Nodul din gât eclipsa durerea surdă din zona uterului.

– Dacă ai fi rămas căsătorit cu ea, acum ai fi avut copii, am spus eu.

– Maya, nu face asta.

– Cum aş putea să nu?

– Nu sunt căsătorit cu ea. Nu o mai iubesc. Te iubesc pe tine.

– Dar dacă ai fi rămas căsătorit cu ea…

– Încetează.

Luă curba atât de brusc, încât aproape se urcă pe bordură, iar eu m-am prins de bord din reflex. Am dat cu pumnul în portieră.

– Ce este în neregulă cu mine? am întrebat eu în gol. De ce e aşa de greu să am un copil, când toate celelalte femei de pe pământ pot avea câţi vor?

– Vorbeşti prostii. Sunt multe ca tine şi ştii prea bine. Te rog, încetează să te mai învinovăţeşti din cauza asta.

– Absolut toate prietenele mele au deja copii, am spus eu. M-am îndepărtat de toate. Le cumpăr cadouri copiilor. Încerc să păstrez prietenia şi ştiu că şi ele încearcă, dar este imposibil. Nu mai avem nimic în comun. Le e milă de mine.

– Şi tu îţi plângi de milă acum, spuse el.

– Şi ce dacă? am izbucnit eu, rănită. Când mi-am mai plâns de milă? Permite-mi să-mi plâng de milă cinci minute, bine?

Nu ne certam niciodată. Niciodată. Dar acum cearta părea foarte bună şi necesară. Purificatoare, într-un fel. Dar când am oprit la un semafor şi m-am uitat la el, am văzut cât de obosit arăta. Am văzut ridurile care îi brăzdau fruntea. Vinişoarele roz pe albul ochilor. Nu era doar pierderea mea.

M-am aplecat către el şi mi-am pus încet mâna pe braţul său.

– Adam, îmi pare rău.

– Este în ordine, My, spuse el oftând. O să trecem peste asta.

Adam mă ajută să mă instalez în patul nostru imens şi îmi dădu o pastilă de ibuprofen şi un pahar cu apă. Am înghiţit pastila, apoi m-am afundat în pat. Se aplecă şi mă sărută pe frunte.

– Ştiu că ţi-a fost mai greu decât îmi pot eu imagina, şopti el. Ştiu asta şi te iubesc.

– Şi eu te iubesc, am spus. Am dat să continui, deşi nu eram sigură ce voiam să spun, dar el îmi acoperi buzele cu degetele.

– Încearcă să dormi, îmi zise.

Am adormit încă înainte ca el să iasă din cameră şi, în vis, am văzut-o pe Frannie stând în scaunul cu rotile, zâmbindu-i lui Adam.

„Am optsprezece copii acum, Adam”, spunea ea. „Păcat că nu ai rămas căsătorit cu mine.”

capitolul 6

Maya

Două zile mai târziu, eu şi Adam stăteam în cabinetul obstetricienei mele, Elaine. Preferam să mă aflu de partea cealaltă a biroului, vorbind cu pacienţii. Educându-i. Liniştindu-i. Dar lupta mea pentru un copil mă adusese de partea incomodă a biroului de nenumărate ori.

Elaine frunzărea dosarul meu, aflat pe birou în faţa ei. Se opri la o pagină, trecând cu degetul peste ea şi oprindu-se undeva la mijloc.

– În timpul chiuretajului am observat ceva care m-a făcut curioasă, spuse ea, şi văd că nu ai răspuns la această întrebare în fişa de sănătate, când ai completat-o acum câţiva ani.

– Ce întrebare?

– Ai făcut vreodată un avort? Elaine se uită la mine pe deasupra ochelarilor de citit.

Am ezitat. Nu mai fusesem întrebată despre asta înainte, cel puţin nu în faţa lui Adam.

– Nu, răspunse Adam pentru mine şi, preţ de o clipă, am lăsat răspunsul să plutească în încăpere între noi trei.

– De ce? am întrebat-o pe Elaine.

– Ei bine, ai nişte cicatrici pe uter care seamănă cu cele dobândite, arareori, în urma unui avort. Cicatricile pot cauza dificultăţi în concepere şi, în special, în menţinerea unei sarcini. Dar întrucât nu ai făcut nici un avort, e clar că nu asta este prob…

– Am făcut, am întrerupt-o eu. Am făcut un avort.

– Poftim? Adam se depărtă de mine în scaun, ca ars. Când?

– În adolescenţă. Mă uitam la Elaine, dar simţeam privirea uimită a lui Adam aţintită asupra mea.

– Ai avut complicaţii? întrebă ea. O infecţie?

Îmi aminteam o durere care nu mai înceta. Durere pe care am ignorat-o. Aveam alte lucruri mai importante pe cap.

– Nu cred, am răspuns. Poate am avut dureri excesive, dar eram prea tânără să pun la îndoială simptomele. Nu aveam de gând să le spun cât de tânără. Aveam paisprezece ani. Tatăl meu mă dusese la clinică şi încă îmi mai aminteam drumul spre casă, deşi îmi dădusem silinţa să blochez toate amintirile din acea zi. Tata fusese atât de tăcut în maşină. Atât de tăcut încât mă temeam că nu mă mai iubeşte. În cele din urmă, pe când ne apropiam de strada noastră, de aleea din faţa casei, de momentul care avea să curme viaţa lui şi să o distrugă pe a mea, a spus: „Rămâne între noi, Maya. Va fi secretul nostru.”

Oh, Doamne! Copiii mei pierduţi. Era vina mea. Sigur că mă gândisem la avort în timp ce mă străduiam să rămân însărcinată şi nu am uitat niciodată primul copil, care mi-a fost smuls din trup abia după ce începuse să se vadă sarcina.

– Asta înseamnă… mi-am dres glasul, incapabilă să pun întrebarea care-mi stăruia în minte. Lângă mine, Adam stătea rigid în scaun, dar se întinse şi îşi puse mâna peste a mea. Mă simţeam atât de recunoscătoare şi de nedemnă de el. Asta înseamnă că nu mai există speranţă? am reuşit să îngân în cele din urmă. Chiar dacă reuşesc să mai rămân însărcinată, inevitabil voi pierde sarcina?

– Nu neapărat, spuse Elaine, dar probabil asta explică cele trei sarcini pierdute până acum. Fertilizarea in vitro a prins de data asta şi va trebui să vorbeşti cu doctorul Gallagher dacă vrei să încerci din nou. Îi voi trimite raportul postoperator şi poţi discuta cu el despre avantajele şi dezavantajele unei noi încercări.

M-am gândit la lunile de injecţii cu hormoni. La implantarea mereu nesigură. La aşteptarea rezultatului. La speranţele create. Distruse. Create din nou. Toate astea ar fi nesemnificative pe lângă emoţia de a fi însărcinată din nou, aşteptând apoi acel pumn să se strângă în jurul uterului meu din nou. Nu ştiam dacă mai puteam trece prin toate astea încă o dată.

Când am ajuns la maşină, îmi era rău de la stomac. Nici unul dintre noi nu a scos vreun cuvânt până când am ieşit din parcare.

– Îmi pare rău, am spus atunci.

El nu-şi luă privirea de la drum.

– De ce nu mi-ai spus? mă întrebă.

Am ezitat.

– Nu-mi place să îmi aduc aminte despre asta. Avortul nu ar trebui să aibă nimic de-a face cu fertilitatea, dar... cred că mi-a fost teamă că... a avut de-a face cu asta. Adică, am rămas însărcinată atunci, iar acum, la maturitate, e atât de greu să rămân însărcinată, încât am trăit tot timpul cu teama că există cumva o legătură. Acum se pare că aşa este. Glasul îmi pieri. Mă simţisem deja responsabilă pentru faptul că nu puteam să avem un copil, mă temusem că Adam m-ar învinovăţi, conştient sau nu. Acum avea un motiv concret pentru a o face. Îmi pare rău, Adam, am spus eu din nou.

– Te rog, încetează să-ţi mai ceri scuze, Maya. Fălcile i se contractară. Sunt doar supărat din cauză că nu mi-ai spus. De trei ani încercăm să facem un copil – fără prea mare succes – şi acum descopăr că mi-ai ascuns un lucru al naibii de important.

Nu m-a întrebat câţi ani aveam când am făcut avortul, sau cine era tatăl copilului, iar eu eram uşurată. Nu voiam să mă gândesc la asta. Răul cauzat atunci afectase mult mai multe decât fertilitatea mea.

Oare Adam se întreba acum dacă îi mai ascundeam şi alte lucruri? Alte secrete? Secrete mai negre?

Dacă o făcea, avea dreptate.

capitolul 7

Rebecca

– Vrei să rămâi peste noapte? îl întrebă Rebecca pe Brent când cotiră pe aleea din faţa clădirii victoriene pe care o împărţea cu Dorothea.

– Tu ce crezi? Pusese deja maşina în poziţia de parcare şi deschise portiera. Ei îi era indiferent, atâta timp cât o lăsa în pace. După două zile de la întoarcerea din San Diego, Rebecca încă nu îşi revenise după conferinţă. Prea multă mâncare şi prea puţină mişcare.

– Jur, spuse ea în timp ce se îndreptau spre treptele exterioare care urcau în zigzag în lateralul clădirii până la apartamentul ei de la etajul al doilea, patru zile de întâlniri şi întâmpinări, discursuri şi peisaje splendide sunt mai obositoare decât o lună de muncă pe teren.

– Ai dreptate, spuse el.

Luminile de la primul etaj erau toate aprinse.

– Dot e trează încă, spuse ea în timp ce urcau treptele. Ar trebui să o salutăm.

Se opriră la primul etaj şi Rebecca bătu la uşa ce dădea în bucătăria Dorotheei. Neprimind nici un răspuns, deschise uşa – Dot nu încuia niciodată nimic – şi vârî capul înăuntru.

– Eşti trează, Dot? strigă ea.

– În sufragerie, răspunse Dorothea.

Traversară bucătăria. Încăperea era turcoaz, cu mobilă violet cu mânere galbene şi aparate electrocasnice albe. Louisa fusese decoratoarea. Dorothea îi dăduse partenerei sale mână liberă şi, deşi se plânsese de combinaţia de culori cât trăia Louisa, nu făcuse nimic să le schimbe acum că Louisa nu mai era, iar Rebecca se bucura. Dacă ar fi preocupat-o vreodată să îşi decoreze propriul apartament, ar fi folosit paleta de culori plină de energie a Louisei.

Louisa fusese extrem de ordonată, aproape cusurgie, dar ochiul de artist tânjea după culori, cu cât mai îndrăzneţe, cu atât mai bine. S-ar răsuci în mormânt – dacă ar fi fost înmormântată, în loc să i se doneze

corpul Spitalului Duke – dacă ar vedea cum arată sufrageria acum, se gândi Rebecca, în timp ce ea şi Brent făceau slalom printre cutiile şi vrafurile de ziare şi hârtii aruncate pe podea.

Dorothea ridică privirea, aşezată pe scaunul din capul mesei, unde tasta la unul dintre cele două laptopuri din cameră.

– Cât e ceasul? întrebă ea.

Şuviţe lungi, rebele, îi ieşeau din coada împletită, dar arăta foarte drăguţ în lumina ecranului. Dorothea avea acum şaizeci şi şapte de ani şi, din când în când, Rebecca zărea câte o rămăşiţă a frumuseţii din tinereţe.

Brent se îndreptă spre scaunul din capul mesei şi se aplecă să o sărute pe Dorothea pe obraz, o şuviţă blondă căzându-i pe frunte.

– Ce pui la cale? o întrebă el, încrucişându-şi braţele la piept în timp ce se uita pe ecranul laptopului.

– Mă uit cum se formează furtunile tropicale, răspunse Dorothea.

Rebecca se aşeză pe un scaun în capătul celălalt al mesei şi trase al doilea calculator înspre ea.

– Ai văzut ceva cu potenţial periculos? întrebă ea, intrând pe internet.

Dorothea mută puţin cursorul, muşcându-şi buza inferioară în timp ce studia ecranul.

– Greu de spus deocamdată. Câteva lucruri… poate. Poate nu.

Sufrageria fusese camera roşie a Louisei. Pereţii erau zugrăviţi într-un roşu puternic şi una dintre picturile ei – o pânză imensă, uimitoare, acoperită cu caise – dădea viaţă încăperii. Sufrageria fusese camera preferată a Rebeccăi din toată casa, dar Dorothea avea acum atât de multe lucruri împrăştiate pe masă şi pe podea, încât încăperea îşi pierduse farmecul. Uneori, Rebecca era îngrijorată de felul în care Dot lăsase lucrurile în plata Domnului după moartea Louisei. Dorothea era încă lucidă. Era la fel de isteaţă şi de dedicată ca întotdeauna, dar nepăsarea faţă de lucrurile din jurul ei, fapt care o ajuta foarte mult în munca pe teren, era nelalocul ei în Carolina de Nord. Nu voia niciodată companie, cu excepţia Rebeccăi şi a lui Brent şi a altor câţiva angajaţi ai DIDA, pentru că, pentru moment, era imposibil să pună casa în ordine. Când Rebecca avea să preia conducerea DIDA, va avea de ordonat o mare harababură.

– La următoarea misiune care va apărea îl vom trimite pe teren pe cumnatul tău, îi spuse Dorothea Rebeccăi. Ştiu că de-abia aşteaptă.

Rebecca accesă pagina Centrului Naţional pentru Uragane.

– Atâta timp cât nu va dura mai mult de două săptămâni, îi reaminti ea Dorotheei.

Se îndoia că Adam putea să lipsească mai mult de atât. Voluntarilor nu li se cerea să îşi dedice mai mult de două săptămâni pe an organizaţiei DIDA, dar Dorothea avea tendinţa să uite acest mic detaliu.

– Tocmai ne-am întors de la ei, spuse Brent, studiind ecranul peste umărul Dorotheei.

– Cum se simte Maya? întrebă Dorothea. Cum merge recuperarea?

– Părea destul de bine, spuse Brent, ceea ce demonstra lipsa lui de intuiţie.

– De fapt, e extrem de nefericită, îl contrazise Rebecca.

Brent se încruntă înspre ea.

– Mie mi s-a părut că e bine.

– O cunosc mai bine decât tine, spuse ea. Maya putea zâmbi cu toată gura, dar Rebecca tot putea să ghicească minciuna ascunsă sub acel zâmbet. Amândoi sunt extrem de nefericiţi.

– Ei bine, spuse Brent, ies cu noi la cină sâmbătă seara. Mergem la noul restaurant brazilian. Vrei să vii?

Dorothea clătină din cap.

– Am prea multe de făcut aici, spuse ea. Nu se pricepea să delege. Rebecca era mai bună la împărţirea sarcinilor. Am auzit însă că e un restaurant bun, adăugă ea.

Rebeccăi încă nu-i venea să creadă că Maya acceptase să iasă la restaurantul brazilian. Sora ei evita acea parte a oraşului Durham. O zonă obscură, în mod cert, dar când Brent pomenise de ea, Adam se luminase la faţă.

– Da! exclamă el. Am tot vrut să încerc acel loc.

Observând însufleţirea bruscă din privirea lui Adam, Rebecca îşi dădu seama cât de posac fusese de când ajunseseră. Probabil că Maya observase şi ea, deoarece aprobă din cap. „Încearcă să-i facă pe plac”, îşi spuse Rebecca. „Încearcă să se revanşeze faţă de el pentru că a pierdut încă un copil.” Rebecca tocmai voia să sugereze un alt restaurant, dar îşi aminti cum Brent îi spusese că o trata pe Maya ca pe un copil, aşa că tăcu. În plus, şi ea voia să vadă cum era acel restaurant.

– Deci, vă căsătoriţi sau ce aveţi gând? întrebă Dorothea, cu obişnuita lipsă de tact. Ridică privirea din ecran, mai întâi spre Rebecca, apoi spre Brent, iar Rebecca văzu harta uraganelor reflectată în ochii săi gri enormi.

– Încă aştept răspunsul ei.

Brent păru aproape timid. Chiar drăguţ, de fapt. Rebecca nu se putu abţine să nu îi zâmbească.

– I-am spus că nu văd care e sensul, zise ea.

Dorothea înclină capul într-o parte pentru a-l privi pe Brent.

– Cum o suporţi?

Brent râse.

– O iubesc, răspunse el.

Rebecca îşi plecă din nou privirea asupra hărţii. În acel moment ştiu că îl iubea. Ca prieten. Ca pe cel care alergase împreună cu ea pe străzile din Durham în toiul nopţii. Care mersese cu ea cu bicicleta. Care sărise din avion împreună cu ea. Care nu se temea să lase totul baltă şi să ia avionul spre un loc lovit de tsunami, pentru a face tot ce-i stătea în putinţă să îi ajute pe răniţi. Dar l-ar fi putut iubi ca soţ? Nu îşi putea răspunde la această întrebare.

capitolul 8

Maya

Eu şi Rebecca ne aflam pe bancheta din spate a Toyotei Prius a lui Brent, în timp ce bărbaţii stăteau în faţă. Ei trei vorbeau despre DIDA, iar Rebecca îşi desfăcuse centura pentru a se putea apleca între Brent şi Adam, monopolizând conversaţia, ca de obicei, dar eu nu ascultam. Îmi doream să fi stat acasă. Încă mai aveam dureri şi mai sângeram puţin în urma pierderii sarcinii şi nu mă simţeam în stare să mă plimb prin măruntaiele oraşului pentru o masă de care nu aveam să mă bucur. Dar Adam era încântat de idee, iar Brent pleca dis-de-dimineaţă în Ecuador, unde un cutremur ştersese de pe faţa pământului câteva sate, cu câteva zile în urmă. Cum aş fi putut să refuz?

Era încă lumină, destul de multă lumină încât să văd cum cartierul arată din ce în ce mai rău, stradă după stradă. I-am aruncat o privire surorii mele, al cărei braţ bronzat şi inuman de tonifiat era întins pe spătarul scaunului lui Adam. Buzele ei articulau cuvinte pe care abia le auzeam. Vorbea despre ultima dată când fusese cu DIDA în America de Sud. Cineva se urcase în autobuzul cu care mergea ea şi furase bani de la toţi pasagerii, ameninţându-i cu o macetă. „Foarte drăguţ, Bec", mi-am spus. „Foarte drăguţ, o conversaţie încurajatoare pentru Brent în seara de dinaintea plecării." Dar Brent râdea, la fel ca şi Adam. Eram singura care se simţea ca şi cum s-ar fi aflat în acel autobuz. Singura care putea să-l vadă pe individ venind către ea, muchia ascuţită a macetei reflectând lumina în timp ce se agita prin aer. Mi-am luat geanta, am deschis-o şi am deşertat toţi banii pe podeaua autobuzului. „Ia-i. Sunt ai tăi."

Când Brent sugerase acest restaurant cu o seară înainte, eram convinsă că Adam îşi va da seama unde se află şi că va oferi o alternativă. Ştia că îmi era greu. Fie chiar nu se gândise, fie era cu adevărat supărat pe mine şi nu îi păsa ce simţeam. Dar, la urma urmei eram o femeie matură. Dacă nu doream să vin, trebuia să fi spus. Nu erau obligaţi să aibă grijă de mine. Dar nu spusesem nimic. Adam era tulburat şi nu aveam de gând să îi mai dau încă un motiv, indiferent cât de neînsemnat, pentru a fi dezamăgit de mine. Fusese rece faţă de mine după întâlnirea cu Elaine. Mi-am cerut iertare de nenumărate ori pentru că ascunsesem de el acel avort şi nu ştiam ce altceva să mai fac. Unul dintre lucrurile învăţate de-a lungul anilor era că nu puteam

schimba trecutul, oricât de mult mi-aş fi dorit.

– Singura dată când am fost în Brazilia, spunea Rebecca, prietenii mi-au comandat un preparat într-un restaurant şi s-a dovedit a fi aligator fiert.

„Oh, minunat”, îmi venea să spun. „Şi de ce vrem să mergem la un restaurant brazilian?!”

Am trecut cu maşina pe lângă un magazin de băuturi, unde un şir de femei – evident prostituate – pozau şi flirtau pe trotuar.

– Aici este, indică Brent o clădire micuţă cu uşi de sticlă, înghesuită între un magazin de amanet şi unul de închiriat filme.

– Acesta este? întrebă Rebecca, uimită şi încântată în acelaşi timp.

Nu avea nici o firmă deasupra uşii. Cuvântul Restaurant era pictat manual pe o bucată de carton lipită pe interiorul ferestrei.

– Da, spuse Brent. Sunt atât de noi încât nici nu au firmă încă.

– Mişto, spuse Adam.

– Vezi vreun loc de parcare? am întrebat eu, întinzând gâtul. Voiam un loc chiar în faţa restaurantului, ca să nu trebuiască să mergem pe jos prin acest cartier mai mult decât era nevoie.

– Nimic, zise Brent, uitându-se în dreapta şi în stânga.

– Acolo? spuse Rebecca. Chiar acolo pe dreapta? Oh, Mini Cooper.

Am mai mers o stradă. Apoi încă una.

– Poate nu e o seară potrivită pentru asta, am spus eu.

– Am găsit unul! strigă Brent şi începu să ghideze maşina cu botul înainte în curbă, apăsând frâna la timp pentru a evita accidentarea motocicletei ascunse privirii noastre pe acel loc de parcare. La naiba! spuse el, tipul ăsta ocupă două locuri.

– E mică, sări sora mea. Hai să o mutăm!

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, ea şi Adam ieşiră din maşină, râzând în timp ce încercau să ridice şi să împingă motocicleta la o parte din drumul nostru. Am privit aerul degajat al mişcărilor lor, energia, incapabilă să îmi amintesc când îl văzusem pe Adam râzând

ultima oară, şi m-am bucurat că acceptasem să venim, în ciuda rezervelor mele. Voiam să îmi văd soţul zâmbind, chiar dacă nu eu eram cea care îl făcuse să zâmbească.

Brent reuşi să înghesuie automobilul în locul de parcare după ce motocicleta fu mutată. Ne aflam în faţa unui magazin de peruci. Vitrina era plină de capete de manechine, majoritatea de culoare, purtând peruci în toate culorile curcubeului.

Adam mă ajută să ies din maşină.

– Oh, Maya, spuse el, brusc compătimitor. Trebuia să te fi lăsat pe tine chiar în faţă. Eşti în stare să faci drumul pe jos?

Voia să spună dacă sunt capabilă din punct de vedere fizic, iar în această privinţă nu aveam probleme.

– Mă simt bine, am spus eu, luând-o înainte, impunând un pas foarte vioi.

– Aveţi grijă, spuse Brent în timp ce treceam pe lângă magazinul de peruci, femeii îi e foame!

Restaurantul era lung şi îngust şi plin ochi, dar am găsit o masă liberă în spate. Mergând spre masă, am zărit o colegă de la camera de gardă de la Duke stând lângă peretele îndepărtat, iar ea mi-a făcut cu mâna. I-am făcut şi eu cu mâna. Am prins curaj văzând-o acolo, ca şi cum până la urmă nu fusese o idee proastă să venim în această parte a oraşului pentru a lua cina. Am început să observ restul clienţilor. Unii îmbrăcaţi elegant, alţii mai puţin elegant. Alb, negru, maro. Probabil câţiva erau chiar brazilieni, bucuroşi să savureze o masă care să le aducă aminte de acasă.

Eu şi Rebecca ne-am aşezat la capătul îndepărtat al mesei, cu faţa spre restul încăperii. Când Brent şi Adam s-au aşezat în faţa noastră, începusem deja să mă relaxez. Decisesem că îmi plăcea locul. Îmi plăcea atmosfera însufleţită. Râsetele. Mirosurile condimentate.

Meniurile erau scrise de mână în portugheză şi conţineau fotografii de proastă calitate ale felurilor de mâncare. Aşezaţi unul în faţa celuilalt, Adam şi Rebecca erau aplecaţi asupra meniurilor, încercând să pronunţe denumirile preparatelor. Masa era atât de mică, încât capetele lor aproape se atingeau. Aveau părul de aceeaşi nuanţă de castaniu, am observat eu, şi chiar de aproape aceeaşi lungime, al lui Adam prea lung, iar al surorii mele prea scurt.

– Eu vreau asta. Rebecca arătă spre una dintre fotografii. E cel mai bizar preparat din meniu.

De unde stăteam eu, arăta ca un morman de carne rozalie, acoperit cu un fel de frunze de verdeaţă.

– Eu mă lipsesc, spuse Adam râzând, iar eu chiar m-am bucurat că nu căzuse complet sub vraja Rebeccăi.

Când mi-a spus că se alătură organizaţiei DIDA, am ştiut că cedase în cele din urmă insistenţelor ei. Fusesem întotdeauna încântată că ea şi Adam se înţelegeau atât de bine, dar aş fi vrut să îl fi lăsat în pace cu DIDA. Îmi iubeam sora, dar uneori era copleşitoare.

Am comandat bere, continuând să studiem meniul, iar Adam ridică sticla în semn de toast în cinstea lui Brent.

– Până la fund! spuse el. Probabil e ultima ta bere rece pentru o vreme.

Brent mormăi ceva, zâmbind.

– O să fie al naibii de cald acolo, spuse el.

– Următoarea deplasare e a ta, cumnate, zise Rebecca ciocnind sticla de a lui Adam.

– E o ameninţare sau o promisiune? întrebă el.

– Ambele, răspunse ea.

O femeie de origine afro-americană se îndrepta spre partea din spate a restaurantului cu o fetiţă în braţe. Bănuiam că merge la toaletă, dar se uita direct la mine, cu un zâmbet larg pe faţă.

– O cunoşti? şopti Rebecca.

Nu mi se părea deloc cunoscută.

– Doamnă doctor Ward! spuse ea şi, preţ de o clipă, am crezut că vorbeşte cu Rebecca, dar privirea ei era aţintită asupra mea.

– Bună. Am zâmbit, străduindu-mă să mi-o amintesc. Apoi am observat fetiţa pe care o ducea în braţe. Taniesa! am spus, sărind în picioare. M-am întins spre ea şi Taniesa s-a lăsat uşor în braţele mele, ca şi cum nu ar fi făcut legătura între mine şi durerea pricinuită de operaţia din urmă cu un an. Strângea în mână un ursuleţ panda de

pluş. Te-ai făcut mare, fetiţo. Am sărutat-o pe obraz.

– V-am văzut, dar mama mi-a zis nu, nu este, dar chiar sunteţi, spuse Taniesa.

– Şi ai avut dreptate. Cum te simţi, scumpo? Ce-ţi mai face braţul?

– Bine, răspunse ea şi îşi lăsă capul pe umărul meu, ca şi cum ar fi vrut să vină cu mine.

Revedeam cu ochii minţii radiografia braţului stâng al Taniesei, sfărâmat în urma unui accident cu tricicleta, la fel de clar ca şi cum aş fi văzut-o cu doar câteva minute mai devreme. Nu am avut niciodată memorie fotografică atunci când era vorba de citit, dar dacă-mi arăţi o radiografie, o tomografie sau un RMN, nu le uit niciodată.

– Ne-aţi ajutat enorm, doamnă doctor Ward, spuse mama Taniesei.

Nu-mi aminteam numele ei. Cred că numele de familie al Taniesei era Flanders, dar ştiam că pe mama ei o chema altfel.

– Mă bucur ca am reuşit s-o însănătoşim, am răspuns, dând drumul fetiţei fără tragere de inimă şi înapoind-o în braţele mamei.

Taniesa purta un pulover care o ferea de răcoarea aerului condiţionat din restaurant, dar am mângâiat-o pe braţ, imaginându-mi cicatricea de sub material. Rebecca îi făcu cu mâna mamei fetiţei.

– Sunt sora doamnei doctor Ward, Rebecca, spuse ea.

– Oh, am sărit eu. Îmi cer scuze. El este Brent Greer, el e soţul meu, Adam Pollard, iar doamna este...

– Lucy Sharp, reuşi mama Taniesei să evite un moment stânjenitor.

– Îmi place ursuleţul panda, Taniesa, spuse Adam. E băiat sau fetiţă?

Taniesa se uită la atentă jucăria de pluş de parcă abia o observase.

– Fetiţă, spuse ea.

– Are un nume? întrebă Adam.

– Taniesa.

Am râs toţi, iar Taniesa zâmbi.

– Foarte isteţ! Adam făcu ochii mari, prefăcându-se mirat. Nu îi vei uita niciodată numele, nu-i aşa?

Doamne, mi se părea ciudat să-l văd pe Adam interacţionând cu alţi oameni! Uitasem cum este. Cât de jucăuş putea fi. Cât de jucăuş obişnuia să fie cu mine. Vieţile noastre erau mult prea epuizate acum de fertilitate, sarcini şi griji. Trebuia să facem o schimbare, dar ştiam că nu era încă pregătit să renunţe. Ştiam că îşi doreşte un copil mai mult decât îşi dorea să răsară soarele în fiecare zi.

– Nu-i aşa că e un loc grozav? întrebă Lucy Sharp. Se uită la masa noastră fără farfurii. Nu aţi încercat nimic încă?

– Nu încă, am răspuns eu.

– Ce ne recomandaţi? întrebă Brent.

– Oh, Doamne, orice aţi comanda va fi foarte săţios. Încercaţi Churrasco. Este un grătar tipic brazilian. N-am crezut niciodată că o să îmi placă mâncarea braziliană. Cine s-ar fi gândit? Dar cumnata mea m-a adus aici acum câteva săptămâni, iar acum nu mă mai pot dezlipi de acest loc.

Tocmai atunci veni chelneriţa la masa noastră, iar Lucy se dădu un pas înapoi.

– Nu vă mai deranjez, spuse ea. Taniesa ţinuse să vă salutăm.

– Îmi pare bine că aţi făcut-o, am spus eu. Pa, Taniesa.

Fetiţa se întinse din nou spre mine, iar mama ei se aplecă să o lase să mă sărute pe obraz.

„Am cea mai frumoasă slujbă din lume”, mi-am spus. Le-am privit mergând înapoi la locul lor şi, chiar înainte să le văd cum se aşază, m-am simţit confortabil, fericită şi suficient de înfometată pentru a gusta carne de aligator.

Mâncarea a fost delicioasă şi tocmai savuram o cremă caramel cu nucă de cocos când am observat că restaurantul începuse să se mai golească.

– Sunt beat, recunoscu Brent fericit.

Chiar era beat. Iar Adam nu era departe. Ochii îi luceau şi avea o

privire puţin pierdută, iar zâmbetul pe care îl afişase mai toată seara era strâmb, într-un fel care mă făcu şi pe mine să zâmbesc.

– Conduc eu, spuse Rebecca. Deşi sunt atât de plină, încât s-ar putea să nu încap la volan.

Adam răspunse ceva, dar nu l-am auzit. Privirea îmi era fixată asupra unui bărbat care tocmai intrase în restaurant. Era caucazian, brunet, purta un tricou alb şi pantaloni bej şi stătea în faţa uşii, plimbându-şi privirea de la o masă la alta. Ceva din înfăţişarea lui îmi dădu fiori.

Porni înspre noi – sau cel puţin am crezut că se îndreaptă spre masa noastră. Avea mersul apăsat şi nările dilatate. Apoi am văzut că ochii lui – ochii de un albastru glacial – erau fixaţi asupra celor doi bărbaţi aşezaţi la masa din faţa noastră. Adam spuse ceva ce era, probabil, amuzant, pentru că Brent şi Rebecca râseră, dar eu am lăsat lingura din mână şi mă ţineam de colţul mesei, inima bătând să-mi spargă pieptul.

Ştiam mai bine decât oricine cât de repede se pot întâmpla lucrurile. Bărbatul duse la spate mâna dreaptă, apoi o întinse brusc în faţă, cu arma cenuşie abia vizibilă din cauza mişcării bruşte, iar eu am zărit tatuajul cu o stea neagră de pe degetul arătător în momentul în care apăsă pe trăgaci.

capitolul 9

Maya

Înainte să apuc să strig sau să mă feresc, am auzit focul de armă, iar bărbatul de la masa din faţa noastră căzu de pe scaun. Apoi am reuşit să ţip, la fel cum ţipasem cu douăzeci de ani în urmă pe aleea din faţa casei noastre. De această dată însă, erau mai mulţi oameni în jurul meu. Atmosfera prietenoasă din restaurantul micuţ se transformă într-un haos total. M-am aplecat în scaun, făcându-mă cât mai mică posibil şi am simţit cum Rebecca mă acoperea cu corpul ei, asemenea unei carapace. Mi-am acoperit urechile cu mâinile, dar am auzit totuşi paşii ce se grăbeau către uşa restaurantului.

– Prindeţi-l, strigau oamenii. Opriţi-l!

Scaunele scârţâiau pe podea şi am auzit bubuitura provocată de o masă răsturnată.

– Sunaţi la numărul de urgenţă, l-am auzit pe Adam strigând.

Rebecca se ridică şi eu m-am ridicat încet din poziţia ghemuită, cu abdomenul strâns. Brent şi Adam erau deja lângă bărbatul rănit, care căzuse de pe scaun într-o grămadă inertă. Rebecca ţâşni de la locul ei alături de cei doi bărbaţi, în timp ce eu am rămas înmărmurită pe scaun. Nu puteam vedea ce se întâmplă din cauza mesei şi auzeam doar frânturi din conversaţia lor.

– Apasă mai tare, spunea sora mea.

– Nu îi simt pulsul, spuse Adam.

– A murit, adăugă Brent.

Trebuia să încerc să îi ajut? Puteam? Acesta era motivul pentru care cei trei făceau parte din DIDA, iar eu nu. Îmi iubeam munca pentru că mă făcea să deţin controlul.

– Maya sudează oscioare mici la loc, spunea Adam întotdeauna când mă prezenta cuiva. Asta îmi plăcea să fac: să repar ce se putea repara.

Privirea mi se opri asupra farfuriei de desert şi am văzut stropi de sânge peste ce mai rămăsese din crema caramel. Camera începu să se

învârtă cu mine şi am sărit de pe scaun, alergând către toaleta din spatele restaurantului. Toaleta micuţă răsuna de plânsete, mai multe femei înspăimântate ţipară în cor când am deschis uşa. Mi se tăie respiraţia doar uitându-mă la ele. Am lăsat uşa să se închidă la loc şi m-am trântit pe podeaua de gresie murdară de pe hol, cu spatele rezemat de perete.

Parcă nu reuşeam să trag destul aer în plămâni. Ochii aceia reci. Ţinta perfectă a armei. Inspirând zgomotos, mi-am aplecat capul între genunchi şi am luptat cu senzaţia de întunecare a privirii. Nu leşinasem niciodată. Nici prima dată când am lucrat pe un cadavru. Nici în timpul practicii ca medic. Nici în timpul rezidenţiatului în sala de operaţii. Niciodată nu avusesem senzaţia de leşin. Cu toate acestea, simţeam că sunt pe punctul de a-mi pierde cunoştinţa. „A plecat", mi-am zis eu. „Pericolul a trecut."

Peste vocile şi agitaţia din restaurant, am auzit sunetul îndepărtat al sirenelor. Femeile ieşiră în grup din toaletă, păşind pe lângă mine, încercând să nu se împiedice de picioarele mele. Mi-am adunat picioarele la piept, ţinându-mi braţele strâns în jurul lor. Sirenele se auzeau tot mai tare şi erau tot mai multe. Mi-am imaginat maşinile de poliţie şi ambulanţele oprind cu scrâşnet de roţi în faţa clădirii şi am auzit voci noi adăugându-se vacarmului din restaurant.

Trecură câteva minute până când Adam intră în hol. Se ghemui în faţa mea, punându-şi mâinile pe mine.

– Te simţi bine? întrebă el.

Am dat din cap.

– Tipul a murit, spuse el.

Am dat din nou din cap.

– Îmi pare rău, My, spuse el. Nu aveai nevoie de aşa ceva în seara asta. Ştiu că încă nu te simţi bine. Se uita în spatele lui ca şi cum, în loc de zugrăveala cojită de pe perete, ar fi putut vedea în interiorul restaurantului. Apoi se aşeză pe jos în faţa mea. Holul era atât de îngust, încât, chiar rezemat de peretele opus, mă putea ţine încă de mână. Doamne, adoram atingerea sa! În săptămâna de dinainte mă întrebasem dacă aveam să îl mai simt vreodată atingându-mă din nou.

– Poliţiştii au încuiat uşa, pentru că vor să discute cu toţi cei prezenţi la incident, spuse el. În special cu tine şi Becca, pentru că eraţi cu faţa către atacator. Dar dacă nu te simţi în stare... le pot spune că au trecut

doar şase zile de când ai pierdut o sarcină şi să te lase în pace. Ai putea merge la secţia de poliţie în loc să...

– Mă simt bine, am spus eu. Aveam să fiu tare pentru el. Tânjeam după admiraţia, nu după mila sa.

Adam îşi întoarse mâna, împletindu-şi degetele cu ale mele.

– Ştii, îmi mărturisi el, a fost aşa o nebunie acolo, încât, atunci când ai dispărut, m-am temut că ai fost rănită. Te-am căutat chiar şi sub masă. M-am speriat.

Vocea lui era plină de emoţie şi am ştiut că încă mă iubeşte. Abia atunci mi-am dat seama cât de mult începusem să mă îndoiesc de dragostea lui.

– Mă simt bine, am repetat, ridicându-mă în picioare. Pot vorbi cu ei acum.

Pe drumul spre casă, două ore mai târziu, atmosfera fu tăcută şi mohorâtă. Eram obosiţi după discuţiile cu poliţia, iar Brent, care acum era perfect treaz, conducea.

Ne-a lăsat pe mine şi pe Adam în faţa casei noastre. Porniserăm deja pe trotuarul curbat către uşa de la intrare, dar m-am întors, auzind portiera maşinii trântindu-se, şi am văzut-o pe Rebecca alergând către noi.

– Vreau doar să vorbesc un minut cu sora mea, îi spuse ea lui Adam.

El dădu din cap, scoţându-şi cheile din buzunar.

– Ne vedem înăuntru, My, spuse el.

Lăsaserăm luminile de afară aprinse şi vedeam îngrijorarea de pe faţa Rebeccăi.

– Te simţi bine? întrebă ea.

Am dat din cap.

– Sunt bine.

M-am uitat înspre casă, sperând ca imaginea ferestrelor luminate şi a ghivecelor cu plante curgătoare de la intrare să şteargă amintirea desertului însângerat din mintea mea.

– Când am ales restaurantul mi-a fost teamă că nu o să vrei să mergi, spuse ea. Ştiu că nu-ţi place să ajungi în acea zonă a oraşului. Dar la început a fost foarte bine. Ne simţeam atât de bine. Iar apoi, s-a întâmplat asta. Clătină din cap. A fost îngrozitor.

– Sunt bine, am repetat eu.

Rebecca se uită spre maşina lui Brent, apoi din nou la mine.

– Nu am apucat să vorbim despre copil de când m-am întors. Vreau să spun, doar noi două. Hai să ne găsim puţin timp înainte să plec pe teren din nou, bine?

Nu mă gândeam la copil în acel moment. Nu voiam ca gândurile despre copilul meu – fiul meu – să fie legate în nici un fel de această seară oribilă, dar aştepta un răspuns.

– Bine, am spus eu. Eu chiar... m-am uitat din nou înspre casă, gândindu-mă la Adam care era înăuntru. Trebuie să ne gândim dacă vrem să mai încercăm.

– Sau să recurgeţi la adopţie.

Am clătinat din cap.

– Nu cred că Adam va fi vreodată de acord.

– Care este problema lui?! Păru enervată. Vreau să-i bag minţile în cap.

– Nu. Nu face asta. Noi doi trebuie să luăm o decizie. Bine?

Rebecca îşi trecu mâna prin părul scurt, uitându-se din nou înspre maşina lui Brent.

– E o seară îngrozitoare înaintea plecării lui Brent, spuse ea, dar începi oarecum să te obişnuieşti cu lucrurile neaşteptate când lucrezi pentru DIDA. Era cel mai nepotrivit lucru pe care mi-l putea spune, acum că Adam se înregistrase ca voluntar, iar ea îşi dădu seama. Dar aşa ceva nu s-a mai întâmplat în toţi anii de când lucrez la DIDA. Serios, Maya.

Nu voiam să vorbesc despre DIDA. Ce îmi venea să spun era: „Seara aceasta ţi-a amintit de noaptea în care au fost ucişi mama şi tata?” Dar nu aveam să-i spun aşa ceva. Relaţia dintre noi era atât de complexă. Eram apropiate din multe puncte de vedere. Dar eram distante în alte privinţe. Nu aveam să ştiu niciodată dacă incidentul îi amintise de

acea noapte.

– Du-te la culcare, spuse ea. Ţi-a mai rămas ceva Xanax?

– Am pe undeva, am răspuns.

Îmi atinse obrazul cu degetele, aşa cum o mamă şi-ar atinge copilul. Nu era afectuoasă de obicei, aşa că am fost mişcată de gestul ei. Apoi mă strânse în braţe.

– Te iubesc, spuse ea.

– Şi eu te iubesc.

Am rămas aşa, îmbrăţişându-ne, aproape un minut. Oricât de tare aş fi strâns-o la piept însă, simţeam acea noapte îndepărtată între noi, asemenea unui zid de piatră.

capitolul 10

Rebecca

Rebecca stătea pe scaunul ei favorit, din catifea roşie, de la Starbucks, desculţă, cu picioarele sub şezut, şi o cafea americană dublă pe masa de lângă ea. Citea o carte scrisă de un tip care lucrase pentru Crucea Roşie după cutremurul din China. Chiar dacă lucrase şi ea în China după cutremur, în acea zi nu se putea concentra asupra cărţii. Era nerăbdătoare, şi cafeaua nu o ajuta.

Distrugerile provocate de cutremurul din Ecuador fuseseră mult mai mari decât se crezuse, iar ea îşi dorea să meargă acolo. Brent lucra deja de o săptămână la patruzeci de kilometri distanţă de epicentru şi, în sfârşit, reuşise să o sune prin satelit cu o zi înainte.

– Spune-i lui Dot că avem nevoie de tine aici, spuse el.

Aveau extrem de puţin personal, dar Dorothea nu voia să o lase să meargă.

– Nu înainte să vedem ce au de gând dracii ăştia din Atlantic, îi răspunse ea când Rebecca îi transmise mesajul lui Brent.

Furtuna tropicală care se formase la mare distanţă de coasta Bermudelor se transformase acum în uraganul Carmen. Abia dacă merita numele de uragan, în opinia Rebeccăi. Nu era nimic mai mult decât o amibă albă şi pufoasă pe harta meteorologică. Nimeni nu părea să ştie cu siguranţă unde avea să se dezlănţuie – dacă avea să se dezlănţuie. Posibil în Carolina de Sud. Posibil mai la nord, pe lângă Outer Banks. Dar furtuna era atât de jalnică încât evacuarea era voluntară, iar Rebecca ştia că majoritatea oamenilor aveau să stea să se uite cum se umflă valurile, să asculte vuietul vântului, şi se vor bucura să se afle cât mai aproape cu putinţă de pericol, fiind în acelaşi timp în siguranţă. În Durham şi în restul statului se anunţaseră ploi torenţiale şi vânt, dar, deocamdată, nimic mai mult, iar Rebeccăi nu îi venea să creadă că era blocată în Carolina de Nord din cauza eventualelor ploi. Trebuia să recunoască, însă, că Dot avea un al şaselea simţ când venea vorba de furtuni. Rebecca avea uneori impresia că îşi greşise meseria şi ar fi trebuit să fie meteorolog. Se întrebă dacă, atunci când îi va veni rândul să fie director al DIDA, va fi în stare să hotărască cine era necesar, când şi unde, cu aceeaşi

precizie ca Dorothea.

– Nu doar din cauza uraganului îmi fac probleme, îi spuse Dorothea în sufrageria-birou în acea dimineaţă. Arătase spre harta de pe ecranul calculatorului. Vezi chestiile astea două la nord de Haiti? Îşi trecu degetele peste cele două amibe. Nu am deloc încredere în ele.

– OK. Rebecca cedase. Cum vrei.

Astfel că acum îşi omora timpul mergând la sală, alergând, citind corespondenţa electronică din urmă şi ajutând-o pe Dorothea să rezolve sarcinile administrative plictisitoare ale DIDA.

În sfârşit reuşise să stea câteva ore singură cu Maya cu o seară înainte. Vorbiră despre copil la o ceaşcă de frapuccino, în acelaşi Starbucks. Stătură afară pe terasă pentru ca Rebecca să poată fuma, şi îi dădu Mayei o mulţime de sfaturi: era prea curând să ia o decizie legată de o nouă încercare, spuse ea. Maya trebuia să înceteze să se mai gândească la copii pentru o vreme. Trebuia să îi dea timp lui Adam să jelească înainte de a readuce în discuţie problema adopţiei. Poate până atunci avea să fie pregătit.

Maya ascultă răbdătoare în stilul ei obişnuit, uitându-se mai mult la ceaşca de cafea decât la Rebecca. Şi când ea epuiză toate sfaturile de soră mai mare la care se gândise, Maya se aplecă şi-i spuse:

– Ştiu că îmi vrei numai binele, Bec, dar nu poţi înţelege ce simt.

Rebecca nu ştiu de ce cuvintele durură atât de rău, dar aşa simţi. Poate pentru că erau purul adevăr. Nu putea să înţeleagă. Problema o depăşea, iar acel sentiment îi displăcea teribil. Se gândea să îi povestească Mayei acea fantezie ciudată pe care o avusese în camera de hotel a lui Brent, ţinând în braţe copilul, acea senzaţie puternică de pierdere, dar se abţinu la timp. Pierderea Mayei era reală; a ei era doar imaginată.

– Ei bine, spuse ea, vreau să înţeleg.

– Asta creează probleme între mine şi Adam, spuse Maya.

Rebecca se încruntă. Ce voia să spună cu „asta”? Maya putea fi foarte vagă uneori. Avea un stil de a vorbi pe ocolite în loc să spună în faţă ceea ce gândea.

– Ce vrei să spui? întrebă ea. Pentru că nu vrea să adopte un copil, sau ce?

– Parţial, spuse Maya. Nu ţi-am spus prea multe pentru că nu voiam să-ţi faci griji, dar încă de la prima pierdere de sarcină, lucrurile s-au schimbat între noi.

Îşi aminti acel prânz cu Adam din urmă cu câteva săptămâni, când vorbise despre Mormolocul Polly. Cât de fericit păruse. Cum ea îşi dăduse seama atunci că o parte din veselia lui dispăruse în ultimul an.

Îşi stinse ţigara şi se aplecă în faţă.

– Legătura dintre voi este solidă, Maya, spuse ea. Toate relaţiile de cuplu au suişuri şi coborâşuri. Îşi ţinu răsuflarea, aşteptând ca Maya să îi spună din nou că nu putea să înţeleagă pentru că nu fusese niciodată căsătorită, dar Maya doar dădu din umeri.

– Ştiu, spuse ea. Dar pur şi simplu... nu îmi place.

Adam şi Maya. Maya şi Adam. Aveau personalităţi complet diferite – extrovertit versus introvertit, glumeţ versus serios – dar împreună formau o singură fiinţă, unitară şi echilibrată. Rebecca nu şi-o putea imagina pe Maya fără Adam. Nu putea să îşi imagineze propria viaţă fără Adam drept cumnat.

– Este doar o fază, spuse ea. Veţi trece peste ea, scumpo. Nu poţi grăbi lucrurile. Nu poţi face nimic. Dar... se aplecă din nou în faţă... poţi să faci ceva în privinţa muncii şi cred că lucrezi mult prea mult acum.

Munca era un subiect pe care putea să îl înţeleagă şi se simţea pe teren mai sigur. Maya îi ţinea locul unui coleg plecat în concediu. Ar fi putut să îi ţină altcineva locul – cineva care nu suferise o pierdere de sarcină cu câteva săptămâni înainte.

– Trebuie sa mă menţin ocupată, spuse Maya. Ştii cum sunt eu.

Ştia. Munca fusese întotdeauna refugiul Mayei. Chiar şi după moartea părinţilor, când vieţile lor fuseseră date peste cap, Maya se afundase în studiu la şcoală. Profesorii săi şi consilierul şcolar fuseseră uimiţi. Maya fusese întotdeauna o elevă bună, genul care nu trebuia să facă prea multe eforturi pentru a lua note mari, lucru pentru care Rebecca era invidioasă, deoarece ea trebuia să muncească din greu pentru a lua aceleaşi note. Dar după moartea părinţilor, Maya se pierduse complet în studiu, absolvind liceul în trei ani, în loc de patru. Toată lumea vorbea despre cât de uimitoare era. Nimeni nu dădea mare atenţie faptului că Rebecca îşi sacrificase primul an de colegiu pentru a fi mamă şi tată pentru sora ei, sau că luptase împotriva sistemului pentru a nu o lăsa pe Maya la orfelinat, sau că ea făcuse de mâncare şi

curăţenie şi spălase rufele în timp ce Maya devenea prima din clasă.

Ce se schimbase cu adevărat la Maya după moartea părinţilor, însă, fusese transformarea ei, dintr-un copil extrem de vesel, într-o fetiţă speriată de propria umbră. Era perfect de înţeles. Fusese exact în bătaia focului. Cine ar fi rămas neschimbat după o astfel de întâmplare?

Rebecca închise cartea despre cutremurul din China, renunţând. Nu asimilase nici măcar un cuvânt în ultimele cincisprezece minute. Luând ultima gură de cafea, se ridică în picioare. Avea să iasă să alerge. Să scape de amintirile negative.

Plecă din cafenea şi se îndreptă spre maşină, în pas alert, ca şi cum ar fi putut lăsa amintirile în urmă, dar nu era atât de uşor. Tot timpul cât vorbise cu Maya cu o noapte în urmă, Rebecca se gândise la incidentul de la restaurant. Ura armele, ura să îngrijească victimele schimburilor de focuri, deşi o făcea, dorind să le salveze vieţile cu o disperare ce trecea dincolo de simpla practicare a medicinei. Trecuseră două decenii, dar încă mai vedea trupurile însângerate ale părinţilor săi în fiecare victimă pe care o îngrijea.

Incidentul de la restaurantul brazilian cu siguranţă îi amintise Mayei de acea noapte. Rebecca îi văzuse panica în priviri. Încă mai tremura mai târziu, când Rebecca o îmbrăţişase de noapte bună. Nu vorbiseră niciodată despre moartea părinţilor. Era o regulă cunoscută, dar nespusă între ele. Însă ştia că Maya trebuia să o învinuiască pe ea pentru acea noapte.

Poate mai mult decât se învinuia singură.

capitolul 11

Maya

– Dumnezeule, Maya! strigă Adam de pe canapeaua din camera de zi. Vino să vezi.

Am închis maşina de spălat vase şi am intrat în living. De partea cealaltă a ferestrelor, ploaia crease o perdea întunecată, unduitoare şi atât de groasă, încât nu se vedea pădurea din spatele casei. Era ora opt, deci nu eram sigură în ce măsură întunericul se datora căderii serii, sau furtunii în sine. În orice caz, era genul de vreme când eram bucuroasă că mă aflu în casă. Chauncey stătea lângă uşa glisantă de sticlă, părând descurajat.

Adam arătă înspre televizor.

– Sunt în Wilmington, spuse el. Spun că acum a devenit de categoria a patra.

M-am aşezat pe canapea lângă el. Pe ecran, un prezentator de ştiri îmbrăcat într-o pelerină cu glugă se ţinea de un stâlp de electricitate pentru a nu fi luat de vânt. Încerca să îşi apere ochii de vânt şi ploaie, strigând ca să acopere vacarmul din jur. Am mijit ochii.

– Este la... unde este? am întrebat eu. Wilmington se afla la mai puţin de trei ore distanţă, iar pentru mine oraşul avea un şarm deosebit privit de pe râul Cape Fear. Este pe Riverwalk?

– Exact, spuse Adam. Este aproape de Pilot House. Ascultă.

– ... „nu se mişcă”, spuse reporterul. „Staţionează pur şi simplu la gura râului Cape Fear. Nimeni nu se aventurează pe străzile din oraş, dar majoritatea oamenilor nu au evacuat casele. Unii începuseră să se pregătească, deoarece următoarea furtună, Erin, se aşteaptă să lovească direct. Iar asta este o problemă...” Îşi ţinu gluga pe cap cu mâna, ca să nu o ia vântul. „O mare problemă”, adăugă el. „Există oameni care au încercat să plece, iar acum sunt blocaţi pe drum din cauza inundaţiilor şi a copacilor căzuţi la pământ. Au încercat să… înţelegi… să plece, dar pur şi simplu e prea târziu.” Reporterul era bătut de vânt din toate părţile. Încheieturile degetelor îi erau albe, de la cât de tare se ţinea de stâlp. „Ştiţi că următoarea furtună care a

primit nume a fost Donald, dar aceea s-a cam… răsuflat, dar cea mare… dar Carmen… nimeni nu se aştepta la aşa ceva. Această… putere. Şi, desigur, nimeni nu se aştepta să lovească aici.” Îşi potrivi casca în ureche. „Unii oameni încercă să plece din zonă, după cum spuneam, dar deja unele drumuri principale sunt inundate şi, la fel şi multe, dacă nu chiar majoritatea, drumurilor secundare. Şi vă spun… dacă următoarea furtună, Erin, aduce aşa ceva în timp ce oamenii sunt aici… incapabili să evacueze zona…” Ceva zbură pe deasupra capului său şi el se feri, apoi se redresă. „Dacă aduce aşa ceva”, repetă el, „ne va lovi o mare catastrofă.”

Chauncey se mutase lângă mine. Îşi puse capul mare pe genunchii mei, iar eu am început să-mi trec vârful degetelor prin blana sa scurtă de pe gât.

– Sper să fie suficient timp între furtuni pentru ca oamenii să poată pleca.

M-am uitat pe fereastră, dar acum chiar era întuneric afară şi nu vedeam nimic. Mă îngrijoraseră vântul şi ploaia în curtea noastră. Încă îmi aminteam uraganul Fran, care a lovit Carolina de Nord la scurt timp după ce mă mutasem aici. Eram la Facultatea de Medicină, împărţind apartamentul cu Rebecca la acea vreme, şi îmi aminteam copacii căzuţi peste tot la pământ.

– Cât de puternică va fi când va lovi? l-am întrebat eu pe Adam. Au spus?

El clătină din cap, prinzându-mă cu braţul pe după umeri şi dându-mi o senzaţie de uşurare. În afara acelui moment din holul restaurantului de după incidentul armat, îmi arătase foarte puţină afecţiune de când pierdusem sarcina. Încercam să nu îmi fac prea multe scenarii, să nu fiu nevrotică sau nesigură. M-am cuibărit lângă el. Îmi doream din nou intimitate. Voiam să pot vorbi cu el. Era atât de uşor să vorbim, odinioară. Acum însă, nu mă simţeam sigură să îi împărtăşesc ce aveam în minte, deoarece aş fi părut banală şi patetică, şi ştiam că el îşi dorea să fiu puternică. Mai rău, eram furioasă pe el din cauza felului în care mă ţinea la distanţă. Rareori fusesem furioasă pe Adam până atunci şi nu ştiam cum să mă comport. Hormonii mei încă îşi mai făceau de cap şi ceea ce aveam în minte, gândurile pe care nu le puteam alunga erau: copilul pierdut, fosta soţie a lui Adam, femeia râzând de hotărârea de a face copii în cele din urmă şi avortul despre care eu nu îi spusesem. Uneori mă încurajam singură: „pur şi simplu aşază-te şi spune-i – Adam, te rog, am nevoie să îmi iau toate astea de pe suflet. Te rog, lasă-mă să vorbesc fără să îmi spui că totul e OK şi să

nu îmi fac griji. Te rog”. Dar nu am făcut-o. Îmi era teamă şi nici măcar nu ştiam de ce îmi era teamă.

Tipul de la televizor devenea tot mai repetitiv, dar nu ne puteam lua ochii de la el.

– Dorothea avea dreptate, i-am zis.

– Ce vrei să spui?

– Din cauza asta n-a lăsat-o pe Rebecca să meargă în Ecuador. A simţit ceva în legătură cu furtunile astea. Deci cred că Rebecca va merge în Wilmington sau unde va fi dezastrul mai mare odată ce vor lovi.

– „... nu prea a avut şanse să se îmbarce de-a lungul coastei, spunea reporterul.

– S-ar putea să merg şi eu, spuse Adam.

Mi-am ridicat capul de pe umărul lui.

– Serios?

El dădu din cap.

– Dacă va fi nevoie de DIDA acolo, ar fi o bună ocazie pentru o primă misiune. Ştii... chiar aici, aproape de noi. E mai bine decât în Ecuador.

– Cu siguranţă, am încuviinţat.

Dar nu voiam să meargă. Nu voiam să fie în DIDA, punct. Însă avea dreptate. Aş fi fost mult mai liniştită să îl ştiu în Carolina de Nord decât în America de Sud.

– „... le dă bătăi de cap meteorologilor, deoarece această furtună – acest uragan de categoria a patra – nu ar fi trebuit să ajungă aici.”

Prezentară o imagine din satelit. Uraganul era uluitor, imens şi rotund, cu un ochi de un albastru perfect. Se afla la gura râului Cape Fear, şi traiectoria proiectată mergea de-a lungul râului. Pe ecran apăru o femeie meteorolog cu păr roşcat, lung şi lucios, care tocmai se pregătea să spună ceva când televizorul se stinse, la fel ca toate luminile din casă.

– Am ştiut că asta are să se întâmple. Adam se ridică în picioare. Merg să aduc lanternele.

– Le-am adus eu deja, am spus, ridicându-mă şi eu. De îndată ce începuse ploaia în acea după-amiază, le-am scos din dulapul unde păstram proviziile pentru situaţii de urgenţă. Şi radioul de urgenţă e acolo, am adăugat, încercând să ajung în bucătărie pe pipăite. Iar lumânările sunt toate pe blatul din bucătărie.

Am auzit zgomotul ameninţător al unei crengi rupându-se din copac şi m-am oprit în uşa de la bucătărie, aşteptând să aud bubuitura care ştiam că urmează, sperând să nu cadă peste casă. Am auzit cum plesneau alte crengi în timp ce aceea cădea şi mi-am ţinut respiraţia până când, într-un final, atinse pământul. Se zgudui toată casa şi Chauncey începu să latre furios, alergând pe lângă picioarele mele, lovindu-mă cu coada peste coapse. Ne aştepta o noapte foarte lungă.

*

Am auzit zgomotul drujbelor încă dinainte de a deschide ochii în acea dimineaţă. Adam se trezise deja, iar eu m-am dus la fereastra dormitorului, examinând curtea. Nu arăta rău. Pe peluză erau crengi împrăştiate, dar erau micuţe şi ştiam că le putem duce în pădure fără mare efort. Speram să nu fi suferit nici curtea din faţă pagube prea mari. Se întâmpla ceva foarte ciudat însă, atmosfera era în continuare cenuşie. Era aproape întuneric, ca şi cum furtuna nu-şi încheiase încă socotelile cu noi.

Adam îşi strecură capul pe uşa dormitorului.

– N-avem cafea în dimineaţa asta, spuse el, strâmbând din nas.

– Oh, m-am îmbufnat şi eu. Încă nu avem curent?

El dădu din cap.

– Dar curtea este în regulă. La familia Scott a căzut o creangă mare pe alee. Merg să-i ajut cu drujba.

– Bine. Am zâmbit. Atâta timp cât nimeni nu suferise pagube majore din cauza furtunii, ştiam că bărbaţii din cartier se bucurau de ocazia de a se juca cu drujbele în acea dimineaţă. Încep să fac ordine în curte, am spus.

M-am îmbrăcat şi am coborât, sunând-o pe Rebecca de pe telefonul mobil din mers.

– Salut, răspunse ea. Vreo stricăciune la casă?

– Nu avem curent, dar în rest e în ordine, am spus eu. Acolo?

Copacii din jurul casei Dorotheei erau mult mai mici decât ai noştri.

– Nimic, spuse ea. Au căzut câteva ţigle de pe casă. Ai deschis televizorul?

– Nu pot, i-am reamintit eu.

– Ah, aşa e. Ei bine, Wrightsville Beach este practic sub ape. Şi stai să vezi Wilmington. Râul inundă o grămadă de clădiri de pe Front Street.

– Oh, glumeşti. Am văzut la ştiri că oamenii nu au apucat să plece la timp. Există victime? Te duci acolo?

Oare Adam avea să se ducă şi el?

– Sunt o mulţime de sinistraţi, spuse ea. E greu de spus ce se întâmplă pentru că nimeni nu poate intra sau ieşi. Dar Erin e aproape. Se aşteaptă să lovească mâine-dimineaţă.

– Deja? Unde va lovi? Am crezut că Erin nu vine până… încercam să-mi amintesc previziunile legate de cea de-a doua furtună.

– Credeau că vine marţi, dar a început brusc să se mişte, mă lămuri Rebecca. Auzeam încântarea din vocea ei. Surorii mele îi plăceau dezastrele mari. Nu va fi foarte mare pentru că nu stă destul timp deasupra apei să mai strângă forţă, dar tot de categoria a patra e şi zona chiar nu mai poate face faţă altor ploi.

– Sper… îmi închipuiam imagini din timpul uraganului Katrina. Sper doar să fie toată lumea în siguranţă.

– Şi eu, spuse Rebecca. Adam este acolo? Probabil că Dot va vrea să mergem amândoi acolo după Erin, dacă într-adevăr se va confirma.

– E pe undeva prin cartier cu drujba.

Rebecca râse.

– Şi aici se aud, spuse ea. Bine, roagă-l să mă sune când se întoarce. Tu cum te simţi?

– Aş face moarte de om pentru o cană de cafea, dar nu am de ce să mă plâng.

– Auzi, surioară? Ştii cum li se spune acestor două uragane?

– Cum?

– Furtunile Surori, spuse ea.

Uitasem asta.

– Poate vor fi ca noi, atunci, am spus. Carmen a fost cea sălbatică şi nebună, iar Erin va fi blândă şi liniştită.

– Să sperăm că ai dreptate, spuse Rebecca.

capitolul 12

Rebecca

Deşi era senin, Rebecca nu îşi putea aduce aminte să îi fi fost vreodată aşa de rău cu elicopterul. Ea şi Adam erau legaţi cu centurile de siguranţă de scaunele pliabile ale unui elicopter militar, împreună cu reprezentanţii DMAT, o echipă de medici pentru situaţii de urgenţă, din Asheville. Pe podeaua dintre ei erau grămezi de provizii şi echipament, prost ancorate. Se înclinau şi alunecau dintr-o parte în alta, iar Rebecca închise ochii în cele din urmă pentru a scăpa de ameţeală, dezamăgită de sine din cauza senzaţiei de greaţă.

– Fii atentă! strigă Adam pentru a acoperi zgomotul rotorului.

Ea îşi lărgi centura ca să se poată întoarce către fereastra din spatele lor, iar priveliştea îi tăie respiraţia. Sub ei, apele umflate ale râului Cape Fear acopereau pământul cât vedeai cu ochii, iar soarele reflectat în apele stătătoare era orbitor. Vârfurile copacilor şi acoperişurile caselor arătau ca nişte gunoaie aruncate pe suprafaţa apei. Pe unul dintre acoperişuri, văzu două siluete. Un bărbat şi un copil.

– Ai văzut? Arătă în direcţia celor doi pe acoperiş. Trebuie să mergem să-i luăm.

Se aplecă peste Adam ca să-l tragă de mânecă pe tipul în uniformă care stătea lângă el. Vorbise cu el înainte ca elicopterul să decoleze şi părea să ştie destul de multe despre acţiunile de evacuare. Era ceva mai în vârstă, cu păr grizonant şi riduri de expresie adânci pe frunte, dar avea un fizic impresionant. Arăta ca şi cum ar fi putut să se aplece pe uşa elicopterului şi să ia oamenii de pe acoperiş cu mâinile goale.

– Sunt oameni pe un acoperiş acolo! strigă ea la el. Putem să mergem după ei?

Bărbatul clătină din cap.

– Nu suntem echipaţi, spuse el. Îi vor vedea dintr-unul dintre elicopterele de salvare.

Cu siguranţă mai erau suficiente elicoptere. Le privea cum brăzdează aerul, bâzâind periculos de aproape unul de altul. Unele erau imense

şi de culoare măslinie, asemenea celui în care se aflau ea şi Adam. Altele erau mici şi colorate, cel mai probabil donate de companii private. Rebecca nu mai vedea acoperişul pe care erau bărbatul şi copilul şi spera că unul dintre elicoptere reuşise deja să îi salveze.

Se aplecă spre Adam, apropiindu-şi încet buzele de urechea lui.

– Partea proastă la munca pentru DIDA este faptul că te simţi neajutorat, spuse ea, iar el dădu din cap.

Totuşi, rareori se simţea neajutorată. Era genul care rezolva problemele şi, cu cât erau mai haotice circumstanţele, cu atât se descurca mai bine. Dot îi spusese odată că era magician.

– Singura femeie pe care o cunosc care se poate ocupa de douăzeci de pacienţi în acelaşi timp, care poate face rost de un transport de provizii peste noapte şi care încă mai are timp să se culce cu cel mai arătos tip din tabără, spusese ea, iritând-o la culme pe Rebecca.

Dot era una dintre puţinele persoane care ştiau cum să o păcălească.

Bărbatul grizonant îşi desfăcu brusc centura şi merse către partea din faţă a elicopterului, aplecându-se în cabină să discute cu pilotul. Rebecca îl urmări, întrebându-se dacă îi spunea despre oamenii pe care îi văzuse pe acoperiş. Vorbi cu pilotul timp de câteva minute. Asemenea celorlalţi medici pentru situaţii de urgenţă din elicopter, avea o uniformă de culoare albastră, în timp ce uniforma ei de la DIDA era gri-închis. Numeroasele buzunare însă, erau la fel de pline ca ale ei. Avea la ea două sticle cu apă, baterii, mâncare la plic, un baton de proteine şi telefonul mobil, pe care Dorothea spusese că ar fi putut, la fel de bine, să îl lase acasă. Releele din apropierea aeroportului Wilmington, unde erau duse persoanele evacuate, nu funcţionau. Rebecca îl luase totuşi şi ştia că şi Adam îl avea pe al lui.

Bărbatul se întoarse la locul lui. Se aplecă spre Adam şi Rebecca.

– Mă întrebam de ce am trecut de aeroport, spuse el.

– Am trecut? Rebecca fusese atât de absorbită de elicoptere încât nici nu observase aeroportul.

– Exact, spuse bărbatul. Pilotul a auzit că cineva de jos trage în elicoptere.

– Glumeşti, spuse Adam. Era puţin verde la faţă.

– Dar ei cred că a fost un zvon, aşa că acum coborâm.

Rebecca ridică nepăsătoare din umeri către Adam. Stătea din nou cu faţa la vraful instabil de provizii, strângându-şi centura de siguranţă, şi se pregătea mental pentru a face faţă oricărei situaţii cu care aveau să se confrunte jos.

Simţi dezorientarea lui Adam când coborâră din elicopter şi îşi aduse aminte că se simţise la fel de confuză prima dată când ajunsese într-o zonă afectată. Pista era îngrozitor de fierbinte, soarele era foarte puternic şi mirosul de combustibil atât de puternic, încât începură să-i zvâcnească tâmplele. Nu aveau timp de pierdut însă, şi se alăturară echipei de medici la descărcarea proviziilor din elicopter. Adam îşi reveni rapid din confuzie. Ea văzu energia pe care o admirase întotdeauna la el în timp ce urcă înapoi în cabină şi începu să le dea cutii şi lăzi voluntarilor de pe pistă. „O să se descurce de minune”, îşi spuse ea. Îşi aminti conversaţia purtată cu Maya la Starbucks, cu câteva seri în urmă. Probabil că o perioadă de separare era cel mai bun lucru pentru ei doi în acel moment. Distanţa avea să le dea o nouă perspectivă asupra problemelor lor.

Pe pistă, în faţa lor, vedea şirul de elicoptere aterizând şi decolând. Aparatele rămâneau la sol doar cât era nevoie pentru a-i lăsa pe cei evacuaţi înainte de a se ridica din nou în aer. „La fel ca în timpul Katrinei”, se gândi ea, în timp ce urmărea o mulţime de oameni coborând dintr-un elicopter, atât de mulţi încât îşi dădu seama că stătuseră unul peste altul în cabină. Majoritatea erau cu mâna goală, dar unii dintre ei duceau saci de gunoi plini până la refuz. Mamele îşi ţineau copiii de mână. Un bărbat ducea în braţe o femeie mai în vârstă. Rebecca se întoarse la descărcatul proviziilor. Avea să vadă mulţi alţi astfel de oameni în zilele ce urmau. Nu avea timp să îşi facă griji pentru ei acum.

– Voi doi!

Rebecca recunoscu vocea răsunătoare a Dorotheei în ciuda zgomotului elicopterelor. Întoarse privirea şi o văzu stând în capul scărilor care duceau în clădirea aeroportului, cu uniforma gri cu câteva nuanţe mai închisă decât coada împletită şi cu mâinile la gură închipuind un megafon.

– Luaţi-vă echipamentul şi haideţi înăuntru, strigă ea.

Terminară de descărcat elicopterul, apoi răscoliră prin încărcătură

până îşi găsiră raniţele şi fugiră împreună în terminal.

În spaţiul mărginit de pereţii de sticlă ai aeroportului, vacarmul creat de huruitul elicopterelor se transformă în gălăgia prea multor persoane înghesuite într-un spaţiu mult prea mic. Porţile de îmbarcare arătau ca în timpul unei furtuni de zăpadă monstruoase din Ajunul Crăciunului, când toate avioanele fuseseră reţinute la sol. Erau oameni peste tot. Stăteau tolăniţi în scaune. Pe jos, sprijiniţi unul de altul pentru a sta în şezut în timp ce încercau să doarmă. La toalete erau cozi lungi şerpuitoare, la fel şi la cele câteva standuri de apă pe care Rebecca le putea vedea.

Ea şi Adam o urmară pe Dorothea pe coridor către sala de aşteptare, iar Rebecca simţea mâna lui Adam atingându-i uşor spatele. Se manifesta fizic, iar ei îi plăcea asta la el. O atingea întotdeauna pe Maya – îşi punea un braţ în jurul umerilor ei, o ţinea de mână, îi mângâia părul. Brent o atingea pe Rebecca doar când avea chef de sex; era al naibii de previzibil. Dacă se întorceau acasă de la restaurant, iar el o lua de mână, ea ştia ce urmăreşte. Singurul lucru bun în toate astea era că, aproape întotdeauna, şi ea îşi dorea acelaşi lucru.

În sala de aşteptare, Dot îi pofti într-o încăpere mică şi închise uşa. Două birouri ocupau aproape tot spaţiul, şi nu erau scaune.

– Bine, spuse Dorothea. Staţi jos.

Rebecca se cocoţă pe marginea unui birou, dar Adam îşi lăsă geanta lângă el şi rămase în picioare, cu mâinile în buzunare. Se legăna pe călcâie de parcă se pregătea să se apuce de treabă.

– Există vreo organizare în ceea ce se întâmplă afară? întrebă el.

Era clar că se îndoia, iar Rebecca să îi dădea dreptate, dar nu era genul de întrebare pe care să i-o pui Dorotheei Ludlow. Nu o cunoştea bine pe Dorothea, deci nu prea avea de unde să ştie. Încercă să îşi reprime zâmbetul.

– Bineînţeles că există organizare! spuse Dorothea, cu ochi cenuşii strălucitori. Am făcut mai multe aici în două zile decât ai putea face tu într-o lună!

Adam ridică mâinile, învins.

– Te cred, spuse el cu un râs nesigur.

Rebecca rânji.

– Nu îl necăji pe cumnatul meu, îi spuse ea Dorotheei.

– Deja văd că va trebui să vă separ pe voi doi. Dorothea clătină din cap, prefăcându-se dezgustată.

– O să fim cuminţi, o asigură Rebecca.

Dorothea îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de cel de-al doilea birou.

– Ei bine, fiţi atenţi cum stau lucrurile. Pentru moment, aici vor fi adăpostiţi majoritatea evacuaţilor. Aici, în sala de aşteptare, la ambele capete, echipele medicale au ridicat corturi. O să rog unul dintre băieţii de la DMAT să vă povestească mai pe larg. Căutaţi-l pe Steve. E undeva în zona benzilor pentru bagaje. Se uită la Rebecca. Avem patru zone funcţionale, la fel ca în cazul Katrinei, spuse ea, iar Rebecca dădu din cap. Avea să îi explice lui Adam mai târziu ce anume însemna asta. Nimeni nu se aştepta la atâţia oameni, iar echipele sunt copleşite – Dot se uită la Adam –, ceea ce nu înseamnă că sunt dezorganizate. Încercăm să mai aducem şi alte echipe. Cum vă spuneam, releele de mobil nu funcţionează, dar eu am un telefon prin satelit. Aveţi aici staţiile radio şi baterii de rezervă. Indică staţiile radio de pe biroul dezordonat din spatele ei. Nu avem nici curent, se înţelege. Zonele de asistenţă medicală vor avea aer condiţionat de la generatoare, dar restul terminalului e o adevărată saună. Îşi întoarse din nou atenţia asupra lui Adam. Avem nevoie de prinţesă aici, spuse ea.

Rebecca râse. Dorothea spunea asta aproape de fiecare dată când ajungeau într-o zonă afectată. Ştia că Rebecca avea să respingă ideea, dar Dot probabil îl considera pe Adam carne proaspătă. Acesta, însă, nu avea habar despre ce vorbea.

– Cine e prinţesa? întrebă el.

Chipul său era luminos şi copilăresc, iar Rebeccăi îi plăcu să vadă că nu era în elementul lui.

– Se referă la Maya, spuse ea. Dot crede că toţi cei care nu lucrează pentru DIDA sunt prea moi.

– Maya nu e moale, sări Adam.

Rebeccăi îi făcu plăcere să-l audă luându-i apărarea Mayei, deşi ştiau amândoi că Maya era la fel de moale ca un piure de cartofi.

– Avem nevoie de ea aici. Dorothea îşi pipăi buzunarele de la jacheta uniformei, ca şi cum şi-ar fi verificat proviziile. Avem o grămadă de copii cu o groază de probleme şi nici un medic pediatru. Nici măcar unul. Şi, după cum vedeţi… făcu semn cu mâna către pistă, deşi nu aveau cum să o vadă din birou… oamenii continuă să vină.

– Maya nu este în stare, spuse Adam.

– Ştie asta, spuse Rebecca. Vrea doar să ne bată la cap.

– Este o diferenţă între a nu putea şi a nu vrea. Dorothea bătu brusc din palme. Bine! spuse ea. Să trecem la treabă.

Deschise uşa biroului şi ieşi, iar Rebecca se uită la Adam cum rămăsese în urma ei, cu ochii mari şi gura deschisă.

– Doamne, spuse el. Nu ştiam cât e de afurisită.

– Serios? Rebecca se ridică de pe birou. Am crezut că e un lucru ştiut de toată lumea.

Părăsiră biroul şi traversară marea de oameni obosiţi şi agitaţi, urmărind indicatoarele înspre zona bagajelor. Nu îi picase bine să o vorbească de rău pe Dorothea.

– De fapt Dot nu e afurisită, Adam, spuse ea în timp ce traversau sala de aşteptare centrală, unde nişte grinzi imense verzi formau un model în zigzag sub plafonul înalt, deschis. Îi e greu să creadă că nu toată lumea e la fel de pasionată ca ea de acest gen de muncă. Poate determina oamenii să facă şi ceea ce nu vor să facă. De asta DIDA este un succes. De asta merge bine.

– Corect, spuse el. Înţeleg.

Trecură pe lângă o replică a avionului fraţilor Wright. Dincolo de ea, Rebecca văzu corturile. Un bărbat foarte tânăr, în uniformă aurie DMAT se grăbi înspre ei când se apropiară de cort.

– Adam şi Rebecca? întrebă el.

Aprobară din cap şi Rebecca crezu că urma să îi îmbrăţişeze, atât de încântat păru.

– Fantastic! exclamă el. Eu sunt Steve.

– Bună, Steve. Adam se întinse să îi strângă mâna. Cum merge?

– Încă nu mi-am tăiat venele, spuse el, deşi m-am gândit la asta. Daţi-mi voie să vă ghidez repede pentru că nu avem timp de pierdut. Porni către corturi şi ei îl urmară, încadrându-l de-o parte şi de cealaltă. Practic, am scăpat situaţia de sub control, dar începem să ne revenim, spuse el. Avem infirmieri şi asistenţi care fac triajul afară pe pistă, de îndată ce oamenii coboară din elicoptere. Şi aici avem corturile. Cortul Unu e acolo. Arătă către cel mai îndepărtat. Acela e pentru persoanele cu răni uşoare. Luxaţii, tăieturi, probleme respiratorii minore. Dădu din cap înspre cortul din faţa lor. Cortul Doi este pentru urgenţe. Am avut câteva femei care au intrat prematur în travaliu. Fracturi multiple. Clătină din cap. Deja am văzut trei în dimineaţa asta. Oamenii nu au ce căuta pe acoperişuri.

– Credeam că aici e zona bagajelor, zise Adam, învârtindu-se în cerc în căutarea benzilor.

– În interiorul corturilor, spuse Rebecca.

– Aşa e, confirmă Steve. Aeroporturile nu sunt proiectate să adăpostească sinistraţi. Îi conduse în celălalt capăt al sălii de aşteptare, arătând către uşa ce dădea spre o scară. Nu coborâţi la subsol, îi avertiză el. A fost ocupat de drogaţi când au venit cu primul val de persoane evacuate şi nu e o privelişte frumoasă.

Ba avea să devină din ce în ce mai urâtă, pe măsură ce rămâneau fără droguri, se gândi Rebecca.

– Unde sunt ţinute medicamentele? întrebă Adam, gândindu-se, evident, la acelaşi lucru.

– Cele puţine pe care le avem sunt în biroul unei firme de închiriat maşini, spuse Steve. Ajunseră la zona ghişeelor, unde fuseseră ridicate alte două corturi. Aici este al treilea cort, le arătă el. Un fel de cameră de gardă a operaţiunii. Stop cardiac. Crize de tot felul. Travaliu activ. Lucruri de genul acesta. Ah, apropo, nu avem provizii. Însă ne vom ocupa şi de asta cât de curând.

– Şi cel de-al patrulea cort? întrebă Adam.

Rebecca ştia pentru ce este cel de-al patrulea cort, dar îl lăsă pe Steve să îl lămurească.

– Pentru cei care sunt în aşteptare, spuse el. Cei care urmează să moară orice ar fi. Tratament calmant. Lăsăm rudele să stea cu ei, dacă sunt prin preajmă.

Adam dădu din cap.

– Majoritatea bătrâni, spuse el.

– Corect, răspunse Steve. Mulţi dintre ei provin de la unul dintre spitalele mai mici care au trebuit evacuate. Şi mai sunt alţii… mult prea mulţi… veniţi din aziluri. Extrem de trist. Îşi plimbă privirea de la Adam la Rebecca şi înapoi. Sunteţi frate şi soră? întrebă el.

– Poftim? râse Adam.

– Semănaţi, spuse Steve.

Rebecca şi Adam schimbară o privire. Rebecca studie ochii căprui ai lui Adam. Părul castaniu. Probabil chiar semănau, în special îmbrăcaţi în uniformele DIDA. Îşi puse un braţ pe umerii lui Adam, inspirând mirosul de săpun şi aftershave, ştiind că avea să fie ultimul miros de bărbat îngrijit pentru ceva vreme.

– Este cumnatul meu drag, îi spuse ea lui Steve, dar mulţumesc pentru compliment.

– Hei! rânji Adam. Asta trebuia să spun eu.

– Mă rog, nu contează, îi întrerupse Steve, iar Rebecca îşi dădu seama că nu avea timp de glume. Arătă înspre ghişee. Vă puteţi lăsa echipamentul aici. Trebuie să mă întorc în clădire.

Steve porni de-a lungul coridorului, iar Rebecca şi Adam îşi lăsară raniţele în spatele ghişeelor. Femeia îşi privi cumnatul cum îşi umplea plămânii de aer, de parcă ar fi ştiut că nu va mai avea ocazia să îşi tragă sufletul în următoarele două săptămâni.

– Bun venit la DIDA, frate, îi spuse ea, şi porniră spre corturi.

Rebecca petrecu mare parte a zilei cu pacienţii care aveau nevoie urgentă de asistenţă, în timp ce Adam lucră chiar în cortul pentru urgenţe. Dorothea avusese dreptate în privinţa copiilor. Erau peste tot. Crizele de astm erau frecvente. Oase rupte. Febră. Răni care aveau deja puroi şi erau infectate. Rebecca nu îşi dădea seama cum putea lucra Maya cu copii toată ziua. Era una dintre situaţiile în care Maya era mai puternică decât ea.

– Sunt obişnuită cu asta, spunea Maya, ca şi cum nu ar fi fost mare lucru.

La al cincilea pacient, Rebecca simţea deja frustrarea acumulându-se. Băieţelul de cinci ani care ţipa din toţi rărunchii îşi rupsese multe oase căzând dintr-un copac pe o maşină. Ar fi trebuit dus direct la un spital, nu înghesuit într-un elicopter cu zeci de oameni. Dar ştia că nu era timp de triat oamenii înainte de a fi luaţi de elicoptere. Ei erau cei care trebuiau să îi separe pe cei mai bolnavi, cei mai răniţi, de cei care puteau fi trataţi în terminal. Cei în stare gravă, asemenea acestui băieţel, urmau să fie duşi cu avionul la un spital. Dar, în ţipetele băiatului din timpul examinării, Rebecca nu se putu abţine să nu se gândească dacă Maya ar fi procedat altfel. În minte îi răsuna unul dintre refrenurile preferate ale surorii sale: „Copiii nu sunt doar adulţi în miniatură când vine vorba de medicină".

Îl vedea pe Adam din când în când în timpul zilei când transporta câte un pacient de la urgenţe în cortul ei. Nu puteau schimba mai mult de câteva cuvinte în grabă, întotdeauna legat de starea unui pacient şi despre tratament, dar Rebecca simţea o legătură între ei. Era bucuroasă că el se afla acolo. Spera ca munca să îl prindă şi să mai vrea să îşi dedice două săptămâni şi anul viitor.

Spre lăsarea serii, Rebecca luă, în sfârşit, o pauză. Alergă pe coridor până la sala principală a aeroportului, ferind persoanele evacuate, uşurată să se afle în afara cortului şi să îşi destindă muşchii. În clădire, se îndreptă spre standul de apă şi îl văzu pe Adam stând lângă ferestre. Înşfăcând o sticlă de apă de pe unul dintre paleţi, se duse lângă el. O privi fără să spună nimic, iar pe faţa lui remarcă oboseala acumulată în timpul zilei. Nu mai observase până atunci ridurile fine din jurul ochilor lui şi nu îi mai văzuse buzele atât de subţiri, lipsite de zâmbet.

– Te simţi bine? întrebă ea.

– Da, spuse el oftând. Privirea îi era fixată pe unul dintre rândurile nesfârşite de elicoptere care aterizau, lăsau pasagerii şi decolau din nou. Însă nu e ceea ce mă aşteptam, spuse el. E mai crunt şi, indiferent ce spune Dorothea, e al naibii de dezorganizat.

– Te vei obişnui. Nu voia ca el să se descurajeze.

Adam luă o gură de apă.

– După primele câteva ore nebune am decis să nu mă mai împotrivesc, spuse el. Să privesc totul ca pe o provocare. Se uită din nou la ea. Mă gândeam la tine, spuse. Mi-am zis, dacă Bec poate face asta tot timpul, mă pot descurca şi eu două săptămâni.

– Fără îndoială, spuse ea.

– Te admir, puştoaico. Îi cuprinse umerii cu braţul.

– Nu mă face să roşesc, glumi ea, dar cuvintele lui erau importante pentru ea.

– Uită-te la asta. Arătă spre unul dintre elicoptere şi priviră cum se deschid uşile şi un râu de oameni – majoritatea copii – se revărsă, la propriu, din cabină pe pistă. Adam îşi luă repede braţul de pe umerii ei, apăsând cu mâna pe geam, ca şi cum ar fi putut să îi oprească din cădere. Se uitară cum copiii cădeau unul peste altul. Rebecca văzuse situaţii şi mai rele. Mult mai rele. Îşi puse mâna pe spatele lui Adam, iar el clătină din cap. E un spectacol de groază, spuse el.

Se uitară la voluntarii de pe pistă cum îi ajută pe copii să se ridice, încercând să ordoneze haosul. Unul dintre voluntari, o femeie, făcu semn cu mâna unui grup de bărbaţi care stăteau pe marginea pistei. Avea patru degete ridicate, iar bărbaţii se grăbiră spre elicopter, ducând patru tărgi.

Rebecca îl auzi pe Adam mormăind, imaginându-şi probabil încă patru pacienţi care să îngroaşe rândurile celor din cort.

– Până aici, spuse el. O sun pe Maya.

– Poftim? întrebă Rebecca, înmărmurită. Nu vorbeşti serios.

– Ba da.

– N-o să vină, spuse Rebecca. Nu ar trebui să vină. Nu cred că şi-a revenit încă după pierderea sarcinii, Adam. Din punct de vedere emoţional, vreau să spun. Am vorbit cu ea într-o seară şi încă e afectată. Iar incidentul de la restaurant a fost chiar…

– Are nevoie să se ocupe de ceva, spuse el. Trebuie să nu se mai gândească la ea.

Rebecca simţi o scânteie de panică pe care nu prea o putea controla. O nevoie veche de a-şi proteja sora, oare? Locul Mayei nu era pe un aeroport. Avea nevoie ca lucrurile să fie curate şi ordonate. Nu putea să se descurce.

Dar ştia că mai exista ceva în spatele panicii, pe lângă dorinţa de a o proteja pe Maya: îi plăcuse să împărtăşească acea zi cu Adam. Să împărtăşească experienţa. Erau doi medici cu cifră octanică ridicată,

se puteau arunca în mijlocul focului. Maya, pe de altă parte, i-ar fi ţinut pe toţi pe loc. Ar fi avut nevoie de tratament special, storcând o parte din energia lui Adam faţă de munca sa şi stându-i în drum.

Asta să fie? Oare chiar asta era sursa neliniştii ei?

Era adevărat că Maya avea nevoie de tratament special. Ar fi avut nevoie să fie ţinută de mână. Dar mai era ceva şi, dacă Rebecca era sinceră cu sine, ştia ce anume: DIDA era lumea ei. Acolo strălucea ea. Nu voia să fie nevoită să împartă acea lume cu sora sa. Niciodată.

– Nu e o idee bună, Adam, spuse ea. Îţi dai seama cum ar fi reacţionat dacă ar fi fost cu noi în elicopter când tipul acela a spus că se trage în elicoptere?

Adam îşi muşcă buza şi ea ştiu că îl lovise cu o doză de realitate.

El îşi termină sticla de apă, dând capul pe spate ca să înghită până şi ultima picătură.

– Probabil ai dreptate, recunoscu el, întorcându-şi din nou atenţia asupra copiilor răniţi care erau acum transportaţi pe pistă. Îşi frecă gâtul, apoi zâmbi către ea, ridurile din colţul ochilor arătând ca nişte răni uşoare.

– Înapoi la corturi, spuse el.

capitolul 13

Maya

– Cred că eşti foarte populară, Haley, am spus eu intrând în camera de consultaţii, unde se afla cea de-a patra pacientă a după-amiezii, împreună cu mama ei.

Haley, a cărei tunsoare de zână şi trăsături asiatice delicate o făceau să arate mai mică decât vârsta ei de zece ani, păru dezorientată.

– De unde aţi ştiut? Stătea pe masa de consultaţii, cu braţul în ghips.

– Ei bine, nu toţi pacienţii mei au în jur de… m-am prefăcut că număr numele mâzgălite pe ghips… o sută de semnături pe ghips.

Haley râse.

– Aşa a fost mai uşor de suportat, spuse mama ei.

Şi ea avea un picior în ghips, de la genunchi în jos, iar cârjele îi erau sprijinite de tăblie. Avuseseră un accident de maşină în primăvară şi erau norocoase că se mai aflau în viaţă.

– Mama nu a lăsat pe nimeni să scrie pe ghipsul ei, spuse Haley. Nici măcar pe mine.

Îmi aminteam cum avusesem eu braţul rupt. De fapt, era mai degrabă amintirea Rebeccăi, nu a mea, pentru că eu aveam doar doi ani atunci şi nu-mi aminteam exact ce se întâmplase. Căzusem din leagăn şi-mi rupsesem humerusul. Aveam braţul în ghips, iar tata mă ducea în braţe peste tot. În cele din urmă, sora mea, care avea şase ani pe atunci, a strigat la el în timpul cinei, într-o seară: „Şi-a rupt mâna, nu piciorul!” Era o amintire pe care nu o aveam, dar pe care o preţuiam. Îmi plăcea să mi-l imaginez pe tata ducându-mă în braţe. Iubindu-mă nespus.

Am făcut conversaţie cu Haley şi mama ei în timp ce studiam braţul fetei să nu fie umflat sau amorţit.

– Mai ai dureri mari? am întrebat eu.

– Aproape deloc, spuse ea.

Era un copil stoic. Nu se plânsese nici măcar prima dată când am văzut-o la spital, deşi radialul se desprinse de os. Mai era şi adorabilă. Mama ei era o femeie uscăţivă, blondă, în vârstă de vreo cincizeci de ani, evident fără legătură de sânge cu fiica ei. De fiecare dată când le vedeam, simţeam o rază de speranţă. Eu şi Adam puteam adopta un copil ca Haley, mă gândeam eu, sau ca oricare dintre copiii adoptaţi pe care îi întâlneam în meseria mea. Adam nu înţelegea. Nu fusese martor la legătura dintre părinte şi copil aşa cum o făceam eu în fiecare zi, legătură care nu avea nimic de-a face cu sângele sau cu biologia.

Se auzi o bătaie în uşă şi recepţionera, Rose, îşi strecură capul pe uşă.

– Domnul doctor Pollard pe linia unu, spuse ea.

Adam!

– Mulţumesc, Rose. M-am întors spre mama lui Haley. Vă rog să mă scuzaţi, i-am spus, dar trebuie să răspund.

Am alergat în cabinetul meu. Era plecat de două zile şi jumătate şi nu mă aşteptam să mă sune deja. Eram obişnuită cu perioadele lungi fără veşti din timpul absenţelor Rebeccăi, dar era diferit să nu vorbesc cu Adam atâta timp. Când nu eram la muncă, eram lipită de televizor, pe CNN, îngrozită de ştirile despre oameni dispăruţi şi sinistraţi şi de imaginile bărcilor mişcându-se de la casă la casă într-o căutare disperată de supravieţuitori. „Echipa pentru situaţii de urgenţă tratează sutele de pacienţi în aeroport”, spunea CNN, iar eu am presupus că de acolo suna Adam.

M-am aşezat la birou şi am ridicat receptorul.

– Adam! am spus eu.

– Salut, My. Avea vocea obosită, dar mi se părea că recunosc un zâmbet în glasul lui.

– Nu credeam că vei putea suna!

– Releele tot nu funcţionează încă, dar folosesc telefonul prin satelit al Dorotheei. Cum merge treaba acolo?

– Oh, totul este bine aici, am spus eu. Mă preocupă mai tare cum merg lucrurile la tine. La televizor arată îngrozitor.

– Puţin spus, zise el. Te deranjez de la ceva?

– Am o pacientă, dar pot lipsi un minut. Eşti aproape de Rebecca?

– A-ha. Au ridicat câteva corturi medicale în sala de aşteptare a aeroportului, şi întregul terminal, fiecare părticică, este ticsit de oameni. Este cu adevărat trist, My. Majoritatea au pierdut tot ce aveau.

– Nici nu îmi pot imagina, i-am spus. Aveţi mâncare?

– La plic.

– Of. Unde dormi?

El râse, dar nu părea deloc amuzat.

– Cred că am dormit două ore de când am ajuns, dar nu e prea rău. Este o sală de conferinţe mare cu mochetă la etajul al doilea, iar voluntarii dorm pe podea.

Au. El nu dormea prea bine nici măcar în patul nostru imens.

– Ştii… spuse el tărăgănat. Nu suntem destui aici, continuă. Încercăm să facem imposibilul, să fiu sincer, şi… nu avem medici pediatri… Se opri de tot.

– Te simţi bine?

L-am auzit oftând.

– Mă gândeam că te-aş putea convinge din milă. Să vii.

Am ezitat.

– Să vin? Acolo? Aş încurca mai mult decât aş ajuta, Adam.

Nu a răspuns, aşa că am continuat.

– Am auzit că s-a tras într-unul dintre elicopterele care transportau doctori. Mi-a fost teamă să nu fie cel în care eraţi tu şi Rebecca.

Scoase un sunet de enervare.

– A fost doar un zvon. Singura preocupare aici e legată de toţi oamenii bolnavi şi răniţi care au nevoie de ajutor.

Nu se putea să mă cheme acolo.

– Adam, nu pot.

Expiră îndelung.

– Ştiu, spuse el. E în regulă.

– Ce aş face cu Chauncey? am întrebat, deşi ştiam răspunsul; cartierul era plin de adolescenţi care aveau grijă de animale.

– Am spus că e în regulă, repetă.

Mi-am trecut degetele peste tastatura de pe birou.

– Cu ce te confrunţi acolo? am întrebat.

– Tot ce vrei. Atacuri de cord. Femei în travaliu. Oase rupte. Infecţii. Mulţi oameni cu boli cronice care au nevoie de medicamente de întreţinere. Multe probleme respiratorii. Şi… sunt atât de mulţi copii aici.

Copii. Şi nici un pediatru. De asta credea că aş putea fi de ajutor.

M-am frecat la tâmplă.

– Doamne, mă port ca un copil, am spus eu.

– E în ordine.

– Dar ai sunat să încerci să mă convingi.

– Am vrut doar… a fost o reacţie emoţională la ceea ce se întâmplă aici. Peste tot în jurul meu. Ştiam că ai putea ajuta şi am simţit că ar trebui să încerc să te conving. Nu e drept.

– Încă mai încerci, dar aş fi inutilă acolo.

– Uite, altcineva are nevoie de telefon, spuse Adam. Nu ştiu când voi mai putea să te sun. Era dezamăgit de mine. Auzeam în glasul său.

– Bine, am spus eu, dezamăgită de sfârşitul brusc al conversaţiei. Te iubesc. Şi spune-i Rebeccăi că o iubesc şi pe ea.

– Aşa voi face.

Am pus jos receptorul şi m-am uitat la biroul îngrijit şi curat. Dosarele pacienţilor erau stivuite ordonat în partea stângă. Carneţelul de reţete şi două pixuri erau puse lângă mouse, în dreapta.

– Laşo, am spus cu voce tare, ridicându-mă.

Am ieşit din birou şi am pornit pe holul steril, către camera sterilă de consultaţii unde mă aşteptau pacienţii mei, care beneficiau de asistenţă. M-am gândit la Adam şi la Rebecca, oamenii pe care îi iubeam cel mai mult pe lume, muncind pentru convingerile lor la mai puţin de două sute cincizeci de kilometri distanţă de biroul meu şi mă întrebam de ce sunt în Raleigh şi nu cu ei.

capitolul 14

Rebecca

În ziua a treia, Rebecca era ameţită din cauza oboselii. Privirea i se înceţoşă în timp ce îi administra, din rezerva şi aşa insuficientă, oxigen unui bărbat care suferea de emfizem, iar vocea îi răsună cu ecou în cap în timp ce încerca să calmeze o femeie care intrase prematur în travaliu. Reuşise să se spele pe dinţi într-una dintre toaletele înghesuite şi fetide, dar era singura ei concesie cu privire la igienă, şi ştia că, nefăcând duş, mirosul corpului i se combina cu cel al oamenilor din jurul ei. Situaţia avea să se înrăutăţească, dar lucra pentru DIDA de suficient de mult timp, astfel că o forţă din interiorul ei avea să prevaleze în curând. Forţa care nu mai tânjea după somn, şi care putea vedea clar prin ceaţa aşternută peste ochi, şi putea auzi tot ce spuneau pacienţii, în ciuda ecoului. Acea forţă nu îi lipsise niciodată, dar era nevoie de timp până să ajungă acolo.

Nu îl văzuse pe Adam toată ziua şi se întreba cum se descurcă. Unii oameni nu învăţau niciodată cum să facă faţă atâtor tragedii umane şi haosului dintr-o zonă afectată. Adam era obişnuit cu mediul controlat din sălile de operaţie. Arăta de parcă fusese lovit de tren, cu ochii adânciţi în orbite şi plin de sudoare, ultima dată când îl văzuse. Dar se concentra fără greş asupra rănii la umăr pe care o trata în acel moment, iar ea se simţi încurajată. Avea încredere în el şi îşi dorea să prindă un moment ca să îi spună că lucrurile aveau să meargă mai bine. Acea forţă – energia feroce pe care nu ştia că o are în interiorul său – avea să se declanşeze, iar el avea să fie bine.

În jurul orei două după-amiază, când ameţeala se înteţi într-atât încât crezu că avea să cadă din picioare în timp ce consulta un pacient, părăsi cortul şi urcă în sala de conferinţe să ia un plic de mâncare şi o sticlă cu apă. Se aşeză pe podea lângă peretele de sticlă ce dădea spre pistă. Punând plicul cu mâncare în manşonul pentru încălzire, se sprijini de fereastră şi bău apă în timp ce aştepta să se încălzească tocăniţa de vită. De unde stătea, avea o privelişte perfectă asupra şirului de elicoptere care aterizau, lăsau oamenii şi decolau din nou. Ea era cea care trebuia să găsească o soluţie pentru găzduirea atâtor oameni. Poate vor trebui să ridice corturi în parcare. Aeroportul pur şi simplu nu era suficient de mare pentru toţi cei sinistraţi. În câteva zile devenise un mic orăşel sărac, cu prea puţină mâncare, prea puţine

toalete, prea puţin personal medical care să trateze numărul tot mai mare de pacienţi şi o atmosferă densă, fierbinte şi puturoasă în care era dificil să respiri. Cele două magazine din sala de aşteptare fuseseră complet jefuite şi existau zvonuri despre infracţiuni şi mai grave, în special la subsol. Cu toate acestea, văzuse, la fel ca întotdeauna, cum se creau legături între sinistraţii care se întâlniseră într-un elicopter sau în zonele de aşteptare de lângă porţile de îmbarcare, rădăcinile unor prietenii ce aveau să dureze o viaţă întreagă. Vedea oameni străini ajutându-se între ei, femei care aveau grijă de copii cu schimbul, bărbaţi care ajutau la transportarea celor răniţi în terminal. Întotdeauna se întâmpla aşa. Nouăzeci şi nouă de părţi de bunătate umană la câte o parte de depravare.

Începuse să mănânce tocăniţa când observă un bărbat pe pistă. Era îmbrăcat într-un tricou cu guler albastru-deschis, pantaloni gri şi mănuşi de muncă din piele, în timp ce ajuta la debarcarea unei femei şi a scaunului ei cu rotile din elicopter. Era cu spatele către ea şi îi putea vedea conturul tricepşilor în timp ce se întindea după scaun. Simţi acea senzaţie familiară în partea de jos a pântecelui care o urmărise încă din adolescenţă. Dumnezeule! Cum se putea gândi să se mărite cu Brent – sau cu oricine – când trupul ei reacţiona instantaneu în preajma primul bărbat bine? Oare era normală? Avea treizeci şi opt de ani. Nu trebuia să se calmeze şi libidoul ei, la un moment dat?

Bărbatul se aplecă să îi şoptească ceva la ureche femeii şi, chiar şi de unde stătea ea, Rebecca văzu tremurul mâinii femeii când aceasta se întinse să-i atingă obrazul. Ochii Rebeccăi se umplură de lacrimi. Lucrase trei zile într-o mare de oameni suferinzi fără ca măcar să o ardă ochii, dar când fusese martora a două clipe de umanitate între omul din echipa de ajutor şi femeia mai în vârstă, cedase.

O femeie voluntar mai tânără împinse căruciorul către terminal, iar bărbatul se îndreptă, îndepărtându-se de elicopter. Deschise o sticlă de apă şi, în loc să o bea, şi-o turnă în cap. Rebecca zâmbi, gândindu-se ce senzaţie trebuia să-i dea acel pseudoduş.

Bărbatul se întoarse şi porni spre terminal, iar Rebecca tresări. Adam. Se ghemui. Stătuse acolo tânjind serios după soţul surorii ei.

Se ridicase în picioare şi tocmai îşi lua o altă sticlă de apă de pe masa din sala de conferinţe când intră Adam.

– Salut, spuse el când o zări.

Era transpirat, cu braţele acoperite de negreală când îşi scoase mănuşile şi se întinse după o sticlă de apă. Avea o barbă de câteva zile.

– Cum o duci? Îi era greu să se uite la el, de parcă se temea să nu i se citească pe chip atracţia simţită faţă de el în urmă cu câteva minute.

– Sunt bine. Luă o înghiţitură lungă din sticlă, apoi o surprinse cu un zâmbet. Credeam că medicii de la DIDA practică medicina, nu descarcă elicoptere.

Îşi dădu seama, însă, că nu îl deranja. Deloc. Era bine. Nu, nu doar bine. Chiar îi plăcea să facă asta.

Se uită peste umărul ei înspre uşă.

– Vine şefa, spuse el, iar Rebecca se întoarse şi o văzu pe Dorothea apropiindu-se.

– Tocmai am aflat că o tabără a fost inundată la vreo treizeci de kilometri de aici, spuse Dorothea. Două sute de copii. Sunt deja pe drum încoace.

– Exact ce avem nevoie, spuse Rebecca. Încă două sute de oameni. Dar deja se gândea unde să îi amplaseze şi cum îşi puteau organiza sistemul de triaj pentru a putea face faţă.

– Tu. Dorothea îl împunse pe Adam cu degetul în pieptul transpirat.

– Ce-i cu mine? întrebă el.

– Te-am urmărit, spuse ea. Eşti în elementul tău aici, ca un purcel în noroi.

– Mă bucur că pot fi util, spuse el dând din umeri, ca şi cum complimentul ocolit al Dorotheei nu însemnase nimic pentru el.

– Şi am o veste trăsnet pentru voi doi, adăugă ea. Am primit un telefon acum o oră şi, ia ghiciţi… Vine şi cealaltă doamnă doctor Ward.

– Cealaltă… Maya? întrebă Rebecca.

– E la aeroport, se pregăteşte să urce în elicopter.

Se holbară amândoi la ea, muţi de uimire. „Oh, nu”, îşi spuse Rebecca.

– Îţi baţi joc de mine, spuse Adam.

– Chiar eu am vorbit cu ea, spuse Dorothea.

Rebecca încercă să şi-o imagineze pe Maya urcând în elicopter şi aproape că putea simţi pe pielea ei teama surorii sale. Era o idee extrem de proastă din infinite motive.

– Ca să vezi. Adam rânji. Asta e iubita mea!

– Nu-mi vine să cred, spuse Rebecca, ca şi cum i-ar fi împărtăşit admiraţia. Înlăuntrul ei, inima i se scufundă ca un bolovan.

– Ba să-ţi vină să crezi. Dorothea luă o sticlă de apă şi îi desfăcu dopul. Trebuie să mă întorc jos, dar voiam să vă anunţ. Se îndreptă spre uşă, strigându-le peste umăr: Trebuie să-i găsesc o poreclă nouă Prinţesei.

Rebecca o privi îndepărtându-se preţ de o clipă, apoi ea şi Adam se uitară unul la altul. Adam zâmbi, ridicând sticla ca şi cum ar fi închinat.

– Pentru Maya, spuse el.

Rebecca ciocni sticla de a lui.

– Pentru uimitoarea mea soră, spuse ea şi se întoarse repede pentru a-şi ascunde mâhnirea.

capitolul 15

Maya

Aveam două persoane în interiorul meu. Mă gândeam la această personalitate duală în timp ce elicopterul se ridica în aer. Am cotit către est şi, sub noi, am văzut cum dispare terminalul Aeroportului Raleigh–Durham. Cu siguranţă două persoane diferite. În cabinetul meu şi în sala de operaţii eram atât de puternică, încât uneori mă surprindeam chiar şi pe mine. Categorică. Descurcăreaţă. Şi, mai presus de toate, nu îmi era teamă. Eram atât de mândră de mine. De ceea ce devenisem.

Apoi, mai era femeia care fusese laşă în holul restaurantului brazilian. Femeia care zbura către coastă, fără să se gândească în ce fel avea să ajute victimele Furtunilor Surori, ci mai degrabă cum îi putea face pe plac soţului ei aflându-se acolo. Cum putea să îl aducă înapoi lângă ea, când îl simţea că se îndepărtează. Şi apoi, era femeia căreia nu îi era teamă de zbor, nici măcar în acest elicopter minuscul cu patru locuri, dar îi era teamă să aterizeze pe aeroportul despre care CNN spunea că se transformase într-o „ţară din lumea a treia".

– Urăsc să zbor, spuse femeia care stătea lângă mine, şi ăsta e cel mai rău lucru posibil, să zbori în cutiuţa asta.

Era o asistentă în vârstă de vreo douăzeci şi ceva de ani, pe nume Janette. O întâlnisem pe ea şi alte două asistente voluntare din DIDA cu doar câteva clipe înainte de a urca în elicopter. O compătimeam. Pielea de pe încheieturi era întinsă şi albă de la cum strângea în poală o carte.

– De fapt, e chiar luxos, am încercat eu să o liniştesc. Elicopterul de un roşu aprins, cu patru locuri şi cu tot cu pilot, veniseră ca un ajutor din partea unei companii din Raleigh, iar noi patru, trei femei şi un bărbat, stăteam faţă în faţă pe scaune moi din piele de culoarea untului. Era zgomotos, însă. Atât de zgomotos, încât trebuia să strigăm ca să ne auzim. Alte elicoptere – unele imense, spre deosebire de micuţul nostru elicopter luxos – zburau pe deasupra şi dedesubtul nostru. Este ultima dată când ne vom simţi confortabil pentru ceva vreme.

– Şi chiar dacă ne-am prăbuşi, spuse bărbatul care stătea în faţa mea,

probabil n-am păţi nimic. La urma urmei, nu zburăm atât de sus.

„Ei bine, asta este o mare porcărie”, mi-am spus, uitându-mă pe geam la copacii şi clădirile aflate departe sub noi, dar ştiam că încerca doar să o liniştească pe Janette.

– Hai să nu vorbim despre prăbuşire, spuse a treia asistentă.

– Am auzit că se termină proviziile, spuse bărbatul.

– Iar eu am auzit că este multă violenţă pe aeroport, spuse Janette.

Nu voiam să aud de violenţă.

Bărbatul pufni la cele spuse de Janette.

– De fiecare dată când pui câteva mii de oameni disperaţi la un loc, iese cu scântei, răspunse el.

– E vorba de mai mult decât scântei, spuse cealaltă femeie. Tatăl meu m-a rugat să iau arma lui cu mine.

Janette râse.

– Glumeşti.

– Nu, nu glumesc. Nu e ca şi cum ai merge la aeroport ca să zbori undeva. Nu există nici un filtru de securitate prin care să treci. Oamenii pot aduce orice arme vor. Dacă ai avea câteva minute ca să evacuezi casa şi eşti un ţărănoi nebun şi ştii că vei ajunge Dumnezeu-ştie-în-ce-fel-de-situaţie, ţi-ai lua şi tu arma şi…

– Vai, uitaţi-vă la asta! am spus eu, arătând pe geam, nesigură spre ce anume arătam. Voiam doar să tacă odată, ca să îmi păstrez calmul, şi aşa fragil. Priviţi toţi copacii doborâţi, am adăugat eu.

Chiar erau mulţi copaci culcaţi la pământ. Pinii acopereau uscatul de sub noi asemenea unor scobitori peste care erau puse zorzoane din celofan verde.

Toţi se uitară pe geam şi începură să vorbească despre furtuni, iar eu mă bucuram că reuşisem să schimb subiectul. Când pământul de sub noi se transformă într-un lac imens, scânteietor, se lăsă liniştea. Văzusem imaginile la televizor, dar tot mă simţeam nepregătită pentru devastările de acolo. Străzile dispăruseră sub apa maronie şi, în unele zone, singura urmă a unui drum era indicatorul verde pentru autostradă care se ridica deasupra apei. Acoperişurile caselor şi

clădirilor arătau de parcă pluteau. O barcă albastră se odihnea pe unul dintre acoperişuri, o maşină pe altul. Am văzut bărci mici navigând printre case, echipe de salvare, dotate cu căşti şi veste de salvare. Îmi aminteam imaginile de la uraganul Katrina. Muriseră oameni aici. Fără îndoială.

Am apucat strâns bagajele când am coborât din elicopter pe aeroportul Wilmington, ajutată de o femeie tânără şi slăbuţă, îmbrăcată în uniformă. Purtam halatul de doctor, deşi Dorothea îmi spusese să nu îmi bat capul cu ce purtam – avea o uniformă DIDA pregătită pentru mine. Mai aveam încă un halat şi câteva rânduri de lenjerie în rucsac, pe lângă pasta şi periuţa de dinţi, un recipient mic cu şampon şi un pieptăn.

– Adu doar strictul necesar, mă avertizase Dorothea.

Îmi adusesem şi telefonul BlackBerry însă. Dacă releele începeau să funcţioneze, voiam să pot lua legătura cu cabinetul meu. Îmi lăsasem colegii în încurcătură, dar ţinusem locul unuia dintre ei de curând, deci nu puteau să se plângă.

Femeia care mă conducea către terminal strigă ceva înspre mine, dar nu am auzit-o din cauza zgomotului asurzitor al elicopterelor. Lângă noi, cineva conducea un şir lung de cărucioare cu bagaje înspre clădire şi, la prima vedere, am crezut că sunt pături şi haine, posibil donate pentru sinistraţi, până când mi-am dat seama că acele cărucioare transportau oameni. Bărbaţi şi femei stăteau înghesuiţi unii în alţii, cu picioarele atârnând peste marginile cărucioarelor în timp ce se îndreptau către clădire. Erau vii sau morţi? Era o privelişte îngrozitoare. Am prins-o de braţ pe îndrumătoarea mea, arătând înspre cărucioarele de bagaje.

– Oamenii aceia! am strigat eu ca să acopăr zgomotul. Cine sunt?…

Se uită la cărucioare.

– De la aziluri, mai mult ca sigur, strigă ea înapoi.

Mi-am dat seama după ridicarea mândră din umeri că nu era prima dată când vedea sinistraţii transportaţi asemenea vitelor în ultimele zile.

În interiorul aeroportului, sala era plină ochi de oameni, unii dormeau, alţii vorbeau, alţii strigau. Mă aşteptam să fie foarte cald înăuntru, dar am dat nu doar peste căldură. Mirosul – o combinaţie de

canal, şi vestiar, şi moarte – îmi îmbibă tot aerul din plămâni.

– Ajutaţi-mă! strigă o femeie de undeva. Mor!

Am încercat să văd de unde venea vocea, dar alţi oameni se împingeau în spatele meu să intre, iar femeia care mă conducea m-a tras înainte.

– Urmaţi indicatoarele către zona de ridicare a bagajelor! spuse ea, aproape de urechea mea ca să o pot auzi şi mi-am dat seama că avea să mă lase acolo, în mijlocul haosului. Arătă înspre indicatorul de deasupra capului pe care scria „Ridicare bagaje". Bine? întrebă ea, iar eu am aprobat din cap.

– Bobby! strigă un bărbat de lângă mine. Unde eşti? Bobby!

Escorta mea dispăru în mulţime. Copleşită pe moment, m-am dat la o parte în timp ce vreo doi oameni în tricouri ale DMAT încercau să se ocupe de nou-veniţi. Dacă exista vreo organizare, eu nu o vedeam. Am privit un bărbat şi o femeie în vârstă puşi la pământ de masa de nou-sosiţi. Am făcut un pas înainte să îi ajut să se dea la o parte, dar un nou val de oameni intră brusc pe uşă şi apoi nu i-am mai văzut.

– Maya!

M-am întors şi l-am văzut pe Adam alergând înspre mine. Avea părul murdar şi o barbă de trei zile, dar arăta minunat în ochii mei. M-a îmbrăţişat repede, suficient cât să inspir mirosul trupului său transpirat.

– Să plecăm din nebunia asta! strigă el, luându-mi rucsacul de pe umăr. Haide.

Am mers împreună pe un coridor lung, mărginit de oameni, unii dormind, alţii stând de vorbă, alţii plângând şi am realizat ce anume părea foarte diferit aici faţă de Katrina. Multe dintre victimele uraganului Katrina fuseseră oameni săraci – oameni care nu dispuneau de mijloace pentru a părăsi zona înainte ca furtuna să lovească. Aici, toată lumea rămăsese blocată din cauza schimbării bruşte a traiectoriei uraganului Carmen. Furtunile Surori se dovedeau distrugătoare cu oportunităţi egale, iar oamenii de pe coridor erau de toate rasele şi, m-am gândit eu, din toate clasele sociale.

Nu am vorbit cu Adam până când am ajuns în sala de aşteptare, unde fuseseră întinse corturile medicale. Mai fusesem o dată pe aeroportul din Wilmington, dar dacă n-ar fi fost grinzile verzi de deasupra

capetelor noastre şi replica avionului fraţilor Wright, nu l-aş fi recunoscut. Adam se întoarse cu faţa la mine, cu mâinile pe braţele mele şi zâmbi.

– Nu-mi vine să cred că ai venit, spuse el. Eşti incredibilă. Şi superbă. Îmi răsuci o şuviţă de păr pe degetul său şi zâmbi. Eşti, totodată, singura persoană curată pe care o văd în ultimele zile.

Am râs. Nu mă simţeam nici incredibilă, nici superbă, dar îmi plăcea că el mă vedea aşa. Am vrut să îl întreb despre zvonurile legate de violenţă, dar mi-am muşcat limba. Dacă el credea că sunt incredibilă pentru că mă aflam acolo, nu voiam să îi dau vreun motiv să îşi schimbe părerea.

Îl strigă cineva. Se uită peste umăr spre o femeie care stătea în picioare la intrarea într-unul dintre corturi şi salută cu mâna.

– Vin într-o clipă, strigă el, întorcându-se din nou spre mine. Ai nevoie de timp să te instalezi? Te simţi bine după zborul cu elicopterul? Sau vrei să te apuci de treabă?

– La treabă, am spus eu.

Îmi prinse mâna, trăgând-o spre buze pentru un sărut fugar. M-am simţit ciudat de fericită, în ciuda haosului, a căldurii şi a duhorii din jurul meu. Adam părea plin de viaţă într-un fel cum nu mai fusese de mult. Era fericit şi mă iubea şi, pentru prima dată după săptămâni întregi, mi-am spus: „O să fie totul în regulă. O să trecem peste asta”.

Realitatea situaţiei critice din aeroport mă izbi din nou când am trecut pe lângă corturi şi Adam mi-a explicat diferenţa dintre ele.

– Dorothea te vrea în Cortul Trei, spuse el. Asistenţă de urgenţă. Rebecca e tot acolo.

Am trecut de al doilea cort şi am fost şocată de ce am văzut în dreapta noastră. Între al doilea şi al treilea cort era o mare de oameni, toţi întinşi pe jos, pe tărgi. Tărgile aproape se atingeau, şi în lateral şi în capete.

– Aceştia sunt… sunt cei evacuaţi care dorm? am întrebat eu. Sau sunt toţi pacienţi?

– Pacienţi, spuse el, mohorât. Vezi de ce avem nevoie de tine?

– Oh, Dumnezeule!

Nu puteam să asimilez numărul mare de trupuri întinse pe jos. Asistente şi alţi voluntari mergeau printre ei, ghemuindu-se lângă unii, încercând să-i calmeze pe alţii cu câteva cuvinte spuse în trecere pe lângă ei.

– Nu putem face foarte multe din punct de vedere medical, My, mă avertiză Adam, ca şi cum voia să îmi controleze aşteptările. Trebuie doar să îi stabilizăm şi să trimitem pacienţii în stare critică de aici cât mai repede cu putinţă. Putem face doar cât este posibil, adăugă el, iar eu mi-am dat seama că devenise, în câteva zile, obişnuit cu munca. Cu munca Rebeccăi. Mă îndoiam că eu aveam să mă obişnuiesc vreodată.

Am ajuns la Cortul Trei, dar, înainte de a intra, Adam arătă înspre colţul sălii de aşteptare.

– Acolo sunt pachetele cu mâncare la plic şi apa, spuse el.

Mâncare la plic. Încă o premieră pentru mine.

În interiorul cortului era mai rece cu vreo zece grade decât în terminal şi părea să existe o oarecare organizare. În dreapta mea, asistentele triau pacienţii. În faţa mea, de fiecare parte, se aflau paturi de campanie unde oamenii aşteptau să fie consultaţi, iar în jurul lor rudele sau prietenii îşi frângeau neliniştiţi mâinile. Unele zone erau separate de pereţi portabili din pânză. În depărtare, am văzut-o pe Rebecca. Palpa abdomenul unei femei care ţipa, încercând să îndepărteze mâinile surorii mele.

– Deci, l-am întrebat pe Adam, ce se întâmplă dacă cineva are nevoie de mai multă asistenţă decât putem noi oferi aici?

– Îi trimitem cu elicopterul la unul dintre spitale. Mă mângâie pe braţ, în sus şi în jos. Chiar în după-amiaza asta am trimis vreo două cazuri de dureri acute de abdomen, două femei în travaliu activ, două infarcte miocardice de care ştiu eu şi câteva răni care necesitau operaţie de urgenţă.

O femeie se repezi înspre mine, cu o mapă în mână. Purta un tricou gri pe care scria DIDA cu litere albe mici. Avea părul strâns într-o coadă neîngrijită.

– Dumneavoastră sunteţi cealaltă doamnă doctor Ward? întrebă ea.

– Da.

– Dot vă vrea la capătul celălalt, spuse ea. Haideţi.

M-am uitat la Adam.

– Ne vedem mai târziu, am spus eu, abia simţind un fior de teamă.

Îmi trase cu ochiul.

– Baftă, spuse el.

Femeia în tricou DIDA alergă de-a dreptul prin cort, cu coada săltând în ritmul paşilor, iar eu a trebuit să dau din coate ca să ţin pasul cu ea. Am trecut pe lângă Rebecca, iar ea ridică privirea de la pacient şi strigă:

– Eşti tare, surioară!

– Sunt asistentă, spuse femeia. Susan. Îmi voi împărţi timpul între dumneavoastră şi un alt doctor.

Mă conduse într-un separeu mic, cu pereţi de pânză, unde mă aştepta deja primul pacient, o fetiţă de patru ani, cu părul blond platinat, care ţipa din toţi rărunchii. Mi-am dat imediat seama care era problema din felul în care îşi strângea la piept încheietura umflată. Am început să o consult în timp ce ea plângea în poala mamei sale. Am ascultat-o la plămâni şi la inimă, înainte ca Susan să se aplece spre mine, şoptind:

– Nu e timp de consult amănunţit.

Am dat din cap. Desigur. Nu este timp, şi nici aparat cu raze X, nici anestezie, de altfel.

– Cum te cheamă, am întrebat-o pe fetiţă, care continua să urle de durere.

– Vanessa, răspunse mama sa.

– Ar trebui să îi prindem mâna în atele şi s-o punem pe lista celor care urmează să fie duşi la spital, îmi spuse încet Susan.

– Trebuie să ajungă la un spital! spuse mama sa. Are nevoie de radiografie, nu-i aşa? Operaţie?

– Te furnică degetele cumva? am întrebat-o pe fetiţă. Le simţi aşa? Am bătut repede cu degetele pe mâna ei sănătoasă. Ea doar urlă mai tare. Cum ai reuşit să faci asta, Vanessa? am întrebat eu. Ai căzut de pe un elefant?

Surprinsă pe moment de întrebarea mea, fetiţa se opri din urlat şi aproape că zâmbi, înainte de a începe din nou.

– A alunecat pe treptele ude ale punţii în timp ce încercam să urcăm în barca de salvare, spuse mama sa.

– Cât de mult trebuie să aştepte pentru un avion, sau elicopter, sau ceva care să o ducă de aici? am întrebat-o pe Susan.

– Pentru o fractură, câteva zile, spuse Susan încet.

– Nu poate aştepta câteva zile!

Femeia îşi strânse în braţe fetiţa. Mureau oameni aici. De atacuri de cord şi apendice rupte şi tot felul de urgenţe medicale, dar, dacă ar fi fost vorba de fetiţa mea de patru ani, şi eu aş fi simţit la fel.

– Pot să îi rezolv problema, dar nu avem cum să o anesteziem.

– Oh, Doamne, spuse mama ei.

– Va fi bine, am zis eu, cu o voce cât mai puternică posibil, încercând să domolesc neliniştea femeii. Apoi o vom pune în atele şi îi vom da medicamente ca să se liniştească, iar după aceea vă vom trimite la spital când se poate. M-am uitat la Susan, sperând să nu fi spus ceva greşit. Ce avem?

– Acetaminofen, spuse ea.

– Bun, am spus eu, ca şi cum asta ar fi fost prima mea alegere. O să o facem repede, i-am spus mamei fetei. Ţineţi-o doar de aici. I-am îndrumat mâinile spre partea superioară a braţului fetei. Vanessa, nu vreau să te gândeşti la pinguini, i-am spus. Orice ai face, nu te gândi la pinguini, bine?

Vanessa se opri din urlat, privindu-mă cu ochi mari.

– Susan, tu trage de mână.

Susan mă privi ca şi cum ar fi spus: „Glumeşti”, dar apucă mâna fetiţei, iar eu am reaşezat rapid oasele la locul lor. Vanessa ţipă de îmi ţiuiră urechile.

– Gata, am spus eu, ridicându-mă.

Vanessa îşi schimonosi faţa furioasă şi mă lovi în coapsă, iar noi am început să râdem.

– Am meritat asta, am recunoscut.

M-am simţit aproape euforică, uşurată şi satisfăcută. Nu aveam de unde să ştiu că era cel mai uşor lucru pe care aveam să-l fac timp de multe zile de atunci încolo.

capitolul 16

Rebecca

În sala de conferinţe ardea doar un bec alimentat de generator, iar lumina difuză era o uşurare după ziua extrem de lungă petrecută în corturile medicale. Rebecca găsi o bucată de podea liberă lângă ferestre şi se întinse pe jos, mototolindu-şi jacheta sub cap pe post de pernă. Se întinse, destinzându-şi muşchii dureroşi, unul câte unul. Mocheta parcă era beton sub oasele ei.

Nu îi mai văzuse pe Adam şi Maya de vreo treizeci şi şase de ore, dar Dorothea îi spusese că Maya se descurca exact aşa „cum trebuie”.

Se întreba dacă Maya auzise zvonurile legate de violenţa crescândă din aeroport. Zvonurile circulau atât de repede de la unul la altul acum, încât Rebecca se gândea că trebuia să existe un dram de adevăr în ele. La subsol, toxicomanii care reuşiseră să plece din casele lor cu proviziile de droguri începeau să le termine, şi situaţia devenea gravă acolo jos. Se spunea că o adolescentă fusese violată şi bătută. Tot în subsol, unui bărbat i s-ar fi tăiat gâtul. Veneau mulţi cu simptome de sevraj în corturi, asta era sigur, iar acum, câţiva membri DMAT supravegheau proviziile puţine de medicamente, mai preţioase ca aurul, într-un birou al unei firme de închiriat maşini. De fiecare dată când auzea şoptindu-se „Ai auzit…?” sau „Ai grijă pe casa scării!”, Rebecca se gândea la Maya. Nu voia ca surorii ei să-i fie frică. Chiar nu voia. Aveau nevoie de ea şi, dacă se descurca bine, aşa cum spusese Dorothea, nu putea fi decât un lucru bun.

Jacheta nu era bună pe post de pernă. O aranjă în aşa fel încât buzunarul cu staţia radio să nu-i fie chiar sub obraz. Era pe punctul de a închide ochii, când îi văzu pe Adam şi Maya sub masa de conferinţe lungă, de forma unei bărci. Erau greu de zărit în lumina slabă, dar îl putea vedea pe Adam proptit de unul dintre picioarele mari de lemn, iar Maya stătea cu capul la el în poală. Rebecca îşi aduse aminte brusc de ziua nunţii lor. Nu îl cunoştea bine pe Adam, pe atunci; fusese plecată din ţară în timp ce relaţia lor înaintase cu paşi repezi. Îşi amintea că îl luase deoparte şi îi spuse: „Dacă o faci să sufere, te omor”. El râsese, fără să ştie cât de serioasă era, iar ea nu ştiuse cât de puţine motive avea să se îngrijoreze. Nu avea cum să ştie atunci ce bucurie avea să le aducă amândurora. Erau două surori care se luptau cu un trecut dureros, fiecare în felul ei. Nu îşi dăduseră seama cât de

multă nevoie aveau de buna dispoziţie a lui Adam până când nu apăru în vieţile lor şi le umplu de bucurie.

Îi privea acum şi fu mişcată văzându-l pe Adam cum se apleacă să o sărute pe Maya pe frunte.

„Doamne”, îşi spuse Rebecca, „dă-le un copil. Te rog.”

Simţi fantoma acelui copil în braţele ei din nou, acelaşi copil pe care şi-l imaginase în camera de hotel al lui Brent. Îi trecu prin minte un gând brusc, bizar şi venit de nicăieri: ar putea fi ea mama-surogat. Maya nu putea să ducă o sarcină la termen, deci ce-ar fi ca Rebecca să facă asta pentru ea? Pentru amândoi? Îşi puse mâna pe abdomenul plat. Cum ar fi să simtă un copil cum îi creşte în pântec?

„La ce naiba te gândeşti?”

Nu îşi dorise niciodată să fie însărcinată. O sarcină ar sta în calea muncii sale. A vieţii sale.

„O să îţi lipsească ceva.” Câte dintre prietenele sale plicticoase care aveau copii îi spuseseră asta, ca pe un avertisment tăcut, atunci când le zisese că nu voia să aibă copii? Întotdeauna pufnea faţă de acest sentiment.

Copilul din braţele ei. Senzaţia o înfiora.

Se uită din nou la sora sa. Ea şi Adam păreau să vorbească. Maya mişcă o mână prin aer, încet, ca şi cum încerca să ilustreze un argument. Adam o prinse de mână. O duse la buze.

Rebecca închise ochii şi simţi ceva încolăcindu-i-se în stomac, asemenea unui şarpe. Abia când pipăi mocheta tare şi plată sub mâna ei, în loc de căldura unei alte fiinţe umane, îşi dădu seama ce simţea: invidie. Nu îi păsa că aveau nevoie de Maya aici. Voia să plece acasă.

capitolul 17

Maya

Se întâmplase totul atât de repede.

Doi voluntari transportară un băiat, micuţ, cu pielea închisă la culoare, care nu putea avea mai mult de cinci ani, în siguranţa paradisului meu îngrădit cu pânză. Bărbaţii strigară la mine să o mut pe adolescenta căreia îi tratam o tăietură pe frunte. Am apucat fata şi am tras-o din calea lor chiar când îi dădură drumul băiatului inconştient pe patul de campanie.

Susan o luă de mână pe fata şocată.

– Vino cu mine, spuse ea, ducând-o repede afară din separeu, iar eu m-am aplecat deasupra băieţelului pentru a mă asigura că respira. Avea genele atât de lungi, încât arătau ca nişte aripi de libelulă pe obrajii lui.

– Ce s-a întâmplat cu el?

Mi-am dat jos mănuşile şi m-am întins după o pereche nouă pe masa şubredă de lângă mine.

– A fost împuşcat, spuse unul dintre bărbaţi. Glonţul a trecut prin el.

Am oprit mănuşa la jumătatea drumului pe mână. Am văzut tricoul negru al copilului îmbibat de sânge. În toţi anii de medicină nu am tratat niciodată o plagă împuşcată, nici măcar în timpul turelor la Urgenţe, iar asta necesitase câteva manevre şirete, vinovate. Acum însă, nu aveam scăpare.

Mi-am pus repede mănuşile.

– Ajutaţi-mă să-i dau jos tricoul, i-am spus unuia dintre bărbaţi şi am apucat de tivul tricoului minuscul, pregătindu-mă pentru ceea ce aveam să văd pe trupul acelui copilaş slăbuţ. Am tras uşor tricoul peste braţul şi capul băiatului şi, după o scurtă privire asupra pieptului său, am fost convinsă că avea să moară.

Zece minute mai târziu, îi pusesem o perfuzie şi alergam pe lângă

targa care sălta în timp ce câţiva voluntari – copii de liceu – îl transportau prin terminal. Mi se tăiase respiraţia şi transpiram deja când am ieşit afară pe pistă, unde se zărea silueta elicopterelor pe fondul cerului la amurg. Alte două tărgi se aflau deja afară, la fel şi Janette, asistenta care venise împreună cu mine în urmă cu câteva zile. Câteva zile? Mă simţeam ca şi cum aş fi fost acolo de cel puţin o săptămână. I-am ajutat pe Janette şi pe voluntari să îl urce pe băiat cu targa în elicopter, apoi m-am aplecat înăuntru să vorbesc cu asistenta.

– A fost împuşcat în piept, am strigat eu, în timp ce paletele rotorului începură să se învârtă. Glonţul a ieşit printre coastele a opta şi a noua.

Janette păru încurcată.

– Vii şi tu! spuse ea.

– Nu! i-am strigat. Rămân aici.

– Dot a spus că vii cu mine. Nu mă pot descurca singură cu trei pacienţi în stare critică!

Am clătinat din cap.

– Mie nu mi-a spus nimic despre…

– Urcă! Vocea veni din spatele meu de pe pistă şi m-am întors, văzând-o pe Dorothea alergând spre mine, cu coada împletită săltându-i pe umăr. Aducea un rucsac care semăna foarte mult cu al meu. Du-te! spuse ea, punându-mi rucsacul în braţe. Ţi-am pus aici câteva provizii suplimentare. Pilotul te va aduce înapoi.

Totul se petrecea prea repede. M-am uitat în spatele ei către terminal, tânjind să merg înapoi înăuntru, cu Adam şi Rebecca.

– Nu pot merge, am spus eu. Trebuie…

– Maturizează-te, prinţeso! izbucni ea. Urcă!

Nu aveam cum să o contrazic, mai ales nu avându-l pe băieţelul acela în stare gravă în elicopter. Janette avea dreptate; nu se putea descurca singură cu trei pacienţi. Înainte să apuc să mă gândesc la ce făceam, m-am urcat în elicopter. Am zărit pilotul, o femeie care nu arăta mai în vârstă decât copiii de liceu care transportaseră targa băiatului.

– E toată lumea? strigă ea înspre mine.

Cineva închise uşa cabinei, dându-i astfel un răspuns.

Nu existau scaune, iar tărgile fuseseră aruncate aproape la întâmplare pe podea, lăsând destul de puţin loc pentru ca eu şi Janette să ne aşezăm între ele.

În câteva secunde, eram deja în aer. Tărgile alunecară înspre picioarele mele în timp ce urcam în unghi spre cerul care se întuneca. Eu şi Janette ne-am agăţat de orice protuberanţă am reuşit să găsim pe pereţii cabinei. Eu am găsit un inel de metal aproape de podea. Am fost uimită să mă trezesc dintr-odată cu mult deasupra terminalului. Am crezut că aveam să vomit, corpul meu revoltându-se împotriva haosului din ultimele minute.

– Acesta are o criză!

Janette dădu drumul stâlpului de care se ţinea şi îngenunche lângă unul dintre pacienţi, un bărbat dezbrăcat de cămaşă care se zbătea atât de violent, încât rupse una dintre chingile tărgii. Am înghiţit nodul pe care îl simţeam cum mi se ridică în gât şi m-am târât până la ea să o ajut.

– Cât de lung este zborul? am strigat eu către pilot. Nu ştiam nici măcar spre ce spital ne îndreptam.

– Patruzeci şi cinci, strigă ea înapoi.

M-am uitat la cei trei pacienţi – individul în convulsii, o femeie în vârstă care gemea în somn, cu mâinile prinse strâns la piept şi băieţelul împuşcat. Avea vreunul dintre ei să supravieţuiască patruzeci şi cinci de minute? Măcar acest zbor le oferea o şansă. Terminalul nu le oferea nimic.

Băieţelul gemu, iar eu m-am întors să mă uit la el, bucuroasă că îi dădusem puţină morfină în perfuzie, în caz că îşi recăpăta cunoştinţa. M-am aplecat jos de tot, cu buzele aproape de urechea lui ca să mă poată auzi.

– Eşti în siguranţă, am spus eu. Totul va fi bine.

Când bărbatul se opri din convulsii, m-am prins din nou de inelul de metal şi m-am uitat pe geam. Zburam peste terenuri inundate şi mlaştini întunecate. Curând, vârfuri de copaci apărură peste tot sub noi, ca un covor negru în lumina slabă. Bâzâitul rotorului era asurzitor dar constant, astfel că, m-am speriat când s-a transformat brusc într-un zgomot sacadat, scrâşnit. M-am uitat la Janette, amintindu-mi ce spusese în timpul primului zbor împreună, că ura să zboare. Privirea ei o întâlni pe a mea şi am văzut-o mimând cuvintele: „Ce se

întâmplă?” M-am gândit la o varietate de sunete perfect normale pe care le puteai auzi la un aparat de zbor, cum se schimbau în timpul urcării sau coborârii. Oare începeam deja să coborâm?

Pilotul strigă dintr-odată înspre noi, dar nu am înţeles ce spunea. Janette, care se afla mai aproape de ea, înţelese însă şi se întoarse către mine cu groază în ochi.

– A spus să ne pregătim pentru că urmează să ne prăbuşim! strigă ea.

– Poftim? Inima îmi săltă în piept.

– Pregăteşte-te! strigă Janette din nou, prinzându-se de stâlpul de pe peretele cabinei.

M-am prins mai strâns de inelul de metal când elicopterul coborî brusc, apoi se înclină pe o parte. Am scăpat inelul din mână, alunecând pe podea, ţintuită la perete de tărgi. Am căutat în zadar cu mâinile pe perete ceva de care să mă prind. Ridicându-mi genunchii, i-am cuprins cu braţele şi am văzut covorul negru de copaci apropiindu-se cu repeziciune de noi. Mi-am pus capul între genunchi în timp ce cădeam retezând vârfurile copacilor, dând drumul, în cele din urmă, strigătului pe care îl ţinusem în mine.

capitolul 18

Rebecca

Rebecca sutura pielea subţire ca hârtia a antebraţului unui bătrân când o văzu pe Dorothea venind hotărâtă spre ea.

– Vino la mine când termini cu pacientul acesta, spuse Dorothea.

Rebecca se uită la şirul de pacienţi care aşteptau, aşezaţi sau în picioare, de-a lungul peretelui cortului. Era aproape miezul nopţii, iar ea rămăsese mult în urmă.

– Poate să aştepte? întrebă ea de sub mască, în timp ce făcea ultima sutură.

– Nu. Dorothea se îndepărta deja de ea. În biroul meu.

Rebecca se uită la bărbatul de al cărui braţ se ocupa.

– Ar fi bine să aibă un motiv întemeiat, nu? îl întrebă ea, rupând firul.

Acesta se uită la şirul de pacienţi.

– Unul al naibii de bun, încuviinţă el.

O găsi pe Dorothea vorbind la telefonul prin satelit în biroul aflat în spatele ghişeelor, pe care îl revendicase pentru a fi folosit de DIDA în ultimele câteva zile.

– Trebuie să închid, spuse Dorothea, încheind convorbirea şi rabatând antena în telefon. Împinse către mine unul dintre cele trei scaune din încăpere, deşi ea stătea sprijinită de birou. Şezi, spuse ea.

– Ce s-a întâmplat? Rebecca rămase în picioare căci dacă se aşeza, îi era teamă că va adormi.

– Elicopterul în care se afla Maya a avut o problemă, spuse Dorothea. Pilotul a trimis un mesaj de urgenţă şi a spus că trebuie să aterizeze forţat.

Rebecca se încruntă, căutând un alt înţeles dincolo de cuvintele rostite

de Dorothea.

– Unde sunt? întrebă ea. Poate merge un alt elicopter după ei?

Ridică privirea şi îl văzu pe Adam în uşă.

– Intră, Adam, îl invită Dorothea.

Adam se uită la Rebecca.

– Ce se petrece?

– Elicopterul Mayei a efectuat o aterizare forţată, spuse Rebecca.

– Nu. Îşi plimbă privirea de la ea la Dorothea. Unde?

– Nu se ştie unde, spuse Dorothea. Aparatul este dotat cu ELT – ştiţi, un fel de sistem GPS? Dar nu au reuşit să îi determine poziţia.

Rebecca se aplecă în faţă.

– Adică primesc semnalul de la ELT, dar nu îi pot determina…

– Nu, o întrerupse Dorothea. Nu primesc semnalul. Nu funcţionează.

– Ce l-ar putea face să nu funcţioneze? Adam îşi frecă barba, iar Rebecca observă că îi tremurau degetele. Arăta la fel de epuizat cum se simţea şi ea.

– Nu am idee, spuse Dorothea. Poate a fost genul de problemă mecanică ce cauzează… dădu din umeri… întreruperea tuturor sistemelor. Pur şi simplu nu ştiu.

Rebecca îşi aminti zborul cu elicopterul până la terminal. Era apă peste tot. Unde ar fi găsit pilotul o bucată de uscat pe care să aterizeze? Dacă se aflau mai în interiorul continentului era în ordine.

– De cât timp zburau când tipul a semnalat situaţia? întrebă ea.

– E o femeie pilot, spuse Dorothea, şi nu ştiu nici asta. Oftă şi, pentru prima dată de la sosirea la aeroport, Rebecca observă oboseală în ochii mentorului ei. Multe întrebări şi nici un răspuns deocamdată, adăugă Dorothea.

– Caută deja elicopterul? întrebă Adam.

– E prea întuneric, răspunse Dorothea. Vor porni pe ruta pe care se

afla la prima oră a dimineţii.

– Ar trebui să caute acum, spuse Rebecca.

– E prea întuneric, repetă Dorothea.

– Maya va fi foarte speriată, îi spuse Rebecca lui Adam.

– Sper doar că este în viaţă ca să poată fi speriată, spuse Adam.

– Oh, nu spune asta, Adam!

Îşi aminti că o invidiase pe Maya în seara de dinainte. Îşi dorise să plece acasă. Gândul îi întoarse stomacul pe dos.

– Să nu devenim dramatici, spuse Dorothea. Ea, împreună cu toţi cei aflaţi la bord, sunt probabil în regulă. Sau, în cazul pacienţilor în stare critică, cât de bine este posibil. Mai mult ca sigur pilotul a găsit un loc sigur unde să aterizeze şi, nu ştiu din ce motiv, sistemul ELT nu funcţionează. Şi, desigur, releele de telefonie mobilă încă nu funcţionează, deci nu au cum să telefoneze.

– Poate încearcă toţi să scape de acolo, spuse Rebecca.

– Nu, ar sta cu pacienţii, spuse Adam. Maya nu i-ar lăsa de izbelişte.

– Ai dreptate.

Rebecca şi-o imagina pe Maya luând decizia să rămână. În asta consta tăria Mayei: grija faţă de pacienţi. Decise chiar atunci că avea să se gândească la acea imagine, puternică şi în siguranţă, a surorii sale. Dar chiar când încerca să păstreze acel gând în minte, acesta se risipi. Maya avea să fie speriată. Avea să fie imobilizată de frică.

Nu putea nicicum să doarmă, aşa că Rebecca ieşi să alerge pe lângă aeroport, prin parcare, traversând pista şi apoi înapoi prin parcare. Apoi lucră tot restul nopţii. Prinse picioare în atele, sutură tăieturi, dădu medicamente copiilor care sufereau de greaţă sau diaree, şi care făceau ravagii peste tot, calmă părinţi îngrijoraţi, rostind în minte, în tot acest timp, aceeaşi mantră. „Nu a păţit nimic, nu a păţit nimic, nu a păţit nimic.” La celălalt capăt al cortului, îl văzu pe Adam trecând prin aceleaşi stări. Erau singurii doctori care stătuseră treji toată noaptea. Singurii doi oameni din întregul terminal, se gândi ea, care nu aveau nici o poftă de somn.

De îndată ce începu să se lumineze, ea şi Adam se grăbiră afară pe pistă, pentru a vorbi cu piloţii care urmau să pornească în căutarea elicopterului în care se afla Maya.

– Merg cu voi, îi spuse Rebecca unuia dintre ei, urcând deja în elicopter când acesta o prinse de braţ.

– Ar fi mai bine să rămâneţi aici, spuse el. Vom avea nevoie de spaţiu ca să luăm sinistraţi de pe drum şi o vom suna periodic pe doamna Ludlow.

– Merg cu voi, insistă Rebecca, dar de data aceasta Adam o luă de braţ şi o trase de lângă cabină.

– Lasă-i să îşi facă treaba. Avea faţa palidă sub barba închisă la culoare. Iar noi ne vom face treaba aici. Nu va avea nici o importanţă dacă te afli în elicopter sau nu.

Se gândi să se împotrivească, dar ştia că au dreptate. În plus, dacă ea s-ar fi aflat într-un elicopter, iar Maya ar fi fost transportată de un altul şi adusă înapoi la aeroport? Rebecca îşi dorea să se afle acolo când se întorcea Maya.

În cursul dimineţii însă, când telefoanele piloţilor către Dorothea fură foarte puţine şi rare, începu să îşi regrete decizia. Încercă să se concentreze asupra pacienţilor, verificându-şi permanent staţia radio, pentru a se asigura că era pornită.

Până după-amiază, elicopterul nu fusese văzut. Nimeni nu putea spune decât că probabil deviase de la rută pentru a găsi o bucată de uscat pe care să aterizeze.

– Plec cu următorul elicopter, îi spuse Adam când Dorothea le transmise prin staţie veştile – sau lipsa lor, mai degrabă.

Se aflau în clădirea aeroportului, stând împreună într-un fel de bulă invizibilă care bloca haosul din jurul lor.

– Merg şi eu, spuse ea. Ar fi trebuit să plec mult mai devreme.

– Nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile, spuse Adam. Iar tu ar trebui să rămâi aici în caz că apare. Încearcă să dormi. Mai este o echipă DMAT care vine din Texas după-amiază, deci Dorothea ne-a spus să facem ce trebuie să facem. Asta înseamnă să plec eu cu elicopterul, iar tu să dormi.

– Nu am cum să dorm, Adam.

– Trebuie, Bec, spuse el. Eşti epuizată. Când mă întorc, va fi rândul meu, bine?

Rebecca se uită atentă la chipul său îngrijorat.

– Când te întorci, vreau ca Maya să fie cu tine.

El se uită prin ferestrele terminalului afară spre pistă, punându-şi mâinile în buzunare. Lăsă umerii în jos.

– E vina mea, spuse el. A venit aici ca să îmi facă mie pe plac.

– Se descurca atât de bine, spuse Rebecca.

– Ştiu, spuse el închizând ochii. A fost extraordinară.

Rebecca îl plesni peste braţ.

– Este extraordinară, spuse ea. Nu vorbi despre ea la trecut.

Îi zâmbi obosit, apoi o îmbrăţişă.

– Nu asta am vrut să spun, zise el. Ea îi simţi obrazul ţepos frecându-se de tâmpla sa. Încercă să dormi, da?

Nu dormi. Nici măcar nu se strădui. Trată pacient după pacient în cortul de urgenţe, luând câte o pauză din când în când pentru a fugi în biroul Dorotheei să verifice dacă avea veşti.

– Te anunţ în clipa în care aflu ceva, îi spuse Dorothea, ridicând privirea din spatele biroului pe care îl revendicase ca fiind al ei.

– Se face prea târziu. Rebecca se uită la ceas. Era trecut de ora şase. Adam plecase cu elicopterul în jurul orei unu. Dacă şi el dispărea, nu ştia ce avea să facă. Am nevoie să mă ducă cineva acolo, spuse ea. Nu suport să aştept aici.

– Elicopterul lui Adam a realimentat la Fayetteville, spuse Dorothea. Atât ştiu. Continuă să caute până se va face prea întuneric pentru a mai putea vedea ceva.

Rebecca îşi trecu ambele mâini prin păr. Nu se pricepea să aştepte. Nu se pricepuse niciodată.

– Încearcă să dormi puţin, scumpo, spuse Dorothea. Echipa DMAT din Texas primeşte toate îndrumările acum şi medicii vor intra imediat în pâine.

– Ca şi cum de mine nu ar fi nevoie, pufni Rebecca. Deja îi ai pe Adam şi pe Maya lipsă.

– Prefer să fii perfect trează mâine, decât să faci greşeli în seara asta. Dorothea se ridică, împingând-o către uşă. Sus în sala de conferinţe, spuse ea. Serios. Nu vreau să te mai văd în cort până mâine.

Nu se duse în sala de conferinţe. În schimb, îşi luă ţigările şi o sticlă de apă şi merse pe pistă, aşezându-se pe marginea unui cărucior de bagaje gol, ca să fumeze. Aerul era fierbinte şi lipicios de la ploaia care căzuse mai devreme. Câteva elicoptere încă mai brăzdau cerul, aducând sinistraţi şi ducând de-acolo pacienţii în stare gravă. Farurile erau acum aprinse, pentru că se însera. Mijea ochii în depărtare, studiind fiecare elicopter care se apropia, încercând să îşi dea seama dacă era cel albastru cu galben cu care plecase Adam în acea după-amiază.

Unde naiba era? Când ajunse la cea de-a treia ţigară, aproape toate elicopterele rămăseseră la sol peste noapte. Poate elicopterul lui aterizase undeva mai departe de coastă. Dar atunci, de ce nu o contactase Adam pe Dot?

Se pregătea să stingă ţigara când văzu o lumină în depărtare, elicopterul semănând cu o pată murdară pe cerul înserat. Ştiu, încă înainte să vadă culoarea elicopterului că era cel cu care plecase Adam. Sări în picioare. Cu ochii minţi, îl văzu cum coboară din elicopter, întinzând mâna pentru a o ajuta pe Maya să se dea jos. Văzu totul atât de clar, încât, atunci când elicopterul ateriză, ea zâmbea deja.

– Rebecca!

Se întoarse şi o văzu pe Dorothea îndreptându-se către ea dinspre terminal, cu telefonul prin satelit în mână. Chiar şi în lumina obscură, Rebecca observă încruntarea de pe chipul Dorotheei şi îşi şterse zâmbetul de pe faţă. Se întoarse către elicopter, unde Adam sări din cabină. Şi nu se întoarse după Maya. În schimb, porni către ea.

– Ce? strigă Rebecca, mutându-şi privirea de la el la Dorothea şi înapoi.

Adam ajunse la ea. O apucă de braţe. Pielea de sub ochii lui arăta

întunecată şi iritată.

– S-a prăbuşit, spuse el.

– Ce s-a prăbuşit?

Clătină din cap repede, ca şi cum aşa ar fi putut să îi oprească vorbele.

– L-am văzut, dar nu am putut ajunge la el.

Încercă să îl lovească, să-l facă să tacă, dar o prinse de mână, cu o privire surprinsă. Rebecca simţi cum Dorothea o cuprinse de talie, de parcă i-ar fi fost teamă că avea să cadă.

– Oh, Dumnezeule! Rebecca îşi duse mâinile la gură. Ce… aţi văzut ceva? Pe cineva? Cum adică nu aţi putut ajunge la el.

– Ascultă, spuse el. Arătă înspre căruciorul de bagaje. Marginile de metal sclipiră în lumina farurilor elicopterului. Să ne aşezăm, bine?

– Nu! Se smuci din strânsoarea Dorotheei. Te rog, povesteşte-mi!

– Îţi voi povesti. Aproape urlă la ea, apoi închise ochii. Îţi voi povesti, spuse el mai calm. Dar trebuie să mă aşez.

Se aşezară toţi trei pe căruciorul de bagaje, Adam între cele două femei. Rebecca îi simţi trupul alungit pe lângă al ei şi nu îşi putu da seama dacă tremurul pe care îl simţea prin membre venea de la el, sau de la ea însăşi.

– Nu era prea multă lumină, spuse el, deci nu am putut vedea bine deloc.

– Ştii dacă…

– Nu ştiu, o întrerupse el. Nu ştiu dacă cineva a supravieţuit. Ni se termina combustibilul când l-am zărit. Era într-o zonă foarte împădurită. Mulţi copaci şi tufe. Iar elicopterul era prins în nişte crengi deasupra unui râu, sau a unui izvor. Era greu de zis ce anume desluşeam.

Ea deschise gura ca să îi pună cele o mie de întrebări care îi treceau prin minte, dar el ridică mâna pentru a o opri.

– Lasă-mă să termin, zise el. Pilotul nostru a apelat un alt elicopter care avea la bord o echipă de căutări şi salvare ca să meargă acolo, pentru că noi trebuia să ne întoarcem după combustibil. Urmau să

încerce să aterizeze cât mai aproape de… de locul prăbuşirii. Dar nu prea sunt locuri potrivite pentru aterizare în apropiere. Apoi, la prima oră a dimineţii, de îndată ce dau zorile, vor merge pe jos până la…

– De ce nu acum? Rebecca sări în picioare. Nu au nişte afurisite de lanterne?

– Terenul e prea dificil de abordat pe întuneric, spuse Dorothea.

– Tu de unde ştii? izbucni Rebecca.

– Pentru că tocmai am vorbit cu echipajul de salvare. Dorothea se uită la Adam. Au reuşit să găsească un loc de aterizare, dar la distanţă de aproape un kilometru de locul prăbuşirii.

– Ei bine, atunci cineva să mă ducă pe mine acolo în seara asta! spuse Rebecca. O voi căuta eu.

– Elicopterul acesta – arătă Adam cu capul înspre elicopterul din care coborâse – ne va duce acolo dis-de-dimineaţă şi ne putem întâlni cu echipa de salvare.

– Adam, îl imploră ea. Părea atât de obtuz. Dar dacă este… dacă sunt răniţi? Timpul contează! E ridicol să aşteptăm. Noi…

– Tu nu l-ai văzut acolo, Rebecca. Se uită urât la ea. Nimeni nu poate căuta în acea zonă pe timp de noapte. Crede-mă.

Scoase o ţigară din pachet şi o aprinse, cu mâinile tremurându-i incontrolabil. Trase fumul adânc în piept.

– Ce ai văzut, Adam? Vocea Dorotheei era calmă. În noaptea tot mai deasă, părea că vine de la kilometri distanţă. Părea genul de accident care… crezi că putea cineva să supravieţuiască?

– Nu ştiu. Elicopterul era răsturnat pe o parte şi, după cum spuneam… părea să fie suspendat deasupra unui râu… sau a unei ape curgătoare, oricum, dar se întuneca, deci nu sunt sigur care este situaţia.

„Dar dacă va cădea peste noapte?” îşi spuse Rebecca, dar se învăţase minte să nu mai dea glas tuturor temerilor. La ce bun?

– Cealaltă echipă DMAT e aici? o întrebă Adam pe Dorothea. Te poţi lipsi de noi dimineaţă?

– Da, sunt aici şi bineînţeles că pot.

Era o minciună, Rebecca ştia. Nu se putea lipsi de nimeni. Dar Dorothea era conştientă că se vor duce, indiferent dacă era nevoie de ei în terminal sau nu.

Dormiră – sau încercară să doarmă – pe podeaua sălii de conferinţe, Adam sub masa unde obişnuia să doarmă cu Maya, Rebecca lângă fereastră. Se uită la tavan, cu faţa scăldată în lacrimi tăcute. Nu o salvase pe Maya când avea paisprezece ani doar pentru a o pierde acum.

Ridicându-se în picioarele goale, se îndreptă către masă. Se uită sub masă, apoi se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate, lângă Adam. Se sperie când ea îşi puse mâna pe umărul lui. În întuneric, Rebecca abia putu să-şi dea seama când deschise el ochii.

– Trăieşte, spuse ea. Jur, Adam, aş simţi dacă ar fi altfel. Dar cred că este rănită şi, cu fiecare oră care trece… cu fiecare minut care trece… E prea mult. Dacă moare peste noapte în timp ce noi ne frământăm degetele pentru că e prea întuneric ca să o căutăm? Îşi pierdu glasul şi îşi muşcă interiorul obrazului, ca să îşi reprime plânsul.

– Şşşş. El se ridică şi o trase înspre el, cuprinzând-o în braţe şi punându-şi bărbia aspră pe fruntea ei. Vom merge de îndată ce se poate, Bec, spuse el. O s-o găsim.

Ea strânse materialul tricoului său în pumn, inspirând mirosul lui neplăcut. Al ei înseşi.

– Nu pot să o pierd, Adam, spuse ea.

– Ştiu. Ştiu. O legănă ca pe un copil. Nici eu.

capitolul 19

Rebecca

Fuseseră momente, prea multe pentru a fi numărate, când Rebecca îi purtase pică Mayei. Clipe în care o invidiase. Un milion de momente în care timiditatea ei o iritase. Dar în cele mai sincere momente ale ei, Rebecca ştia că Maya era o persoană mai bună decât ea. Rebecca avea reputaţia de „bun samaritean, medic nobil”, dar Maya era cea care îşi făcea munca în tăcere, fără surle şi trâmbiţe. Maya, cea care ducea o viaţă calmă, curată, în timp ce Rebecca era, recunoscând cu sinceritate, o hedonistă, preocupată de ea însăşi de cele mai multe ori.

Dar Rebecca şi-ar fi dat viaţa pentru sora sa. Şi asta era adevărat şi, în acea noapte îndepărtată din copilăria lor, pe alee, aproape o făcuse. Ar fi făcut-o din nou dacă ar fi fost nevoită. Când ea şi Adam coborâră din elicopter în luminişul aflat la aproape un kilometru de locul accidentului, Rebecca nu se putea gândi decât la găsirea surorii ei. Voia să o găsească în viaţă, pentru că altfel ar fi fost ca şi cum şi-ar fi pierdut o mână sau un picior. Ca şi cum şi-ar fi pierdut o parte din inimă. Poate chiar partea cea mai bună.

Aterizaseră lângă elicopterul de salvare care ajunsese acolo în noaptea de dinainte şi fură întâmpinaţi de echipa de salvare: două femei, doi bărbaţi şi un câine, un golden retriever pe nume Rocky. Nu se luminase încă de tot şi peste luminiş plutea o atmosferă cenuşie. Când rotoarele elicopterului se opriră, pădurea se umplu de o tăcere sinistră, spartă doar de ecoul cântecului matinal al păsărilor.

Făcură cunoştinţă cu echipa de salvare. Pilotul care îi adusese era şi el instruit pentru acţiuni de căutare şi salvare şi părea să îi cunoască pe membrii echipei. Conversaţia pluti în ceaţă, peste capul Rebeccăi. Dormise puţin peste noapte, întinsă lângă cumnatul său vigilent, atât de conştientă de prezenţa lui, şi recunoscătoare pentru ea. Acum gândurile îi erau înceţoşate, ca şi cum în mintea ei era loc pentru un singur gând, iar acela era să o găsească pe Maya.

– Bun, spuse unul dintre bărbaţi. Să pornim.

Ea ştia că acesta le dăduse instrucţiuni, îndrumându-i cum să procedeze în timpul căutării, dar ea nu auzise nici un cuvânt. Se baza pe Adam.

O porniră la pas prin pădurea densă şi Rebecca se gândi că se purtau mai degrabă ca un grup de drumeţi, decât ca o echipă de salvare. Începu să o ia înaintea grupului, cu privirea aţintită înspre pădure.

– Doamnă! o strigă unul dintre bărbaţi când îi lăsă pe toţi în urmă. Treceţi în spatele nostru!

– Sunteţi mult prea înceţi, spuse ea peste umăr.

Adam o ajunse din urmă, prinzând-o de braţ.

– Ştiu ce au de făcut, Bec, spuse el încet.

– Pot merge de cinci ori mai repede de una singură.

– Aici nu e vorba de viteză, spuse una dintre femei.

Adam aprobă din cap către ea.

– Haide.

Fără tragere de inimă, cedă, iar Adam o trase la o parte, lăsându-i pe căutători să treacă de ei. Rebecca ura să fie la mila lor. Era obişnuită să conducă, nu să urmeze ordine.

Cei doi bărbaţi şi pilotul cărau o barcă gonflabilă mică şi trecură din nou în fruntea echipei. Membrii echipei de salvare purtau toţi tricouri, şepci şi rucsacuri portocalii, de care atârnau căşti de protecţie şi veste de salvare gonflabile. Rocky adulmeca prin tufişuri cu indiferenţă. Terenul era de-a dreptul ciudat, plin de pini filiformi, stejari contorsionaţi cotropiţi de licheni, şi pământ spongios, care se lăsa sub greutatea lor. Crengile o loveau peste faţă pe Rebecca şi pânze de păianjeni invizibile i se agăţau de obraji şi de mâini, în timp ce se împiedica de rădăcinile copacilor. Pădurea era întunecată şi îţi dădea senzaţia de claustrofobie, ceea ce o făcu să înţeleagă de ce ar fi fost imposibilă căutarea pe timpul nopţii.

Încercă să cerceteze pădurea în timp ce înaintau, căutând-o pe Maya, de parcă sora sa ar fi putut să hoinărească pur şi simplu printre copaci. Au mers aşa timp îndelungat, Rebecca şi Adam rămânând, ascultători, la urmă. Rebecca începea să-şi piardă simţul orientării.

– Oare, îi zise ea lui Adam, de unde ştiu că acesta este drumul bun?

Se uită înapoi peste umăr. Nu exista nici o urmă şi, oriunde priveai, peisajul era acelaşi.

– Sunt sigur că ştiu ce fac, încercă Adam s-o liniştească din nou.

– Ar trebui să îi căutăm pe parcurs, în caz că vreunul dintre ei a reuşit să plece de la locul accidentului, strigă Rebecca spre cei din faţă.

– Vom merge la locul accidentului mai întâi, să evaluăm situaţia, îi răspunse una dintre femei. Dacă există supravieţuitori, mai mult ca sigur îi vom găsi acolo.

Unul dintre bărbaţi arătă în faţa lor, mai la stânga faţă de drumul pe care se aflau. Ea se uită în direcţia indicată şi, printre crengile groase, pline de frunze, văzu ce îi atrăsese acestuia atenţia. Printre copaci se vedea o bucată orizontală masivă de metal, în culoarea verde militară. Rebecca trase aer în piept şi se grăbi înainte, trecând de femei, de bărbaţi şi de câine.

– Maya! ţipă ea.

– Aveţi grijă! îi strigă unul dintre bărbaţi. Există o prăpastie în faţa noastră.

Rebecca îşi croi drum printre tufişuri, deşi nu mai vedea obiectul metalic.

– Maya! E cineva?

– Stop! strigă una dintre femei.

Auzi zgomotul apei repezi în faţa sa şi se opri brusc. Căută cu privirea metalul verde prin pădure. Se întoarse către ceilalţi, cu respiraţia tăiată.

– Unde a dispărut elicopterul?

Bărbaţii care duceau barca o aşezară cu grijă pe trunchiul unui stejar căzut la pământ.

– E în direcţia aceea, spuse unul dintre ei, arătând cu mâna. Dar lăsaţi-ne pe noi în faţă.

Se dădu la o parte, speriată de zgomotul apei invizibile. Adam o ajunse din urmă, iar ea simţi încordarea din trupul său în timp ce se dădură la o parte pentru a-i lăsa pe ceilalţi să treacă.

– Uite-o, spuse una dintre femei, iar Rebecca simţi ca şi cum cineva ar fi lovit-o în piept.

– Maya? întrebă ea. Unde?

Unul dintre bărbaţi se întoarse către ea.

– Se referă la elicopter, spuse el, iar acum era suficientă lumină pentru ca ea să-i poată citi compasiunea din privire.

După câţiva paşi atenţi peste pietre şi rădăcini, Rebecca apucă să vadă scena cu ochii ei, totul într-o clipă îngrozitoare, lipsită de orice urmă de speranţă. Se opri din mers şi se uită.

– La dracu', spuse Adam.

Îi simţi ambele mâini cuprinzându-i braţul, de parcă s-ar fi chinuit să se ţină pe picioare. Ştia exact ce simţea.

Elicopterul era răsturnat pe o parte, suspendat precar într-un frunziş pitic şi îndesat, deasupra unei ape repezi. Se afla prea sus în copac pentru ca Rebecca să poată vedea că partea laterală a elicopterului – cea paralelă cu apa – fusese desprinsă pe lungime, asemenea capacului unei conserve de sardine. Îşi apăsă mâinile peste ochi, ca şi cum ar fi putut face imaginea să dispară. Fusese martoră la tot ce putea oferi mai rău viaţa: oameni arşi atât de grav, încât erau de nerecunoscut, copii zdrobiţi de stâlpi de beton. Dar elicopterul deformat era cel mai îngrozitor lucru pe care-l văzuse vreodată.

– Nu vă grăbiţi înainte, o avertiză cineva. Se ţine doar într-un fir.

– Am mai fost aici. Unul dintre bărbaţi se uită în jurul său. Prin apropiere, oricum. Aici era un pârâu. Arătă spre apa de sub ei. Acum e un râu în toată regula.

Unul dintre membrii echipei de salvare coborî pe malul râului, iar Rebecca se gândi că încerca să se poziţioneze pentru a se uita în interiorul elicopterului. Câinele alergă după el.

– Rocky, vino! strigă una dintre femei.

Câinele se opri brusc, apoi se întoarse cuminte şi porni către ea.

Bărbatul de pe malul râului îşi găsi cu greu echilibrul pe un trunchi de copac despicat şi studie elicopterul cu un binoclu.

– Vezi înăuntru? întrebă Rebecca începând să alerge înspre mal, dar una dintre femei o prinse de umăr şi o trase înapoi.

– Pare gol, strigă bărbatul. Cred că nimeni nu purta centură.

Rebecca studie malul accidentat şi apa agitată de sub ei, încercând să îşi amintească ce purta Maya. Nenorocita de uniformă DIDA, fără îndoială. Se confunda perfect cu apa şi terenul.

– Maya! strigă ea din nou, incapabilă să îşi reprime cuvintele.

– Cred că pilotul e încă înăuntru.

Bărbatul cu binoclu se aplecă mult, încercând să vadă mai bine în cabină.

– În viaţă? întrebă una dintre femei.

– Nu îmi dau seama, răspunse bărbatul.

Se uită în sus către elicopter, apoi sub el la pârâul transformat în râu, şi clătină din cap.

– Nu va fi uşor, spuse el.

*

Se împărţiră în echipe. Doi dintre bărbaţi rămaseră în urmă pentru a găsi o cale de a-l scoate pe pilot din elicopter. Una dintre femei, pilotul, Adam şi Rocky începură să caute prin pădure în apropierea locului accidentului, iar Rebecca şi cealaltă femeie – încă nu cunoştea numele vreunuia dintre ei – luară barca şi porniră pe apele repezi, pentru a cerceta malul.

Curentul era lin, dar apa din apropierea malului era plină de pietre, copaci doborâţi şi moloz, încetinindu-le înaintarea. Explorau frunzişul de deasupra de douăzeci de minute, când, aproape de ele, Rocky începu să latre. Rebecca ridică privirea şi văzu câinele sus pe mal, în spatele lor, uitându-se fix la apă.

– Probabil a văzut ceva acolo! spuse Rebecca, deşi nu putea zări altceva decât mărăcini şi crengi de copaci.

Femeia din echipa de salvare întoarse echea pentru a merge din nou în amonte. Arătă înspre zona care încă atrăgea atenţia zgomotoasă a lui Rocky.

– Este ceva acolo?

Rebecca nu putea vedea altceva în afară de o încâlcitură de crengi pe

marginea râului înspumat. Apoi începu să distingă ceea ce atrăsese atenţia câinelui.

– E o targă! exclamă dând să se ridice în picioare.

– Stai jos! ordonă femeia, iar ea se aşeză din nou pe locul de pe fundul bărcii, aplecându-se înainte pentru a vedea cine era prins de targă. Cu siguranţă nu era Maya, dar avea speranţa iraţională că ar putea fi ea – şi că, ar putea fi, cumva, în viaţă.

Femeia prinse creanga unui copac doborât pentru a menţine stabilitatea bărcii, în timp ce Rebecca se întinse către targă, încercând să o întoarcă pe partea cealaltă. Se chinui, întinzându-se mult peste marginea bărcii, apa curgând peste braţul ei când reuşi să prindă bara de aluminiu.

– Fii atentă să nu o ia curentul! strigă femeia.

Rebecca se strădui să întoarcă targa, împotrivindu-se cursului apei. Până la urmă obiectul se întoarse dintr-odată, iar ea se trase îndărăt, îngrozită. Pielea cenuşie a bărbatului era atât de sfâşiată şi de deformată încât era greu de spus dacă era un bărbat. Mai rău, picioarele îi fuseseră tăiate deasupra genunchilor.

– Dumnezeule. Rebecca se aşeză la loc în barcă. Probabil asta s-a întâmplat când a căzut din elicopter. Oare Maya avusese aceeaşi soartă? Metalul i-a tăiat picioarele.

– Nu-nu. Femeia studie rana bărbatului cu calm, de parcă ar fi văzut aşa ceva în fiecare zi. Aligator, spuse ea. Asta e opera unui aligator.

„Oh, nu.” Rebecca se gândi la Maya, suferind o asemenea rană, agăţându-se, poate, de un copac doborât, prea secătuită de puteri pentru a striga. Spera ca femeia să se înşele.

Se asigurară ca targa să fie prinsă bine de o creangă de copac, pentru a nu fi luată de ape. Apoi continuară să exploreze apa şi malul, urmând curentul. Pe Rebecca o dureau ochii încercând să scruteze vălul de frunze şi crengi. Găsiră cioburi de metal de la elicopter, jacheta cuiva, o bicicletă, câteva cauciucuri. Pârâul se lărgi treptat, apropiindu-se de râu, iar Rebecca se simţi şi mai neajutorată. Privi o creangă scurtă şi înfrunzită, ceva mai mare decât o rămurică, înghiţită de apele umflate. Se ridica şi dispărea în apa înspumată, alunecând tot mai mult înspre râu. O privi cum se ridică peste un ultim val înainte de a fi propulsată în marele şi sălbaticul Cape Fear, unde dispăru rapid sub ape. Simţi că i se face rău.

– Trebuie să ne întoarcem, spuse ea brusc. Trebuie să căutăm mai aproape de locul accidentului.

– Uită-te la râul acesta. Femeia făcu semn cu mâna prin aer pentru a cuprinde întinderea de apă din faţa lor. Şi uită-te cât de repede curge apa. Cu excepţia cazului în care a rămas blocată în ceva, ar fi aici acum. Aici, în râul Cape Fear.

Îşi lăsă capul în jos pe genunchi, prinzându-şi picioarele cu braţele. Era atât, atât de obosită şi se aşteptă să plângă. Să suspine. Era pregătită pentru lacrimi, dar acestea nu veniră. În schimb, fu cuprinsă de o amorţeală, o senzaţie rece, moartă, complet lipsită de emoţie care ar fi înfricoşat-o dacă ar fi ajuns să îi pese. Primi amorţeala. Se bucură de ea. Nu mai voia să simtă nimic.

capitolul 20

Maya

Ce era zgomotul acela? Îmi bubuia în cap, atât de tare încât îmi dădea dureri de dinţi, în timp ce completam fişele în biroul asistentelor.

– Sunt tunuri! strigă cineva. Împing tunuri înspre noi!

M-am uitat în lungul coridorului de spital şi mi-am ţinut respiraţia. Da! Cineva împingea un tun negru imens înspre mine pe podeaua lungă din lemn nefinisat. Am încercat să îmi împing scaunul de la masa de calculator, gata să fug. Unde să merg? Unde erau toţi ceilalţi? M-am ridicat, dar nu eram sigură că puteam alerga. Sau că puteam măcar să mă mişc. Mă dureau toate. Mă durea capul. Dumnezeule, capul meu! Pieptul îmi era în flăcări şi abia puteam inspira. Şi ce se întâmplase cu piciorul meu? Simţeam ca şi cum un rechin mi-ar sfâşia fluierul piciorului.

Tunul dădu brusc buzna în biroul asistentelor, lovindu-mă cu ţeava peste tâmplă, şi am ţipat.

Pleoapele mi s-au deschis şi am ştiut într-o clipă că nu mă aflam deloc în spital. Fusese un vis. Un coşmar. Luminile pâlpâiau în jurul meu. O lumină aurie. Se îndepărtau, apoi se apropiau suficient cât să mă facă să tresar. Deasupra mea, am văzut grinzile de lemn înclinate ale tavanului şi înclinarea lor îmi dădu ameţeli. Mă aflam într-un pod? Unde mă aflam?

Corpul meu tremura incontrolabil, deşi în mod cert nu îmi era frig. Mă sufocam. Lumina aurie schimbătoare trăgea tot oxigenul din aer şi securea care îmi despicase capul în două se înfigea tot mai adânc în craniu. Tunul bubui din nou, dar acum înţelegeam. Era un tunet. Era puternic şi mi-am pus mâinile la urechi.

Am auzit vocea entuziasmată a unei femei, dar nu am înţeles ce a spus.

– Ajutor, am spus eu, cu gâtul atât de uscat încât nu eram sigură că a ieşit vreun sunet. Ajutor, am strigat din nou.

Nu ştiam ce fel de ajutor ceream. Voiam doar să fiu eliberată de

durere. De căldura sufocantă.

– Sunt chiar aici, doamnă, spuse femeia.

Se aplecă în faţă, să o pot vedea în lumina pâlpâitoare. „Fecioara Maria”, mi-am zis eu, deşi ştiam că nu era posibil. Mi-am amintit un tablou pe care îl aveau părinţii mei în casă când eram foarte mică, înainte ca tatăl meu să o facă pe mama să se îndoiască de catolicism cu argumentele sale intelectuale de profesor de filosofie. Asemenea Mariei din acel tablou, şi această femeie avea un nimb auriu în jurul capului.

– Maria.

Am întins mâna către chipul ei. Voiam să-i ating obrazul perfect, auriu în lumina pâlpâitoare. Totul, totul era auriu, până şi mâna mea pe care am ridicat-o înspre ea.

– E numele dumneavoastră, doamnă?

Îmi ţinea pe frunte o cârpă udă, acolo unde durerea era mai mare.

– Mulţumesc, am şoptit eu.

– Pun pariu că vă e sete, spuse ea. Am un urcior cu apă chiar aici, aşteptam doar să vă treziţi.

Dădu să se îndepărteze şi am intrat în panică.

– Nu, am rugat-o eu. Nu mă părăsi.

Se aplecă peste mine, cu o privire îngrijorată. O cicatrice mică îi brăzda sprânceana stângă. Aureola, vedeam acum, era părul care îi scăpase din agrafă sau din coadă. Era tânără, abia dac-o puteai numi femeie. Ochii ei, atunci când lumina pâlpâitoare îi surprindeau aşa, erau de culoarea frunzelor înmugurite.

– Ochi frumoşi.

Cuvintele mele erau atât de şoptite încât până şi eu abia le auzeam. Femeia auzi însă, şi râse.

– De-abia aştept să-i spun lui Tully că, în sfârşit, v-aţi trezit, spuse ea.

Tully? Mi-am răscolit memoria.

– Cine e Tully? am întrebat eu.

– Tully v-a adus pe dumneavoastră aici, zise ea. El v-a salvat viaţa, doamnă. Domnişoara Maria. Ne-am temut că nu vă reveniţi, dar aţi făcut-o. Şi veţi fi bine, acum că Lady Alice a cusut piciorul. Tre' să fi durut groaznic, dar eraţi aşa de leşinată, că abia dacă v-aţi mişcat.

Cuvintele veneau repede şi nu aveau nici un sens.

– Unde sunt? am întrebat eu.

– Last Run Shelter, răspunse femeia – fata? Da, nu putea avea mai mult de optsprezece ani –, dar nu aţi auzit niciodată de el.

O bubuitură de tunet despică aerul din cameră, făcându-mă să tresar. Mai era şi un alt zgomot. Ca de tobe. Ploaie? M-am uitat la căpriorii înclinaţi de deasupra mea şi am ştiut că ploua torenţial, ropotind pe acoperişul aflat la câţiva metri deasupra capului meu.

– Nu sunt la aeroport? am întrebat eu.

– Vă mai trebuie o pătură, doamnă? Domnişoara Maria? Aveţi febră mare, dar zguduiţi toată casa cu frisoanele astea.

– Aeroportul? am repetat eu. Unde era Adam? mă tot întrebam.

– Elicopterul în care eraţi s-a prăbuşit deasupra la Billings Creek, îmi spuse ea.

Am închis ochii. „Pregătiţi-vă de prăbuşire!” Trupul meu se zdruncină, amintindu-şi. Am ridicat cu greu privirea către fată.

– Ceilalţi, am spus eu. Unde sunt? Mai este o asistentă. Un băieţel. Şi…

– Şşşşş, zise fata.

Se îndepărtă şi am vrut să o prind. Să o ţin aproape. Lumina aurie pâlpâi în cameră şi am văzut că venea de la lanterna pe care o avea în mână.

– Întoarce-te, am reuşit să spun.

– Sunt chiar aici, doamnă, spuse ea. Vă aduc doar nişte apă. Nu aţi băut deloc de când v-a adus Tully.

Mă ajută să ridic capul ca să sorb din paharul pe care îl ţinea şi securea se împlântă şi mai adânc în tâmplă. Apa îmi curse pe obraz şi fata o şterse cu degetele ei calde. Am vrut să o ţin de mână, să îmi

apropii obrazul de ea.

Se îndepărtă puţin ca să pună paharul jos.

– Sunteţi doctor? întrebă ea.

– Da, am răspuns eu.

– Am ghicit bine, atunci.

– Ceilalţi, am repetat.

– Tăceţi acum, spuse fata. Merg să-l aduc pe Tully. Îi spun că v-aţi revenit. Vă las lanterna. Nu am avut curent de când au venit furtunile. Se uită spre fereastra întunecată. Exact ce avem nevoie, nu? spuse ea. Mai multă ploaie.

– Nu pleca, am şoptit, dar ea plecase deja. Am închis ochii şi am alunecat din nou în somn, în timp ce ropotul ploii şi bubuiturile tunetelor se estompau în depărtare.

Mă loviră în toiul nopţii – crampele din stomac eclipsară orice altă durere din corp. M-am chinuit să mă ridic în beznă, prinzându-mă cu o mână de marginea patului îngust, dar am căzut înapoi pe pernă, ameţită. Chiar dacă m-aş fi putut ridica, cum aş fi găsit o baie pe întuneric? Am simţit cum mi se desfac intestinele şi nu puteam face nimic altceva decât să sper că mă aflam în mijlocului unui alt vis urât, unul din care să mă trezesc în curând.

Cineva îmi mişca trupul, întorcându-mă întâi pe o parte, apoi pe cealaltă. Mirosul era aproape copleşitor şi simţeam gustul bilei în gât. Am simţit o cârpă caldă pe partea din spate a coapselor. Pe fund. Între picioare. Am deschis ochii. Lumina din cameră era complet diferită acum, galbenă şi densă. Fata era acolo, spălându-mă ca pe un bebeluş.

– Îmi pare rău, am şoptit eu.

– Ce spuneţi, doamnă? întrebă ea.

– Îmi pare rău, am repetat.

Mi s-a părut că o aud râzând.

– E în regulă, domnişoară Maria, spuse ea. V-am curăţat, sunteţi ca nouă acum.

Am clipit şi am încercat să detectez ce puteam din încăpere, fără să mişc capul, de teamă că ameţeala avea să mă copleşească din nou. Era un cub micuţ. O uşă îngustă – poate o toaletă? – se afla pe peretele opus. O fereastră, cu geamul spart în unghi în partea de jos, lăsa să intre lumina soarelui. Pereţii erau acoperiţi cu tapet şters, cu aspect învechit. Diamante aurii pe fundal crem. În afara patului meu, singura piesă de mobilier era un dulap vechi, cu placajul maroniu desprins de pe sertare şi ceva ce semăna cu un coş pentru bebeluşi, din răchită albă sărăcăcioasă, crăpat şi rupt pe alocuri. Coşul era împins într-un colţ, ca şi cum ar fi fost folosit în urmă cu mulţi ani, iar acum nu mai servea la nimic.

M-am uitat din nou la fata care îmi ştergea picioarele cu un prosop şi mi-am dat seama că eram goală de la brâu în jos. Nu mi-a păsat. Goliciunea era cea mai mică dintre problemele mele.

– Cum te cheamă? am întrebat-o.

– Eu sunt Simmee, spuse fata. Iar dumneavoastră, Maria.

– Nu, am spus eu, dându-mi seama abia atunci că aşa îmi spusese de la început. Nu Maria. Maya.

– Oh, am crezut că aţi spus Maria. Zâmbi. Ei bine, acum avem fiecare un nume caraghios, nu-i aşa? Ieşi din raza mea vizuală pentru o clipă, apoi veni din nou lângă mine. Lady Alice spune că ar trebui să vă pun să umblaţi, spuse ea. Nu e bine să stai întinsă atâta timp, zice ea. Şi trebuie să vă arăt unde e baia, în caz că se întâmplă din nou. O să vă pun pantalonii mei acum, bine, doamnă?

Am simţit cum îmi ridică piciorul stâng, apoi pe cel drept şi trage un material moale în sus spre şolduri.

– Nu aveţi nimic de încălţat, dar cred că vă vor fi buni nişte pantofi de-ai mei.

– Nimic de încălţat? am întrebat eu. Unde erau pantofii mei?

– A trebuit să vă spăl pantalonii şi lucrurile împreună cu aşternuturile, spuse ea. Nu avem altele, aşa că am pus prosoape pe pat deocamdată.

– Mulţumesc că faci toate astea, am şoptit eu.

– Mă bucur să ajut, domnişoară Maya.

– Simmee, am spus eu, trebuie neapărat să mă întorc la aeroport.

– Nu puteţi merge niciunde, doamnă. Simmee se ridică, având grămada de aşternuturi murdare în braţe. Inundaţiile ne-au încercuit, spuse ea. Adăpostul Last Run s-a transformat în Insula Last Run. Mi-e teamă că sunteţi blocată aici, la fel ca noi toţi.

capitolul 21

Rebecca

Zburară înapoi la aeroport în acea seară, târziu. Rebecca se uita în gol pe fereastră la cerul care se întuneca, fiecare celulă a corpului său fiind cuprinsă de amorţeală. Nici măcar când Adam o întrebă dacă n-ar fi trebuit să rămână cu echipa de căutare nu se obosi să îi răspundă. Veneau şi mai mulţi salvatori. Era loc doar de două elicoptere, iar membri echipei de salvare care erau deja acolo aproape că îi împinseseră în elicopterul albastru cu galben. Salvatorii găsiseră modalităţi eufemistice de a le spune că ea şi Adam i-ar fi încurcat doar; era timpul ca profesioniştii să preia frâiele. Spuseseră că au nevoie de echipament special pentru a ajunge la pilot. Aveau nevoie de încă o barcă. Aveau nevoie… Rebecca nu îşi aducea aminte ce altceva mai spuseseră. O împinseseră, iar ea le permisese asta, mergând către elicopter, incapabilă să îşi mai simtă tălpile. Picioarele.

– Rebecca? Adam o înghionti, întrebând din nou. Ar fi trebuit să rămânem?

Rebecca nu răspunse. Se uita doar pe fereastră, nevrând să renunţe la starea de amorţeală.

Salvatorii aflaseră că pilotul nu mai era în viaţă.

– Mai mult ca sigur a murit pe loc, spusese cu tristeţe unul dintre ei.

Deci, în paisprezece ore de căutări, găsiseră pilotul, pe acel nefericit care fusese pângărit de aligator şi multe, multe bucăţi de metal. Asta însemna că patru oameni încă lipseau. Şi mai mult: mii de alţi oameni lipseau încă. Cine putea şti câţi erau blocaţi în propriile case? Cine putea şti câţi se aflau pe fundul apelor, pe străzile sau în curţile lor? Rebecca nu voia să audă pe nimeni întrebându-se de ce erau risipite atâtea resurse pentru patru oameni dispăruţi, când mai existau alte câteva mii în aceeaşi situaţie. Nu voia să o audă. Nu voia să se gândească la acea creangă înfrunzită, firavă, cum se cufunda şi dansa în mijlocul apelor repezi ale pârâului pe drumul său către râu, unde se pierduse instantaneu şi irevocabil. Astfel că nu se gândea. Nu se gândea la absolut nimic.

Când ajunseră la aeroport, se duse direct în cortul de urgenţe, lăsându-

l pe Adam să o pună la curent pe Dorothea cu noutăţile din ziua care tocmai se încheia. Se afundă în muncă, bucuroasă să se afle alături de pacienţi care nu ştiau, sau cărora nu le păsa cine era ea şi ce se întâmplase. Le păsa doar de ei înşişi şi, în multe cazuri, le păsa unul de altul, deoarece bunătatea era contagioasă în rândul oamenilor acum. Cu cât se simţeau mai blocaţi, şi rănile lor puroiau mai mult, şi deveneau mai speriaţi, cu atât mai mult păreau să-şi dea seama că sunt toţi în aceeaşi situaţie. Văzu bunătatea într-o femeie care îi oferi ultima jumătate din sticla sa cu apă unui bărbat în vârstă. Într-un tânăr care ţinu în braţe copilul febril al altcuiva. Voia să fie alături de aceşti oameni aflaţi în nevoie. Era una dintre ei acum. Poate era capabilă să îi ajute, chiar dacă pe sine nu se putea ajuta.

La un moment dat, în toiul nopţii, Rebecca o zări pe Dorothea în cort, îndreptându-se spre ea, şi vederea ei îi provocă un moment de groază veritabilă, care îi dispersă amorţeala.

– Nu am veşti, spuse Dorothea repede. Apoi o luă pe Rebecca de lângă pacient, în ciuda protestelor sale. L-am trimis pe Adam la culcare, spuse ea. Şi vreau să urci şi tu acum.

– Mi-e bine aici. Rebecca nu se putu uita în ochii Dorotheei. În schimb, se uită la şirul de pacienţi epuizaţi, transpiraţi, bolnavi şi răniţi.

– Nu, nu ţi-e bine, spuse Dorothea. Insist să mergi să dormi. Voi pune un medic de la DMAT cu forţe proaspete să preia cazurile aici.

Atunci, Rebecca se uită la ea.

– Nu mă obliga să merg, spuse ea.

Vocea sa suna suferindă chiar şi în propriile urechi, dar se recompuse, trăgând cu dinţii de acea amorţeală. Dorothea se arătă învinsă.

– Îmi fac griji pentru tine, spuse.

– Nu-ţi face.

– Încă două ore. Dorothea se uită la ceas. Atât. Apoi mergi să dormi.

Rebecca aprobă din cap, reticentă, apoi se întoarse în separeul său cu pereţi din pânză.

Câteva ore mai târziu, examina abdomenul dureros al unei adolescente, când totul se schimbă. Lumina zorilor dădu pereţilor din

pânză o culoare gălbuie şi, dintr-odată, amorţeala dispăru atât de brusc încât i se tăie respiraţia. Totul deveni dintr-odată mai clar în jurul ei. Fata de origine afro-americană care gemea pe patul de campanie. Şlapii verzi uzaţi din picioarele fetei. Propriile sale degete palide în locurile unde le apăsa pe pielea închisă la culoare a fetei. Tăviţa cu instrumente de lângă ea. „Ţac, ţac!” Îşi luă mâinile de pe fată, ca arsă. Ieşind în pripă din separeu, prinse o asistentă de braţ.

– Trebuie să ies! spuse ea. Fata cu dureri în partea inferioară dreaptă…

Nu fu în stare să termine propoziţia. Alergă afară din cort, apoi prin marea de oameni care îşi aşteptau rândul să intre. Alergă prin sala de aşteptare şi de-a lungul coridorului şi a clădirii care se aglomera de oameni care nu aveau încotro să meargă. Împingând cât colo una dintre uşi, fugi pe scări în jos şi ieşi pe pistă, unde zgomotul elicopterelor care veneau şi plecau îi umplu mintea. Lângă zidul clădirii se aplecă şi strigă, strigă şi iar strigă, lăsând elicopterele să îi acopere sunetul vocii, până când nu mai avu deloc glas.

capitolul 22

Maya

Am ştiut că am febră încă dinainte de a deschide ochii. Mintea îmi era moleşită, densă din cauza căldurii, iar eu eram leoarcă de transpiraţie. Încăperea era inundată de o lumină rozalie şi m-am gândit că era spre amurg. Probabil dormisem câteva ore bune. Îmi aminteam că mă trezisem suficient cât să mă uit la rana de la picior. Era acolo – o tăietură adâncă, lungă aproape cât fluierul piciorului, pe care cineva pe nume Ducesa Alice, sau Regina Alice, o cususe strâns cu aţă groasă. Pielea din jurul cusăturii era roşie ca focul şi ştiam că aveam probleme. Probleme mari, din nenumărate puncte de vedere. Aveam cel puţin o coastă ruptă. Mă durea când inspiram şi mă făcea să scâncesc când îmi schimbam poziţia în pat. Aveam un cucui care pulsa lângă tâmpla dreaptă, iar părul de deasupra urechii era aspru la atingere. Sânge.

Mă mai trezisem o dată să folosesc baia micuţă cu pereţii albaştri cojiţi şi vana pătată de rugină. Intestinele mele încă mai chiorăiau. „Apa”, m-am gândit eu, amintindu-mi paharul cu apă pe care fata – Simmee? – mi-l dăduse. „Nu mai pot bea apă din aceea.”

M-am ridicat din pat, aranjând prosoapele vechi zdrenţuite pe care stăteam. Am deschis uşa camerei şi am ieşit pe holul îngust şi întunecat. Până atunci, văzusem doar acel hol şi baia aflată peste drum de camera în care stăteam. Unde mă aflam? Cum îi spusese Simmee? Un adăpost? Îmi aduceam aminte doar frânturi din scurta conversaţie pe care o purtasem cu ea.

Ameţeala nu-mi dădea pace şi a trebuit să mă sprijin de pereţi în timp ce înaintam pe hol. Eram desculţă. Unde îmi erau pantofii? Holul dădea într-o bucătărie mică. Aveam impresia că totul era mic în acea casă. M-am proptit de cadrul uşii de la bucătărie, respirând cât mai încet cu putinţă pentru a evita durerile de coaste.

Bucătăria era de un roz pal, genul de roz folosit pentru camera unei fetiţe. Electrocasnicele – un frigider scund, cu margini rotunjite, şi un aragaz electric – arătau învechite. În colţ, lângă uşa cu plasă protectoare, se afla o masă dreptunghiulară, înconjurată de patru scaune.

În stânga mea se afla o a doua uşă şi m-am îndreptat înspre ea. M-am trezit într-o cameră de zi plină de piese de mobilier desperecheate, mult prea mari pentru acel spaţiu. Canapeaua avea un model cu carouri mari, maro cu bej, iar pernele erau cam încovoiate. Un scaun verde cu model floral, prea bombat şi având o bilă de la un picior lipsă, stătea înclinat într-un colţ, în spatele unui taburet. În comoda din pal maro-închis se afla un televizor mic, despre care mă îndoiam că mai funcţiona, acum că transmisiunile trecuseră pe sistem digital. Podeaua din scânduri de lemn era acoperită de un covor oval. În ciuda mobilierului de calitate proastă, camera era curată şi ordonată. Am traversat încăperea – a fost nevoie de doar patru paşi – pentru a mă uita pe cele două ferestre, fără perdele sau jaluzele. Afară am văzut doar verdele puternic al tufelor care blocau toată lumina, în afara câtorva raze de soare rozalii.

M-am întors înspre bucătărie şi atunci am văzut armele. Mi-am ţinut respiraţia, prinzând marginea scaunului înclinat pentru a mă sprijini. Cele două arme erau proptite de peretele de lângă uşa camerei de zi. Erau carabine? Puşti? Nu ştiam care era diferenţa. Singurul tip de armă care avea să-mi fie întipărit pe veci în minte era Coltul automat care îmi ucisese părinţii.

Voiam să ies din acea casă. Trebuia să mă întorc la aeroport, la Rebecca şi la Adam.

– Simmee? am strigat eu, intrând înapoi în bucătărie, dar vocea mea suna de parcă nu o mai folosisem de luni de zile.

Am deschis plasa de protecţie, gata să cad pe cele două trepte de beton care duceau… nu tocmai într-o curte. Mai degrabă într-o junglă. Lumea din afara casei era atât de verde, încât îmi dădea ameţeli şi a trebuit să mă ţin de balustrada ruginită împlântată în trepte. Tufişurile şi vegetaţia crescuseră sălbatic, iar copacii păreau să legene casa cu ramurile lor. Mă aflam într-o cuşcă sufocant de verde. În faţă şi la dreapta însă, vedeam o cărare printre tufişuri. Era îngustă şi accidentată, acoperită cu pământ alb nisipos, străbătută de rădăcini de copaci. Intra în vegetaţia încâlcită într-un unghi ameţitor, puţin înclinat, apoi îşi schimba brusc direcţia către stânga, afară din raza mea vizuală. Îmi veni rău de la stomac doar uitându-mă la ea. M-am aşezat pe treapta de sus şi am închis ochii.

– Ca să vezi, bună, domnişoară Maya!

Era o voce de bărbat. Mi-am forţat ochii să se deschidă şi am văzut-o pe Simmee însoţită de un tânăr, îndreptându-se către mine de pe

cărare.

M-am prins de balustradă şi am încercat să mă ridic, dar muşchii picioarelor s-au arătat necooperanţi. Era ca şi cum aş fi încercat să mă ridic pe două spaghete moi.

Tânărul se grăbi către mine.

– Aveţi grijă, spuse el, oferindu-mi mâna. M-am sprijinit cu toată greutatea pe el şi m-am ridicat în picioarele goale. Haideţi să vă ducem înăuntru, spuse el. Sim, deschide tu uşa. Aşa, bravo.

Simmee ne deschise uşa din plasă şi bărbatul mă ajută să intru în bucătărie. Trase un scaun de la masă, iar eu m-am prăbuşit pe el, expirând uşurată. Am încercat să le zâmbesc.

– Sunt terminată, am zis.

– Oh, nu, domnişoară Maya, spuse Simmee. Deschise unul dintre dulapuri şi scoase un pahar de plastic. Sunteţi doar tăbăcită rău, ceva de speriat.

Bărbatul rânji, cu braţul îndoit peste piept, sprijinindu-se de marginea frigiderului.

– Ei bine, tot ce pot spune este că mă bucur să vă văd printre cei vii. Mă studie cu un zâmbet curios. Nu vă amintiţi că ne-am cunoscut azi-dimineaţă, doamnă, spuse. Am dreptate?

Am închis ochii, încercând să separ amintirile de vise. Nu îmi părea cunoscut, dar îmi aminteam vag că văzusem un bărbat în uşa camerei în care dormisem.

– Începe cu T, am spus eu, uitându-mă din nou la el. Era nespus de chipeş. Douăzeci şi ceva de ani, poate, cu piele albă, foarte albă. Ochi albaştri. Păr blond. Avea o bărbie puternică, pătrăţoasă şi piept lat sub tricoul negru. Părul auriu licărea ca lumina soarelui pe antebraţele sale.

„Armele”, mi-am zis eu. „Armele sunt ale lui.”

Simmee umplu un pahar cu apă de la robinet.

– Acesta este soţul meu, Tully, spuse ea. El este cel care v-a salvat.

Aveam atâtea întrebări să-i pun. Unde mă găsise? Unde erau ceilalţi oameni din elicopter?

– Trebuie să ajung la aeroport, a fost tot ce am reuşit să îngân.

– Poftiţi, domnişoară Maya, zise Simmee, întinzându-mi paharul. Trebuie să beţi. Sunteţi uscată pe dinăuntru.

Mâna îmi tremură atât de violent când am încercat să iau paharul, încât Simmee trebui să mi-l ducă ea la buze. Mi-am amintit brusc criza de diaree şi i-am împins mâna de la gură.

– Apa, am spus eu. De unde este?

Simmee păru surprinsă.

– De la robinet, bineînţeles. Arătă înspre chiuvetă.

Am clătinat din cap.

– Cred că asta m-a îmbolnăvit noaptea trecută.

– Vreţi să spuneţi că apa noastră nu e bună?

Tully zâmbi, iar eu am fost uşurată să percep nota amuzată din vocea lui.

– Poate… din cauza furtunii? mi-am dat eu cu părerea. Sau poate voi sunteţi obişnuiţi cu ea, dar nu şi organismul meu. Aveţi cumva apă îmbuteliată? M-am uitat prin bucătărie de parcă mă aşteptam să zăresc o sticlă de Dasani sau Aquafina, dar ştiam că eram ridicolă.

Simmee şi Tully râseră amândoi.

– Apa nu are nimic, doamnă, spuse Tully. Dar, hei, Sim. Ia vezi în genţile pe care le-am găsit împreună cu ea. Am văzut ceva sticle de apă într-una dintre ele. Arătă sub masă. M-am aplecat, tresărind din cauza durerii de coaste şi mi-am văzut rucsacul, alături de câteva raniţe pe podea. Mă simţeam ca şi cum m-aş fi întâlnit cu un prieten într-o ţară străină. Într-o clipă, însă, mi-am reamintit coşmarul real.

„Pregătiţi-vă de prăbuşire!”

Îmi aminteam cum căzusem ca o stâncă, cu mâinile apăsate pe geamul elicopterului, vârfurile copacilor apropiindu-se tot mai mult, tărgile grele apăsând peste picioarele mele.

– Oh, am spus eu şoptit, îndreptându-mă la loc, frecându-mi tâmpla, încurcată. Unde sunt restul? M-am uitat la Tully, în timp ce Simmee se aplecă după bagaj. Oamenii ale căror genţi sunt sub masă? Unde sunt?

– Lasă-mă pe mine, dragă, îi spuse Tully lui Simmee, dând-o uşor la o parte. E prea jos pentru tine.

Dădu celălalt scaun la o parte, trase genţile de sub masă şi le împinse în faţa aragazului. Miroseau a apă infectă.

Nu îmi plăcea felul în care îmi evita întrebarea, dar, pe moment, eram înfometată după ceea ce aveam în rucsac. Am făcut semn către geanta mea.

– Am acolo pastile pentru sterilizat apa, am spus eu, uitându-mă de la Tully la Simmee. Şi antibiotice. Am febră. Cred…

M-am oprit înainte să spun că rana de la picior îmi era infectată, ceea ce era mai mult decât sigur. Nu voiam să îi insult din nou.

Simmee îmi dădu rucsacul şi, pentru prima dată, mi-am dat seama că era însărcinată. Foarte însărcinată. Purta o rochie largă, fără mâneci. Şi totuşi. Cum de nu îi văzusem pântecul împlinit?

Rucsacul era ud şi urât mirositor sub degetele mele, în timp ce mă chinuiam să deschid clama. Mâinile îmi tremurau din cauza orelor – zilelor? – fără mâncare sau apă, cu excepţia acelui pahar care trecuse de-a dreptul prin mine. Am reuşit în cele din urmă să deschid rucsacul şi am căutat înăuntru.

– Sunteţi doctor, aşa e? mă întrebă Tully din uşă, în timp ce scoteam o sticlă de apă din rucsac, am desfăcut-o şi am băut.

Stomacul meu se împotrivi şi m-am forţat să fac pauză între înghiţituri.

– Da, am spus eu, amintindu-mi că şi Simmee mă întrebase acelaşi lucru. De unde ştii?

– Toate lucrurile pe care le aveaţi în elicopter. M-am uitat prin genţi pentru identificare. Am văzut toate chestiile de prim-ajutor.

– Unde sunt ceilalţi? am întrebat eu, deschizând punga de plastic în care aveam antibioticele. Am scuturat două capsule dintr-o sticluţă şi le-am înghiţit cu restul de apă. Unde sunt cei care se aflau cu mine în elicopter?

Tully trase al doilea scaun lângă mine, îl întoarse cu spătarul înainte şi încălecă.

– Doamnă, îmi pare rău să vă spun asta, zise el, dar cred că sunteţi singura care aţi scăpat cu viaţă dintre toţi din pasărea aia.

– Oh, nu. Mi-am amintit de pacientul meu, de băieţel, la fel de clar ca şi cum l-aş fi văzut cu doar câteva momente mai devreme. Mi-am amintit de Janette, asistenta. Eşti sigur? am întrebat eu. M-ai găsit… unde anume m-ai găsit?

– Doamnă – domnişoară Maya – au fost inundaţii grave din cauza Furtunilor Surori. Eram în barca mea pe pârâul Billings, evaluând daunele şi am văzut elicopterul. Era blocat în nişte copaci. La înălţime nu foarte mare. Arăta de parcă ar fi rupt multe crengi şi s-a oprit la cinci-şase metri de sol. Partea laterală era desprinsă şi toţi dinăuntru aţi căzut afară. Nu aveaţi centuri.

– Nu, nu aveam, am şoptit eu.

– Am urcat şi am văzut o doamnă. Pilotul era o femeie?

Uitasem asta. Am aprobat din cap. Mişcarea îmi dădu din nou ameţeli.

– Ei bine, ea rămăsese pe locul ei, dar era… Tully clătină din cap. Decedase, spuse el încet. Tot ce fusese în elicopter era pe jos, jumătate în apă, de fapt.

– Nu trebuie să afle tot, spuse Simmee încet.

– Vreau să ştiu, am zis eu. Mai erau trei pacienţi şi o asistentă în afară de mine şi de pilot. Nu i-ai văzut pe nici unul?

– Nu, doamnă. Apele erau foarte repezi. Să nu-ţi vină să crezi. De obicei abia picură pe aici. Singurul lucru care v-a salvat a fost faptul că v-aţi agăţat de crengi şi tot felul de chestii de pe mal. Dumneavoastră şi genţile de aici. E un miracol că aţi căzut acolo unde aţi căzut, altfel nu aţi mai fi aici. Şi a fost un miracol să vă găsesc la timp, pentru că apele erau în creştere.

„De ce eu?" m-am întrebat, începând să tremur din nou. „De ce eu am scăpat şi ceilalţi nu?"

Simmee se aplecă înspre mine, punându-şi braţul pe după umerii mei.

– V-a fost dat să trăiţi, spuse ea blând, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Mirosea a talc, sau a săpun de rufe, sau a ceva curat şi frumos. Cum de suporta să stea în mirosul meu, nu îmi dădeam seama.

– Mulţumesc că m-ai salvat, i-am spus lui Tully, cu glas gâtuit. Am strâns rucsacul urât mirositor la piept. Lucrez pentru DIDA, am spus eu. Este o organizaţie medicală şi lucrăm pe aeroportul din Wilmington. Trebuie să mă întorc acolo.

Clătină din cap.

– Apele… a fost o nebunie. Erau deja mai mari decât în mod normal, dar au crescut şi mai mult peste noapte şi mi-au luat barca. Au rupt frânghia cu care era ancorată de ponton. Nu s-a mai întâmplat niciodată. Eram deja izolaţi faţă de continent. Nu putem merge niciunde până când apa nu scade, sau până nu găsim o altă barcă.

Eram blocată. Mi-am amintit cuvântul pe care Simmee îl folosise ca să descrie situaţia delicată în care ne aflam.

– Suntem pe o insulă? am întrebat eu.

– De obicei, nu, spuse Simmee. Dar acum, suntem.

– Aici este Last Run Shelter, spuse Tully. Suntem legaţi de continent printr-o fâşie îngustă de uscat. Când se inundă, de obicei rămânem izolaţi câteva zile. Poate o săptămână cel mult. Dar nu am mai văzut niciodată asemenea inundaţii.

– Nici eu, zise Simmee, şi am trăit aici toată viaţa.

– Cât de departe suntem de aeroportul Wilmington? am întrebat eu.

– Pentru un corb, cam la optzeci de kilometri, spuse Tully, dar nu există corbi care să vă poarte până acolo.

– Păi… m-am uitat prin bucătărie. Pot să folosesc telefonul?

Simmee râse.

– Nu avem telefon.

– Aveam un BlackBerry – un telefon mobil – la mine. Am început să caut din nou prin rucsac. Releele de comunicaţii nu funcţionau, dar poate şi-au revenit între timp. Am scos din geantă instrumentele medicale, o lanternă, baterii, două pachete cu mâncare instant şi le-am pus pe masă. Telefonul nu e aici, am spus eu.

– Poate a căzut? sugeră Tully.

Mi-am amintit-o pe Dorothea, alergând înspre mine cu rucsacul în

timp ce ajutam la urcarea băieţelului în elicopter. Poate căzuse atunci.

M-am uitat la Tully, frustrată.

– E posibil… Ştiu că deja ai făcut multe pentru mine, dar ai putea să te întorci acolo unde era elicopterul şi să aştepţi ajutoare? Sau măcar să laşi un bilet în care să le spui unde sunt?

– Nu se poate fără barcă, interveni Simmee.

– Vor veni să mă caute, am insistat. Sora mea e doctor la DIDA. Şi soţul meu la fel. Mă vor căuta. Glasul mi se frânse. Cum mă vor găsi?

– Sunteţi în viaţă, doamnă, îmi aminti Simmee şi am ştiut că voia să-mi spună să fiu mulţumită cu asta. Restul se va rezolva cu timpul.

– Ştiu, am admis eu, dar numai pe moment. Poate unul dintre vecinii voştri are o barcă? Sau măcar un telefon?

– Noi şi Lady Alice suntem singurii care ne încăpăţânăm să locuim aici, spuse Simmee. Iar Lady Alice nu are barcă. Nici telefon.

– Cine e Lady Alice? am întrebat. „Cea care mi-a nenorocit piciorul”, mi-am amintit eu.

– Doar o vecină.

Tully se ridică şi se întinse.

– Locuieşte în pădure, în direcţia aceea. Simmee arătă pe fereastră. Am mers după ea când Tully v-a adus aici pentru că ştie chestii de doftoricit.

– Nu e doctor adevărat, ca dumneavoastră, spuse Tully. Dar v-a cusut bine, nu?

Am aprobat din cap. Piciorul îmi ardea şi speram ca antibioticele să îşi facă rapid efectul. Am băut restul de apă, apoi am căutat prin buzunare după tabletele de purificare a apei.

– Dacă-mi dai un vas, am spus eu, aş folosi tabletele ca să prepar nişte apă pe care să o pot bea fără probleme.

– Sigur. Simmee se întinse spre un dulăpior şi scoase un vas de plastic. Am dat să mă ridic. Nu, spuse ea, punându-şi mâna scurt pe umărul meu. Staţi. Umplu vasul cu apă şi mi-l dădu. Nu eram sigură câte tablete să pun. Nu le mai folosisem niciodată şi nu m-am gândit că voi

avea vreodată nevoie. Am pus una în vas, sperând să fie destul.

– Mulţumesc, am zis eu.

Simmee merse lângă soţul ei, iar Tully o înconjură cu braţul.

– Va fi o mamă bună, nu-i aşa? întrebă el, dar nu vorbea neapărat cu mine, mi-am dat seama de asta. Vorbea cu aerul. Cu cerul. Cu acea forţă care îl adusese împreună cu această creatură frumoasă, bună şi diafană.

M-am gândit la felul în care avusese grijă de mine. Mă spălase. Mă îmbrăcase.

– Aşa va fi, am aprobat eu.

L-am privit pe Tully aplecându-se ca şi cum ar fi vrut să o sărute pe obraz. În schimb, inspiră auriul nimbului ei şi, pentru o clipă, am uitat de teamă. Am fost emoţionată. Emoţionată şi, în sfârşit, cu adevărat recunoscătoare.

capitolul 23

Rebecca

Stăteau pe valizele pierdute într-o încăpere mică de lângă corturile din zona de ridicare a bagajelor. Adam se aplecă în faţă de unde se cocoţase pe un geamantan imens, asemănător cu un cufăr, cu coatele pe genunchi şi se uită la ea fără să vorbească. Avea ochii roşii. La un moment dat, găsise timpul şi intimitatea necesară pentru a plânge. Rebecca nu îl văzuse cedând, dar dormise timp de patru ore, datorită somniferului pe care Dorothea o forţase să îl ia. Luase pastila fără nazuri, ştiind că era singura ei şansă să doarmă şi că, fără câteva ore de somn, nu ar fi fost de folos nimănui. Iar ea voia să fie de folos. Era singurul leac pentru neputinţa neobişnuită pe care o simţea şi singurul mod în care putea să nu se gândească la soarta Mayei.

Se întâmplase repede, atât de repede încât Maya să nu fi simţit teama? Ezita între a spera că sora sa era încă în viaţă în pădure şi a spera că murise la impact, aşa cum salvatorii presupuseseră că murise pilotul.

Acum stătea în încăperea mică, în faţa lui Adam, pe o grămadă de bagaje moi pe care le aranjă astfel încât să formeze un fel de şezlong. Era o încăpere potrivită pentru ei, îşi zise ea. Bagaje pierdute. Oameni pierduţi.

Partea superioară a unui perete al încăperii era din sticlă, iar Adam se îndreptă brusc de spate, uitându-se pe fereastră.

– Vine Dot, spuse el, ridicându-se în picioare.

Rebecca se ridică cu stângăcie, dându-şi seama că îi erau amorţite picioarele. Se lăsă înapoi pe bagaje cu zgomot, iar Adam deschise uşa.

– Nu sunt veşti, spuse Dorothea înainte ca vreunul dintre ei să apuce să întrebe.

– Dă-mi din nou telefonul, şopti Rebecca, întinzându-se spre Dorothea.

Îşi pierduse vocea în urma episodului cu strigăte din acea dimineaţă. Dorothea scoase telefonul prin satelit din husa lui şi i-l înmână.

Rebecca întinse antena la maximum şi formă numărul Mayei, în timp ce Adam şi Dorothea aşteptară răbdători ca ea să înceapă să

interpreteze şarada.

„Aţi apelat numărul doamnei doctor Maya Ward.”

Rebecca strânse din buze auzind vocea Mayei. Voia să sune din nou şi din nou, ca şi cum, dacă o auzea pe Maya atât de vie, acest lucru ar fi putut să o facă să fie vie. Îi simţi însă pe Adam şi pe Dot uitându-se la ea, aşa că îi înapoie telefonul Dorotheei.

– Când ai vorbit ultima dată cu echipa de salvare? întrebă ea.

– Acum o jumătate de oră. Dorothea se aşeză pe singurul scaun din cameră. M-au sunat suficient de des, dar nu au avut nici o veste. Au luat trupul pilotului şi celălalt cadavru de acolo…

– Caută şi prin pădure, aşa e? o întrerupse Rebecca. Era dureros să vorbească şi îşi frecă gâtul. Vreau să spun, nu doar în apă.

Dorothea aprobă din cap.

– Au căutători şi câini în pădure, spuse ea. Sunt sigură că fac o treabă excelentă, scumpo. Îşi plesni mâinile pe genunchi, îndreptându-şi spatele. Acum, zise ea, adoptând vocea de nu-mă-luaţi-cu-prostii, vreau ca voi doi să mergeţi acasă.

– Nu, rostiră cei doi într-un glas.

Vorbiseră despre asta când se trezise Rebecca din somnul indus. Nu aveau de gând să plece nicăieri. Era un lucru bun – singurul lucru bun în toată acea nenorocire: ea şi Adam erau de aceeaşi părere.

– Nu plecăm, spuse Adam şi se aşeză din nou pe cufăr, ca şi cum s-ar fi împlântat în podeaua camerei. Mă simt mai aproape de ea aici. NU mă pot întoarce în casa noastră acum. Aş înnebuni. Clătină din cap. Vreau să fiu acolo unde e nevoie de mine.

– La fel şi eu, şopti Rebecca.

– Oare de ce nu sunt surprinsă? spuse Dorothea. Sunteţi buni măcar să vă luaţi restul zilei liber? Să vă… relaxaţi. Vorbiţi. Faceţi orice vreţi.

– O să lucrăm, spuse Rebecca, ştiind că vorbeşte în numele amândurora.

– Ori lucrăm aici, ori ne întoarcem la locul accidentului, îi spuse Adam Dorotheei. Alege.

Dorothea oftă.

– Bine, spuse ea. Aţi câştigat. Dar fiţi atenţi la voi înşivă şi unul faţă de celălalt. Dacă simţiţi că nu mai puteţi, veniţi la mine. Spuneţi-mi. Nu trebuie să fiţi supereroi. Se ridică în picioare. Vom face nişte schimbări majore pe aici în următoarele zile, spuse ea.

– Cum anume? întrebă Adam.

– Unul dintre drumuri a fost curăţat. Au trebuit să ridice câteva bărci imense de acolo, dacă vă vine să credeţi. Aşa că deschid unul dintre liceele din Wilmington pe post de nou centru de evacuare şi vom organiza acolo o clinică. FEMA2 – Agenţia Federală pentru Gestionarea Dezastrelor – şi Crucea Roşie vor aduce paturi şi provizii. Drumurile care duc la Wilmington sunt încă nesigure, dar vor fi aduse autobuze de undeva şi mâine vor începe să mute persoanele evacuate acolo. Vom închide treptat operaţiunile aici şi ne vom muta acolo.

– Au curent? întrebă Rebecca.

Dorothea clătină din cap.

– Nu. Vor aduce generatoare suplimentare şi le vor prelua pe acestea. Acolo există, desigur, o cantină, dar până vine curentul rămânem tot pe mâncare la plic.

Rebecca îşi imagină un liceu. Avea o sală de sport. Un amfiteatru. Săli de clasă. Vedea posibilităţile.

– Cum va fi aranjat? întrebă ea. Vom folosi…

– Scumpo, nu te gândi la chestii administrative, bine? spuse Dorothea. Îi avem pe alţii care să se ocupe de asta. Concentrează-te pe partea medicală.

– Deci chiar vom avea paturi? Adam zâmbi, iar Rebecca se întrebă cum reuşise să îşi ridice colţurile gurii. O să îmi lipsească podeaua din sala de conferinţe.

– Ei bine, am o veste şi mai bună, spuse Dorothea. Vor aduce rulote în parcarea liceului, pentru voluntari. Vom înghesui patru oameni într-o rulotă, dar, dacă nu vă deranjează să staţi împreună, puteţi avea una doar pentru voi.

Rebecca se uită la Adam şi aprobă din cap.

– În regulă, spuse Adam.

– Nici o problemă, completă Rebecca. Îl voia pe Adam aproape. Singurul lucru care făcea ca acest coşmar să fie suportabil era faptul că nu se simţea singură.

2 Federal Emergency Management Agency (n.tr.)

capitolul 24

Maya

Când m-am trezit în dimineaţa următoare, am simţit panica încă dinainte de a deschide ochii. Eram blocată pe o insulă alături de nişte străini, înconjurată de ape, care, din câte ştiam, erau încă în creştere, şi mă simţeam oribil, îmi era rău, eram ameţită şi dezorientată. Dormisem aproape toată ziua, refuzând piersicile din conservă pe care Simmee mi le oferise cândva pe seară, dar băusem multă apă cu gust de chimicale. Nu eram sigură dacă asta era cauza stomacului meu deranjat sau dacă frica era de vină. „A fost mult mai bine să mă trezesc aici, alături de doi oameni grijulii, decât singură pe malul râului", mi-am zis eu. Gândul că mi-aş fi putut recăpăta cunoştinţa în sălbăticie, cu apele lovindu-mă în faţă, nu ajuta deloc să-mi scadă sentimentul de panică. Speram ca toţi ceilalţi să fi murit înainte ca apa să ajungă la ei.

Aveam din nou aşternuturi sub mine pe pat şi nu îmi puteam aminti cum ajunseseră acolo. Lumina soarelui strălucea pe tapetul auriu cu bej şi firele de praf dansau în faţa ferestrelor. M-am ridicat, cu grijă, simţindu-mi corpul ca o scândură veche şi uscată ce trosnea şi se despica în timp ce se îndoia. Am pus picioarele pe podea şi am aşteptat să îmi treacă ameţeala înainte să mă ridic. Pe dulapul vechi, pantalonii de la uniforma mea DIDA şi tricoul erau împăturite cu grijă, precum şi o pereche de lenjerie care nu îmi aparţinea. M-am gândit că a mea nu putuse fi recuperată. Lângă haine se afla o pereche de tenişi vechi. Simţeam nevoia să mă spăl. Nu aveam de gând să îmi iau hainele acelea curate cât timp miroseam a mlaştină şi a transpiraţie. Am ieşit din cameră şi am traversat holul către baie.

În colţul băii se afla o cabină mică de duş, cu draperie, dar nu am îndrăznit să o folosesc. Cu ameţeala şi rana lungă de pe picior, un duş mi-ar fi făcut mai mult rău. M-am străduit să mă spăl în chiuvetă, apoi m-am îmbrăcat cu hainele curate. Pantofii lui Simmee mi se potriveau la perfecţie, deşi, dacă ar fi trebuit să umblu, mi s-ar fi făcut dor de ortezele mele. Dar asta era destul de jos pe lista mea de griji.

În colţul duşului, am găsit o sticlă mare de şampon şi am dus-o împreună cu un prosop jerpelit în bucătărie, unde m-am aplecat peste chiuveta pătată de rugină, am dat drumul la apă şi mi-am turnat şampon în păr. Am frecat cu atenţie zona acoperită cu sânge de

deasupra urechii, atentă să nu provoc din nou sângerarea. Era îngrozitor de greu să stau aplecată. Simţeam coasta ruptă ca şi cum îmi străpungea plămânul, iar faptul că îmi ridicam braţele deasupra capului înrăutăţea situaţia. M-am gândit să renunţ, dar aveam deja şampon în păr. Lăsând apa să îmi curgă peste cap, m-am gândit cum trebuiau să se fi simţit Adam şi Rebecca atunci când şi-au dat seama că dispărusem. Credeau oare că am murit? „Oh, Doamne!” Nu suportam să mă gândesc prin ce treceau. Dacă aş fi putut doar să îi anunţ că sunt bine!

– Daţi-mi voie.

Am tresărit la auzul vocii lui Simmee, lovindu-mă cu capul de robinet.

– Aveţi grijă, spuse ea, plimbându-şi uşor degetele prin părul meu. Daţi drumul acum. Lăsaţi braţele jos.

Am pus mâinile pline de clăbuci pe marginea chiuvetei şi am închis ochii.

Simmee opri apa în timp ce îmi frecă părul.

– Trebuie să avem grijă câtă apă folosim, zise ea. Avem un rezervor vechi imens sub casă, dar cine ştie cât timp nu vom avea curent şi nu putem trage apă din fântână fără curent.

– Îmi pare rău, am spus eu, realizând că folosisem ceva din rezerva lor limitată de apă.

– Oh, nu e o problemă, spuse ea. Cred că vă omoară spatele, să staţi aplecată aşa. Şi aveţi un ou de raţă aici în lateral, nu-i aşa? Nici nu l-am văzut până acum. Vă doare?

– Puţin, am zis eu.

– O să mă grăbesc, zise Simmee şi am simţit sfera tare a pântecului ei apăsându-mă în lateral în timp ce îmi clătea părul de şampon.

Opri apa şi îmi înfăşură un prosop în jurul capului.

– Gata sunteţi, zise ea. Aveţi grijă la robinet, să nu daţi cu capul când vă ridicaţi.

– Mulţumesc. M-am îndreptat încet, sprijinindu-mă de chiuvetă. Am încercat să îi zâmbesc în timp ce îmi frecam părul cu prosopul. Nu am putut suporta felul în care… cât de murdară mă simţeam.

– Vă cred. Simmee îşi şterse mâinile pe un prosop de bucătărie, apoi mă studie cu atenţie. Tremuraţi toată, spuse. Trebuie să mâncaţi ceva. A trebuit să mâncăm tot ce avem în congelator acum câteva zile, ca să nu se strice, dar am piersicile la conservă de care vă spuneam. Am tot felul de conserve, de fapt. Şi ouă.

Arătă spre masă şi am văzut un coş mic cu ouă.

– De unde le ai? am întrebat.

– De la găinile noastre, răspunse ea, apoi zâmbi. Le iau în fiecare dimineaţă, fie că vrem, fie că nu. Haideţi să vă fac câteva.

M-am uitat la aragazul electric vechi.

– Cum?

– Avem un grătar în curte, zise ea. Avem şi o afumătoare. Trase un scaun de sub masă. Staţi jos, spuse. Zguduiţi pereţii cu tremuratul dumneavoastră.

Eram atât de slăbită de la puţinul efort pe care îl făcusem în acea dimineaţă, încât aproape am căzut de pe scaun. Nu îmi era foame, dar ştiam că trebuie să mănânc.

– În regulă, am răspuns eu. Ouăle îmi vor prinde bine.

Îmi aduse micul dejun în camera de zi, ca să pot sta pe scaunul elegant cu trei picioare, şi să îmi ridic picioarele pe taburet. Făcuse trei ouă perfecte şi am reuşit să mănânc două dintre ele înainte ca stomacul să protesteze. Am băut chiar şi o jumătate de ceaşcă de cafea pe care Tully o făcu tot pe grătar.

– Mie nu îmi place cafeaua, spuse Simmee. Stătea pe canapea şi mi se părea că îi făcea plăcere să mă privească mâncând, aşa cum unei mame i-ar face plăcere să vadă cum i se însănătoşeşte copilul. Tully însă, continuă Simmee, băiatul ăsta e în stare să bea câte o găleată de cafea de trei ori pe zi.

– Unde este Tully? am întrebat eu, pentru că nu îl văzusem din seara precedentă.

– La vânătoare, răspunse ea. Ne aduce ceva pentru cină.

Am privit spre uşa unde îmi aminteam că văzusem armele. Una

singură era sprijinită de perete acum.

– Ce anume vânează? am întrebat eu.

Nu aveam nici măcar un prieten care să vâneze şi mi se păruse întotdeauna o preocupare barbară. Însă acum îmi dădeam seama cât de util era să ştii să vânezi.

– Oh, de toate, spuse ea dând din umeri. Iepuri. Curcani. Uneori căprioare. Şi pescuieşte mult, dar nu îi place la fel de mult fără barcă. Râse. Lui Tully îi place când se ia curentul, spuse ea. Se preface că e la un concurs de supravieţuire de la televizor.

– Eşti norocoasă să îl ai atunci, am spus eu.

– Da, doamnă. Aşa e.

Am pus farfuria cu oul rămas pe masa instabilă de lângă scaunul meu instabil.

– Simmee, am zis eu, trebuie să mă gândesc cum să mă întorc la aeroport. M-am uitat la ea aproape cerându-mi scuze. Era atât de amabilă şi mă simţeam ca şi cum i-aş insulta ospitalitatea, dorindu-mi să scap. Acea fâşie de uscat despre care vorbea Tully… s-ar putea trece pe ea prin apă, către continent?

Simmee făcu ochii mari.

– Oh, nu, doamnă, spuse ea. E mult prea adânc şi, chiar dacă nu ar fi, sunt curenţi puternici. V-ar lua pe sus într-o clipită. Nu aveţi idee cât de periculos e râul acum.

M-am uitat la ea neajutorată.

– Ce mă fac? am întrebat.

Ea dădu din umeri.

– Răbdarea e de aur, răspunse ea, cu bunătate.

– Aşa e. Am oftat. Piciorul îmi ardea şi m-am aplecat ca să ridic pantalonul. Rana era încă roşie şi umflată în jurul cusăturilor negre, dar mi se părea că arăta mai bine.

– Lady Alice ne coase de mult timp, zise Simmee. I-a cusut piciorul lui Tully odată. A strigat ca din gură de şarpe în timp ce îl cosea. Nu e la fel de dur pe cât arată, uneori.

– Şi sprânceana ta?

Mi-am atins fruntea în acelaşi loc unde sprânceana lui Simmee era despicată în două.

– Da. Se cutremură, din cauza amintirii, am presupus eu. A fost îngheţ iarna trecută şi am alunecat când eram după lemne de foc. Tully era plecat şi sângeram îngrozitor, puteam să mor, aşa că a trebuit să mă împleticesc până la Lady Alice, încercând să ţin o cârpă pe tăietură tot timpul. Îşi atinse cicatricea cu degetul. Lady Alice fierbe acul şi aţa şi se spală pe mâini cu un săpun special pe care îl foloseşte doar când coase oameni.

– Are… sânge albastru? am întrebat.

– Ce înseamnă să aibă sânge albastru?

– Păi, de ce îi spui Lady Alice?

Simmee dădu din nou din umeri.

– Aşa o cheamă. Lady Alice Harnett. E numele cu care s-a născut. Lady Alice, adică. Harnett este numele după soţ. Nu ştiu care era numele de fată.

– Unde locuieşte?

– Aproape, spuse Simmee. O vom vizita când veţi fi în stare să mergeţi.

„Oh, nu, asta nu o să se întâmple”, mi-am zis eu. Plănuiam să mă întorc acasă în Raleigh cu mult înainte să se vindece piciorul.

– Lady Alice şi bunica mea au fost prietene de mici, zise Simmee. Nu aveau şcoli pentru copii de culoare aici, dar bunica o învăţa lucruri pe Lady Alice. Chiar dacă bunica a ajuns doar până în clasa a cincea.

Lady Alice era de culoare. Mi-am dat seama că îmi imaginasem o femeie care semăna cu regina Elisabeta.

– Deci… am încercat să înţeleg cum ajunseseră Simmee şi Tully să trăiască în această zonă izolată. Tu ai crescut aici?

– Bineînţeles. La fel şi mama şi bunica. Şi familia bunicii la fel. Erau producători ilegali de alcool, de aici a primit Last Run numele. Bunica m-a crescut după ce mama a murit. Apoi, în urmă cu câţiva ani, a murit şi bunica. Simmee se uită dincolo de mine, de parcă o vedea pe

bunica ei stând în spatele meu. Aproape că m-a făcut să mă întorc. Era camera ei cea în care staţi, zise ea, întorcându-şi privirea la mine. A fost bolnavă o vreme. Probleme cu plămânii. Sper să nu vă sperie că dormiţi în camera ei.

– Nu, sigur că nu, am spus eu. Mă bucur că pot sta undeva, oriunde. Îmi pare rău pentru pierderea ta, însă.

– Da, zise ea. Îmi lipseşte.

– Ai mers la şcoală? am întrebat eu.

Păru, m-am gândit eu, puţin insultată de întrebare.

– Bineînţeles, spuse ea. Am făcut nouă clase, dar atunci s-a îmbolnăvit bunica şi a avut nevoie de mine acasă.

– Şi Tully a crescut aici?

– Oh, nu. A apărut cu un an înainte să moară bunica. Locuia într-un cort.

– Serios?!

– E genul căruia îi place în natură. E o minune că îl pot face să doarmă în casă.

– De cât timp sunteţi căsătoriţi? am întrebat-o eu.

– Oh, nu suntem căsătoriţi la biserică sau aşa. Pigulea materialul pernei de pe canapea. Într-o zi, poate, dar asta nu contează pentru mine. Trăim în concubinaj. Suntem împreună de vreo doi ani. Cam de când a venit la Last Run.

– Câţi ani ai?

– Şaptesprezece.

Şi fuseseră împreună vreo doi ani deja? Îmi veni în minte noţiunea de corupere de minori. Ştiam mai multe decât aş fi vrut despre acest subiect. Poate că aici oamenii nu îşi făceau astfel de probleme. În plus, era evident că Tully o iubea. Mi-am adus aminte cum inhalase parfumul părului ei cu o noapte înainte. „O să fie o mamă bună, nu-i aşa?”

– Dumneavoastră de când sunteţi măritată? întrebă Simmee.

– De trei ani. Îmi doream să fiu cu Adam chiar în secunda aceea. Mă gândeam cu câtă căldură mă tratase la aeroport. Îmi dăduse speranţă, chiar dacă am ocolit cu grijă anumite subiecte. Nu am discutat despre copii. Nici despre adopţie. Îl cheamă Adam, am adăugat eu.

– Aveţi copii?

– Din păcate, nu.

– Poate asta e bine, totuşi. Simmee îşi mângâie pântecul. Purta aceeaşi rochie pe care o purtase cu o zi înainte, iar materialul era întins peste mijloc. Ar fi speriaţi acum, dacă aţi lipsi.

Simmee era genul de femeie însărcinată pe care o pictau artiştii, uşoară, diafană, aurie. Era genul de femeie însărcinată la care mă uitam cu invidie, tânjind după acel pântec, după bebeluşul din el. Dar nu tânjeam la nimic, uitându-mă la Simmee. Simţeam doar tristeţe, deoarece nu mai aveam încredere în corpul meu să ducă o sarcină la termen.

– Când trebuie să naşti? am întrebat-o.

– Nu ştiu exact. Simmee zâmbi uitându-se la pântec, ca şi cum îşi putea vedea viitorul copil acolo.

– Doctorul nu ţi-a spus o dată exactă?

Simmee desenă cerculeţe mici pe burtă cu vârful degetelor.

– Nu am fost la medic. Studie modelul invizibil pe care îl desena, în loc să se uite la mine, ca şi cum ştia că nu aveam să fiu de acord cu răspunsul.

– Nici măcar… deloc?!

– Nu, doamnă, spuse ea. Lady Alice spune că sunt sănătoasă şi copilul e sănătos. Loveşte ca un oposum prins în capcană, jur. Lady Alice a avut opt copii, deci ştie ce zice. Se uită la mine din nou. Vreau doar să fie sănătos, spuse ea. Este singurul lucru.

– Vei merge la spital să naşti?

– Nu avem bani de spital, spuse Simmee.

– Păi, există modalităţi de a-ţi acoperi naşterea şi îngrijirile medicale.

Desenă şi mai multe cerculeţe invizibile pe materialul rochiei.

– Lady Alice se va ocupa, spuse ea. De naştere, adică.

– Lady Alice e moaşă?

– Ce înseamnă asta?

– O moaşă. Cineva pregătit şi calificat să ajute la naştere.

Simmee mă privi răbdătoare.

– Păi, cred că după opt copii ai ei şi mulţi alţii la care a ajutat, e destul de pregătită, spuse ea zâmbind.

Dar era ceva în spatele acelui zâmbet, m-am gândit eu. Ceva ce făcea să mi se ridice părul pe ceafă. Ceva destul de asemănător cu frica.

capitolul 25

Rebecca

Elicopterul ateriză pe terenul de sport al unui liceu cu un etaj, care părea construit la sfârşitul anilor cincizeci, sau prin şaizeci. Coborând din elicopter împreună cu Adam, aplecându-se în timp ce ieşeau de sub elice, Rebecca se simţea ca şi cum s-ar fi născut cam tot pe atunci. Îmbătrânise cu zece ani în ultimele zile. Se uită la pista care înconjura terenul, sperând să aibă timp să alerge mai târziu. Trebuia să alerge. Trebuia să se concentreze. Aveau atâtea de făcut. Trebuiau să se asigure că totul era organizat cum trebuie în şcoală, să trateze oamenii evacuaţi care soseau şi, cel mai important, să se ocupe şi de eforturile de salvare. Trebuiau să se asigure că Maya nu avea să se piardă în marea de oameni dispăruţi.

– Unde sunt rulotele? întrebă Adam când elicopterul se ridică în aer deasupra lor.

Rebecca aprinse o ţigară, apoi arătă către şcoală.

– Probabil pe partea cealaltă, spuse ea.

– Hei! O adolescentă îmbrăcată cu o vestă fosforescentă îi strigă de la marginea terenului. Voi sunteţi Adam şi Rebecca?

– Da! strigă Adam.

Fata se apropie de ei în pas rapid. Părul ei castaniu era prins într-o coadă care sălta la fiecare pas.

– Sunt unul dintre voluntari, spuse ea apropiindu-se de ei. Vă voi duce la rulotă. Se întoarse pe călcâie şi porni cu câţiva metri înaintea lor, iar Rebecca şi Adam o urmară fără să scoată o vorbă, târându-şi raniţele. Era insuportabil de cald pe teren, iar Rebecca era udă de sudoare până ajunseră la colţul îndepărtat al terenului şi zăriră parcarea. Pe un zid de cărămidă albă scria „Bun venit – Teritoriul vikingilor!” Cinci rulote erau deja parcate în apropierea clădirii şi două camioane tocmai remorcau alte câteva.

– Ce şanse sunt să avem aer condiţionat? o întrebă Adam pe Rebecca.

– Şanse bune. Arătă înspre generatorul din spatele rulotelor. Propria

noastră sursă de curent. Aleluia.

Mai stătuse în rulote înainte, unele aproape identice cu cutiile albe şi simple din faţa lor. Rulotele erau înghesuite şi fără prea multe lucruri, dar aveau electricitate, de care vor trebui să aibă grijă să nu abuzeze, şi paturi adevărate, un lux după nenumăratele nopţi petrecute pe podeaua din aeroport. Nu că se aştepta să poată dormi.

Fata se întoarse şi le zâmbi larg, arătând înspre rulota cea mai apropiată de şcoală.

– Aveţi pizza înăuntru, zise ea.

Adam îşi ridică geanta mai sus pe umăr.

– Glumeşti.

Părul de pe faţa lui era deja o barbă în toată regula, iar Rebecca se gândi că îi stătea bine.

– Donate de un local din apropiere care nu a fost afectat, adăugă fata. Au trimis câteva pentru voi şi pentru cei care ajută la amenajarea şcolii. E de ceva vreme acolo, deci va fi cam rece, dar…

– E minunat, spuse Rebecca. Adolescenta era prea vioaie pentru ea. Voia să intre în rulotă şi să scape de raniţă. Trebuia să se orienteze şi să se gândească ce avea să facă apoi. Ai o cheie? întrebă ea.

– E în uşă. Două chei pe un breloc. Şi nu cred că aveţi voie să fumaţi înăuntru. Arătă spre ţigara Rebeccăi.

Rebecca se gândi să îi sufle un rotocol de fum în faţă, dar se răzgândi.

– Nu e treaba ta unde fumez, spuse ea.

– O să-i iasă fum pe urechi dacă nu ai grijă, o avertiză Adam pe fată, deşi vocea îi era blândă.

– Ziceam doar, răspunse fata. Şi am un mesaj de la Dorothea Ludlow.

Rebecca se opri din mers, cu muşchii brusc încordaţi.

– Ce anume?

– Mi-a spus să vă anunţ că trebuie doar să vă instalaţi în rulotă în această după-amiază, nu să vă apucaţi de muncă.

Rebecca răsuflă uşurată şi se uită la Adam. Pe sub barbă, faţa sa avea aceeaşi culoare albă ca şi rulota şi îşi dădu seama că ultimele două secunde îi şterseră şi ei culoarea din obraji.

– Bine, e în regulă.

Rebecca îşi continuă drumul.

Ajunseră la rulotă şi învârti cheia în uşă, apoi se uită peste umăr la fată.

– Mulţumesc, spuse ea. Ne descurcăm.

– Domnişoara Ludlow a spus că se înfurie dacă află că intraţi în şcoală.

Privirea Rebeccăi aruncă pumnale către adolescenta naivă.

Adam o luă pe fată de braţ şi se depărtară puţin de rulotă.

– O cunoaştem pe Dorothea, îl auzi Rebecca spunându-i, şi nu ne sperie dacă se înfurie, dar mulţumesc că ne-ai spus.

Fata ezită, dar în cele din urmă păru să îşi dea seama că nu mai avea ce face acolo.

– Bine, zise ea vesel. Mulţumim că v-aţi oferit voluntari! adăugă ea, pornind către şcoală.

Rebecca strivi ţigara sub pantof înainte de a urca în rulotă. Făcu doi paşi până la una dintre canapelele înguste aflate de-o parte şi de alta a mesei mici turnate în podea şi se aşeză.

– Mulţumesc că m-ai împiedicat să o omor, îi spuse ea lui Adam, care intră în urma ei.

El zâmbi.

– Nici o problemă. Îşi trecu o mână prin părul ei scurt, ca şi cum ar fi fost sora lui mai mică. Pun pariu că e majoretă, zise el. Toată voioşia ei mi s-a părut simpatică.

Scoase două sticle de apă din raniţa lui şi aruncă una înspre ea.

– Mie mi s-a părut nesuferită.

Îl privi pe Adam uitându-se în dreapta, unde era patul dublu strâns într-un capăt al rulotei, şi apoi la stânga, înspre canapeaua lungă,

turnată, care avea să servească drept al doilea pat.

– Are farmecul unei căbănuţe, minţi el, aşezându-se în faţa ei.

El era drăguţ, iar ea îşi regretă răutatea.

– E mai bine decât în sala de conferinţe, spuse ea.

Pe masa dintre ei se aflau o cutie de pizza şi două farfurii de carton, iar Adam deschise cutia şi se uită înăuntru.

– Cred că e pentru prima dată în viaţa mea când mirosul de pizza îmi întoarce stomacul pe dos.

– Şi pe al meu la fel. Deschise şi mai mult capacul şi se încruntă la pizza cu brânză. Luă o felie, atât de rece încât se desprinse uşor dintre celelalte şi muşcă din ea. Ar fi putut fi, la fel de bine, din carton. Nu are nici un gust, zise ea.

Îşi dădu seama, iritată, că lucrase în zeci de zone afectate şi nu îşi pierduse niciodată pofta de mâncare sau gustul. Din contră, de obicei fusese lacomă. Trebuia să fii lacom ca să îţi placă mâncarea la plic. Dar, săptămâni la rând după moartea părinţilor ei, nu avusese nici gust, şi nici miros. Slăbise zece kilograme într-o lună. Muşcă din nou din felia de pizza, plimbând-o prin gură cu limba, hotărâtă să îi simtă gustul. Nimic.

Puse felia de pizza pe o farfurie de carton.

– Pornim către şcoală după ce terminăm de mâncat.

Trebuia să se menţină ocupată. Să nu se gândească.

– Absolut, încuviinţă Adam. Am înnebuni dacă am sta degeaba aici, la Ritz. Muşcă şi el din pizza, închizând ochii în timp ce mesteca. Adormea, iar Rebecca simţi un zâmbet înmugurindu-i pe chip.

– Arăt la fel de obosită ca tine? întrebă ea.

El deschise ochii şi păru surprins să se vadă în rulotă, cu gura plină de pizza.

– Hait, zise el, am fost într-un alt univers preţ de o clipă.

Rebecca oftă.

– Un alt univers sună tentant acum, nu-i aşa? Împinse brânza

congelată de pe felia de pizza cu vârful degetelor. Trebuie să mă asigur că organizează clinica aşa cum trebuie, zise ea. Uneori voluntarii nu ştiu cum este cel mai bine, din punct de vedere medical.

Adam se lăsă pe spătarul banchetei, studiind-o cu ochi somnoroşi.

– Ai atâta… nici nu ştiu… forţă interioară, spuse el.

– Ha, pufni ea. Atunci de ce simt că mă prăbuşesc?

– Maya spune întotdeauna că poţi face lucruri mari indiferent de ce se întâmplă în jurul tău, dar nu am fost niciodată martor la asta până acum.

Rebecca lăsă repede privirea în pământ la auzul numelui Mayei, şi tot ce mai rămăsese din aşa-zisa ei forţă interioară păru să se risipească.

– Nu am vrut să plec de la aeroport. Scutură uşor din cap. Ştiu că nu e logic, dar simt că… dacă se întoarce acolo să ne caute şi nu ştie unde suntem?

– Hei, zise Adam, punând jos felia de pizza şi întinzându-se peste masa îngustă ca să îşi pună palma peste a ei. Dacă se întoarce la aeroport o să ne găsească, spuse el. E mult mai capabilă decât crezi.

– E fragilă, Adam.

– Trebuie să treci peste asta, zise el. Cred că o cunosc mai bine decât tine, ca adult. Tu încă te gândeşti la ea ca la un copil.

Îşi aminti cum Brent îi spusese că o consideră pe Maya copil. Poate că aşa era.

– Asta este povestea familiei voastre, adăugă Adam. Rebecca e cea tare, curajoasă, sălbatică, şi-a crescut sora mai mică de una singură. Maya este şoarecele de bibliotecă şi are nevoie de cineva să o îngrijească. Poate că nu e la fel de tare ca tine, dar e mai tare decât crezi. Şi probabil că tu eşti mai fricoasă decât vrei să pari.

– Nu e adevărat. Se strâmbă la el. Era stânjenită de faptul că el îi vedea vulnerabilitatea când tocmai îi lăudase forţa. Oricum, am spus că nu e logic.

Se ridică în picioare şi luă raniţa de unde o lăsase pe podea. O puse pe masă şi începu să despacheteze. Când scoase telefonul, îl deschise din obişnuinţă şi scoase un sunet de uimire.

– Celularul are semnal! spuse ea.

Adam sări în picioare, căutând prin rucsacul său după telefon.

– Şi al meu, spuse el, deşi bateria e aproape goală.

Rebecca apelă repede numărul Mayei.

„Aţi apelat numărul doamnei doctor Maya Ward.”

Bătu din picior, frustrată.

– La naiba, Maya, unde eşti?!

Adam se sprijini de masă.

– Ai fost acolo, Bec, spuse el grav. Ai văzut chiar mai multe decât mine. Crezi sincer că încă mai e în viaţă?

Îi veni să arunce cu telefonul după el, şi ar fi făcut-o dacă nu ar fi avut atâta nevoie de el.

– Să nu îndrăzneşti să îţi piezi speranţa, spuse ea. Trebuie să gândim pozitiv, amândoi. Se aşeză din nou pe banchetă. Am lucrat în atâtea zone afectate unde cadavrele nu au fost niciodată găsite, cel puţin nu cât am rămas eu acolo, spuse ea. Şi nu am înţeles niciodată. Nu tocmai. Nu am înţeles niciodată pe deplin prin ce treceau acele familii. Mă concentram doar asupra muncii mele.

– Asta trebuia să faci, spuse el. Asta fac şi eu în sala de operaţii. Asta face şi sora ta.

– Şi va face din nou, spuse Rebecca, ca şi cum l-ar fi provocat să o contrazică.

Adam ezită, apoi încuviinţă solemn.

– Sper că va putea să o facă din nou, zise el. Apoi îşi concentră privirea asupra telefonului şi începu să butoneze. Am sute de mesaje.

Rebecca îşi verifică şi ea mesajele, vânând numărul Mayei. Trecu o dată prin toate numerele. Apoi din nou. O sunaseră mulţi prieteni, unii dintre ei de mai multe ori. Căuta numere de telefon necunoscute – numere ale unor oameni care poate o găsiseră pe Maya şi o sunau ca să o anunţe. Erau câteva pe care nu le recunoştea şi se întrebă dacă n-ar trebui să încerce să sune.

– Verifică-ţi mesageria vocală, o îndemnă Adam.

Duse telefonul la ureche, apoi îl lăsă jos, nerăbdător, apăsă un buton, îl ridică din nou. Într-o clipă, făcea şi ea acelaşi lucru. Butonă peste mesaje de la prieteni, asiguratorul maşinii, alţi prieteni, un memento pentru o programare la doctor pe care o ratase şi, în sfârşit, Brent care îi spunea să îl sune pe telefonul prin satelit.

Renunţă să mai asculte restul mesajelor şi o sună pe Dorothea.

– Ludlow, răspunse Dorothea.

– Avem semnal aici, spuse Rebecca.

– Super!

– Dă-mi numărul tipului care conduce echipa de salvare, o rugă Rebecca.

– Am vorbit cu el acum două minute, scumpo. Nu s-a schimbat nimic.

– Vreau numărul oricum.

Rebecca scotoci orbeşte după un pix în geantă, dar Adam îi întinse unul înainte să reuşească să-l găsească. Dorothea îi dădu numărul, iar ea îl scrise pe capacul cutiei de pizza.

– Şi ascultă, Rebecca, spuse Dorothea, Brent tocmai a sunat. Nici el nu a avut semnal până în dimineaţa asta. Are un telefon prin satelit. Vrea să îl suni.

– O să îl sun, răspunse Rebecca. Sună-mă în secunda în care afli ceva, bine?

– Desigur.

Închise şi se simţea nesigură cu privire la următorul pas. Adam stătea peste masă de ea, butonând încă telefonul. Ridică privirea.

– Cred că ştirea despre Maya a apărut la televizor, spuse el. Toată lumea sună. O să vorbesc cu vreo doi prieteni şi o să-i rog pe ei să îi anunţe pe restul.

– E o idee bună, zise ea, dar nu făcu nici un gest să sune de la telefonul ei. Nu voia să vorbească cu nimeni. Nu avea chef să explice ce se întâmpla, sau să răspundă la întrebări sau să audă condoleanţe premature.

Se uita fix la telefon când acesta sună. Numărul afişat pe ecran era necunoscut, ceea ce o umplu atât de speranţă, cât şi de teamă, deschizând clapeta telefonului.

– Alo?

– Rebecca!

Vocea lui Brent îi bubui în ureche ca şi cum ar fi stat chiar lângă ea, nu la mii de kilometri depărtare, în Ecuador.

– Bună, spuse ea, abia mascându-şi dezamăgirea. Îşi dorea să fi fost unul dintre salvatori, aducându-i veşti bune. Îşi dorise un miracol.

– Oh, nu, spuse el, simţindu-i tonul dezamăgit. Ai veşti? Am vorbit cu Dot ceva mai devreme şi mi-a spus că…

– Nu, nu am veşti.

– Nu-mi vine să cred, spuse el. Biata Maya. În sfârşit îşi făcuse curaj să iasă din zona ei de confort şi acum se întâmplă asta.

Şi Adam începu să vorbească la telefon cu cineva, iar Rebecca merse spre capătul rulotei unde se afla patul dublu.

– Ştiu, spuse ea, aşezându-se.

– Dot mi-a spus că ai fost la locul accidentului.

– Aşa e. Este… Nu voia să retrăiască scena. Nu voia să se gândească la pilotul care atârna în centura de siguranţă sau la tipul ale cărui picioare fuseseră mâncate de aligator. Este un adevărat coşmar, spuse ea.

– Ascultă, Rebecca. Vocea lui era cumpătată şi calmă. Atât de stăpân pe sine. Întotdeauna era aşa în situaţii de criză, ceea ce îl făcea un medic atât de bun în cadrul DIDA. Ea însăşi era aşa, de obicei. Aici lucrurile sunt încă foarte grave, spuse el. Am câteva lucruri de terminat în seara asta, dar mâine mă întorc acasă. Vreau să vin acolo să fiu cu tine.

– Nu, nu face asta.

Nu voia ca el să vină acolo. O cunoştea pe Maya. Îi păsa de Maya, dar nu o iubea la fel ca ea şi Adam. Simţise ceea ce simţise atunci când Dorothea îi spusese că Maya se afla la aeroport – acea aversiune intensă faţă de venirea ei. Dacă… dacă ar putea să dea timpul înapoi

şi să insiste ca Maya să rămână acasă.

– Nu veni, îi spuse ea lui Brent. Tocmai ai spus că situaţia e gravă încă, mai rămâi. Am să mă concentrez pe munca mea de aici. Sunt atât de multe de făcut.

Brent ezită.

– Cred că ar trebui să fiu cu tine, spuse el.

– Sunt bine. Adam e aici. Tocmai ne-au mutat într-o rulotă.

– Cum e Adam?

Îl văzu pe Adam la câţiva metri distanţă, aşezat la masă. Ţinea telefonul la ureche cu o mână şi îşi freca fruntea cu cealaltă. Buzele i se mişcau, dar nu putea auzi ce spune. Ştia că simţea aceeaşi durere, teamă şi dragoste, la fel ca ea. Era o legătură pe care Brent nu ar fi putut niciodată să o împărtăşească.

– Se ţine tare, spuse ea.

Brent răspunse din nou cu greu.

– Îmi pari… nu ştiu. Parcă nu eşti tu.

– Nu mă simt ca mine.

Era adevărat. Pentru prima dată în viaţa sa de adult, se simţea neputincioasă. Chiar şi după ce îşi pierduse părinţii, fusese în stare să preia controlul, în ciuda terorii şi a sentimentului de vină. Trebuise să o facă.

– Ce pot să fac? întrebă Brent.

– Continuă să te gândeşti că Maya este bine, spuse ea.

Din nou, ezită.

– Rebecca… chiar crezi…

– Da! spuse ea aspru.

– Aş vrea să fiu cu tine chiar acum, zise el. Aş vrea să te ţin în braţe.

Nu era genul lui Brent să îi vorbească atât de drăgăstos, iar Rebecca ştia ce ar fi spus majoritatea femeilor. Ce ar fi trebuit şi ea să spună.

„Şi eu mi-aş dori." Dar asta ar fi fost o minciună. Era în multe feluri, dar chiar nu era mincinoasă.

– Ştiu, spuse ea. Mulţumesc.

– Te iubesc, spuse el.

– Şi eu, răspunse ea, pentru că era adevărat – nu aşa cum îşi dorea el, nu aşa cum îşi dorea ea să poată. Dar îl iubea.

Închizând telefonul, rămase încă puţin pe marginea patului, privindu-l pe Adam. Încă îşi ţinea, obosit, capul cu o mână. Îi putea auzi vocea acum, plată şi obosită. Ascultându-l, îşi simţi trupul scufundându-se în salteaua subţire. Durerea putea, cu siguranţă, să te paralizeze, îşi zise ea, iar ea refuza să fie paralizată.

Simţea nevoia de o alergare. Scurtă, înainte să meargă să inspecteze şcoala. Ridicându-se în picioare, de-abia aşteptă uitarea pe care avea să i-o ofere pista de alergat. Se schimbă în pantaloni scurţi în baia ca un sicriu, apoi scrise cuvântul „pistă" pe cutia cu pizza în faţa lui Adam. El încuviinţă din cap fără să mişte telefonul de la ureche.

Avea pista numai pentru sine. În capătul dinspre nord, se încălzi destul de multă vreme, destinzându-şi muşchii, limpezindu-şi mintea. Nu avea să lase nici măcar un gând să o deranjeze, nimic mai mult decât mantra paşilor săi pe suprafaţa pistei. Începu să alerge, cu paşi uniformi şi liniştitori. „Stâng, drept, stâng, drept." Ascultă zgomotul moale al paşilor săi pe pământ şi, curând, respiraţia ei căpătă un ritm uşor.

Înconjură capătul dinspre sud al pistei şi văzu tribunele din dreapta ei. În secţiunea din mijloc stăteau trei oameni, iar ea clipi, sigură că nimeni nu stătuse acolo cu o clipă mai devreme. Şi totuşi, erau acolo, la fel de familiari de parcă i-ar mai fi văzut cu o zi înainte. Soţ. Soţie. Fiică. Nu voia să se uite la ei. Ţinu privirea înainte. „Stâng, drept, stâng, drept." Nu se uita.

„Fugi, Becca, fugi!" striga femeia.

Întotdeauna mama sa o încuraja, în timp ce tata şi Maya stăteau cu nasurile îngropate în cărţi, uitându-se rar – sau deloc – în direcţia ei.

„Măcar vin să te vadă", îi spunea mama atunci când i se plângea. „Nu sunt mulţi la care să vină întreaga familie."

Tata stătea cu braţele în jurul Mayei, citind peste umărul ei, arătându-

i ceva în carte. O ajuta cu temele, poate. Rebecca nu ştia. Ştia doar că nu ridica niciodată privirea. Indiferent cât de repede fugea. Nici măcar când câştiga. Rebecca putea să câştige o mie de trofee şi nu ar fi putut concura cu notele maxime ale Mayei.

Acum era la capătul nordic al pistei şi se uită peste umăr la tribune. Goale.

– Nu era nimeni acolo de la bun început, idioato, zise ea cu voce tare.

Încetini pasul, cu muşchii picioarelor tremurându-i şi stomacul strâns în jurul îmbucăturii de pizza pe care o luase mai devreme. Se gândi la fantomele din tribune. „Întreaga mea familie ar putea fi pierdută acum", se gândi ea brusc. „Nu am pe nimeni."

O trecu un fior de mâhnire. Se opri din alergat, aplecându-se pentru a-şi trage sufletul, cu palmele pe genunchi, ştiind că petrecuse prea mult timp purtându-i pică Mayei şi prea puţin timp iubind-o, şi-şi dori o a doua şansă.

capitolul 26

Maya

Am deschis ochii şi am văzut o femeie scundă de origine afro-americană stând în uşa camerei de zi. Probabil adormisem în scaunul strâmb, iar acum mă simţeam de parcă visam. Mijind ochii, am ridicat capul de pe spătarul scaunului.

– Uită-te la tine! zise femeia. Trăieşti. M-am temut o clipă că ţi-a sunat ceasu', cum stăteai acolo, ca moartă.

Am încercat să mă ridic în scaun, chircindu-mă din cauza durerii de coaste şi a piciorului înţepenit.

– Am fost destul de rău, i-am răspuns. Prin uşa de plasă, auzeam găinile în coteţ, cotcodăcind şi scormonind în praf. O căutaţi pe Simmee?

– Nu, drăguţă, pe tine te caut. Traversă camera şchiopătând, către mine. Am vrut să văd cum ţi-e picioru'. Da' dacă-i Simmee pe aici – se uită înspre bucătărie – vreau să-mi dea în cărţi.

Lady Alice. Nu era deloc aşa cum mi-o imaginasem. Era doar o mână de femeie; nu avea mai mult de un metru cincizeci. Părul cărunt şi scurt era des şi purta pantaloni negri, o cămaşă neagră cu nasturi din perle, cizme negre şi un şal negru. Era o ţinută nepotrivită indiferent de moment, dar cu atât mai mult în zilele calde de început de septembrie.

– Sunteţi Lady Alice? am întrebat.

– Chiar ea. Femeia se aşeză lângă picioarele mele, pe taburet, apoi îmi trase piciorul drept la ea în poală, manevrându-l ca pe un porţelan delicat. Deja e obositor fără curent, nu? spuse ea, rulându-mi pantalonul, cu grijă, până la genunchi. Am adus o lanternă să pot să văz bine aici. Nu era încă întuneric în încăpere, dar ea plimbă fasciculul lanternei în sus şi în jos peste rana de la picior. Strălucirea luminii îi juca pe obraji. Avea cel puţin şaizeci de ani, dar cu excepţia ridurilor de expresie din jurul ochilor, pielea îi era întinsă, ca a unei fete tinere.

– Arată bine, nu? spuse ea, mai mult sieşi decât mie. Drăguţele de copci.

M-am uitat la picior. Încă era roşu, dar cu siguranţă se vindeca.

– Da, am spus eu. Nu aveam să îi spun despre infecţie sau despre antibiotice. Mulţumesc că m-aţi doftoricit.

– Coseam tot timpu' când mâinile erau sănătoase, zise ea. Am făcut cuverturi pentru fiecare dintre copiii mei, şi pentru copiii lor.

Am văzut că avea degetele noduroase, cu articulaţiile inflamate. Probabil o duruseră când cususe acel rând de copci delicate pe piciorul meu şi am început să-i apreciez altfel munca.

– Tully a spus că au fost alţi oameni cu tine în avion, zise ea. Păcat de fata aia pilot. A spus că era o nenorocire acolo.

– Sunt norocoasă că a sosit la momentul potrivit.

Apreciam asta, şi totuşi doream şi mai mult de la el. Voiam să găsească o metodă de mă întoarce la Adam şi la Rebecca.

– Da, doamnă, spuse Lady Alice. Tully ăsta, e băiat bun. Rulă la loc pantalonul. Unde-i? La vânătoare?

– Cred că da. Nu aveam idee câtă vreme dormisem. M-am uitat din nou spre perete, lângă uşă. O armă încă lipsea.

– Trebuie să mă întorc la aeroport, am spus eu, ca şi cum Lady Alice avea vreun mijloc magic de transport până acolo, la care Simmee şi Tully nu se gândiseră. Tully a spus că apele i-au luat barca. Nu ştiţi cumva de unde aş putea face rost de o barcă? Am pus întrebarea aproape în şoaptă, în caz că Simmee era în apropiere. Îmi aminteam afirmaţia ei cum că „răbdarea era o virtute".

– Am avut şi eu una. Lady Alice se ridică şi se uită pe fereastră, cu mâinile în şold. Era a lui Jackson, dar când s-a dus el, nu i-am mai găsit rostu'. I-am dat-o lu' fi-miu, Larry, în Ruskin. Simmee îmi ia tot timpu' ce am nevoie când merge în oraş.

– Jackson a fost soţul dumneavoastră? am întrebat.

Femeia se întoarse înspre mine, cu o privire surprinsă.

– Nu, drăguţă, spuse ea. Fiu' meu. Puiu' meu. Nu ţi-au spus despre el? A murit acu două luni. Tully l-a găsit, cum te-a găsit şi pe tine. Da' a

fost prea târziu pentru Jackson.

– Oh, îmi pare rău. Nu ştiam ce altceva să spun, dar între noi se aşternu tăcerea şi am simţit nevoia să o umplu cumva. Câţi ani avea?

– Douăj'doi. El şi Tully erau aşa. Ridică două degete răsucite, atât de aproape cât putea să le ţină. Ca fraţii. Tully a apărut cam pe când a plecat Larry de acasă şi Jackson vorbea că şi el vrea să plece. Nu suporta să stea cu o babă. Apoi a venit Tully, şi Jackson şi-a găsit un nou tovarăş de vânătoare şi pescuit. Ştiu că-i e greu lu' Tully. A suferit aproape cât am suferit eu, spuse ea.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Lady Alice oftă, scoţând un sunet uriaş dintr-un corp atât de micuţ. Se duse către canapea şi se aşeză, aplecându-se în faţă cu mâinile pe genunchi.

– S-a dus la pescuit, aşa cum făcuse de milioane de ori înainte, zise ea, şi barca s-a împotmolit în nămolul din pârâul Billings. A coborât din barcă să… făcu semn ca şi cum ar împinge ceva cu braţele… o scoată de acolo şi cred că a alunecat. S-a lovit la cap de o buturugă sau o piatră sau… nici nu prea contează de ce. Când nu s-a întors acasă, Tully a plecat să-l caute, dar când l-a găsit, era prea târziu. Mi l-a adus acasă pe umeri, plângând. Nu l-am mai văzut pe Tully să plângă. Mai mult decât imaginea băiatului meu cu fruntea despicată, văd faţa lui Tully când mă gândesc la noaptea aia. Cu obrajii mânjiţi de lacrimi.

– Îmi pare nespus de rău, am repetat eu.

Uşa de plasă scârţâi deschizându-se şi amândouă ne-am uitat înspre bucătărie.

– O aud pe Lady Alice? Simmee zâmbi intrând în camera de zi. Doamne, ce frumoasă era. Soarele portocaliu la apus trimitea frânturi de lumină în încăpere, iar părul şi pielea lui Simmee străluceau atât de puternic, încât aproape mă dureau ochii uitându-mă la ea.

Lady Alice se ridică.

– Auzi foarte bine, copilă.

Se strădui să o cuprindă în braţe pe Simmee, cu tot cu pântecul său, dar abia atinse spatele fetei.

– Eu am adus-o pe lume, îmi spuse Lady Alice cu mândrie. Şi foarte

curând voi face la fel cu micuţul ei.

– Sper că nu prea curând, zise Simmee, şi i-am citit din nou pe chip neliniştea pe care o observasem mai devreme.

– Oh, o să fii bine, Simmee, îi spuse Lady Alice. Se uită la mine. Copila se frământă prea mult. Crede că nu poate avea grijă de micuţ.

– A avut foarte multă grijă de mine, am răspuns eu.

– Vezi? îi spuse Lady Alice lui Simmee. Îţi faci griji degeaba. Acum, unde-s cărţile de tarot?

– Vrei să-ţi dau iar în cărţi? întrebă Simmee. Numai ce am făcut-o săptămâna trecută, Lady Alice. Ce crezi că s-a schimbat?

– Nu fii obraznică, zise Lady Alice.

– Bine. Aşteaptă aici până merg să le aduc. Poate să stea domnişoara Maya aici cât îţi citesc?

– Sigur. Lady Alice îmi zâmbi, aşezându-se la loc. Poate vrea şi domnişoara Maya să-i citeşti.

„Nici gând”, mi-am zis eu.

Uşa scârţâi din nou când Simmee intră în bucătărie şi am ştiut că Tully trebuia să se fi întors. Am simţit o rază de speranţă. Poate făcuse un plan cum puteam să plec de acolo.

– Ne-ai adus cina? am auzit-o pe Simmee întrebându-l.

Nu am auzit ce a răspuns, dar, o clipă mai târziu, intră în camera de zi, cu arma atârnată pe umăr şi, brusc, lumina care mă fermecase privind chipul lui Simmee, transformă ochii lui Tully într-un albastru glacial. Mi-am luat repede privirea de la ei, chiar dacă ştiam că totul era doar în imaginaţia mea. În ziua de după incidentul din restaurantul brazilian am fost şocată să aflu că ochii atacatorului erau, de fapt, căprui, nu albaştri, aşa cum aş fi putut să jur că îi văzusem când a ridicat arma.

– Ce mai face pacienta noastră? întrebă Tully. Se depărtă de razele de lumină şi m-am putut uita din nou la el – la ochii lui albaştri, frumoşi şi perfect normali. Zâmbea. Vă place iepurele, domnişoară Maya? Părea să umple mai mult spaţiu şi aer în încăpere decât noi trei, femeile, la un loc.

– Nu am gustat niciodată, am recunoscut eu.

– Oh, fetiţo, te aşteaptă un adevărat festin! zise Lady Alice, lovindu-se peste genunchi.

Tully traversă camera, dădu arma jos de pe umăr şi o propti de perete, lângă cealaltă. Avea obrazul mânjit cu ceva închis la culoare. „Sânge”, mi-am zis eu.

– Are dreptate, aprobă Tully, apoi se întoarse către Lady Alice. Şi am adus suficient, Lady Alice, deci să nu crezi că pleci până nu iei cina cu noi.

– O să merg acasă, îl contrazise bătrâna, dând din mână.

– Eşti o băbuţă încăpăţânată, zise Tully, cu afecţiune în glas.

Lady Alice se uită la mine din celălalt capăt al camerei.

– Băiatu’ ăsta e aşa de bun cu mine, zise ea.

Eram frustrată de conversaţia măruntă. Mă tratau ca pe un oaspete, nu ca pe cineva disperat să plece acasă.

– Tully? I-am examinat chipul, căutând un semn cât de mic că se gândise la ce îl rugasem. Tot trebuie să găsesc o modalitate de a mă întoarce pe aeroportul Wilmington, am spus eu. Te-ai gândit la vreo posibilitate? Am întrebat-o pe Simmee dacă putem ajunge pe jos până pe continent, dar…

– Numai dacă vrei să te îneci, mă întrerupse Lady Alice râzând.

Tully se aşeză pe canapea şi se aplecă spre mine.

– Cred că acea fâşie de pământ care ne lega de uscat s-ar putea să fi dispărut pentru totdeauna, de data asta, domnişoară Maya, spuse el. Se întâmplă, ştiţi. Uitaţi-vă la insulele ce mărginesc coasta, cum se formează golfuleţe noi după fiecare furtună. Cred că şi Last Run va fi de acum o insulă permanentă. Se lăsă pe spate. Nu e o mare problemă, însă. Larry o să vină să vadă de Lady Alice într-un final, iar ea o să îi spună despre dumneavoastră şi, cât baţi din palme, o să fiţi din nou împreună cu familia.

– Când credeţi că o să vină, Lady Alice? am întrebat-o.

– Oh, o să vină când îi vine cheful, răspunse ea. Nu ştiu când va fi asta.

Deci avea să vină într-o săptămână? O lună? Păream să fiu singura persoană preocupată de faptul că eram izolaţi de restul lumii şi fără curent.

– Ce veţi face dacă Last Run chiar s-a transformat într-o insulă? l-am întrebat pe Tully.

Se uită la mine ca şi cum nu ar fi înţeles întrebarea pe care i-am pus-o.

– Vom merge mai departe, aşa cum suntem acum, zise el. Nu e nici o diferenţă. Oricum nu aveam maşină. Trebuie doar să facem rost de o altă barcă. Îmi zâmbi, acel zâmbet perfect simetric, chipeş, în timp ce se ridică în picioare. Nu ne înţelegeţi pentru că nu sunteţi ca noi, spuse el. Vă place luxul, dar noi nu am avut niciodată parte de el, deci nu îi ducem lipsa. Oricum, nu face altceva decât să te restricţioneze.

– Probabil ai dreptate, am încuviinţat eu, neştiind ce altceva să mai spun.

Simmee spusese că lui Tully îi plăcea când se lua curentul. Cu siguranţă îi plăcea rutina de participant la un concurs de supravieţuire.

– Merg să curăţ iepurele, zise el când Simmee se întoarse în cameră. O ciupi de obraz. Faceţi-vă poftă de mâncare cu cărţile de tarot, bine?

– Aşa o să facem.

Simmee aduse un pachet dreptunghiular, învelit în catifea maro. Fără îndoială, erau cărţile de tarot. Se aşeză pe canapea lângă Lady Alice, iar eu m-am afundat şi mai mult în scaunul strâmb. Mă simţeam puţin jenată în urma discuţiei cu Tully, ca şi cum aşteptam prea multe de la el. De la ei toţi. Poate aşa era. Eram o intrusă în vieţile lor, la urma urmei.

Simmee puse, cu mare grijă, pachetul de catifea pe masă. Desfăcând materialul, scoase pachetul de cărţi şi îl aşeză pe colţul mesei. Apoi întinse catifeaua, netezind-o cu mâinile, şi începu să amestece cărţile.

– Te gândeşti la întrebare, Lady Alice? o întrebă ea.

– Sigur, răspunse Lady Alice.

Simmee părea să urmeze un mic ritual, făcând nişte mişcări cu pachetul de cărţi pentru ca totul să pară sacru. Tăie cărţile cu extrem de multă grijă. Ţinu mâinile deasupra mâinilor lui Lady Alice, în timp

ce femeia mai în vârstă tăie din nou. Apoi începu să pună cărţi pe bucata de catifea.

– Acum, gândeşte-te în continuare la întrebare până fac eu crucea septică, zise ea.

M-am încruntat. Cruce septică? Văzusem destule şedinţe de tarot în căminul din facultate încât să îmi amintesc că felul în care erau aşezate cărţile se numea cruce celtică. Nu ştiu de ce, dar auzind-o pe Simmee cum a stâlcit termenul, ştiind că îl rostise stâlcit ani de zile şi probabil chiar aşa îl învăţase, m-am emoţionat şi am suferit în acelaşi timp. Am vrut să râd şi să plâng.

De unde stăteam, cărţile păreau vechi şi uzate, aproape ferfeniţă. Simmee se uită înspre mine.

– Vreţi să ne ţineţi tovărăşie, domnişoară Maya?

– Nu, mulţumesc.

Nu îmi plăcuseră niciodată ritualurile oculte. Nu credeam în ele pe plan raţional, dar cred că, intuitiv, credeam în ele, motiv pentru care, deşi privisem cum li se citea prietenilor mei, eu nu am vrut niciodată să mi se citească. Îmi era teamă să nu aud ceva ce nu voiam să aud, iar asta era cu atât mai adevărat în prezent, când viitorul meu părea atât de incert.

– Unora nu le place să îşi ştie viitorul, spuse Simmee, citindu-mi gândurile, în timp ce întoarse încă o carte din vârful teancului.

– Mie îmi place să fiu pregătită, spuse Lady Alice, dând vehement din cap.

Se uita la cărţi, de parcă îi era teamă că ar fi dispărut dacă şi-ar fi luat ochii de la ele. Mi-am rezemat capul, care mă durea, pe spătarul scaunului şi le-am privit pe cele două femei, una foarte tânără, cealaltă ajunsă la vârsta a treia. Una bălaie precum grânele, alta colorată asemenea melasei. Lady Alice chicoti la o remarcă a lui Simmee, iar eu am zâmbit observând căldura dintre ele.

Aproape adormisem din nou când au terminat.

– Stai şi mănâncă cu noi, Lady Alice, spuse Simmee. Tully te conduce acasă mai târziu, în caz în care încep gemetele.

– Gemetele?

– Nu prea mi-e foame. Lady Alice se ridică, hotărâtă, în picioare. Să ai grijă de pacienta ta, bine? Îmi făcu cu mâna. Pa, drăguţă, spuse ea.

– La revedere, Lady Alice, am răspuns eu. Şi mulţumesc mult.

Simmee rămase aşezată pe canapea, îndreptând teancul de cărţi cu mâinile, înainte de a-l înveli din nou în bucata de catifea. Am auzit uşa de plasă scârţâind, apoi închizându-se cu zgomot. Simmee ridică privirea înspre mine şi am văzut că îi străluceau ochii.

– Tot mai speră că o să îi spun ceva despre Jackson, zise ea. E fiul ei care a murit.

Am încuviinţat din cap.

– Mi-a spus.

– Ce v-a spus despre el?

– Că l-a găsit Tully.

Simmee tresări, iar eu am înţeles. Ştiam cum o amintire te poate face să tresari.

– A fost îngrozitor, spuse ea. Apoi oftă, lăsându-se pe spătarul canapelei. Nu purta tot timpul haine negre, mai demult. Acum, nu le mai dă jos decât ca să le spele. Se uită la pachetul de cărţi acoperit în catifea. Nu ştiu ce vrea să audă, exact, dar ştiu că asta speră. Să spun cumva că nu este mort. Că nu era trupul lui cel pe care l-a adus Tully acasă.

Am simţit povara pe care o purta Simmee.

– Ce ai vrut să spui cu gemetele? am întrebat eu.

– Oh, nimic. Lady Alice crede că pădurea e bântuită.

– De Jackson?

Simmee păru surprinsă.

– Jackson? Oh, nu, nu. De sclavi. Odinioară, sclavii au fost aduşi în Wilmington şi forţaţi să meargă pe jos până în Fayetteville, trecând de Last Run, deşi nu cred că se numea Last Run pe atunci. Oricum, câţiva au murit pe drum şi ea crede că aceştia bântuie pădurile, aşa că nu îi place să se plimbe singură noaptea. Mai spune – deşi nu ştiu dacă partea asta e adevărată – că unii dintre sclavi au evadat şi au trăit la

Last Run şi că sunt strămoşii ei.

– Uimitor, am spus eu.

– Şi eu aud gemetele uneori. Bunica spunea că sunt sclavii, la fel ca Lady Alice, dar Tully spune că sunt copacii care se freacă unii de alţii.

Am făcut semn cu capul către pachetul de cărţi de pe masă.

– În ele crezi? am întrebat. În cărţile de tarot?

Dădu din umeri.

– Bunica mi-a citit toată viaţa în cărţi, îmi răspunse. Ea credea în ele. Nu le spun oamenilor dacă văd lucruri rele în viitor. Care ar fi rostul? La Lady Alice văd doar lucruri bune, dar ea nu vrea să audă lucrurile bune care li se întâmplă celor şapte copii în viaţă. Vrea doar să umple golul lăsat de Jackson.

– Mezinul, am spus eu.

– Şi cel mai bun dintre ei. Singurul care a avut grijă de mama lui. Ceilalţi nu înseamnă nimic.

– Îi cunoşti pe restul?

– Oh, da. Simmee dădu ochii peste cap. Îi cunosc pe toţi. Sunt mai mari decât mine şi mă chinuiau tot timpul, dar era doar joacă de copii. Toţi ceilalţi s-au mutat în Georgia… vă daţi seama? Să te părăsească toţi copiii. Mai puţin Larry, să zicem. El o ajută. Nu îi place de mine, dar când merg cu barca la Ruskin, merg la el acasă şi mă duce la magazin. Iau alimente pentru Lady Alice, pe lângă ce iau pentru noi, iar el îmi dă bani pe cumpărăturile ei.

– De ce nu te place Larry?

Dădu din umeri.

– Nu ştiu precis. Probabil pentru că mă ţineam tot timpul după el şi fraţii lui. Îi sâcâiam.

– Tully nu merge cu tine la Ruskin? am întrebat.

Dădu ochii peste cap.

– Lui Tully nu îi place să plece de la Last Run, spuse ea. Nu contează. M-am obişnuit. El aduce carnea şi peştele, eu aduc alte lucruri. Se

ridică, ţinându-se de spate cu o mână, ca şi cum o durea, apoi deschise sertarul uneia dintre comode. Căută înăuntru şi scoase o fotografie pe care mi-o aduse.

Am luat-o şi am ţinut-o în lumina de la fereastră. Imaginea era izbitoare. Tully, cu părul puţin mai lung decât acum, zâmbea larg, între doi prieteni de culoare. Fiecare ţinea o sticlă de bere în mână şi arătau de parcă erau nişte băieţi de facultate, aflaţi la o petrecere. Simmee se aplecă înspre mine şi am ţinut fotografia în aşa fel încât să o vadă. Îşi trecu degetul peste marginea pozei.

– Cel din stânga e Larry, îmi arătă ea, Jackson e în dreapta şi Tully la mijloc, desigur. Mergeau într-o excursie la pescuit. Soţia lui Larry le-a făcut poza.

Mi-am amintit cum fusese cu puţin timp mai devreme, când Tully se întorsese de la vânătoare, cum umpluse instantaneu camera – casa – cu energie masculină. Acum era singur la Last Run Shelter, având doar femei care să-i ţină companie. Mă întrebam cum se simţise când îşi pierduse prietenul.

– Cred că îi e greu lui Tully să fie singur aici, doar cu tine şi Lady Alice, după ce s-a bucurat de tovărăşia unui bărbat, am spus eu.

– Cred că da. Simmee îmi luă fotografia, uitându-se la ea o ultimă oară, înainte de a o pune la loc în sertar.

– Larry nu va veni curând să îşi vadă mama? am întrebat eu, sperând că Simmee ştia răspunsul mai bine decât Lady Alice.

Simmee se aşeză din nou.

– A venit în prima zi după furtună, spuse ea. A spus că era să nu mai ajungă, era atât de multă… murdărie pe râu şi apele erau repezi. I-a adus lui Lady Alice – şi nouă – mâncare şi baterii, cărbuni şi alte cele şi a încercat să îşi convingă mama să se întoarcă la Ruskin cu el, dar ea nu voia să audă.

– De ce?

– Dumneavoastră aţi pleca de acasă, domnişoară Maya?

M-am gândit la casa mea. La cartierul frumos cu străzile mărginite de copaci. M-am gândit la ceea ce durea mai mult decât puteam îndura – reacţia lui Adam şi a Rebeccăi faţă de dispariţia mea. Voiam să fiu cu ei chiar în acea clipă. Trebuia să merg acasă. Mă durea pieptul de dor.

– Nu, presupun că nu, am răspuns eu.

– Larry nu ştie că barca noastră a fost luată de ape, spuse Simmee, deci nu ştie că suntem blocaţi aici acum.

– Deci… cam când crezi că se va întoarce? am insistat eu, legându-mi speranţele de individul din fotografie.

Simmee zâmbi răutăcios, apoi se aplecă în faţă, bătând cu degetul în pachetul de cărţi de tarot.

– Putem încerca să aflăm, mă tachină ea.

I-am zâmbit înapoi.

– Nu, mulţumesc, am spus eu, deşi dacă aş fi crezut că tarotul mă putea ajuta cu adevărat, aş fi implorat-o să facă crucea septică.

capitolul 27

Rebecca

– Te referi la tangou?

Rebecca curăţa o targă cu şerveţele antiseptice, dar ridică privirea auzind vocea lui Adam. Stătea în capătul celălalt al sălii de clasă transformată în spital, cu pacienta lui, o femeie la vreo optzeci de ani şi se ridică brusc în picioare, întinzând braţul către ea.

– Nu am dansat niciodată, spuse el. Mă poţi învăţa?

Chicotind, femeia se ridică şi se lăsă în braţele lui. Începu să fredoneze o melodie, conducându-l pe Adam cât de bine putea prin încăperea aglomerată, ferind scaunele şi mesele, căruciorul, o targă, un scaun cu rotile. Purta un jerseu violet şi pantaloni bej şi făcea paşi lungi, senzuali, cu corpul graţios lipit strâns de Adam. Adam era jenat, dar nu se lăsa, iar zâmbetele lor se răspândiră rapid în toată încăperea, la asistente, voluntari şi pacienţi. Bărbatul cu glezna luxată începu să bată din palme. Fetiţa de trei ani cu un ochi vânăt începu să ţopăie. Privindu-l pe Adam, Rebecca aproape zâmbi şi ea. „Îi face pe oameni să se simtă mai bine în pielea lor”, îi spusese odată Maya.

„Da”, îşi zise Rebecca. „Aşa era.”

– Dumnezeule mare!

Rebecca se întoarse şi o văzu pe Dorothea în spatele ei, cu o expresie amuzată pe chip.

– E atât de revoltător de nepotrivit, spuse Dorothea. Îmi place.

– Ştiu. Rebecca îşi ţinu respiraţia când Adam îşi lăsă partenera pe spate, până jos, cu grijă. Şi mie.

Adam şi femeia se înclinară şi toată lumea aplaudă. Dansul durase douăzeci de secunde şi fiecare secundă parcă o întinerise cu câte un an pe femeie. Rebecca nu ştia cu ce problemă venise la spital, dar avea să plece vindecată.

– Deci, pe lângă spectacolul de dans, cum merg lucrurile pe aici? Dorothea se uită prin încăpere. Era împărţită cam în şase zone de

consult, populate de medici, asistente şi infirmiere, câteva infirmiere făcând triajul pacienţilor în apropierea uşii. Arată ca un haos controlat, spuse ea.

– Exact. Rebecca îşi organiza tava cu instrumente în timp ce vorbea. Aşteptăm nişte pereţi despărţitori. Apoi va fi excelent.

Se mira câte reuşiseră să facă în doar două zile. Practic peste noapte, şcoala fusese transformată într-un fel de tabără de refugiaţi. Doar o parte din clădire era folosită, deoarece generatoarele nu puteau furniza suficient curent pentru întreaga şcoală, dar mediul era mult mai civilizat faţă de aeroport. Erau aşteptate mai multe generatoare şi, în câteva zile, bucătăria avea să poată oferi cel puţin o masă pe zi.

Trei săli de clasă fuseseră transformate în saloane, unul dintre ele fiind ocupat exclusiv de voluntarii care se ocupau de sănătatea mintală, şi care aveau cel puţin la fel de mult de lucru ca şi personalul medical. O sală mai mică adăpostea o farmacie temporară şi alte câteva încăperi erau dedicate asistenţei pentru ca oamenii să îşi găsească locuinţe şi să se ocupe de hârţogăraia pentru asigurări. Nu era o atmosferă prea veselă. Mulţi dintre sinistraţi pierduseră tot ce aveau şi mulţi alţii trăiau în nesiguranţă, neştiind încă ce pierduseră. Motiv pentru care acele momente rare, precum cel oferit de Adam şi femeia mai în vârstă – şi, prin extensie, de toţi cei prezenţi – erau o adevărată magie.

– Ia o pauză, îi spuse Dorothea.

– În curând, răspunse ea, împingând targa curată la perete şi scoţându-şi mănuşile.

Lucra peste program şi se bucura să fie ocupată. În fiecare minut, în fiecare zi, îşi amintea că nu era singura care suferă. Pacienţii pe care îi trata nu ştiau prin ce trecea ea, dar îşi găsea putere în forţa lor, şi compasiunea pe care o manifesta faţă de ei părea să se întoarcă la ea. Exista însă o linie subţire între a da totul în muncă şi a fi copleşit de ea, iar ea ştia că mergea pe acea linie cu paşi nesiguri.

Ştia şi Dorothea.

– Vorbesc serios, Rebecca, spuse Dorothea. Pauză. Strigă spre una dintre infirmierele care făceau triajul lângă uşa sălii. Următorul pacient este al meu! zise ea, alungând-o pe Rebecca din încăpere. Nu ai stat o clipă în ultimele două zile. Du-te şi culcă-te.

Rămasă fără loc de consultaţii, Rebecca nu mai avu încotro.

– OK, zise ea, îndreptându-se către uşă.

Se uită la Adam, dorindu-şi să poată lua pauza împreună cu ea, dar era ocupat cu un alt pacient, aşa că ieşi din încăpere.

Ea şi Adam fuseseră nedespărţiţi de când ajunseseră la şcoală. Ajutaseră şi la munca de jos, înainte de sosirea persoanelor evacuate. Ajutaseră la instalarea în saloanele improvizate a şirurilor lungi şi ordonate de paturi de campanie verzi. Organizaseră cantina, cu paleţii de apă îmbuteliată, de igienizant pentru mâini, de gustări şi plicuri cu mâncare instant. Întotdeauna împreună, şi nu îşi putea da seama dacă Adam sau ea făcuse să fie aşa. Ştia doar că voia să fie lângă el – lângă cineva care înţelegea ce se întâmpla cu ea. Adam înţelegea, pentru că trecea prin aceleaşi stări.

Traversă holul şcolii, plin de oameni aşezaţi sau dormind pe podea, aşteptându-şi rândul la consultaţii, şi se îndreptă spre ieşire. Trecu de încăperea unde membrii unor familii erau ajutaţi să-şi găsească rudele. Se surprinse uitându-se în încăpere cu nostalgie. Îşi dori să intre şi să descopere o nouă metodă de a o găsi pe Maya, un mod la care nu se gândise nimeni până atunci, deoarece încă i se părea imposibil ca sora ei să dispară de pe faţa pământului, căzând din elicopter. Făcuseră atât de multe în două zile, şi totuşi căutarea Mayei şi a celorlalţi pasageri ai elicopterului nu progresase deloc.

Ajunsă în rulotă, nici nu se gândi să doarmă. În schimb, îşi petrecu pauza aşa cum ea şi Adam îşi petreceau tot timpul liber: la telefon, sunând la spitale din zona de est a statului, dând descrierea Mayei asistenţilor sociali suprasolicitaţi. Stătea pe pat, cu spatele proptit de peretele rulotei, cu lista numerelor de telefon lângă ea.

Se gândi că dacă Brent ar fi fost acolo, ar fi împărţit patul cu el. Atât în rulotă, cât şi la muncă, ar fi fost ca un zid între ea şi Adam. Ar fi stat în calea intimităţii tot mai mari pe care o simţea faţă de cumnatul său când lucrau, stăteau de vorbă, sau se pierdeau pur şi simplu în propriile temeri legate de Maya. Izolată de Adam, s-ar fi simţit de zece ori mai singură.

În cea de-a doua noapte petrecută în rulotă, Rebecca fu atât de obosită încât adormi pe cuvertura subţire de pe patul dublu. Câteva clipe mai târziu, i se păru ei, Adam îi zgâlţâi umărul.

– Trezeşte-te, Bec, spuse el. A venit Dot.

Se ridică brusc, cu mintea limpede, în ciuda întunericului.

– Nu are legătură cu Maya.

Vocea Dorotheei se auzi din mijlocul rulotei şi Rebecca văzu discul luminos al unei lanterne legănându-se în întuneric. Exista şi o a doua lanternă, iar fasciculele de lumină se intersectau pe măsuţa din chicinetă.

Rebecca se ridică în picioare când Adam aprinse lumina slabă din bucătărie şi văzu că Dorothea era însoţită de un bărbat. Cei doi stinseră lanternele în timp ce Rebecca se îndreptă spre bucătărie. Bărbatul avea în jur de cincizeci de ani. Avea barbă şi ochelari, iar braţele sale musculoase erau pline de tatuaje.

– Ce se întâmplă? Rebecca se uită la Adam, dar acesta dădu din umeri. Amândoi purtau aceleaşi haine din ziua precedentă. Ştia că arăta la fel de răvăşită ca şi el. Acum aveau un duş în baia micuţă. Dar nu aveau timp să îl folosească.

– Dânsul este Cody Ryan, spuse Dorothea. Este şeful echipei de salvare de la locul prăbuşirii elicopterului.

Rebecca îşi ţinu respiraţia.

– De ce sunteţi aici? întrebă ea.

– Daţi-ne o veste bună, spuse Adam, ca şi cum lansa o provocare.

Individul – Cody – clătină din cap.

– Mi-e teamă că nu am veşti bune, zise el.

Rebecca se întoarse spre Dorothea.

– Ai spus că nu are legătură cu Maya! spuse ea.

Dot îşi puse o mână pe braţul Rebeccăi.

– Nu are. Nu în mod direct.

O mută, la propriu, pe Rebecca pe canapeaua lungă ce îi servea drept pat lui Adam. Adam se aşezase deja pe canapea şi, când Rebecca luă loc lângă el, o cuprinse cu braţul. O trase înspre el.

– Am găsit un cadavru în seara aceasta, spuse Cody. O fată. Femeie. Nu era sora dumneavoastră, însă.

– Janette Delk, spuse Dorothea. Una dintre infirmierele noi de la

DIDA. Nu ai cunoscut-o. Am vorbit cu părinţii ei în seara asta. Clătină din cap. Primul voluntar pe care l-am pierdut.

Rebecca se ridică şi o îmbrăţişă. Ştia că Dorothea avea să ia personal această pierdere, indiferent cât de bine sau cât de puţin o cunoscuse pe femeie.

– Îmi pare rău, Dot, spuse ea, dar Dorothea se eliberă din îmbrăţişarea ei, împingând-o din nou spre canapea.

Mai era ceva. Ceva ce nu le spuseseră încă.

– Unde? întrebă Adam. Unde aţi găsit-o?

– Pe malul râului Cape Fear, răspunse Cody. La câţiva kilometri de locul accidentului.

– La naiba.

Adam se aplecă în faţă, frecându-şi capul cu mâinile, iar Rebecca ştiu la ce se gândea.

– Atunci, Maya ar putea fi oriunde, dădu ea glas temerilor lor.

– Păi, ştiţi, asta nu este în totalitate adevărat, spuse Cody. Dar găsind-o pe domnişoara Delk, avem acum o idee despre traiectoria curentului în acea zi.

Adam îl privi.

– Dacă Maya a murit, vreţi să spuneţi, zise el. Adică ştiţi unde ar duce curentul un cadavru.

Rebecca îşi apropie mâinile şi le puse în poală.

– Nu încetaţi să căutaţi prin pădure, îl rugă ea. Dacă a scăpat cu viaţă, acolo ar trebui să fie.

– Suntem în pădure, domnişoară, spuse el asigurând-o că nu avea să renunţe. Credeţi-mă, adăugă el cu o jumătate de zâmbet. Nu renunţăm cu uşurinţă.

– Au fost nişte tărgi în elicopter, spuse Adam. Nu ar fi trebuit să apară deja?

– Am văzut-o doar pe aceea, spuse Cody. Astăzi însă, am găsit câteva articole de îmbrăcăminte.

Pentru prima dată, Rebecca observă punga de plastic pe care bărbatul o ţinea în mână.

– Le-am arătat doamnei doctor Ludlow, iar dânsa a spus că nici unul nu a aparţinut domnişoarei… doamnei doctor Ward, cu excepţia acestui pantof, aşa că am dori să îl vedeţi.

Ridică punga înspre Rebecca şi Adam, dar nici unul dintre ei nu se întinse după ea. Pe antebraţul bărbatului, Rebecca citi cuvintele „Pentru ca alţii să trăiască” scris înclinat, cu cerneală albastră. Ar fi vrut să îşi treacă degetele peste tatuaj. Să îşi înfăşoare degetele în jurul lui. Dar nu voia să atingă punga pe care o ţinea în mână. După o clipă, Adam luă punga şi o puse în poală.

„Nu o deschide”, zise Rebecca în gând. „Nu. Nu.” Dacă nu o deschideau, nu vedeau ce este înăuntru, Maya putea să hoinărească în continuare în siguranţă prin pădure.

Dar Adam deschise punga, scoţând la iveală un tenis Nike. Odinioară alb, acum era cenuşiu şi uzat.

– Aproape toată lumea poartă Nike, spuse Rebecca, dar Adam căută ceva cu degetele în interiorul pantofului, iar ea ştiu ce caută. Scoase orteza.

– Este al ei. Vocea lui fu aproape prea şoptită ca să fie auzită.

Rebecca inspiră zgomotos.

– Unde l-aţi găsit?

Ridică privirea spre Cody. Privirea lui era plină de compasiune.

– Pe malul pârâului. Billings se numeşte.

Adam se întinse după mâna ei. O ţinu pe coapsa lui, privind asemenea unui căţeluş rănit pantoful şi orteza din poala sa. Rebecca nu îşi luă ochii de la Cody.

– Vin acolo cu dumneavoastră, îi spuse ea. Nu suport aşteptarea.

– Nu e o idee bună, domnişoară, zise el. Scuzaţi-mă că vă spun, dar ne-aţi sta în drum.

– Lasă-i să-şi facă treaba, Bec, spuse Adam încet.

Expiră frustrată.

– În regulă, spuse ea. Dar nu vă daţi bătuţi.

– Facem tot ce putem, răspunse Cody, şi, după cum vă spuneam, nu ne gândim să renunţăm.

Dar oare se aştepta să găsească o persoană, sau un cadavru? se gândea ea. Apucă strâns mâna lui Adam şi nu se obosi să întrebe.

capitolul 28

Maya

Cărarea dintre casa lui Simmee şi cea a lui Lady Alice abia dacă era o cărare, deşi eram sigură că exista de zeci de ani. Era atât de îngustă, încât plantele agăţătoare ni se prindeau de braţe în timp ce eu şi Simmee mergeam una în spatele celeilalte, ferindu-ne de crengile groase şi păşind cu grijă peste rădăcinile şi pietrele care se iveau din pământul nisipos. Ici şi colo se vedeau pete de lumină, alte locuri erau întunecate, iar eu mergeam cu atenţie, protejându-mi piciorul rănit. Simmee era în faţa mea şi am pierdut repede numărul momentelor în care îmi spunea „Aveţi grijă acum”, ferind un obstacol sau altul, aşa cum pierdusem şirul zilelor de când mă aflam la Last Run Shelter. Dormisem multe ore, mi-am petrecut mult timp făcându-mi griji şi chiar mai mult timp luptându-mă cu durerea fizică şi senzaţia de dezorientare. Să fi tot fost vreo patru zile. Poate cinci sau şase, dacă număram zilele de la început, în care fusesem inconştientă. Nu ştiam exact. Tot ce ştiam acum, urmând-o pe Simmee prin vegetaţia ce-mi dădea o senzaţie de claustrofobie, era faptul că făcusem un pas înainte spre însănătoşire. Ameţeala dispăruse cu totul. Rana de la cap era încă sensibilă la atingere, dar în sfârşit nu mă mai durea capul, iar durerea din dreptul coastelor se ameliora sau pur şi simplu mă obişnuisem cu ea. Copcile făcute de Lady Alice pe picior nu mai erau infectate, deşi aveam încă grijă să iau antibiotice. Eram sigură că nu luasem corect dozele, pentru că nu puteam deosebi zilele una de alta, dar nu mai conta. În general, mă simţeam mai bine. Cel puţin fizic. Din punct de vedere emoţional însă, starea mea se înrăutăţea cu fiecare zi care trecea. Plângeam în patul meu, în fiecare noapte, gândindu-mă la Adam şi la Rebecca, şi la cât de îngrijoraţi erau, petrecând ore în şir încercând să găsesc o modalitate de a mă întoarce la ei.

Cunoşteam deja mai bine gospodăria lui Simmee şi a lui Tully şi, ieşind pe uşa de la bucătărie, nu mă mai simţeam ca şi cum aş intra într-o cuşcă verde, dar Last Run încă mi se părea ca o altă planetă. Eram o fată de la oraş – sau cel puţin din suburbie – până în măduva oaselor. În spatele casei lor se afla un coteţ mare de găini, construit de Tully. Douăsprezece găini făceau ouă, şi scurmau pământul, şi mâncau hrana pe care Tully o prepara din Dumnezeu ştie ce. De cealaltă parte a casei se afla un grătar vechi cu cărbuni, o masă de picnic bătută de vânt şi o afumătoare – care îmi aducea aminte de o versiune gigantică

a uneia dintre capsulele mele cu antibiotic. Deşi nu îl văzusem încă, auzisem că exista un loc pentru foc, căptuşit cu ciment, în apropierea casei, unde îşi ardeau gunoiul.

– După ce îl ardem îl îngropăm, îmi spuse Simmee, dar tot se umple de vietăţi.

Piciorul şi coastele mele obiectau în privinţa acestei plimbări prin pădure, dar voiam să merg la Lady Alice cu Simmee din două motive. Îmi primul rând, trebuia să îi amintesc lui Lady Alice să îi spună fiului ei, Larry, despre mine, când avea să apară. Lady Alice era drăguţă, dar puţin excentrică şi mă temeam că avea să uite. În al doilea rând, nu voiam să fiu singură acasă când Tully se întorcea de la vânătoare. Avuseserăm o mică dispută la cină, cu o seară înainte, care mă făcuse să mă simt stingherită. Până atunci, Tully fusese tot timpul amabil cu mine. Simţind că nu îmi place carnea de vânat pe care mi-o oferise, încercase să pescuiască apoi de pe mal. Se întorsese acasă cu mâna goală şi morocănos, blestemând pârâul pentru că îi luase barca. Luase una dintre arme şi, câteva ore mai târziu, se întorsese cu un oposum.

Nu am putut să mănânc carnea uleioasă de oposum la cină, mulţumindu-mă cu o conservă de supă de pui cu orez, încălzită pe grătar, dar poate că refuzul meu a fost cel care a dat tonul conversaţiei.

– Aş vrea să văd pârâul, am spus eu în timp ce mâncam puiul rozaliu. În special partea unde Last Run se leagă de continent.

– Pentru ce? întrebă Tully.

– În caz că au mai scăzut apele, am răspuns eu. Nu văzusem deloc apa de când mă aflam la Last Run. În ce mă privea, puteam fi şi în Virginia de Vest. Ai văzut apa în ultimele zile? Mă simţeam de parcă nu am fi explorat toate mijloacele posibile de a mă întoarce la aeroport. Simmee spusese că eu nu aş fi fost în stare să traversez pârâul până pe continent, dar poate Tully ar fi reuşit. Poate ar fi reuşit chiar să înoate până pe partea cealaltă. Trebuie să existe o cale ca eu să plec de aici.

Privirea lui Tully se întunecă însă, albastrul ochilor săi luând culoarea cerului pe înserat. Puse furculiţa jos şi atmosfera deveni brusc tensionată. Avusesem senzaţia că îi insultasem integritatea şi îi pusesem răbdarea la încercare.

– Ascultaţi, domnişoară Maya. Rostea cuvintele răspicat. Îmi pare rău că sunteţi blocată aici, unde nu vă doriţi să fiţi, şi îmi pare rău că soţul dumneavoastră îşi face, probabil, nenumărate griji, dar veţi putea

pleca de la Last Shelter atunci când noi toţi vom putea pleca de la Last Shelter.

Mi-am fixat privirea asupra supei şi am simţit cum mi se înroşesc obrajii. Pentru prima dată, m-am gândit cum percepea el prezenţa mea. Avea o soţie cu o sarcină avansată, nu avea curent şi nici o posibilitatea de a găsi provizii. Eram o gură în plus de hrănit şi o intruziune în viaţa lor privată, iar acum îl băteam la cap să repare ceva ce nu putea repara. Nu aveam să-l mai sâcâi legat de plecare.

– Îmi pare rău, am spus eu, sunt doar… sunt doar îngrijorată în privinţa soţului şi a surorii mele.

– Ştiţi, spuse Simmee brusc, nu am mâncat oposum înainte ca Tully să vină aici.

Încercarea ei stângace de a schimba subiectul mă emoţionă şi mi-a părut rău pentru ea. Am simţit disconfortul creat de tensiunea din bucătărie. Neplăcerea cauzată de mine.

– Serios? am spus eu, uşurată să văd, cu colţul ochiului, că Tully îşi luase din nou furculiţa.

Aflată acum în faţa mea, Simmee ducea un coş cu carne de iepure afumată şi pâine necrescută pe care o făcuse din apă şi făină de tărâţe şi o copsese pe cărbuni. Când ne pregăteam să pornim spre Lady Alice, mă chemă în dormitor. Asemenea restului casei, dormitorul era ordonat. Două dulapuri desperecheate se aflau lângă perete. Patul dublu era acoperit cu o cuvertură cusută manual şi în colţ se găsea un balansoar vechi din lemn. Simmee stătea în faţa oglinzii mari, prinse pe uşa dulapului. Îşi ţinea rochia, în dungi albe şi roz, cu mânecuţe, ridicată până sub sâni, şi între rochia şifonată şi lenjeria intimă i se vedea pântecul frumos.

– Uitaţi cum dă din picioare micuţul, spuse ea, zâmbind la propria imagine din oglindă.

M-am apropiat de ea, apropiind palma cu timiditate înspre pielea întinsă. Simmee îmi luă mâna şi o puse în lateralul pântecului. Am simţit mişcarea în palmă, nodul ascuţit al unui genunchi sau cot, lovindu-se de propria-mi piele. Am avut un sentiment de uşurare în faţa dovezii tangibile a vieţii. Nu ştiu la ce altceva mă aşteptam. Femeile purtau copii şi îi năşteau înainte să apară medicii obstetricieni, şi spitalele, şi vitaminele prenatale. Îmi puteam imagina deja copilul. Probabil avea să primească scorul Apgar maxim, un bebeluş robust, cu un plânset puternic ce avea să zguduie casa aceea

mică. Cu pielea deschisă la culoare, ca a lui Simmee. O brumă de păr bălai în creştet. Ochi albaştri, blânzi, ca ai lui Tully.

Am întâlnit privirea lui Simmee în oglindă.

– Cred că bebeluşul va fi perfect, am spus eu.

Simmee încuviinţă din cap.

– Nu am nevoie de nici un doctor să îmi spună asta. Se uită în oglindă din nou, întorcându-se puţin în profil. Îl iubesc deja – sau poate pe ea – atât de mult. Îşi muşcă degetul mare. Pare prea mult.

– E imposibil să iubeşti prea mult, am spus eu.

Am înţeles-o, totuşi. Oh, cât de bine o înţelegeam. Iubind prea mult te expuneai doar la suferinţă.

Simmee coborî privirea asupra pântecului, apoi se aşeză pe pat să îşi lege şireturile.

– Cum de nu aveţi copii, domnişoară Maya? întrebă ea, făcându-şi de lucru cu şireturile.

O priveam cum îşi încheie pantofii, gândindu-mă cum să răspund. Să îi dau replica simplă pe care o ofeream străinilor? „Nu sunt pregătită încă. Poate într-o zi.” Sau să îi dau răspunsul pe care îl păstram pentru apropiaţi. Pentru cei care meritau adevărul.

– Tully spune că e din cauză că sunteţi doctor, adăugă Simmee. Nu aveţi timp pentru copii.

M-am aşezat pe balansoarul vechi.

– Am încercat să facem copii, am spus eu. Îmi este greu să rămân însărcinată şi, când se întâmplă, pierd sarcina.

Simmee se uită la mine, cu gura puţin căscată.

– Adică atunci când copilul vine prea repede ca să poată trăi? întrebă ea.

– Exact, am spus eu. Au venit prea repede şi i-am pierdut.

Simmee se jucă cu şireturile de la pantofi.

– Şi vă doriţi mult, spuse ea. Îmi dau seama din voce.

– Şi eu şi soţul meu ne dorim, am răspuns eu. Este unul dintre lucrurile care ne-a apropiat. Amândoi voiam o familie. Şi ce anume, m-am gândit eu, avea să ne ţină împreună dacă acea familie nu avea să existe?

– Îmi pare rău că v-am făcut să îmi atingeţi copilul, spuse Simmee.

– Oh, nu, scumpo, am spus eu. Sunt foarte fericită pentru tine.

– Poate puteţi adopta copii.

Părea plină de speranţă şi m-am gândit cum să răspund. Dintr-odată, mi-am dat seama de adevărul pe care îl ascundeam de mine însămi: nu mai doream încă o sarcină. Nu puteam trece din nou prin aşa ceva. Nu puteam. Şi nu trebuia să o fac. Acest gând mă umplu de o uşurare neaşteptată, amestecată cu o furie bruscă, tulburătoare faţă de Adam, pentru că nu voia să accepte adopţia. Eu aş fi luat orice copil – mai mare, cu nevoie speciale, din altă ţară, orice fel. I-aş fi umplut viaţa cu iubire, precum şi viaţa mea, în acelaşi timp.

Mi-am dat seama că ţineam strâns braţele balansoarului, iar Simmee mă privea cu atenţie. Nu aveam să îl ponegresc pe Adam. Nici faţă de Simmee, nici faţă de mine.

– Da, am putea, am spus eu simplu.

Simmee se lăsă pe coate.

– Cum e soţul dumneavoastră? întrebă ea.

Mi se păru că trecuseră luni, nu zile, de când nu îl mai văzusem pe Adam.

– E chipeş, ca şi Tully, am spus eu, imaginându-mi-l. Adică, arată complet diferit, dar amândoi sunt chipeşi. Are păr şaten şi ochi căprui.

– Pun pariu că e foarte deştept.

– Este. E genul de persoană care luminează încăperea atunci când intră, mi-am amintit mie însămi, alungând sentimentele tulburătoare cu privire la el din urmă cu câteva clipe. E genul de persoană pe care o iubeşte toată lumea.

– Este bun cu dumneavoastră? întrebă Simmee. Se poartă frumos?

Am alungat amintirea atitudinii reci faţă de mine după ce aflase de avort şi m-am gândit la vechiul Adam. Tipul drăguţ cu care mă

căsătorisem.

– Se poartă minunat, am răspuns eu. Îmi suportă toate ciudăţeniile şi nevrozele.

– Ce înseamnă nevroze?

– Oh. Am dat din umeri. Doar… temeri. Griji.

– Şi eu am aşa ceva, spuse Simmee sobru.

– Toată lumea are, am liniştit-o eu.

– Copilul ăsta e nevroza mea.

Am fost surprinsă.

– De ce spui asta? am întrebat.

– Doar… îşi freca pântecul cu mâna… îmi fac prea multe griji pentru el. Sau ea.

– E o nevroză absolut normală la orice mamă, am asigurat-o eu, zâmbind. Fiecare mamă simte la fel.

Simmee se uită din nou la pântec.

– Puteţi să vă daţi seama, uitându-vă, cât de curând se va naşte copilul? întrebă ea.

Am clătinat din cap.

– Nu sunt obstetrician – doctor de femei gravide – şi e greu de spus, am răspuns eu. Dar mie mi se pare că mai ai o lună până atunci.

– Aşa m-am gândit şi eu, spuse Simmee. Deşi nu-mi pot imagina că o să mă fac şi mai mare. Lady Alice spune că se numără săptămânile, nu lunile. Copilul se naşte la patruzeci de săptămâni. Ştiu cam când s-a întâmplat şi număram săptămânile, dar le-am pierdut şirul. Se ridică brusc în picioare. Trebuie să mergem, spuse ea. Sunteţi sigură că puteţi face plimbarea? Nu e departe, dar ştiu că piciorul nu e tocmai în formă bună.

I-am spus că vreau să merg cu ea şi că mă simt bine, chiar dacă acum, când ne aflam pe cărare, mă gândeam că decizia mea fusese pripită. Totuşi, gândul de a fi singură în casă când se întorcea Tully îmi dădea o stare de rău după conversaţia încordată din seara precedentă. Că tot

pomeneam de nevroze.

Casa lui Lady Alice era o cocioabă. Nu o puteam descrie altfel. Avea doar parter, cu un acoperiş ascuţit făcut pe jumătate din metal, pe jumătate din alt material pe care nu-l puteam identifica. Scândurile înguste care se vedeau în faţa casei fuseseră albe odinioară, dar vopseaua se dusese, scoţând la iveală lemnul bătut de vreme. Pe partea laterală se aflau două ferestre mici, cu tocuri vopsite într-un roşu şters şi, din acoperiş, ieşea un coş mic din cărămidă. Cea mai surprinzătoare pentru mine, însă, era veranda mică din faţă. Nu avea uşă, deşi la unele ferestre încă mai erau plase, şi avea un acoperiş din ţigle, cu o gaură într-o parte, de parcă un uriaş ar fi străpuns cu pumnul căpriorii. Din uşă creşteau plante agăţătoare dese. Se revărsau pe ferestrele fără plasă şi urcau pe zidurile din faţă.

Am apucat-o pe Simmee de braţ din spate.

– Aici locuieşte Lady Alice? am şoptit eu.

– Da doamnă, spuse ea. Şi se pare că furtuna i-a făcut nişte stricăciuni despre care nu ne-a spus.

Mă întrebam ce anume din dezastrul din faţa noastră constituia stricăciune făcută de furtună. Cu siguranţă această monstruozitate dura de ani de zile. M-am simţit brusc tristă şi furioasă. Tristă pentru că această femeie în vârstă, care crescuse opt copii fusese părăsită complet de aceştia şi lăsată să trăiască într-o cocioabă dărăpănată, şi furioasă pentru că avea un fiu, acest Larry din Ruskin, care nu făcea mai nimic să o ajute să pună casa la punct.

Am păşit pe verandă, dând la o parte plantele agăţătoare.

– Oh, Doamne, spuse Simmee şi mi-am dat seama la ce se referise când vorbise de stricăciunile furtunii.

Din podeaua de lemn ieşea o creangă imensă de copac. Ne-am uitat la gaura din acoperişul verandei şi ne-am dat seama că acea creangă fusese ca un proiectil. „Ce zgomot asurzitor trebuia să fi făcut”, mi-am zis eu.

– Bine că a căzut pe verandă şi nu pe casă, spuse Simmee, cutremurându-se. Trebuie să îl aduc pe Tully aici să repare asta şi să taie afurisitele astea de buruieni. O face din când în când, dar în perioada asta a anului nu e suficient.

O ascultam. Pe podeaua verandei, lângă uşă, sub frunze şi dărâmături, se afla o bară de metal pentru curăţarea pantofilor şi mă holbam la ea, şocată. Era identică cu cea pe care o avusesem când eram mică şi modelul filigranat neobişnuit al metalului mă transportă în timp, în casa pe care nu îmi doream să o revizitez. Nu mai văzusem niciodată una la fel şi aş fi putut trăi liniştită toată viaţa fără să o văd din nou.

Simmee bătu la uşa care se ţinea strâmb în balamale.

– Lady Alice? strigă ea.

Mi-am luat privirea de la bara pentru pantofi când uşa se deschise scârţâind.

– Ia te uită, bună! spuse Lady Alice, cu ochii strălucitori la vederea lui Simmee. Sau, poate, şi văzându-mă pe mine. Purta, din nou, hainele negre.

– De ce nu ne-ai spus despre asta Lady Alice? o certă Simmee, arătând în spatele ei la creanga care aproape îi umplea întreaga verandă.

– Oh, e doar veranda, spuse Lady Alice. Cui îi pasă de verandă?

Evident, nimănui, mi-am zis eu.

– O să-i spun lui Tully, zise Simmee. O să te scape de mizeria asta şi o să peticească acoperişul.

– Nici o grabă, spuse Lady Alice. Larry o s-o facă data viitoare când…

În depărtare se auzi zgomotul inconfundabil al unei arme de foc, acoperind cuvintele lui Lady Alice, iar eu am tresărit, speriată.

– Ce s-a întâmplat? mă întrebă Simmee, ca şi cum nici nu auzise împuşcătura. Revederea barei de pantofi mă afectase mai mult decât mi-am imaginat.

– Draga de ea arată de parcă ar fi fost împuşcată. Lady Alice râse mai mult de mine, decât cu mine. Tully tocmai a împuşcat cina, spuse ea. Poţi să fii sigură.

M-am forţat să zâmbesc.

– Că veni vorba de cină, am spus eu, arătând spre coşul pe care îl ducea Simmee. V-am adus nişte iepure afumat de Tully.

Vocea îmi tremură şi nu trecu neobservată.

– Nu o băga în seamă, îi spuse Simmee lui Lady Alice. Are nevroze.

Lady Alice făcu ochii mari.

– Ai probleme cu nervii, copilă? întrebă ea, impresionându-mă că recunoscuse rădăcina cuvântului.

– Nu, sunt bine, am răspuns eu. Simmee mă tachinează.

– Oh, are acest obicei, spuse Lady Alice. Odată ce îi place de tine, nu te mai slăbeşte. O trase pe Simmee peste prag cu o mână pe braţul ei. Haideţi înăuntru, spuse ea. Înăuntru e ceva mai bine decât aici.

Şi-ntr-adevăr era. Camera de zi era micuţă şi întunecată, lumina intrând doar prin două ferestre mici, dar îmi aduse aminte de orice casă de bunici în care fusesem până atunci: ordonată şi curată, plină de comori. Fotografii înrămate stăteau înghesuite pe poliţa simplă din lemn de deasupra şemineului şi pe comode, dar era prea întuneric să văd cine erau oamenii din poze. Fiecare masă era acoperită cu un milieu, iar pe spătarele canapelelor şi ale scaunelor erau cuverturi, împăturite perfect.

– V-aş servi cu ceva, dar nu am nimic să merite servit fără afurisitul de aragaz sau frigider, spuse Lady Alice.

– Nu avem nevoie de nimic. Simmee se aşeză pe canapea mult mai greu decât o văzusem până atunci. M-am gândit cum fusesem eu pe drum. Piciorul. Coastele. Nu m-am gândit ce însemna pentru ea să care copilul prin pădure. M-am întrebat dacă nu cumva sorocul era mai aproape decât credeam.

– Stai şi tu, domnişoară Maya. Lady Alice făcu semn spre scaunul de lângă mine şi m-am aşezat. Ea rămase în picioare, uitându-se în coşul pe care Simmee îl pusese pe măsuţa de cafea. Miroase de-a dreptul delicios, spuse ea.

– Lady Alice, am spus eu, fiul dumneavoastră – Larry – nu a venit încă, nu-i aşa?

Lady Alice rupse o bucăţică din pâinea nedospită pe care o pregătise Simmee şi începu să ciugulească din ea.

– Nu, dragă. Nu şi-a făcut apariţia.

– Dacă vine, vă rog să nu uitaţi să îl trimiteţi la Simmee şi Tully, am zis eu. Trebuie să ajung acasă. Lumea e îngrijorată în privinţa mea, am

insistat eu, începând să sun ca o placă stricată.

– Oh, sunt sigură că aşa e! Compasiunea ei mă încurajă. O să îi spun negreşit. Nu-ţi face griji.

– Probabil nu va veni curând, zise Simmee, iar eu m-am întrebat dacă şi ea se săturase de insistenţele mele.

– Ce vă ţine aici? am întrebat-o pe Lady Alice, sperând ca întrebarea să nu fie nepoliticoasă. Nu aţi prefera să locuiţi cu copiii dumneavoastră?

– Oh, mi-ar plăcea să fiu aproape de copii şi nepoţi, cu siguranţă. Îşi încrucişă braţele şi se aşeză pe marginea unui scaun. Arăta mai sprintenă decât o văzusem deunăzi. Părea chiar a fi într-o formă mai bună decât Simmee sau decât mine. Am chiar şi câţiva strănepoţi în Georgia. Zâmbi. Avea dinţi mărunţi şi albi, dar îi lipsea un canin. Dar locul meu nu e în Georgia, adăugă ea. Nici în Ruskin nu e. Asta e casa mea. Probabil nu poţi înţelege. Miji ochii în direcţia mea. Fiindcă eşti o femeie de lume. Dar aici m-am născut, continuă ea. Nu tocmai în această casă. Casa în care m-am născut s-a dărâmat în ’73. Apoi Dee – soţul meu – a construit-o pe asta. Eram mai mulţi pe atunci aici. Nu foarte mulţi, dar nu doar eu şi Jackson, Tully şi Simmee. Menţionă numele lui Jackson ca şi cum ar mai fi locuit încă acolo. Nu voi pleca niciodată de aici, spuse ea hotărât. Niciodată. Aici sunt casa mea, copacii mei, pârâul meu. Iubesc adăpostul ăsta şi pârâul, chiar şi atunci când are propriile planuri, aşa cum se întâmplă acum.

M-am blocat pe cuvântul „pârâu”. Pârâul părea a fi ceva peste care puteai pur şi simplu sări.

Lady Alice se ridică şi se îndreptă, şchiopătând, spre Simmee, aplecându-se pentru a-i săruta creştetul blond.

– Şi în curând ni se va alătura un micuţ, spuse ea. Va începe din nou un ciclu. Faptul de a aparţine unui loc are frumuseţea sa, domnişoară Maya. Poţi înţelege? Frumuseţea de a aparţine unui loc. De a-i spune unui loc acasă.

– Ştiu, am spus eu nostalgic. Ştiu exact ce spuneţi.

M-am simţit mai mult decât nevrotică pe drum înapoi către casa lui Simmee şi a lui Tully. Focul de armă mă speriase. Ştiam că Tully nu ne-ar fi împuşcat intenţionat, dar dacă ne-ar fi văzut mişcându-ne prin pădure şi ne-ar fi confundat cu un animal? Ce s-ar fi întâmplat atunci?

Voiam să mă grăbesc, dar Simmee mergea încet.

– Uitaţi-vă într-acolo. Arătă în dreapta noastră.

M-am uitat prin desişul de tufe şi copaci şi am văzut strălucind lumina soarelui pe luciul nemărginit al apei. Mi-am ţinut respiraţia.

– Acela este pârâul? am întrebat.

– Chiar el, spuse Simmee.

În sfârşit!

– E mai mult un râu acum, adăugă Simmee. Haideţi.

Ieşi de pe cărare şi am urmat-o, străduindu-mă să îmi păstrez echilibrul în timp ce crengile şi frunzele mă plesneau direct în faţă. Însă de-abia aşteptam să văd apa. Să văd o cale de ieşire.

Într-o clipă fu în faţa noastră, şi nu era nici pe departe un pârâu. Sub nici o formă nu putea fi numit pârâu. Era la fel de lat precum un râu şi la fel de învolburat. Tufe dese se iveau din loc în loc la suprafaţa apei, iar apa făcea vârtejuri în jurul crengilor. Mi-am pus mâna deasupra ochilor pentru a mă apăra de lumina soarelui şi m-am uitat peste apă, la pădurea verde, asemănătoare unei mlaştini. Priveliştea îmi apăsa greu pe suflet. Chiar dacă aş fi putut trece cumva de cealaltă parte a apei, ce aş fi făcut? Şi pe partea cealaltă totul părea la fel de dezolant cum era şi locul în care mă aflam cu Simmee. De fapt, arăta chiar mai rău.

– Porţiunea de râu care acoperă fâşia de pământ ce leagă Last Run de continent… unde se află? am întrebat eu. E mai îngust pârâul acolo?

– Aici este, domnişoară Maya, spuse Simmee. Vedeţi vârfurile de copaci? Arătă spre centrul apei învolburate şi mi-am dat seama că tufele care se iveau din apa înspumată erau, într-adevăr, vârfurile copacilor. Copacii sunt pe marginea drumului desfundat care ne leagă de continent.

Greutatea care îmi apăsa sufletul deveni şi mai mare. Am expirat prelung, apoi mi-a venit brusc o idee. Faptul că abia acum mă gândisem la asta mă făcu să-mi dau seama cât de pierdută fusesem în ultimele zile.

– Poate aş putea face o pancartă mare, să o pun aici pe mal, am spus eu, iar dacă trece vreo barcă, oamenii au să o vadă. Aş putea scrie…

nu ştiu, aş putea să-mi scriu numele pe ea. Să le spun celor care trec să se oprească şi să vină acasă la tine. Aş putea desena o hartă şi…

M-am oprit din vorbit când mi-am dat seama că Simmee se uita la mine ca şi cum mi-ar fi crescut un al doilea cap.

– Nu trec bărci pe aici, domnişoară Maya, zise ea. Trebuie să treceţi peste asta. E aşa cum a spus Tully. Nu puteţi pleca până nu scad apele.

M-am uitat din nou la cursul rapid şi învolburat al apei. Într-un fel, era o privelişte drăguţă. Copacii din depărtare aveau o mie de nuanţe de verde catifelat. M-am gândit la Lady Alice. Faptul de a aparţine unui loc avea frumuseţea lui, spusese ea. Aici era casa ei. Casa lui Simmee. Casa lui Tully. Dar nu era casa mea şi nu avea să fie niciodată.

capitolul 29

Rebecca

Rebecca nu dormi mai deloc în noaptea în care Dorothea şi Cody aduseseră pantoful Mayei în rulotă. Nu era în stare să îşi calmeze mintea. Încercă să numere invers de la o sută. Încercă să se imagineze la Machu Picchu, unul dintre locurile ei preferate din toată lumea. Încercă să retrăiască experienţa cursurilor de paraşutism, fiorii căderii în gol înainte de a trage şnurul. Dar mintea continua să îi alunece la elicopterul sfâşiat, la şuvoiul dezlănţuit şi la ceea ce, acum, îşi imagina că fusese ultima clipă înfricoşătoare a Mayei. Nu îi stătea în fire să nu poată dormi. Indiferent ce se petrecea, de obicei adormea în clipa în care punea capul pe pernă. Vru să îl trezească pe Adam, ca să nu fie singură cu gândurile ei, dar el sforăia încet pe canapea şi nu i se păru drept.

La clinică, în dimineaţa următoare, încerca să îşi ţină ochii deschişi când o femeie dădu buzna în separeul ei, împreună cu fiul său, un băiat de vreo unsprezece ani, în plină criză de astm.

– Nu a fost niciodată atât de rău! spuse femeia în timp ce Rebecca o ajută să urce băiatul pe targa pe care o foloseau drept masă de consultaţii.

Băiatul cu păr brunet respira atât de greu, încât nu-i putu răspunde Rebeccăi când îl întrebă cum îl cheamă. Ochii săi verzi priviră prin ea, ca şi cum nu i-ar fi auzit întrebarea. Stătea nemişcat, concentrându-şi toată energia pe respiraţie.

– Tristan, răspunse mama în locul lui.

Ochii băiatului erau mari de frică, iar Rebecca nu-l putu învinui. Se sufoca, la propriu.

– Stai în şezut, Tristan, îi spuse Rebecca atunci când băiatul încercă să se întindă. Apleacă-te puţin în faţă. Sprijină-te de mama. O să poţi respira mai bine, adăugă ea, deşi se temea că nu putea face mai nimic să îl ajute.

Ea şi Adam descoperiseră în acea dimineaţă că farmacia improvizată fusese jefuită peste noapte. Dulăpioare întregi de medicamente şi

provizii fuseseră scoase din clădire. Se holbase la încăperea goală cu o furie şocată.

– Are inhalator? întrebă ea în timp ce-i asculta plămânii.

Sunau chiar mai rău decât se temuse ea.

– S-a terminat noaptea trecută. Mi s-a spus că poate lua altul de aici. Femeia încercă să şoptească pentru a nu o auzi fiul ei. Avea ochii verzi ai băiatului şi probabil era foarte frumoasă în lumea ei de dinainte de evacuare. Acum, părul ei blond era lins, lipit de frunte din cauza sudorii. Nu a mai fost niciodată atât de rău, spuse ea. Trebuie să meargă la spital?

Rebecca era cu un pas înaintea ei. Deja făcuse semn cu mâna unui voluntar – fetei care îi condusese pe ea şi pe Adam la rulotă cu câteva zile înainte. O chema Patty şi îşi pierduse orice urmă de sprinteneală de când începuse să se reverse mulţimea de evacuaţi.

– Sună la EMS pentru status asthmaticus, spuse Rebecca atunci când fata ajunse suficient de aproape.

Patty deschise gura, iar Rebecca ridică o mână, oprind-o. Ştia ce avea să spună şi nu voia ca Tristan sau mama lui să audă: ambele ambulanţe destinate şcolii erau plecate. În ultimele patruzeci şi cinci de minute, Adam trimisese la spital un bărbat cu atac de cord şi o femeie în travaliu. Cheamă următoarea disponibilă, spuse ea. Şi spune-i domnului doctor Pollard că am nevoie de el. Apoi aşteaptă afară ambulanţa şi condu-i direct aici. Şi închide-mi separeul, adăugă ea. Cu cât Tristan va fi mai puţin distras, cu atât mai bine.

Patty deschise clapeta telefonului mobil, trăgând paravanul în urma ei când ieşi din separeul Rebeccăi.

– Poţi vorbi, Tristan? întrebă Rebecca.

Respiră cu greu de câteva ori, apoi îşi strigă mama. Cuvântul ieşi de pe buzele lui răguşit şi gutural, urmat din nou de respiraţia greoaie, iar mama sa începu să plângă.

– Oh, puiule! spuse ea, apăsându-şi mâinile pe obraji. Se uită la Rebecca. De ce nu îi daţi nimic? întrebă ea. Faceţi ceva pentru el. Vă rog!

– Trebuie să respiri încet şi calm, Tristan, spuse Rebecca punându-se intenţionat între mamă şi fiul ei.

Buzele lui Tristan începeau să se învineţească, iar agitaţia mamei sale nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

– Calmează-te, puiule! spuse mama. Respiră încet, cum spune doamna.

Rebecca trebuia să o scoată pe femeie din separeu. Tristan se uita fix înainte, iar pleoapele începeau să îi cadă. Obosea repede, îşi spuse Rebecca. Curând, avea să fie prea obosit să mai respire.

Fu uşurată când Adam apăru la intrarea separeului. Într-o secundă îşi dădu seama ce se întâmplă – băiatul care răsufla greu, cu buze vineţii, mama îngrozită, doctorul suprasolicitat – şi o prinse pe femeie de braţ.

– Sunt doctorul Pollard, spuse el repede. Doamnă, veniţi cu mine pe hol, pentru ca doamna doctor Ward şi cu mine să vă putem trata fiul.

– Nu-l pot părăsi! se rugă ea, prinzându-l pe Tristan de braţ.

Adam o desprinse de fiul său.

– Veniţi cu mine, doamnă, repetă el, şi vă voi explica ce vom face. Se uită la Rebecca. Ai chemat ambulanţa? întrebă el, iar Rebecca încuviinţă din cap.

Respiraţia lui Tristan se înrăutăţi pentru o clipă, când mama lui dispăru din separeu.

– E în regulă, Tristan. Rebecca îşi păstră vocea mult mai calmă decât se simţea. Mama va fi chiar lângă uşă şi o să aşteptăm aici împreună până vine ambulanţa. Ei vor aduce tot ce ai nevoie ca să te simţi mai bine.

Îl privi cum se chinuia să respire. Cu aproape zece ani în urmă, pierduse un băieţel din cauza unei crize de astm, într-o casă dărâmată, plină de praf, din Chile. Nu voia să îl piardă şi pe acesta, dar se simţea la fel de neajutorată ca atunci.

Adam reapăru în separeu.

– Ai cumva oxigen? întrebă ea.

El clătină din cap.

– Am trimis ultimul container cu ambulanţa.

Un sentiment de furie se adăugă stării de agitaţie. Dacă asta s-ar fi întâmplat cu o noapte înainte, ar fi avut la îndemână tot ce avea

nevoie. Epinefrină. Oxigen. Albuterol. Perfuzii. Terbutalină, dacă era necesar, şi avea impresia că, pentru Tristan, avea să fie necesar. Acum, nu avea nimic.

Se uită la Adam.

– O să fac expiraţii manuale, spuse ea.

– Bine. Adam se puse în faţa lui Tristan, în locul ei, iar Rebecca se sui pe targă şi se aşeză în spatele băiatului.

– Uită-te la mine, fiule, spuse Adam. Concentrează-te la ochii mei. Vocea sa era joasă şi calmă, aproape senină.

– O să te ajut să respiri, Tristan, îi şopti băiatului la ureche. Vocea ei oglindi calmul lui Adam, deşi nu se simţea deloc senină. Îşi puse mâinile sub tricoul lui Tristan şi îşi răsfiră degetele pe cutia toracică. O să te simţi ciudat la început, dar îţi promit că te va ajuta să respiri mai uşor. Aşteptă să audă cum băiatul inhala din nou, apoi îi strânse trupul subţirel pentru a-l ajuta să dea aerul afară. Tristan se prinse, panicat, de braţele lui Adam.

– E în regulă, spuse Adam. Ştiu că a fost ciudat, dar face tot ce poate ca să te ajute să respiri mai bine, şi este cel mai bun doctor din Carolina de Nord, deci continuă să te uiţi la mine. Fix în ochii mei.

Tristan expiră violent, tuşind. Se panică şi următoarea dată când Rebecca îi presă cutia toracică, de data aceasta cu un scâncet sfâşietor.

„Oh, scumpule”, îşi zise ea, cu obrazul lipit de părul său ce mirosea a mosc. Ştia că îl durea, dar nu avea ce face. Îşi alungă din minte imaginea băiatului din Chile.

– Ascultă-mă, Tristan, spuse Adam. Nu avem medicamente să îţi dăm, deci până când vine ambulanţa, trebuie să fii propriul medicament şi te descurci de minune. Poţi să o faci. Poţi să îţi încetineşti respiraţia şi să devii foarte, foarte, foarte calm.

A treia oară când Rebecca îi presă plămânii, Tristan nu se mai împotrivi, iar ea ştiu că începe să se simtă ceva mai bine. Începea să simtă ea însăşi.

Deşi nu-i vedea faţa lui Tristan, ştiu că privirea băiatului era fixată în ochii căprui ai lui Adam, la fel ca şi privirea ei. Vedea luminile de deasupra capului reflectându-se în irisul închis la culoare, cu gene dese şi negre. Îşi aminti cum îi povestise Maya despre el după prima

întâlnire. Părea îndrăgostită, lucru atât de rar pentru Maya.

– Are nişte ochi, Bec. Sunt atât de uimitori. El este atât de uimitor.

Acum ştia ce o atrăsese pe Maya la el. Ştia de ce anume se îndrăgostise sora sa.

Mama lui Tristan, împreună cu Patty, se năpustiră înapoi în încăpere, împreună cu medicii de pe ambulanţă care aduceau o targă. Cineva dădu la o parte paravanul şi, în doar câteva clipe, Rebecca, Adam şi ceilalţi medici îl întinseră pe Tristan pe targă, îi puseră o mască cu oxigen şi îi făcură o injecţie subcutanată cu epinefrină.

– Slavă Domnului, slavă Domnului, repeta mama băiatului. O să fie bine acum, Tristan.

Îşi luă fiul de mână. Întins pe targă, băiatul îşi întoarse capul până când îi zări pe Rebecca şi pe Adam stând în picioare deasupra lui. Se uită când la unul, când la celălalt.

– Mi-aţi… salvat… viaţa, spuse el, răsuflând greu.

Adam se aplecă deasupra lui, dându-i la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.

– Ţi-ai salvat-o singur, puştiule, spuse el. Să nu uiţi niciodată asta.

Se retrase când medicii împinseră targa în hol. Se uită la Rebecca şi schimbară un zâmbet. Rebecca ar fi vrut să vorbească cu el. Să îi povestească despre băiatul din Chile. Să îi spună ce însemnase pentru ea salvarea vieţii acestui băiat. Să îi spună ce tată grozav avea să fie într-o zi, pentru că, într-un fel sau altul, trebuia să devină tată.

Şi-i imagină pe Adam şi pe Maya treji, în miez de noapte, lângă un copil bolnav, ţinându-l în braţe, alinându-l, legănând băieţelul între trupurile lor, sigur de dragostea lor. Şi, la un moment dat, în timpul acelei fantezii, femeia se transformă din Maya în ea însăşi, iar ea era inundată de afecţiune pentru băieţel şi pentru Adam, cu inima atât de plină încât o durea, şi îşi dădu seama de transformare numai după ce imaginea se imprimase atât de adânc în mintea ei încât nu mai putu scăpa de ea.

Nu era sigură că voia să scape de ea.

capitolul 30

Maya

– Ce fel de peşte poţi să prinzi aici? Încercam să fac conversaţie cu Tully, stând pe veranda de beton, în aşteptarea lui Simmee.

Urma să mergem să culegem fructe de pădure. Eram blocată la Last Run Shelter de aproape o săptămână şi un lucru era cert: gazdele mele nu erau leneşe. Acum, Tully aprindea cărbunii în afumătoare. Dacă nu era la vânătoare, la pescuit, nu curăţa sau pregătea prada, tăia buruienile din jurul casei, repara coteţul găinilor, ardea şi îngropa gunoiul, sau fixa ţigle pe acoperiş. Aveam senzaţia că şi Simmee îşi făcea partea ei din sarcinile gospodăriei, atunci când nu era atât de mare cât casa. Puteam să jur că devenise de două ori mai mare de când mă aflam acolo şi, pe zi ce trecea, părea tot mai obosită, tot mai sfârşită. Dar nu se oprea.

– Lady Alice spune că e mai bine să te mişti, îmi zisese ea, aşa că nu se oprea.

– Ei bine, spuse Tully, adăugând lemne la afumătoare, depinde de anotimp şi de locul în care pescuieşti. Dacă aş avea barca, aş putea ieşi pe râu şi aş putea aduce peşti mai mari. Dar se pescuieşte bine aici. Somn, scrumbie, biban. Hering, dar lui Simmee nu îi place. Zâmbi în sinea lui. Nu prea face mofturi, dar heringul nu îi place. De pe mal poţi prinde crappie, răpitori de apă dulce. Sunt foarte proşti. Se prind de cârlig chiar dacă nu este nimic în el.

Mâncaserăm peşte din ăsta cu o noapte în urmă şi fusesem uşurată că avea un gust mult mai bun decât îi sugera numele.

Îl urmăream cum lucra la afumătoare, întrebându-mă cum să îi împărtăşesc cea mai recentă idee a mea de a pleca de la Last Run Shelter, fără a-l enerva. Îmi spusese clar la cină, cu o zi înainte, că nu voia să vorbească despre asta, dar făcusem un nou plan şi ardeam de nerăbdare.

Nu mă gândeam însă doar la cum să plec de la Last Run. Deşi petreceam mult timp făcându-mi griji pentru mine însămi – mă mai căutau, oare? Sau renunţaseră, considerându-mă moartă? –, mă surprindeam gândindu-mă, din ce în ce mai mult la Simmee. Mă

gândeam la cum era să creşti un copil aici, în această izolare cruntă. Ştiam de mult că aveam să fiu o mamă foarte protectoare, care nu-şi scapă copiii din ochi, pe bună dreptate. Ştiam cât de rebeli puteau fi copiii. Cât de creduli, vulnerabili şi chiar proşti. Ştiam lucrurile pe care le făcuse Rebecca. Lucrurile pe care le făcusem eu. Ştiam foarte bine cât de repede putea scăpa de sub control starea de revoltă adolescentină. Îmi imaginam cum fiul sau fiica lui Simmee mergea pe continent, tânjind după gustul libertăţii. Făcându-şi de cap. M-am cutremurat la acest gând.

Nu eram îngrijorată doar pentru viitorul lui Simmee şi felul în care avea să crească un copil la Last Run, mă îngrijoram şi în privinţa unor lucruri care nu i se întâmplaseră. Ce s-ar fi întâmplat dacă Tully nu ar fi apărut? Ce s-ar fi întâmplat cu ea după moartea bunicii sale? S-ar fi mutat cu Lady Alice? Apoi am început să mă gândesc la fiul lui Lady Alice, Jackson. Dacă Tully nu l-ar fi găsit, ar fi ştiut Lady Alice ce s-a întâmplat cu el? Ar fi cutreierat încă pădurea, căutându-l? Gândul la cele două femei, chinuindu-se în absenţa lui Tully, era dureros şi mi-am dat seama că ajunsesem să îmi pese de ei în foarte scurt timp. Eram atât de diferită de ele. Felul în care am fost crescută. Educaţia. Experienţele de viaţă. Dar o femeie putea cunoaşte sufletul altei femei fără a avea nici măcar un singur lucru în comun.

Tully însă, era bărbat în toată regula. Cât se putea de bărbat, iar pentru mine era o provocare să vorbesc cu el.

„E ridicol”, mi-am zis eu, stând acolo, urmărindu-l cum aranja afumătoarea. Trebuia să îi spun la ce mă gândeam, altfel aveam să explodez.

– Îţi sunt foarte recunoscătoare, Tully, am început eu.

– Serios? Ridică privirea. Pentru ce?

– Pentru că m-ai adus aici şi m-ai hrănit şi mi-ai oferit un acoperiş deasupra capului, am spus eu. Nu vreau să crezi că nu apreciez tot ce ai făcut pentru mine, dar nu mă pot abţine să nu mă gândesc la modalităţi de a merge acasă. Nu mă mai imaginam întorcându-mă la aeroport. Trăgeam spre casă acum. Spre Raleigh. Spre Adam. Spre casa mea. Patul meu, Grădina mea. Câinele meu. Viaţa mea. M-am gândit la… tu nu trebuie să faci nimic… dar dacă mi-ai putea spune cum aş putea să reuşesc eu, atunci…

– Ce anume? mă întrebă în timp ce se juca cu un băţ în partea din faţă a afumătorii.

– Să construiesc o plută, am dat glas gândului.

Se uită la mine neîncrezător, cu gura căscată, cu ochii mari, înainte de a pufni în râs. M-am simţit uşurată. Nu fusesem sigură cum avea să reacţioneze şi râsul batjocoritor era mai bun decât mânia.

– Cine vă credeţi acum? întrebă el. Huck Finn? Ridică un picior pe banca de la masa de picnic şi se aplecă în faţă, cu braţele pe genunchi. Ascultaţi-mă, domnişoară Maya, poate reuşim să construim o plută, dar nici măcar eu nu aş scoate o plută pe apele astea aşa cum sunt acum. Nu aveţi idee despre ce vorbiţi.

Am închis ochii, presându-mi puternic fruntea cu mâna, frustrată.

– Dar o pancartă? M-am uitat din nou la el. O pancartă pe care să o pun undeva pe mal, unde să fie văzută de vreo barcă. Simmee a spus că bărcile nu trec prin zona dintre Last Run şi continent, dar…

– Şi are dreptate. Ar trebui să o ascultaţi.

Părea supărat pe mine acum. Coborî piciorul de pe bancă şi se uită din nou în afumătoare.

– Încerc doar să mă gândesc la mai multe opţiuni, am spus eu.

Îşi şterse sudoarea de pe fruntea încruntată cu o cârpă pe care o purta vârâtă la brâu.

– Ştiţi, spuse el, uitându-se la mine, îmi place de dumneavoastră. Mă bucur că v-am găsit înainte să vă ia apele, pentru că sunteţi o doamnă cumsecade şi pun pariu că sunteţi un doctor foarte bun. Ştiu că sunteţi deşteaptă şi toate astea, dar nu ştiţi nimic despre cum e să trăieşti aici. Îşi încrucişă braţele la piept, cârpa atârnându-i între degete. Nu credeţi că v-aş scoate de aici, dacă aş putea? întrebă el. Gândiţi-vă. Ne mâncaţi mâncarea, ne folosiţi cărbunele, kerosenul şi apa, şi îi daţi de lucru lui Simmee într-o perioadă în care nu are nevoie de mai multă treabă. Dacă ar fi vreo cale de a vă trimite de aici, credeţi-mă, aş face-o.

M-am dat înapoi, pe scăunel, simţindu-mă, brusc, stânjenită. Îmi spusese că îi place de mine, dar tonul său părea să îmi transmită cu totul altceva. Chiar îl credeam, însă. Le stăteam în cale şi îşi dorea ca eu să plec. Eram stingherită la gândul că îi dădeam de lucru lui Simmee. Chiar aşa era? Mă gândeam la felul în care stăteam întinsă cu piciorul ridicat, cea mai mare parte a zilei, de parcă mă aflam în vacanţă la o pensiune.

– Îmi pare atât de rău, am spus eu. Ştiu că trebuie să vă fie greu să aveţi o persoană în plus aici, mai ales că nu aveţi nici curent.

El îmi respinse remarca.

– Suntem toţi blocaţi aici împreună, spuse el, întorcându-se la afumătoare. Trebuie doar să fiţi tare, la fel ca noi, ceilalţi.

În spatele meu, se deschise uşa de plasă şi Simmee ieşi pe verandă, cu o găleată de plastic în mână. M-am ridicat, puţin zdruncinată din cauza conversaţiei cu Tully.

– Jur că trebuie să merg la baie din două în două minute, spuse Simmee.

– Normal, am răspuns eu. Eşti sigură că eşti în stare să mergem?

– Să culegem fructe de pădure? Făcu o faţă care sugera că eram o fricoasă. Nu-i chiar o urcare pe Everest, nu?

– Nu, am zâmbit eu. Vârful Everest. Din când în când, spunea câte ceva care îmi amintea că fusese la şcoală. Învăţase unele lucruri. Reţinuse unele lucruri. Ce altceva ar mai fi învăţat dacă ar fi avut ocazia?

Am cules mure şi afine. Simmee găsi tufele cu uşurinţa celei care cunoştea pădurea aşa cum îmi cunoşteam eu bucătăria din Raleigh. Am umplut găleata cât ai bate din palme, pătându-ne degetele de culoarea purpurie a fructelor. Apoi Simmee mă conduse pe o cărare îngustă care păru să nu se mai sfârşească. În cele din urmă, am văzut strălucirea apei printre buruieni şi în curând am ajuns la mal. În faţa noastră se aflau două trepte cu asperităţi care coborau spre un ponton din lemn. În ciuda trupului greoi, Simmee coborî treptele până la ponton, apoi se întoarse şi se uită înspre mine.

– Haideţi, spuse ea. Să ne băgăm picioarele în apă.

Mi-am ridicat mâinile în lateral pentru a-mi menţine echilibrul în timp ce coboram pe ponton. Se clătina sub picioarele mele şi am păşit cu grijă pe margine, unde Simmee deja se descălţa. Mintea începu să îmi vâjâie. Oare pontonul putea servi drept plută? Era imens şi, probabil, avea să fie greoi, dar dacă apele aveau să se liniştească vreodată… M-am uitat la copacii de pe continent. Mi-am imaginat că ajung la ei, cumva, găsindu-mi drumul spre civilizaţie.

– Ar putea acest ponton… s-ar putea folosi o prăjină ca să mişcăm

pontonul pe apă către continent? am întrebat, arătând spre celălalt mal al apei.

Simmee râse.

– Păi, întâi de toate, aţi ajunge până la jumătate şi aţi rămâne blocată în vârfuri de copaci, pietre şi cine-mai-ştie-ce. Şi în al doilea rând, îmi pare rău să vă spun asta, domnişoară Maya, dar acela nu e continentul. E doar o altă insulă.

– Serios? m-am minunat, uitându-mă la desişul de copaci şi buruieni de pe partea cealaltă a apei.

– Da, doamnă.

M-am lăsat jos pe ponton.

– Trebuie să acceptaţi realitatea, spuse Simmee.

– Ai dreptate, am spus eu cu un oftat. Mi-am dat jos pantofii de împrumut şi am examinat copcile de pe picior. Cu grijă, mi-am coborât piciorul peste marginea pontonului, relaxându-mă când am văzut că apa nu ajungea la rana care începea să se vindece. Ai perfectă dreptate.

Simmee îşi mişcă picioarele în apă.

– Ca în Paradis, spuse ea, nu-i aşa? Băgă un fruct în gură, apoi împinse puţin găleata în direcţia mea. Am luat şi eu unul. Era cea mai dulce mură pe care o gustasem vreodată.

– Şi să vă mai spun ceva. Simmee arătă în spatele nostru. Cele două trepte pe care le-am coborât? spuse ea. Ei bine, de fapt sunt douăzeci.

M-am întors să mă uit în spate şi am înţeles brusc ce spunea. Apa se ridicase atât de mult, încât acoperise optsprezece din cele douăzeci de trepte. Pontonul pe care stăteam era, de obicei, la mulţi centimetri – mulţi metri – mai jos decât era acum.

– Ireal, am spus eu. M-am uitat dincolo de apă, la zidul gros de copaci. Aici va veni Larry?

– Probabil nu. Mai mâncă un fruct. Mai este un ponton mai aproape de casa lui Lady Alice.

Poate reuşeam să găsesc acel ponton şi să stau acolo, aşteptându-l pe Larry. Mi-am alungat gândul din minte. „Acceptă realitatea."

– Dar acest ponton e cel mai apropiat de casa noastră, spuse Simmee. Aici ne ţineam barca. Ştiţi cum era?

Am clătinat din cap.

– O barcă micuţă? am presupus eu – aşa mi-o imaginasem când Tully pomenise de barcă.

– Avea fundul plat şi un motor în spate şi trebuia să tragi de frânghie ca să o porneşti şi se cârmea cu o eche.

– Oh, am dat din cap.

Credeam că nu auzisem niciodată despre o astfel de barcă până când Tully nu pomenise de ea deunăzi, dar de fapt cârmisem exact o astfel de ambarcaţiune în adolescenţă, în timpul vacanţei de două săptămâni într-o tabără la munte. La acea vreme, mă gândeam la tabără ca la un loc demn de milă, deoarece era pentru copii orfani. Deşi stăteam cu Rebecca, cineva, probabil un profesor de-al meu, mă înscrisese în tabără. Nu fusese la mult timp după moartea părinţilor mei şi fusesem prea afectată emoţional ca să pot interacţiona cu alţi copii, dar acum îmi adusesem aminte de barcă. Îmi plăcuse la nebunie. Ieşisem singură cu ea pe lac. Nu aveam încă permis de conducere şi nu aveam nici un mijloc de a scăpa de lumea pe care ajunsesem să o urăsc şi de care mă temeam. Barca îmi oferise un răgaz.

– Înţeleg exact ce vrei să spui, am spus eu. Am fost într-o tabără pe lac, odată, şi aveau bărci exact ca asta. Am mers peste tot cu barca aceea.

– Serios? Simmee păru de-a dreptul şocată că ştiam să fac şi altceva decât să fiu doctor. Aţi putut să o porniţi şi să o cârmiţi şi toate cele?

– Serios. Am dat din umeri. A fost demult, dar îmi amintesc cât de bine m-am distrat.

– Păi, noi nu ne… nu ne-am folosit barca prea mult pentru distracţie, spuse ea. Tully o folosea pentru pescuit, desigur, iar eu o foloseam să merg la Ruskin. Cel mai apropiat oraş. Pe aici mergeam eu. Arătă direct în faţă, unde apa dispărea făcând o curbă după copaci. Merg tot înainte o vreme. Apoi ajung la un fel de bifurcaţie. Nu ştiu sigur cum arată acum, cu apele atât de mari, dar probabil încă se mai vede că este o bifurcaţie. Sunt mulţi pini bătrâni fără vârf. Stau doar acolo, drepţi, deci nu prea poţi să îi ratezi. Acolo o iau la stânga. Trebuie să ţii întotdeauna stânga, chiar şi când ajungi la un fel de… şopron care se vede în dreapta. Arată de parcă ar trebui să o iei pe acolo, dar nu e

aşa. Probabil că acum se vede doar vârful şopronului, căci uneori apa ajungea aproape de el chiar şi după o furtună mică, dar… Se opri brusc din vorbit. Mă ascultaţi? întrebă ea. Nu e politicos să nu ascultaţi.

Nu o ascultam. Eram tot cu gândul la tabără. Dumnezeule, fusesem un copil nefericit. Trist, singur şi plin de regrete insuportabile. Îi distrusesem viaţa mamei mele. Pe a tatălui meu. A surorii mele.

– Deci, mă ascultaţi? întrebă Simmee din nou.

– Aşa şi aşa, am spus eu, revenind în prezent. Îmi povesteai cum ajungi la Ruskin.

– În general ţii stânga. Dacă ai merge în direcţia aceea, ai ajunge în Fayetteville, în cele din urmă. Îşi ridică picioarele din apă, apoi se lăsă uşor pe spate, până se întinse de tot pe ponton.

– Te simţi bine? am întrebat eu.

– Întindeţi-vă şi uitaţi-vă în sus.

M-am uitat să nu fie gâze pe ponton, apoi m-am întins. Deasupra noastră, copacii formau un frunziş dantelat.

– Drăguţ, nu-i aşa? întrebă Simmee.

– Este, am încuviinţat eu.

Nici una dintre noi nu vorbi pentru o clipă. Apoi Simmee trase aer în piept.

– Îmi place să vă am în preajmă, domnişoară Maya, spuse ea.

Aveam remuşcări. Îmi doream cu disperare să plec. Să mă întorc la viaţa mea. Viaţa mea adevărată. Dar cuvintele lui Simmee mă liniştiră într-o oarecare măsură. Poate Tully se înşela. Da, îi dădeam mai mult de lucru lui Simmee, dar îi ofeream ceva în schimb. Prietenie.

– Îmi pare bine că te-am cunoscut, am spus eu sincer. Eşti o tânără minunată.

Simmee întinse mâna.

– Daţi-mi mâna, spuse ea.

M-am simţit brusc stânjenită. Urma să stăm întinse acolo ţinându-ne

de mână? Dar i-am dat totuşi mâna. Dacă asta dorea, asta aveam să-i dau.

Îmi prinse mâna cu amândouă mâinile, răsucindu-se puţin pe ponton până când un cerc se formă din razele soarelui pe degetele mele. Apoi îmi întoarse mâna ca să îmi poată vedea palma.

– Ştiu să citesc în palmă, spuse ea. M-a învăţat bunica.

Am râs, pe jumătate uşurată, pe jumătate tulburată.

– Nu cred în cititul în palmă, am spus eu.

– Nu e ca tarotul. Încercă să mă liniştească.

M-am gândit să îmi trag mâna, dar m-am răzgândit.

– Nu-mi spune nimic rău ce se poate întâmpla, am spus eu. Nu-mi spune cât de mult voi trăi sau chestii de genul acesta.

– Parcă ziceaţi că nu credeţi în cititul în palmă, mă tachină ea, iar eu am râs din nou.

– Eu doar… prezicerea viitorului mă înfiorează.

– Cititul în palmă nu are nimic de-a face cu prezicerile, spuse Simmee. Are legătură cu ce s-a întâmplat deja. Îmi trasă o linie în palmă. Vedeţi aici? Asta spune că aţi avut un accident cu elicopterul.

Am zâmbit.

– Şarlatan mic, am spus eu.

– Cum?

– Înseamnă că umbli cu şiretlicuri.

Am întors capul spre ea şi i-am surprins zâmbetul.

– Ai o linie a vieţii dublă, spuse ea.

– Ce înseamnă asta?

– E bine. I se spune linia soră. Înseamnă că aveţi pe cineva în viaţa dumneavoastră care vă poartă de grijă. Ca un înger păzitor.

– Sora mea.

Ochii mi se umplură brusc de lacrimi. Cu siguranţă că de-acum Rebecca mă considera moartă.

– E doctor, ca şi dumneavoastră, nu?

– Da, mi-am auzit vocea gravă.

– Rebecca, adăugă Simmee.

– Da.

– E mai mare? Cineva care vă poartă de grijă?

– Exact.

Rebecca îşi pusese pe pauză propria viaţă pentru mine. Nu aş fi supravieţuit în adolescenţă fără ea.

Simmee îmi studie palma, dar aveam sentimentul că nu mai vedea reţeaua de linii. Mintea îi părea departe.

– Eu am pierdut pe toată lumea, spuse ea cu tristeţe.

– Mama şi bunica ta, am spus eu. Îmi pare nespus de rău.

– Mama a murit când m-a născut, spuse ea.

– Simmee! M-am ridicat brusc, trăgându-mi mâna. Nu ştiam asta!

Am înţeles dintr-odată cauza neliniştii ce-o cuprindea când se gândea la naşterea copilului: Lady Alice o adusese pe lume pe Simmee, iar mama lui Simmee murise la naştere. În câteva săptămâni, Lady Alice avea să îi aducă pe lume propriul copil. Nu era de mirare că îi era frică.

Simmee încercă să se ridice şi a trebuit să o ajut. Trupul îi era prea greoi ca să se poată descurca singură. Îmi luă din nou mâna, ţinând-o cu palma în sus, fără să reacţioneze câtuşi de puţin la cuvintele mele.

– De asta m-a crescut bunica toată viaţa, zise ea. A fost bolnavă o vreme înainte să moară, dar Tully era aici deja, locuind în cort între casa noastră şi a lui Lady Alice. Bunica îl iubea. Spunea că el este îngerul meu păzitor, chiar dacă nu am o linie dublă a vieţii. Bunica spunea că simţea că îşi poate da sufletul atunci, ştiind că Tully era cu mine. Tăcu o clipă, parcă pierdută în amintiri, apoi se uită din nou la palma mea. Strângând din ochi, îmi îndepărtă puţin mâna de ea până când ajunse din nou sub lumina soarelui. Atinse un punct de pe linia

vieţii, apoi clătină din cap.

– Ce e? am întrebat eu, fără să vreau.

– Pătratul acesta mic, spuse ea. Nu se potriveşte aici. Probabil nu mă uit bine la el. Atinse o altă linie. Oricum, văd aici că aţi pierdut sarcinile. Atinse linia, numărând. Patru, nu-i aşa?

Mi-am tras mâna.

– Nu, am spus eu, tremurând. Trei.

– Atunci probabil am confundat una dintre linii, spuse Simmee, dar se uită adânc în ochii mei, iar eu m-am întrebat dacă îi vedea acolo – cei patru copii pe care îi pierdusem.

capitolul 31

Rebecca

Drumul dintre rulotă şi şcoală era scurt, dar foarte întunecat. Rebecca şi Adam aţinteau lumina lanternelor pe trotuar, în faţa lor, nedorind să rateze scările către parcare.

Nu era în apele ei în acea zi. De fapt, în ultima vreme nu mai era în apele ei, şi nu era înnebunită după femeia fragilă, zăpăcită şi laşă în care simţea că se transformă. Nu conta că avea o scuză bună – o soră dată dispărută. Până şi pacienţii săi o afectau, dar fusese aproape întotdeauna în stare să delimiteze latura personală de cea profesională. Azi însă, trebuia să muncească din greu ca să le păstreze separate. Mai întâi fusese băiatul astmatic, Tristan. Apoi doi copilaşi cu braţele rupte. Un bătrân speriat a cărui soţie dispăruse în timpul mutării de la aeroport la şcoală. Şi, cel mai rău dintre toate, o femeie care dădu naştere unui copil mort pe podeaua uneia dintre sălile de clase abandonate. Nu-l lăsase pe Adam să o îngrijească pe biata femeie; făcu tot ce îi stătu ei în putinţă ca el nici măcar să nu afle despre ea. El nu vorbise despre pierderea cea mai recentă a propriului copil, dar Rebecca ştia că suferea îngrozitor, aşa că, de îndată ce află despre femeie şi copil de la unul dintre voluntari, Rebecca alergase în acea sală şi făcuse ceea ce trebuia făcut. Incidentul îşi pusese însă amprenta asupra ei. Femeia. Bebeluşul frumos. După aceea, ieşise pe pistă ca să îşi limpezească mintea, încercând să nu se gândească din nou la cei trei din tribune, dar se stăpânise. Nu voia să lase fantomele să o afecteze astfel şi descoperise uşurată că, de data aceasta, o lăsaseră în pace.

Acum, Adam îşi îndrepta lanterna în direcţia scărilor.

– Când m-am înrolat la DIDA, nu m-am aşteptat să trebuiască să fac şi pe farmacistul pe lângă munca de doctor, spuse el.

Refăcuseră stocul farmaciei, cu noi provizii, toată seara.

– Te-am prevenit, spuse Rebecca. Doar că nu m-ai crezut când ţi-am spus că trebuie să facem câte puţin din toate.

Conversaţia era insipidă, un bun camuflaj pentru harababura din gândurile ei. Mai presus de toate, acea fantezie ciudată care îi venise

în minte, cu ea şi Adam, liniştind un copil împreună. Îi revenise în minte în mod neaşteptat pe parcursul zilei, îngreunând şi mai mult starea de dezorientare ce pusese stăpânire pe ea. „Am nevoie de un psihiatru”, îşi zicea de fiecare dată când se imagina ţinând în braţe un copil, între ei doi. Uneori se aflau în camera copilului. Uneori în baie, cu fiul sau fiica lor – era copilul lor – luptându-se cu un virus stomacal. Uneori copilul era băieţel. Alteori, fetiţă. Uneori avea vreo zece ani. Alteori doi ani.

Ceea ce rămânea la fel, de fiecare dată, era sentimentul profund de satisfacţie, de iubire, dintre ei. Mamă, tată şi copil. Nu mai avusese niciodată fantezii despre a fi mamă. Poate doar când era foarte tânără, înainte de moartea părinţilor săi. Dar rolul de mamă pentru sora sa adolescentă îi ştersese din minte orice fantezie, aducând cu sine o doză masivă de realitate. Acum, era ca şi cum mintea ei aflată la limită îi concentra toate fanteziile de viaţă în această zi. Era copleşitor.

Şi mai bizară fusese nevoia de a-l vedea pe Adam în timpul zilei. Nu pentru a vorbi cu el. Doar să îl vadă. Îl privea cu alţi ochi. Îi păruse întotdeauna un tip zvelt, dar acum vedea că umerii îi erau, de fapt, laţi – ca ai unui înotător. Cum de nu mai observase asta până acum? Genele lui păreau să fi devenit dese şi negre peste noapte. Îl urmări cum bandajează rana de la piciorul unui bărbat, fermecată de mişcarea oaselor şi a tendoanelor de sub pielea braţelor lui, de forma osoasă a degetelor lui, de umbra părului închis la culoare de pe antebraţele sale.

„E soţul surorii tale”, se avertiză ea singură.

– Nu e nimic rău în a avea fantezii, îi spusese Dot cu ani în urmă, dar chiar trebuie să reacţionezi la fiecare toană?

Aceasta era una dintre toanele la care nu avea să reacţioneze, niciodată.

Îi sună celularul, sunetul strident deşteptând-o din gândurile sale, şi scoase telefonul din buzunarul uniformei. Recunoscu numărul telefonului prin satelit al lui Brent şi puse telefonul la loc în buzunar, fără să răspundă.

– Brent, îi spuse ea lui Adam. O interesau doar apelurile de la Dorothea, de la echipa de salvare, sau orice număr necunoscut care putea fi al cuiva care o găsise pe Maya.

– Ce se întâmplă între voi? întrebă Adam.

Lumina de la lanterna ei căzu pe prima treaptă şi se îndreptă spre balustradă.

– Eu nu vreau să mă căsătoresc, iar el vrea, spuse ea. Încerc să simt ceea ce vrea el să simt, dar nu reuşesc.

Oare chiar încerca? Îi mai păsa? Ultimele două săptămâni schimbaseră totul.

– Vă potriviţi, spuse Adam.

– Aşa este?

– Păi, da. Doar că, de când am venit aici, văd că nu vrei să vorbeşti cu el.

La baza scărilor, Rebecca îndreptă lanterna către rulotă şi o luară în direcţia aceea.

– Am altele pe cap acum, spuse ea.

– Nu cred că trebuie să te căsătoreşti cu el, dar chiar este mişto faptul că amândoi iubiţi DIDA, spuse Adam. Tu nu îţi doreşti o familie, deci împreună…

– Cred că asta se poate schimba brusc. I se făcu ruşine. Nu îi venea să creadă că o spusese cu voce tare.

– Ce vrei să spui? Îşi doreşte copii?

Rebecca ezită.

– Eu îmi doresc, spuse ea. Adică, mi-aş dori.

Adam se opri din mers.

– De când?

Îşi îndreptă lanterna direct spre faţa ei, iar ea îi dădu braţul la o parte.

– Ştiu că e o nebunie, spuse ea. Probabil e doar o… nu ştiu. O fază. A început cu… ezită din nou, nesigură dacă trebuia să aducă vorba despre pierderea sarcinii… pierderea sarcinii Mayei.

– Cum aşa?

– Am început să am aceste… nu e nimic conştient. Nu e ca şi cum m-

aş gândi. „Oh, îmi doresc un copil”, sau ceva de genul acesta. Dar mă tot gândesc cât de bine ar fi să ţin în braţe un copil. Şi simt acest ciudat… sentiment de dor.

– Hopa! Chiar şi în lumina slabă, îi văzu zâmbetul lui Adam. Rebecca Ward vrea să fie mamă. O să încetezi să mă uimeşti vreodată?

– Nu cred că asta e, spuse ea, dând înapoi. Ce îmi doream cu adevărat era ca tu şi Maya să aveţi un copil pentru mine.

Adam aproape pufni în râs.

– Poftim?

– O nepoată sau un nepot. Nu îmi păsa înainte, dar ştiam că nu voi avea un copil al meu şi îmi plăcea ideea că aş avea ocazia să stau în preajma unui copil minunat.

Lui Adam îi pieri zâmbetul, iar Rebeccăi îi veni să-şi tragă palme. Îi atinse braţul.

– Îmi pare rău. Nepotul din fantezia mea era copilul tău adevărat. Îmi pare sincer rău.

– Nu-ţi face griji, spuse el şi începu din nou să meargă.

Îi învălui tăcerea, iar Rebecca îşi dori să fi putut şterge întreaga conversaţie şi să o ia de la început.

După un minut, Adam îi cuprinse umerii cu braţul, parcă dovedindu-i că o iartă.

– Poate că e timpul să ai o discuţie cu Brent, spuse el. Ajunseseră aproape de rulotă. Să vezi dacă nutreşte acelaşi interes ascuns pentru copii.

– Ştii, spuse ea, nu ar fi trebuit să spun nimic. Era extrem de conştientă de presiunea exercitată de fiecare deget al lui şi îşi dori ca pielea umărului ei să fie dezgolită. Nu vreau cu adevărat copii. Faci copii, apoi mori şi îi laşi să se descurce singuri.

Adam îşi luase braţul de după umerii ei, întinzându-se spre uşa rulotei, dar se opri să se uite la ea.

– Hei, ce dramatică eşti, spuse el. Ai făcut vreun fel de terapie după moartea părinţilor tăi? Tonul era pe jumătate serios, pe jumătate amuzat.

– Oh, lasă-mă în pace, spuse ea. Deschide uşa odată.

În rulotă, Rebecca se aşeză la masă.

– Nu pot să fac copii, spuse ea.

Adam deschise uşa de la frigider, dar se întoarse să se uite la ea.

– Nu poţi? întrebă el, surprins.

– Ah, cred că pot, fizic, dar DIDA este viaţa mea, Adam. Sunt pe deplin dedicată acestei organizaţii. Iar DIDA şi copiii nu fac casă bună. În plus, ştiu că Brent nu vrea copii. Şi, oricum, nu îl iubesc pe Brent. Nu aşa cum ar trebui. Nu aşa cum Maya te iubea pe tine, adăugă ea. Timpul trecut al verbului rămase suspendat în aer între ei. Rebecca nu se corectă şi nu o corectă nici el. De la bun început, voi doi v-aţi potrivit, spuse ea. Eu măsor constant ceea ce avem eu şi Brent în comparaţie cu tine şi Maya, iar noi suntem întotdeauna pe locul doi.

– Nu poţi face asta. Adam luă o sticlă de ceai rece de la frigider şi se aşeză peste masă de ea. Nu poţi compara o relaţie cu alta. Pasiunea pentru DIDA pe care o aveţi tu şi Brent? Cântăreşte imens. Scoase un baton cu proteine din buzunar şi începu să îl desfacă. Mie îmi place munca asta. Este plină de provocări, e diferită şi mi-ar plăcea să o practic mai mult. Maya, însă? Singurul motiv pentru care a venit aici a fost să îmi facă pe plac.

Rebecca se gândi la batonul cu proteine pe care îl avea şi ea în buzunar, dar era prea obosită ca să mănânce.

– Maya mi-a spus… Ezită, nefiind sigură dacă să divulge un secret între surori. Era îngrijorată de felul în care pierderea sarcinilor v-a afectat relaţia.

– A spus asta?

– A-ha.

Adam se uită pe fereastră spre parcarea întunecată, şi ea îi privi muşchii antebraţului contractându-se când luă o gură de ceai.

– E adevărat, spuse el. Lucrurile nu stăteau grozav între noi. A fost întreaga… dificultatea demersurilor pentru a rămâne însărcinată. Apoi pierderile de sarcină.

– Păreaţi să vă înţelegeţi foarte bine la aeroport, spuse ea, amintindu-

şi noaptea în care îi urmărise sub masa din sala de conferinţe. Apropierea dintre ei. Invidia pe care o simţise.

El clătină din cap.

– Încercam, spuse el. Eram mândru de ea pentru că venise. Dar... Lumina slabă din chicinetă îi desena riduri adânci în jurul ochilor, în timp ce se juca cu ambalajul batonului cu proteine. Mai era ceva, spuse el. Încă nu pot înţelege exact şi am crezut că vom avea timp să ne ocupăm de asta mai târziu. Nu voiam să vorbesc cu ea despre asta până când nu era mai bine din punct de vedere emoţional după ultima pierdere de sarcină. Clătină din nou din cap şi Rebecca observă cât de trist era. Şaisprezece afurisite de săptămâni, spuse el. A fost foarte dificil de data asta.

– Ştiu. Ştiu că a fost greu pentru amândoi, spuse ea. Dar ce altceva te deranja?

– Maya nu mi-a spus niciodată despre avort, spuse el.

– Maya? A făcut avort? Rebecca râse. Probabil nu ţi-a spus pentru că nu a făcut niciodată aşa ceva. Ce te face să crezi asta?

– Oh, ba da, a făcut un avort. Mi-a spus, dar numai când doctorul a întrebat-o de faţă cu mine.

Era ca şi cum cineva i-ar fi spus Rebeccăi că roşul era, de fapt, verde.

– Nu cred, spuse ea. În timp ce era căsătorită cu tine?

– Nu, în adolescenţă.

– Eu... Adam, dar e o nebunie. Se aplecă înspre el peste masă. Aş fi ştiut. Mi-ar fi spus. Nu a mers niciodată nici măcar la întâlniri în adolescenţă, cel puţin nu în liceu. Cât a fost la gimnaziu, băieţii o sunau tot timpul pentru că era foarte drăguţă. Dar după ce au murit părinţii noştri, a devenit extrem de introvertită. Deci nu are nici o logică. Şi ar fi venit la mine pentru ajutor dacă era vorba de aşa ceva. Ştia că nu aveam să o judec. Cine a spus că a fost? Tatăl copilului?

– Nu a spus. Nu am avut ocazia să vorbim despre asta. Medicul obstetrician spunea că avea ceva cicatrici pe uter şi a întrebat-o dacă a făcut vreun avort, iar Maya a confirmat, a făcut avort în adolescenţă.

Rebecca se holbă la el cu gura deschisă.

– Era atât de supărată din cauza asta încât nu am vrut să o presez. M-am gândit că o să discutăm mai târziu. Ridică mâinile, frustrat. A fost în trecut, oricum. Nu se mai poate face nimic. Nu m-a deranjat că s-a întâmplat, ci faptul că nu mi-a spus niciodată despre asta. Nu crezi că e ceva ce o soţie ar trebui să îi spună soţului său, în special dacă încearcă să aibă un copil? Dacă ai o relaţie decentă cu soţul tău, nu crezi că ar trebui să vorbiţi despre aşa ceva? Despre cum te-ai simţit în legătură cu asta? Ceva? Mi se părea nebunesc faptul că nu îmi spusese niciodată nimic.

– Am impresia că inventezi toate lucrurile astea.

Adam se încruntă.

– De ce naiba aş inventa aşa ceva?

Rebecca îşi apăsă tâmplele cu mâinile, încercând să înţeleagă ceva din ce spunea el.

– Nu a avut iubiţi, repetă ea. Era un şoarece de bibliotecă. Dar… Îşi aminti acei ani. După moartea părinţilor, ea şi Maya se mutaseră într-un apartament. Rebecca fusese acceptată la Universitatea George Washington din Washington D.C., dar trebuise să îşi amâne planurile pentru a împiedica Serviciul de Protecţie a Copilului să o ducă pe Maya într-un orfelinat. În schimb, lucrase ca ajutor de asistentă pentru a face nişte bani. Încercase să îşi organizeze programul de muncă în aşa fel încât să fie acasă când se întorcea Maya de la şcoală, dar nu fusese întotdeauna posibil. Oare Maya ar fi putut avea un iubit în secret?

– Oh, Adam, zise ea. De ce nu mi-a spus? Credeam că ştie că poate avea încredere în mine, indiferent despre ce era vorba. Se întrebă dacă Maya se temuse să nu o împovăreze pe Rebecca, îngreunându-le şi mai mult vieţile. Probabil că a trecut prin toate astea de una singură. De ce nu a venit la mine?

– Poate s-a întâmplat când era în facultate, spuse Adam. Poate pe la optsprezece, nouăsprezece ani. Era la cămin atunci, nu? Deci nu aveai de unde să ştii.

Gândul acesta o linişti într-o oarecare măsură. Maya făcuse avort când era ceva mai mare, înconjurată de prietenii de la şcoală. Dar tot o deranja faptul că Maya simţise, din cine ştie ce motiv, că nu putea avea încredere în ea cu privire la ceva atât de important.

– A fost un tip cu care ieşea în facultate, îşi aminti Rebecca. Avea în

jur de şaptesprezece ani. Ştiu că erau împreună pentru că mi-a spus. Nu în detaliu, dar mi-a spus că se culcase cu el şi că urma să ia anticoncepţionale. Poate a rămas însărcinată înainte să ia pastile. Mi-o pot imagina făcând un avort atunci. Chiar la începutul şcolii. Ştiind că era prea tânără ca să fie mamă. Dar tot nu înţeleg de ce nu mi-ar fi spus.

– Sau să îmi fi spus mie.

Rebecca sesiză revolta din glasul lui.

– Eşti furios pe ea, îi spuse.

Adam se ridică şi aruncă ambalajul la gunoi, lângă chiuvetă.

– Ştii că nu vreau să fiu. Începu să aranjeze aşternuturile de pe canapeaua unde dormea. Nu sunt furios acum. O iubesc şi mi-aş dori ca, în mod miraculos, să fie în siguranţă şi să avem ocazia să rezolvăm toate problemele astea. Dar am fost furios când mi-am dat seama că a făcut un avort despre care nu mi-a spus niciodată nimic. Am urât faptul că a ţinut un secret atât de important.

– Îi era frică. Ştia cât de mult însemna pentru tine să poţi avea un copil.

– Şi pentru ea la fel.

– Da, pentru ea… dar ea ar fi fost dispusă să adopte unul. I-ar fi plăcut la nebunie să adopte un copil.

Adam îi ignoră comentariul. În schimb, luă perna de pe canapea şi încercă să o aranjeze. Rebecca ştia că nu putea face nimic pentru ca pernele acelea să fie mai confortabile.

– Maya spunea că tu nu vrei să auzi de aşa ceva. Simţi singură tonul acuzator din propriul glas.

– Am fost… Se aşeză pe canapea. Îmi este greu să renunţ la speranţa de a avea propriul copil.

– Un copil adoptat este propriul tău copil.

– Înţelegi ce vreau să spun. Nu am familie. Nu am rude de sânge. Am vrut un copil biologic. Clătină din cap. A fost atât de nedrept?

Rebecca se ridică în picioare şi îşi trecu mâinile prin păr.

– Nu, spuse ea. Nu a fost nedrept. Maya era adult. Ar fi putut să spună că renunţă oricând ar fi dorit. Dar tu ai fost făcut să fii tată, Adam. Văd asta atunci când te urmăresc cum te comporţi cu un copil care îţi e pacient. Ce contează dacă acel copil îţi este rudă de sânge sau nu?

Adam nu păru să o audă. Avea privirea tristă, iar ea îşi dori să-i poată alunga tristeţea.

– Am supus-o la prea multe, Bec, spuse el. Am fost supărat după ce am aflat despre avort, dar nu am vorbit cu ea despre asta. Ştia că sunt supărat, dar nici ea nu a vorbit cu mine şi… la naiba! Se propti cu spatele de perete şi închise ochii. Acum este prea târziu, zise el. Este mult prea târziu.

Rebecca stătea întinsă în patul dublu, ascultând greierii. Seara era răcoroasă, iar ea şi Adam deschiseseră ferestrele înainte să se culce. Deşi era obosită, ştia că va avea din nou dificultăţi în a adormi. Era tulburată din cauza conversaţiei cu Adam. Un avort. „Când, Maya? De ce nu mi-ai spus?”

Oare Maya ştia ceva ce Rebecca încercase din răsputeri să ascundă? Plasa încâlcită de dragoste şi ură pe care o simţea pentru ea? Admiraţia contaminată de resentiment? Mintea şi inima ei abia puteau susţine aceste contradicţii. Stând acolo, se simţea ca şi cum ar fi putut exploda din cauza lor.

Se gândi la privirea îndurerată de pe chipul lui Adam când îşi dăduse seama că, probabil, nu va mai avea niciodată ocazia să stea de vorbă cu Maya. Văzuse atâta regret pe faţa lui. Tânjea după o a doua şansă. Cunoştea acel sentiment, deşi nu îl recunoscuse la ea însăşi până în acea seară. Purtase acest sentiment în ea de zile întregi, iar acum o ţinea trează. Avea propriile regrete. Tânjea şi ea după o a doua şansă cu sora ei. Ştia exact cum e să simţi că prea multe lucruri au rămas nespuse.

capitolul 32

Maya

M-am trezit în camera care începea să semene pe jumătate cu casa mea, pe jumătate cu o închisoare. De cât timp mă aflam deja acolo? Cu siguranţă mai mult de o săptămână. Două săptămâni? Ar fi trebuit să fac semne pe pereţi ca să ţin şirul, aşa cum face un prizonier în celula sa. Mă îndoiam că există un calendar în casă. Tully şi Simmee ştiau că e septembrie, ianuarie sau aprilie după felul în care răzbătea lumina soarelui printre crengile copacilor.

M-am întors pe o parte şi privirea mi se opri asupra coşului pentru bebeluşi din colţul camerei. Această cameră urma să fie a copilului, deşi ştiam că nu ar fi întrunit niciodată standardele mele pentru aşa ceva. M-am gândit la pictura de pe perete la care eu şi Adam ne gândiserăm pentru camera copilului din casa noastră.

Nu. Nu aveam să mă gândesc la asta. Nu aveam să mă gândesc la copiii noştri. La casa noastră. Nu aveam să mă gândesc la Adam. În special nu la Adam. În ultimele câteva zile, dându-mi seama că nu mai voiam să îndur alte tratamente de fertilizare sau o altă sarcină, iubirea mea pentru el fusese contaminată de un resentiment pe care nu voiam să îl simt. Nu voiam să mă gândesc deloc la viaţa mea.

Aveam, în schimb, să mă gândesc la Simmee.

M-am uitat din nou la coşuleţ. Copilul avea să se nască peste câteva săptămâni. M-am ridicat, simţind cum îmi încolţeşte o idee în minte. Dacă tot eram blocată aici, era timpul să mă fac utilă. Nu aveam să îl las pe Tully să mă acuze că le dădeam amândurora de lucru în plus.

M-am îmbrăcat repede, apoi am găsit-o pe Simmee în bucătărie, stând la fereastră, cârpind o gaură de la pantalonii lui Tully.

– Bună dimineaţa, am spus eu.

Mi-am pus un pahar de apă de la robinet şi am luat o gură. Încetasem să mai sterilizez apa cu câteva zile în urmă şi nu mai avusesem probleme. Cel mai probabil, deranjul stomacal din prima noapte se datorase apei murdare în care aproape mă înecasem.

– Bună dimineaţa, răspunse Simmee.

M-am aşezat peste masă de ea, cu paharul în mâini.

– Am o idee despre ce am putea face azi, am spus eu.

– Ce anume? zise ridicând privirea înspre mine şi am văzut că avea ochii roşii.

Am pus paharul pe masă.

– Te simţi bine? am întrebat eu.

– Sunt bine, spuse ea, concentrându-se din nou asupra cusutului. Care era ideea?

Am ezitat, hotărând să nu o presez.

– Haide să aranjăm camera copilului.

Simmee se încruntă la mine.

– Cum adică să aranjăm?

– Să o pregătim. Ai ceva vopsea? Tu sau, poate, Lady Alice?

Simmee dădu din umeri.

– Poate ceva vopsea veche, în pivniţă, Dar probabil nu mai e bună.

– Păi, poate e suficient de bună, am spus eu, deşi mă întrebam mai exact cam cât de veche era. Oare conţinea plumb? M-am gândit că am putea… nu ştiu. Să împrospătăm camera cu puţină vopsea peste tapet. Sau dacă ai culori diferite, am putea face nişte modele. Putem face o învelitoare pentru salteaua din coşuleţ. Mi-am dat seama că nu mă uitasem în coşuleţ să văd dacă se ocupase deja de asta. Ai vreo saltea pentru coşuleţ sau…

– Vă simţiţi vreodată prinsă ca într-o cursă? mă întrerupse ea.

M-am aşezat mai adânc în scaun, cufundându-mă aproape cu totul în el. La naiba, da, mă simţeam prinsă în cursă. Dar aici nu era vorba despre mine.

– Te simţi prinsă în cursă, Simmee? am întrebat eu.

Lăsă din mână acul şi pantalonii pe masă, şi mă privi drept în ochi.

– Iubesc acest copil, domnişoară Maya. Părea atât de diferită în acea dimineaţă. Ajunsesem să o consider de pe altă lume. Azi, arăta mult prea uman.

– Da, am spus eu. Ştiu asta.

– Îl iubesc din toată inima, dar sunt atât de speriată.

Îşi puse mâinile în jurul trupului, ca şi cum i-ar fi fost frig.

– Oh, Simmee. M-am aplecat înainte, cu mâinile întinse înspre ea pe masă. Normal că era speriată. Înţeleg, am spus eu. Dar totul va fi bine, scumpo. Ce i s-a întâmplat mamei tale a fost o întâmplare… o situaţie neobişnuită.

Se uită din nou la pantaloni, dar nu-şi luă mâinile din jurul corpului.

– Ascultă-mă, am spus eu. Nu cred nici o clipă că vei avea vreo problemă, dar chiar mi-aş dori să naşti acest copil la spital. Nu te-ar linişti acest lucru?

– Tully nu va fi de acord, spuse ea.

– Ce-ar fi să vorbesc eu cu el despre asta? M-am îndreptat din nou în scaun. O să insist. Ce îmi dădea, oare, dreptul să insist? Când vine Larry, vă puteţi lua o barcă nouă şi o să poţi merge pe continent, să naşti copilul acolo. Dacă este vreo problemă… dar nu va fi nici o problemă… însă dacă totuşi este, te vei simţi mult mai încrezătoare că eşti în siguranţă.

– Continui să simt că bebeluşul se va naşte curând. Se uită la mine, aproape timidă. Poate înainte să vină Larry. Dacă se întâmplă asta, cel puţin dumneavoastră veţi fi aici. Puteţi să îmi fiţi moaşă, nu-i aşa?

Am fost luată prin surprindere. Într-un fel sau altul, plănuiam să plec de aici cu mult înainte de naşterea copilului lui Simmee.

– Desigur, am spus eu. Cel mai probabil, Larry va apărea până atunci şi vă va ajuta să vă luaţi o barcă nouă şi vei putea naşte copilul la spital, deoarece chiar voi vorbi cu Tully despre asta. Dar dacă bebeluşul vine mai repede, desigur că te voi ajuta.

Pentru prima dată de când intrasem în bucătărie, Simmee zâmbi.

– E o binecuvântare să vă avem aici, domnişoară Maya. Apoi se uită pe fereastră şi am ştiut, fără să spună vreun cuvânt, că se uita să vadă

dacă Tully era prin preajmă. Am ştiut, încă dinainte să deschidă gura, că urma să spună ceva ce nu voia ca el să audă.

– Trebuie să vă spun ceva, zise ea încet. Este foarte important.

– În regulă, vorbeam la fel de încet ca ea.

Simmee îşi linse buzele.

– Vreau să luaţi dumneavoastră copilul meu, spuse ea.

Nu ştiam exact ce mă aşteptasem să spună, dar cu siguranţă nu era aşa ceva.

– De ce spui asta? am întrebat.

Simmee lăsă privirea în jos, uitându-se la pantalonii lui Tully şi îşi trecu degetele peste material. Bărbia îi tremura. Îmi venea să o îmbrăţişez. Să o fac să nu mai tremure.

– Îi puteţi oferi o viaţă mai bună decât mine, spuse ea fără să ridice privirea.

– Simmee. M-am întins peste masă către mâna ei. A trebuit să o zgâlţâi puţin ca să o fac să se uite la mine. Nu lucrurile materiale sunt cele mai importante, am spus eu, deşi mă gândeam în sinea mea: „Doamne, da. Aş putea face atât de multe pentru acest copil!” Mi-am alungat gândul din minte înainte să îndrăznesc să îl alimentez. Simmee, îţi iubeşti copilul. Ai spus chiar tu asta şi mi-e foarte clar că e adevărat. Ştiu că de abia aştepţi să îl ţii în braţe şi vei fi o mamă extraordinar de bună. Uită-te cum ai avut grijă de mine. Asta este firea ta, Simmee. Eşti făcută să fii mamă.

Simmee îşi retrase mâna din strânsoarea mea şi îşi cuprinse din nou trupul.

– Nu înţelegeţi, şopti ea. Nu aveţi de unde să ştiţi. Nu puteţi înţelege cum e.

– Vrei să spui cum e să creşti aici? Atât de izolat?

Dădu din umeri, încuviinţând pe jumătate, fără să se uite la mine.

– Ştiu că trebuie să fi fost dificil pentru tine. Mi-am imaginat-o în copilărie, luând barca peste râu până la şcoală, nevoită să îşi lase în urmă colegii când se întorcea la Last Run Shelter în fiecare zi. Cel puţin avusese copiii lui Lady Alice drept tovarăşi de joacă. Dar copilul

lui Simmee nu va avea pe nimeni. Poate tu şi Tully vă puteţi muta pe continent, am spus eu.

– Nu o va face.

– Poate o va face de dragul copilului, am spus eu. Te iubeşte, Simmee, şi este emoţionat de venirea copilului. Ştii bine asta.

– Ştiu.

Închise ochii. Îi vedeam vinişoarele albăstrii sub pielea pleoapelor. Părea atât de fragilă.

– Deci, poate, pentru binele copilului, va fi dispus să se mute într-un loc unde fiul sau fiica sa ar avea şanse mai bune, am continuat eu, dar mă gândeam cât de încăpăţânat era Tully şi cât de mult îi plăcea stilul său de viaţă. Renunţarea la aşa ceva i-ar fi ucis o parte din el. Totuşi, oamenii făceau tot felul de sacrificii de dragul copiilor lor.

– De ce nu îl vreţi dumneavoastră? mă întrebă Simmee. Vă doriţi un copil şi eu vreau să îl luaţi pe acesta. Ochii îi străluceau. Din cauză că nu va avea sângele dumneavoastră?

Am clătinat din cap.

– Din cauză că e al tău şi ştiu că îl vei înconjura cu nespus de multă iubire. Începură să mă doară braţele la gândul că i-aş putea legăna în braţe copilul. Simmee avea doar şaptesprezece ani. Şaptesprezece! Există servicii sociale care te pot ajuta, am spus eu. Ai atât de multe de oferit, Simmee.

– Vă rog.

– E normal ceea ce simţi acum, am spus eu. E normal să te simţi copleşită. Te vei simţi altfel când se naşte copilul şi se va uita prima dată în ochii tăi. Nu vei mai vrea să îi dai drumul atunci. Îţi promit.

Se ridică în picioare brusc, luă pantalonii şi foarfeca de pe masă şi trecu pe lângă mine, îndreptându-se spre hol. În uşă, se opri şi se întoarse, uitându-se la mine. Privirea îi era neutră şi goală şi, brusc, păru de treizeci şi şapte de ani, nu de şaptesprezece.

– Vă înşelaţi, spuse ea. Nu v-aţi înşelat niciodată atât de tare ca acum.

capitolul 33

Rebecca

Îl evita pe Adam.

Avuseseră programe de lucru diferite de la conversaţia lor din urmă cu câteva seri, Rebecca întorcându-se în rulotă atunci când el pleca, iar ea era cea responsabilă de schimbarea turelor. Nu mai putea face faţă unei noi conversaţii lungi cu el. Nu era genul de femeie căreia să îi placă acele „conversaţii lungi, serioase, profunde”. Poate de aceea păstrase Maya secrete faţă de ea. Rebecca putea vorbi toată ziua despre DIDA, dar, de îndată ce se trecea pe teritoriul emoţional, era gata să se închidă în sine. Acesta era unul dintre motivele pentru care tot amâna să îl sune pe Brent, deşi Brent era mai rău decât ea când venea vorba despre acel gen de intimitate. Adam, însă… Adam era as la asta, iar ei i se părea acest lucru periculos şi seducător în acelaşi timp, deoarece se surprindea tânjind după o apropiere de care nu ştiuse vreodată că avea nevoie. Nu-i venea să creadă că vorbise cu el despre copii, când nici măcar ea nu ştia exact ce simţea. Acum se simţea atât expusă, cât şi atrasă de el, şi complet confuză în privinţa sentimentelor. Şi nu reacţiona bine când era confuză. I se părea că nu putea vorbi cu Adam fără să îi dezvăluie lucruri pe care nu voia să le dezvăluie. Nu putea să îl privească fără să observe cât de bine arăta. Iar când el îşi punea braţul pe după umerii ei, ca un frate, aşa cum o făcea de ani de zile, fiecare moleculă din corpul ei intra în stare de alertă maximă.

Aşa că îl evita – atât cât putea să evite pe cineva cu care împărţea rulota. Hotărâse să se gândească doar la muncă şi doar o dată se abătuse de la această hotărâre – când Patty, voluntara, menţionă că îşi dorea şi ea să devină doctor.

– A fost grozav să vă urmăresc pe tine şi pe Adam cum aţi salvat viaţa băieţelului astmatic, spuse ea, iar Rebecca îşi aminti reflexia luminii în ochii lui Adam, blândeţea din glasul lui. Amintirea îi trimise un fior cald prin trup înainte să apuce să ridice un zid care să ţină sentimentul la distanţă.

De cele mai multe ori însă, munca din şcoală era o distragere binevenită, transformând orele în zile. Câteva lucruri se îmbunătăţiseră: unii dintre cei evacuaţi, în special cei care aveau bani de hotel,

părăsiseră şcoala şi se găsea uşor adăpost pentru alţii. Deşi curentul tot nu venise, existau mai multe generatoare acum, iar în bucătărie se pregătise tocăniţă de pui cu orez, care fusese servită pentru vreo mie de oameni, cu o seară înainte. După mai bine de două săptămâni de mâncare la plic, tocăniţa fusese mană cerească. Cel mai important, în opinia Rebeccăi, proviziile de medicamente fuseseră refăcute şi membrii Gărzii Naţionale păzeau acum farmacia improvizată, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

În ciuda îmbunătăţirilor, personalul medical continua să fie extrem de ocupat în clinică. Oamenii ale căror boli cronice fuseseră neglijate în prima săptămână de criză, sufereau acum consecinţele. Răni care păruseră neimportante în urmă cu câteva zile, erau acum infectate cu puroi, iar virusurile se răspândeau cu o viteză uimitoare prin şcoală, în special printre copii.

Doctorii şi asistentele care lucraseră pe aeroport şi în şcoală în ultimele săptămâni plecaseră, în mare parte, părăsiseră oraşul Wilmington pentru a se întoarce la casele şi la slujbele lor de prin toată ţara. Însă Dorothea nu se mai obosea să îi întrebe pe Rebecca şi pe Adam dacă voiau să plece. În schimb, le trimitea personalul medical înlocuitor pentru orientare şi instruire. Într-un fel, era ca şi cum ar fi început din nou, când ea şi Adam ajutară noii voluntari buimăciţi să facă faţă victimelor Furtunilor Surori.

Rebecca îşi termină tura la clinică la răsăritul soarelui într-o dimineaţă, dar, în loc să se întoarcă la rulotă, se aşeză pe jos în faţa semnului cu „Bun venit – Teritoriul Vikingilor!” şi îşi aprinse o ţigară. Îşi propti capul de perete şi închise ochii. Era atât de obosită încât, când simţi muşcătura unui ţânţar pe braţul ei, o ignoră pur şi simplu.

– Hei, Bec.

Deschise ochii şi îl văzu pe Adam îndreptându-se spre ea, gata să îşi înceapă tura, cu un termos de cafea în mână.

– Cafea? nu putu să-şi mascheze speranţa din glas.

Adam zâmbi, întinzându-i termosul. Luă o înghiţitură lungă şi i-l înapoie.

Se aşeză pe jos lângă ea.

– Îţi mai dau o gură la schimb cu una din aia. Arătă spre ţigările ei.

– Glumeşti.

– Nu.

Scoase pachetul din buzunar, i-l dădu lui Adam şi îl urmări cum îşi scutură o ţigară în palmă. O aprinse de la ţigara ei şi trase fumul în plămâni, ca şi cum fuma întotdeauna la cafeaua de dimineaţă.

Rebecca se încruntă la el.

– De când? întrebă ea.

– Ei bine, nu mai fumez de la douăzeci de ani, de fapt. Suflă un fir de fum în aerul roz al dimineţii. Doar că părea atât de… delicios, când te-am văzut cum tragi din ţigară. Râse. Mi-am zis, la naiba, de ce nu?

Rebecca înţelese. Nu părea să aibă mare lucru de pierdut.

– Am impresia că mă eviţi, spuse el după ce fumară câteva clipe în tăcere.

– Cum te-aş putea evita? ripostă ea. Stăm în aceeaşi rulotă.

– Exact ce ziceam. Împărţim câţiva metri pătraţi şi nu ne-am vorbit de câteva zile.

Rebecca îşi propti din nou capul de perete. O luau de la capăt, îşi zise ea, întrebându-se ce oare să-i mai spună. Suspină.

– Vorbind cu tine acum câteva seri mi-am dat seama că… Era prea obosită ca să poarte această conversaţie acum, dar era mai bine să discute pe lumină. Oare cum o convingea el să vorbească? Am fost atât de supărată să aflu că Maya a făcut avort şi că nu mi-a spus niciodată despre asta. Spusese întotdeauna – crezuse întotdeauna – că ea şi Maya nu ar fi putut fi mai apropiate de atât. Dar totul fusese o păcăleală, nu? O minciună pe care amândouă avuseseră grijă să o întreţină şi să o alimenteze. Treaba cu avortul îi confirmă asta din nou. Înclină capul, uitându-se la Adam. Au rămas multe probleme nerezolvate şi între noi două, spuse ea.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi faptul că nu am vorbit niciodată despre uciderea părinţilor noştri. Cuvintele ieşiră în grabă, ca şi cum ar fi ştiut că dacă nu le spunea repede, nu avea să le spună deloc.

– Cum adică niciodată?

– Nu am vorbit niciodată deschis despre asta, spuse ea. Sunt sigură că

mă învinuia pe mine şi eu… mi-am continuat viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Am lăsat ca totul să se adune.

Îşi stinse ţigara în iarbă şi scoase imediat o alta din pachet.

– De ce te-ar fi învinuit pe tine?

Adam îi luă chibriturile din mână şi îi aprinse ţigara, apărând flacăra cu mâinile, deşi nu bătea vântul. Rebecca simţi mirosul de săpun al degetelor lui şi întoarse capul.

– Pentru că eu l-am adus pe Zed în viaţa noastră, spuse ea, suflând fumul afară din plămâni.

– Cine e Zed?

Se uită la el, derutată. Parcă nu ar fi auzit niciodată de Zed până atunci. Poate că Maya nu-i spuse nicicând numele.

– Tipul care ne-a ucis părinţii, zise ea.

Adam se încruntă.

– Am crezut că ucigaşul a fost un student de-al tatălui tău. Un puşti supărat din cauza notei de la examen.

Rebecca fu uluită.

– Nu pot să cred că nu ţi-a spus, zise ea.

– Ce să îmi spună?

În parcare, Rebecca o văzu pe Dorothea ieşind din rulota ei. Nu era momentul potrivit să fie întrerupţi.

– Hai să ne plimbăm, spuse ea, ridicându-se în picioare. Arătă spre parcare. Vine Dot.

În spatele şcolii, o luară la stânga şi se plimbară pe la marginea pădurii.

Rebecca luă încă o înghiţitură din cafeaua lui. Găsea un singur motiv pentru care Maya să nu îi fi spus lui Adam cine era Zed.

– Probabil Maya încerca să mă protejeze, Adam, spuse ea. Nu voia să mă desconsideri. Zed era un student de-al tatei. Dar era şi iubitul meu. Fostul iubit.

– Explică, spuse Adam. M-ai pierdut.

Rebecca expiră prelung.

– Aveam optsprezece ani.

– Iar Maya paisprezece. Asta ştiu. Dar se pare că asta este tot ce ştiu.

– M-am îndrăgostit de Zed. Avea douăzeci de ani. L-am întâlnit la o petrecere, iar el era sexy şi arăta grozav, dar era şi un nemernic. Doar că nu i-am văzut latura aceea. Eram obsedată de el. Făcea trafic de droguri şi mie mi se părea foarte mişto asta. Tatăl meu îl ura, ceea ce mă făcea să îl plac şi mai mult, desigur. Ai mei mi-au interzis să îl mai văd, ceea ce l-a înfuriat. Am început să mă văd cu el pe furiş. Maya ştia ce fac, deşi nu m-ar fi pârât niciodată. Ai mei şi-au dat seama însă, şi au înăsprit şi mai mult condiţiile, aşa că nu ne-am mai văzut. Atunci, Zed a început să se comporte ca un nebun. Încerca tot timpul să mă întâlnească, mă urmărea pe drumul de la şcoală spre casă. Chestii din astea. Trase prelung din ţigară. Mi-a spus odată că avea să-i omoare pe ai mei pentru că ne-au despărţit, dar am crezut… nu l-am luat în seamă, spuse ea. Copiii spun tot timpul lucrurile astea.

– Uimitor, spuse Adam. Câte ştia Maya, din toate astea?

– Ei bine, cu siguranţă nu i-am povestit că el spusese că avea să ne omoare părinţii. Iar ea nu ştia deloc că eu… Se opri, fără a fi sigură cum – sau de ce – să îi spună restul poveştii.

– Că tu ce?

– Am fost atât de proastă, spuse ea. Am început din nou să mă văd cu el. Era seducător şi eu eram… M-am gândit la asta de atâtea ori, Adam. Motivele mele. Arăta bine, tata îl ura, nu mă lăsau să-l văd şi eram doar un copil. O combinaţie tare urâtă. Deci e un alt lucru pe care nu-l ştia Maya. Nu i-am spus niciodată că am început să mă văd din nou cu el. Se uită la Adam. Privirea lui era îndreptată în pământ în timp ce mergeau, iar sprâncenele îi erau încruntate. Nu am spus niciodată, nimănui, asta, adăugă ea.

O cuprinse pe după umeri, iar mirosul de săpun şi de şampon îi umplu simţurile.

– Ai ţinut o grămadă de chestii în tine, nu-i aşa? întrebă el.

Rebecca reuşi doar să încuviinţeze din cap.

– Şi nu-mi vine să cred că Maya nu mi-a spus mie nimic din toate astea, zise el.

– Ei bine, acum ştii, răspunse ea. Şi desigur, ştii deja restul poveştii.

– Nici nu mai ştiu ce ştiu, Bec, spuse el iritat, lăsându-şi braţul jos. Încep să mă întreb dacă în toată relaţia noastră nu mi-a spus cumva doar jumătăţi de adevăr.

– Oh, nu, Adam, spuse Rebecca.

Dar de unde ştia ea? Nici ea nu mai credea la fel de mult că îşi cunoştea sora.

– Mi-a spus că un străin mascat – care s-a dovedit a fi un student de-al tatălui tău – v-a ucis părinţii pe aleea din faţa casei. Iar ea era pe bancheta din spate a maşinii. E adevărat?

Rebecca aprobă din cap.

– Eu eram sus, spuse ea. Am auzit soneria. Tatăl meu o aducea pe Maya de la ore, sau aşa ceva. Tot timpul o ducea sau o aducea de undeva. Era fetiţa tatei. Fu oripilată să audă amărăciunea din glasul său şi speră ca Adam să nu fi sesizat. Mama era acasă şi m-am gândit că avea să deschidă ea. Apoi am auzit maşina intrând pe alee şi scârţâitul de frână, ceea ce era ciudat, deoarece tata ducea de obicei maşina direct în garaj. Mama a început să ţipe. Se opri din mers, punându-şi mâinile peste ochi şi simţi cum Adam îi ia ţigara dintre degete. M-am uitat pe fereastra de la camera mea, continuă ea, lăsând mâinile jos. Era luna martie, deci era întuneric afară, chiar dacă nu era foarte târziu. Se uită în pădurea din spatele şcolii, dar nu copacii din faţa sa îi vedea. Se întoarse în camera sa din copilărie, uitându-se pe fereastră. În lumina farurilor, am văzut un tip stând în faţa maşinii. Am ştiut imediat că era Zed. Nu-l vedeam bine, dar ştiam după constituţie şi după felul în care stătea cine era.

Luă înapoi ţigara din mâna lui Adam, trase din ea tremurând, apoi strivi chiştocul în iarbă, sub pantof.

– Mama era… Îi era teamă că avea să înceapă să plângă. Oh, Doamne, Adam, nu suport să îmi aduc aminte!

Îşi puse mâinile pe ceafa ei.

– Atunci nu te mai gândi, spuse el. Nu trebuie să o faci.

Dar trebuia. Voia să termine ceea ce începuse, să spună totul cu voce tare odată.

– Mama s-a urcat în maşină, spuse ea, aşezându-se pe iarbă, ca şi cum nu se mai putea ţine pe picioare. Cred că încerca să… nu ştiu ce anume încerca să facă. Zed a început să tragă prin parbriz. Am alergat jos şi am ieşit afară, implorându-l să se oprească.

Adam se aşeză cu faţa la ea.

– Nu ţi-a fost teamă?

– Ar fi trebuit, dar nu mi-a fost. Nu pentru mine, vreau să spun. Cred că la început nu credeam că avea să îmi facă rău. Dar eram îngrozită pentru familia mea. Nici măcar nu s-a întors când am strigat la el. A continuat să tragă. Aveam o bară pentru curăţat pantofii lângă uşa de la intrare şi am ridicat-o. Era incredibil de grea, dar mi s-a părut ca o pană. Aveam puteri supranaturale, din senin. Am alergat către el şi când m-am apropiat, am aruncat-o înspre el.

Rupse un fir de iarbă şi îl înnodă. Adam o urmări fără să spună nimic. Fără să o forţeze.

– L-am lovit în umăr şi a scăpat arma, continuă ea. Apoi s-a întors spre mine. M-a apucat şi am crezut că avea să mă omoare. Îl loveam şi strigam după ai mei şi după Maya, iar el mi-a astupat gura cu mâna. Mi-a spus că dacă îndrăznesc să le spun poliţiştilor că el a fost, avea să se întoarcă să o ucidă pe Maya. Apoi s-a aruncat la pământ. Nu mi-am dat seama ce făcea, dar ulterior am înţeles că îşi luase arma pe care o scăpase. A fugit, şi eu am deschis portiera de la maşină. Ai mei erau… Aruncă firul de iarbă înnodat şi îşi trecu, tremurând, mâna prin păr. Fusese un măcel, spuse ea. Maya era ghemuită în spatele scaunului şoferului. Era plină de sânge şi, pe moment, am crezut că fusese rănită. Nu se mişca. Nici măcar nu plângea. Era în stare de şoc. Am auzit sirenele, căci vecinii chemaseră poliţia. Restul e destul de confuz pentru mine. Au venit vecinii. A venit poliţia. Ambulanţele. A fost cea mai oribilă noapte din viaţa mea. Nu voiam să îi dau drumul Mayei. La propriu. Nu îi dădeam drumul. Au dus-o la spital şi am insistat să merg cu ea. Am ţinut-o tot timpul în braţe. Rebecca ridică privirea, întâlnind-o pe a lui Adam. Vreau să o ţin în braţe acum, Adam.

– Ştiu. Îi atinse genunchiul. Şi eu.

– Poliţia a început să ne interogheze, dar mie îmi era teamă şi eram complet iraţională. Le-am spus că suspectam că tipul era un student de-al tatei şi le-am dat adresa unde ştiam că stă Zed, împreună cu o

şleahtă de drogaţi. Maya m-a auzit şi a repetat tot ce m-a auzit pe mine spunând şi, uite aşa, am construit împreună o minciună. Poliţia s-a dus la adresa unde stătea Zed şi el a tras în ei, aşa că l-au ucis. Am fost extrem de uşurată că a murit. Dacă l-aş fi putut ucide cu mâinile mele, aş fi făcut-o.

– Maya mi-a spus că nu ai vrut să laşi autorităţile să o ducă la orfelinat.

– Cum aş fi putut? Totul era din vina mea. Trebuia să am grijă de ea. Aveam să mă străduiesc să rămânem împreună, indiferent ce se întâmpla. Aveam nişte bani din asigurările de viaţă şi am moştenit casa. Am vândut casa şi m-am mutat, împreună cu Maya, într-un apartament. Am avut ceva sprijin emoţional din partea unor prieteni de familie, dar nu am mers la terapie. Am fi avut nevoie amândouă de terapie, dar era ultimul lucru la care mă gândeam.

Rebecca fusese atât de înspăimântată şi suferise atât de mult în acea perioadă. Nimeni nu păruse să bage de seamă cât de mult slăbise. Oboseala acumulată de la prea multe nopţi nedormite. Renunţase complet la viaţa socială şi se concentrase asupra penitenţei sale: Maya şi munca. Nu s-a mai culcat cu nimeni până când a ajuns la Facultatea de Medicină, când, Maya fiind deja în siguranţă, la colegiu, ea începuse să recupereze timpul pierdut.

– Este incredibil cât de bine v-aţi descurcat tu şi Maya la şcoală după ce aţi trecut prin toate astea. Adică, ştiu că ai întrerupt şcoala un an ca să lucrezi, dar ea… oricum, din ce mi-a spus, se pare că a ţinut pasul.

– A fost felul nostru de a suferi, zise ea. Exact ca acum. Aşa cum noi doi lucrăm peste program aici. Ne ajută să nu ne gândim.

– Aşa e, oftă el.

– Mi-a fost întotdeauna teamă că, în sinea ei, Maya ştia că încă mă vedeam cu Zed. Îşi aprinse încă o ţigară. Că încă mă furişam să mă întâlnesc cu el. I-am spus odată, chiar după ce se întâmplase, că nu fusese aşa, dar mi-a răspuns că nu vrea să vorbească despre asta. M-am întrebat mereu dacă credea că o mint şi era furioasă din cauza asta. Nu am mai deschis niciodată discuţia. Îl privi pe Adam în ochi. Aşadar, înţelegi ce vreau să spun? întrebă ea. Despre probleme nerezolvate? Au rămas atâtea lucruri nespuse între noi.

Adam se lăsă pe coate.

– Nu am avut niciodată impresia că te învinuia pe tine pentru ceva,

zise el. Cred că era recunoscătoare pentru faptul că ai ţinut-o departe de orfelinat.

– Ştiu. Dar mă simt ca şi cum… Dădu din umeri. A fost vina mea. Zed era furios pe părinţii mei doar din cauza mea.

– Nu mai fii atât de aspră, Bec, spuse el. Nu vezi cât de remarcabilă ai fost? Aveai optsprezece ani. Ai făcut genul de greşeală pe care îl face orice puşti de optsprezece ani – te-ai îndrăgostit de persoana nepotrivită. Ai ţinut o gospodărie, ţi-ai crescut sora, te-ai făcut medic şi ai ajutat-o şi pe ea să devină medic.

Rebecca zâmbi, fiindu-i recunoscătoare lui Adam pentru că încerca să îi uşureze povara pe care o ducea. Însă redeveni repede serioasă.

– Şi între noi sunt lucruri nespuse, chiar acum, zise ea.

– Ce vrei să spui?

– Ceea ce gândim despre Maya, dar nu spunem.

Adam tăcu, iar ea ştiu că înţelesese ce spunea.

– E greu să renunţ la ea, zise el.

– De nesuportat, aprobă ea.

Aplecându-se în faţă, făcu ceea ce îşi dorea să facă de zile întregi. Îşi încolăci braţele în jurul lui, iar el o îmbrăţişă la rândul lui şi stătură aşa vreme îndelungată.

capitolul 34

Maya

Am rămas în bucătărie vreo jumătate de oră după conversaţia cu Simmee. Nu eram sigură dacă să o urmez în dormitor sau nu. Plecase de lângă mine şi m-am gândit că era mai bine să o las singură, dacă asta îşi dorea. Mintea îmi vâjâia în urma conversaţiei avute şi nu îmi plăceau deloc gândurile mele.

Mi se oferea un copil şi credeam că, cel puţin pe moment, Simmee chiar îşi dorea să accept oferta. Adam era însă complet împotriva adopţiei. Poate toată hârţogăraia stătea la baza împotrivirii sale. Sau dacă putea adopta un copil care ni se dădea de bunăvoie, ar fi avut o altă părere. Ştiam însă, în adâncul sufletului, că nu era cazul. Discutasem destul despre asta. El voia legătura de sânge. Acea afurisită legătură de sânge pe care eu nu puteam să i-o ofer.

În plus, copilul lui Simmee avea un tată şi eram sigură că Tully nu va fi niciodată de acord să îşi dea copilul spre adopţie. Simmee făcuse acea ofertă din constrângere. Îi era frică să nască acel copil. Întreaga idee a naşterii îi evoca pierderea propriei mame. Toate problemele şi lipsurile din copilăria sa la Last Run Shelter, mare parte din ele fiind lucruri pe care eu nici nu le puteam concepe, ieşeau la suprafaţă acum când se pregătea să aducă pe lume o nouă viaţă, care avea să fie complet dependentă de ea.

Avea doar şaptesprezece ani – în multe privinţe era ea însăşi un copil – şi trăia în sărăcie. Oare autorităţile aveau să îi permită să păstreze copilul dacă aflau despre existenţa lui? Oare de asta credea că Tully avea să se împotrivească într-atât naşterii într-un spital? Îi era teamă că aveau să le ia copilul?

Am plecat din casă, hotărâtă să stau de vorbă cu el. Aveam să îl fac să înţeleagă. Nu ştia ce însemna să fii femeie, pe cale să naşti, în special o femeie a cărei mamă murise, aşa cum se întâmplase cu mama lui Simmee. Trebuia să îl fac să înţeleagă.

L-am găsit în spatele casei, unde stătea cu spatele la mine pe un bolovan lung şi plat. În faţa lui, vuia un foc în groapa de ciment unde îşi ardeau gunoiul şi fumul negru, înecăcios, se ridica spre vârfurile copacilor.

Am încetinit pasul când l-am zărit, amintindu-mi cât de incomod mă simţisem în timpul ultimei noastre conversaţii din grădină.

– Hei, Tully, am strigat eu, apropiindu-mă.

Tresări puţin, întorcându-se spre mine.

– Hei, spuse el. Ce se petrece?

– Pot să vorbesc cu tine o clipă?

– Atâta timp cât nu e vorba despre construirea unei plute, spuse el, cu o nuanţă de zâmbet în glas. Aşezaţi-vă.

Făcu semn cu capul înspre un alt bolovan de lângă foc. Am dat să mă îndrept către el, dar am înlemnit, zărindu-i arma în mână.

– Nu vă speriaţi, spuse el. O curăţ doar. Se aplecă şi puse arma la capătul îndepărtat al bolovanului, arătându-mi că nu plănuia să o folosească în prezenţa mea. Ştiu că nu vă plac armele de foc, spuse el, îndesându-şi în buzunar cârpa pe care o folosise.

– De unde ştii asta?

Nu ştiu din ce motiv, eram puţin paranoică.

– Vă uitaţi la ele ca şi cum ar avea o viaţă a lor. Râse. Ca şi cum s-ar putea declanşa singure.

– Ei… M-am aşezat pe bolovan. Am simţit căldură sub coapse de la căldura focului şi de la căldura, din ce în ce mai mare, a zilei. Nu sunt obişnuită să fiu în preajma lor, am spus eu.

– Eu am fost tot timpul în preajma lor. Se ridică şi umblă în foc cu un băţ lung. Scânteile zburară în aer, iar eu am văzut răsucindu-se în flăcări ambalajul de la un pachet de tăieţei. Privindu-l cum se pricepea la lucrul cu focul, m-am gândit cum nu stătea nici o clipă. Avea energie cât doi bărbaţi la un loc. Ar fi putut prinde o slujbă bună dacă ar fi trăit pe continent.

– Tata mă ducea la vânătoare încă de când am început să merg, spuse el. Şi trăind aici, ne-am plictisi repede de peşte dacă nu am vâna. Vorbise la plural ca şi cum Jackson, tovarăşul lui de vânătoare, ar mai fi fost încă în viaţă.

Mi-am amintit că Lady Alice îmi spusese că Tully plânsese când i-l aduse pe Jackson acasă. Era greu să mi-l imaginez pe tipul dur din

faţa mea vărsând lacrimi. Ştiam de la taţii pacienţilor mei însă, că aparenţele pot fi înşelătoare.

– Ei bine, mă bucur că eşti bun la asta, altfel am muri de foame, am spus eu, nu prea convinsă. Nu îmi plăcea că ajunsesem să mă simt stânjenită în preajma lui.

Îşi înclină capul într-o parte, măsurându-mă zdravăn cu privirea.

– Deci, la ce vă gândiţi? întrebă el.

Am tras aer în piept, uitându-mă la armă, ca şi cum chiar mă aşteptam să se declanşeze singură.

– Voiam să vorbesc cu tine despre Simmee, am spus eu. Despre copil.

Încetă să se mai joace în foc şi i-am văzut neliniştea în ochi.

– Credeţi că ceva nu e în regulă? întrebă el.

– Oh, nu, am răspuns. Deloc. Simmee pare perfect sănătoasă şi va fi o mamă excelentă, aşa cum şi tu, cred, vei fi un tată minunat. Am încercat să zâmbesc, sperând să nu creadă că îi vorbeam de sus, ceea ce, desigur, făceam. Vei avea un copil pe care să-l duci cu tine la vânătoare peste câţiva ani.

– Aşa e, doamnă, încuviinţă el. De-abia aştept. Îşi încrucişă braţele la piept, băţul atârnându-i între degete în timp ce aştepta să continui. Probabil nu îşi dădea seama că mai aveam multe de spus.

– Şi dacă va fi fată? am întrebat eu.

– Nu există nici o lege care să spună că fetele nu pot merge la vânătoare, nu-i aşa?

– Nu ştiu să fie. Mi-am schimbat poziţia pe piatra tare şi mi-am şters fruntea asudată cu mâna. Dar uite despre ce voiam să vorbesc cu tine, am spus eu. Simmee este neliniştită din cauză că va naşte copilul aici. Adică o nelinişteşte ideea să îl nască aici. Nu aveam să vorbesc despre grijile lui Simmee cu privire la creşterea unui copil la Last Run Shelter. Fiecare lucru la timpul lui.

– Chiar aşa? Tully se încruntă. Mie nu mi-a spus nimic despre asta.

– Păi, cred că încearcă să fie curajoasă, am spus eu. În plus, probabil nu vrea ca Lady Alice să ştie că îşi face griji. Dar gândeşte-te, Tully. Mama ei a murit născând-o pe ea, iar Lady Alice a moşit-o atunci. E

normal să se teamă că i s-ar putea întâmpla şi ei la fel.

– Dar nu se va întâmpla. Se aşeză din nou pe piatră şi aceasta se mişcă puţin sub greutatea lui. Chiar dumneavoastră aţi spus, e sănătoasă.

– Cred că totul va fi bine, am spus eu. Dar, uneori, se întâmplă lucruri neaşteptate şi totul se poate înrăutăţi într-o clipă. Ar fi mult mai sigur pentru ea să nască acest copil la spital. Iar pe ea ar linişti-o nespus de mult.

Tully se încruntă din nou, ca şi cum nu înţelegea ce spuneam.

– Nu aş vrea să o mut tocmai când este, ştiţi, gata să nască, spuse el. Am putea fi undeva pe apă şi s-ar putea întâmpla orice.

Argumentul său nu avea nici o logică.

– E la doar, cât, cinci, zece minute de aici? Vei avea o altă barcă până atunci, sunt sigură. Mă bazam pe asta.

– Şi ar trebui să mergem apoi la Larry. Se uită spre focul tot mai mic, ca şi cum s-ar fi gândit totuşi la ideea mea. De obicei mergem pe jos de la barcă până la casă, dar e distanţă de câţiva kilometri şi nu ar fi în stare să meargă atât de mult. Şi apoi mai e şi drumul până la spital.

Am deschis gura să îi dau o replică pe care nu o formulasem încă, dar el continuă.

– Nu avem bani, spuse el, dând din umeri. Dacă ne dau afară? În plus, e plin de boli în spitale. Aşa a murit bunicul meu. Mama a insistat ca el să meargă la spital din cauza glicemiei şi s-a îmbolnăvit în timp ce era internat, din cauza unui virus, şi a murit în scurt timp. Se apleacă să ridice o creangă şi o aruncă în foc. Mi se pare mai sigur să se ocupe Lady Alice aici, spuse el.

– Poate dacă ai sta de vorbă cu Simmee, am sugerat eu. Vezi ce riscuri este dispusă să îşi asume, născând aici sau la spital.

Însă nu mă gândisem la cum ar ajunge de la ponton acasă la Larry. Nu mi-am dat seama că avea să fie atât de dificil.

Se ridică în picioare şi înteţi din nou focul, apoi se întoarse spre mine, privindu-mă, cu o expresie severă.

– Ascultaţi, spuse el, trebuie să aveţi grijă să nu vă mai băgaţi unde nu vă e locul. Cei din afară cred că ei ştiu ce e mai bine, pentru că aşa fac

ei, dar nu ne înţeleg nouă viaţa. Flăcările pe cale să se stingă îi modificau trăsăturile, iar eu m-am uitat în jos, la mâini, înainte ca privirea să îi devină de gheaţă. Inima îmi bătea exagerat de tare, la auzul cuvintelor lui. M-am uitat la puşcă, sau carabină, sau ce era. Aproape că puteam să aud cum suna când se declanşa aici, în mijlocul pustietăţii, felul în care avea să răsune ecoul prin pădure şi peste apă.

M-am ridicat, scuturându-mi pantalonii de cenuşă şi praf.

– Înţeleg, am spus eu, dar băteam în retragere de teamă.

– Bun, spuse el şi se aplecă să-şi ia arma.

– Ne vedem mai târziu.

M-am întors şi a fost tot ce am putut să fac ca să nu alerg înapoi în casă. Trupul meu se încordă în timp ce mă îndepărtam de el, aşteptând ca glonţul să îmi despice craniul. Am cotit, am deschis uşa de plasă şi m-am lăsat pe unul dintre scaunele de la bucătărie. Mâinile îmi tremurau atât de tare încât a trebuit să le prind între coapse, ca să le ţin pe loc. Ar fi trebuit să încerc mai mult, mi-am zis eu. Ar fi trebuit să îmi cer scuze că încalc limitele, dar să-i spun că aveam să îi ajut să găsească o modalitate de a ajunge de la ponton la spital şi că Simmee şi copilul ar fi avut parte de ajutor financiar. Chiar şi eu aş fi putut să îi ajut financiar dacă ar fi avut nevoie. Dar am renunţat din cauză că ridicase vocea cu doi decibeli, iar albastrul ochilor săi ameninţa să se transforme în gheaţă, iar el era la câţiva paşi distanţă de armă. Acum avea să îmi fie imposibil să mai deschid acest subiect. Simţeam că o dezamăgisem pe Simmee prin felul în care purtasem conversaţia.

Speram doar să nu fi înrăutăţit lucrurile.

capitolul 35

Rebecca

Începea şi ea să simtă durere în gât şi nasul înfundat, simptomele care făceau ravagii prin şcoală. Se simţise bine în timpul turei sale la clinică, până în jur de ora trei dimineaţa, când observă că o durea când înghiţea, iar sinusurile erau inflamate şi dureroase. Până când ajunse la rulotă, la răsăritul soarelui, cu buzunarele pline de paracetamol, decongestionant şi pastile de tuse, era sigură că răcise. Adam îşi turna cafea în termos.

– Aoleu, spuse el. Arăţi ca naiba.

– Nu atinge nimic din ce am atins eu, spuse Rebecca. Nici măcar să nu respiri aici, sau o păţeşti.

– Biata Bec. Înşurubă capacul termosului. Ce pot face pentru tine înainte să plec?

Rebecca se îndreptă spre patul dublu, dar Adam o opri, punându-şi o mână pe fruntea ei.

– Ai febră, puştoaico, spuse el.

– Refuz să fiu bolnavă. O durea până şi când vorbea.

– Ai luat ceva?

Scoase paracetamolul din buzunar şi scutură câteva pastile în palmă. Adam îi dădu o sticlă cu apă şi Rebecca le înghiţi, tresărind când pastilele o zgâriară pe gât.

Se simţea şi mai apropiată de Adam de când îi povestise despre moartea părinţilor săi. Mai apropiată şi de o sută de ori mai uşurată. Poate că nu avusese nevoie atât de mult să vorbească cu Maya despre acea noapte, cât avusese nevoie să spună cuiva.

Stătea pe marginea patului, descălţându-se, când Adam se uită pe fereastră, înspre parcare.

– Vine Dot, spuse el.

Deschise uşa şi Dorothea intră în rulotă.

– Bună dimineaţa, zise ea. Rebecca nu se mai panică din cauza vizitei neaşteptate a Dorotheei, dar ceva din tonul femeii îi făcu mâinile să îngheţe.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Dorothea se sprijini de blatul din bucătărie, cu braţele încrucişate.

– S-au hotărât să înceteze căutarea victimelor accidentului, răspunse Dorothea.

Rebecca închise ochii.

– Nu.

Cuvântul ieşi de pe buzele ei încet, gâtuit. Încetarea căutărilor nu era tocmai o surpriză; trecuseră aproape două săptămâni, iar echipele de salvare abia mai răzbeau, cu sutele de oameni daţi încă dispăruţi în urma furtunilor. Însă pierderea oricărei speranţe, pierderea răspunsurilor insinuate de răspunsul Dorotheei erau greu de suportat.

Adam se aşeză lângă ea pe marginea patului şi îi luă mâinile într-ale lui.

– Îmi pare rău, spuse Dorothea. Ştiu că a fost îngrozitor pentru voi şi că nu aveţi… căuta un cuvânt… o certitudine. Mai ştiu şi că mă consideraţi pe mine responsabilă, deoarece eu v-am cerut să o convingeţi să vină aici.

– Nu, Dot, spuse Rebecca.

– Nu a fost vina nimănui, adăugă Adam.

Dorothea se uită în podea.

– Ei bine, spuse ea, probabil nu sunt la fel de îngăduitoare cu mine însămi, aşa cum sunteţi voi. Am insistat să se urce în acel elicopter. Se uită la cei doi. Era un ajutor de nădejde, zise ea. Cu siguranţă nu a fost fricoasă, aşa cum mă aşteptam.

– Ţi-am spus eu.

Adam strânse mai tare mâna Rebeccăi.

– Ai avut dreptate. Dorothea părea foarte obosită. Una dintre biserici

va organiza o slujbă memorială mâine-seară pentru victimele furtunii, spuse ea, frecându-şi ceafa. Cred că Maya, asistenta şi pilotul au nevoie de o menţiune specială. Voi face eu asta, dacă vreţi.

– Nu, o fac eu, spuse Adam. Asta dacă nu cumva vrei tu, Bec.

Ea ar fi trebuit să facă asta, dar ar fi avut nevoie de câteva luni, poate ani, ca să îşi pună ordine în gânduri şi să găsească ceva de spus despre sora ei. Clătină din cap.

– Nu cred că sunt în stare, abia şopti.

– Te-ai descurca, spuse el. Dar aş vrea să vorbesc eu. Poţi să-mi spui dacă vrei să menţionez ceva. Pot vorbi în numele amândurora.

– Vă las să vă decideţi. Dorothea îşi puse mâinile în buzunare. Slujba va avea loc la ora şapte şi vom merge cu o furgonetă care ne ia de lângă rulota mea. Se uită la Rebecca. Să dormi, scumpo, spuse ea. Mi se pare că ai contactat virusul care circulă pe aici. Şi Adam, ia-ţi liber azi.

– Am să vin mai târziu.

Adam se ridică în picioare şi o conduse pe Dorothea la uşă. Rebecca nu se mişcă de pe marginea patului, desculţă la un picior, iar la celălalt pantof având şireturile dezlegate. Îl auzi pe Adam şoptind „… nu am să o las singură" şi se bucură. Nu se simţea în stare să stea singură în aceste momente. Pierduse mai mult decât o soră în ultimele două săptămâni. Îşi pierduse pasiunea. Energia. Uneori, când îşi imagina că ţinea un copil în braţe sau pe părinţii ei stând în tribune, se întreba dacă nu cumva îşi pierdea şi minţile.

Îşi dădu şi celălalt pantof jos şi se întinse pe pat, dar se ridică imediat.

– Nu pot să respir dacă stau întinsă, îi spuse ea lui Adam. Mi-e prea înfundat nasul.

Adam îşi luă perna de pe canapea şi o puse peste a ei, la căpătâiul patului. Încearcă să dormi sprijinită de astea.

– O să îţi umplu perna de germeni, zise ea.

– De parcă mi-ar păsa.

Merse în baie şi Rebecca auzi apa curgând. Când ieşi, avea în mâini una dintre mănuşile de baie pe care le primiseră. O udase, o

împăturise şi o puse pe fruntea Rebeccăi. Era atât de blând. Era bucuroasă că Maya avusese parte de grija lui, atât cât durase.

Se aşeză pe marginea patului în timp ce ea încerca să se aşeze comod. Putea să respire dacă stătea pe partea dreaptă, sprijinită pe perne, dar trebuia să ţină compresa ca să nu cadă. Era cu spatele la Adam şi, vreme îndelungată, nici unul dintre ei nu vorbi.

– Te simţi bine? întrebă ea în şoaptă.

Adam nu răspunse imediat.

– Nu e ca şi cum nu mă aşteptam la asta.

– Nu asta am întrebat.

– Sunt bine.

– Poţi să mergi la clinică, spuse ea, deşi nu voia ca el să plece. O să dorm.

– Nu vreau să plec, spuse el. Nu încă.

Rebecca avea ochii închişi, iar chipul Mayei era în spatele pleoapelor închise. Clipi, dar nu putu alunga imaginea. Maya zâmbea. Nu arăta ca o femeie care suferise multe pierderi, dar aşa se întâmplase şi nu era drept.

– Nu e niciodată suficient, spuse ea, cu glas spart.

– Ce anume?

– Nu te poţi sătura de cei pe care îi iubeşti, spuse ea. E ca şi cum… Îmi doresc să fi stat cu ea în fiecare zi. În fiecare minut din fiecare zi.

– Ştiu, îi spuse frecându-i umărul.

– O văd cu ochii închişi.

Adam râse.

– Şi eu.

– Serios? Zâmbeşte. Şi tu o vezi zâmbind?

Ezită.

– Da, răspunse, într-un fel care o făcu pe Rebecca să se îndoiască de sinceritatea lui.

– Mi-aş dori să fi stat de vorbă cu ea în fiecare zi, cum fac surorile. Aşa ar fi trebuit să facem. Dar întotdeauna eram plecată undeva, unde nu aveam semnal pe mobil. Nu fusese cea mai bună soră din lume. Dacă aş putea să o am înapoi, aş face asta. Aş vorbi cu ea în fiecare zi.

– E ceva ce aş vrea, Rebecca, spuse el brusc.

Crezu că voia ceva tangibil. Oare avea ceva de-al Mayei pe care îl dorea el? O amintire.

– Ce anume? întrebă ea.

– Vreau să fii întotdeauna familia mea. Vocea lui era aspră. Poate că nu mai suntem tocmai cumnaţi acum, dar vreau să rămânem o familie. Bine?

Se întoarse pe spate, cu capul pulsându-i şi parcă înfundat cu bumbac.

– Maya nu ar fi permis să fie altfel, spuse ea.

Adam încuviinţă din cap, aplecându-se în faţă să întoarcă pe partea cealaltă compresa udă de pe fruntea ei şi, când închise din nou ochii, Rebecca ar fi putut să jure că zâmbetul Mayei deveni mai larg.

capitolul 36

Maya

Mă aflam la Last Run Shelter de cel puţin zece zile. Probabil şi mai mult. Îmi dădeam seama din felul în care pielea mă mânca şi se strângea în jurul copcilor de pe picior. Era timpul – trecuse timpul – ca acestea să fie scoase.

– Ai o forfecuţă sau o lamă? am întrebat-o eu pe Simmee.

Spălam geamurile de la camera de zi pe dinăuntru. Simmee observase o pată pe unul dintre geamuri cu o oră în urmă şi se apucase imediat, amestecase apă cu oţet şi începuse să frece, cu pântecul atât de mare încât abia putea să se apropie suficient de mult de ferestre pentru a le curăţa.

– Copcile sunt gata să iasă, am spus eu.

– Vi le scoate Lady Alice. Lucra cu cârpa într-un colţ al unui ochi de geam. Mirosul pătrunzător de oţet umplea camera. Nu am nimic suficient de mic ca să vă ajute.

Am oftat încet, nevrând să mă audă.

– Bine, am spus eu. O să merg la ea când terminăm. M-am gândit că trebuia să străbat singură pădurea şi m-am uitat la peretele de lângă uşă. Una dintre arme lipsea. Tully era afară, gata să mă confunde cu o căprioară. Vrei să vii cu mine? am întrebat.

– Vă supăraţi dacă mergeţi singură? mă întrebă uitându-se la mine. M-a durut spatele toată ziua.

– Sigur, o să mă descurc, am minţit eu. Poate ar trebui să amân. Poate Simmee ar fi putut veni cu mine a doua zi. Lady Alice nu stătea însă foarte departe; mă comportam ridicol. De ce nu te aşezi şi să mă laşi pe mine să termin ferestrele?

O clipă, am crezut că va fi de acord, dar clătină din cap.

– Îmi place să fac asta, spuse ea. Îmi place să fac lucruri ale căror rezultate se văd imediat, cum e asta. De asta îmi place să fac curăţenie. Mă gândesc la ce fac. Mă gândesc la geamul ăsta, cum e

făcut şi aşa mai departe. Se dădu un pas în spate şi studie fereastra pe care o curăţa, mişcându-şi capul dintr-o parte în alta, asigurându-se că nu sunt urme. Fac asta de fiecare dată când curăţ o fereastră. Mă ajută să nu mă gândesc la alte lucruri.

Avea o atitudine mai bună decât mine faţă de treburile casnice, asta era sigur. Gândurile mele erau oriunde, numai la fereastra pe care o curăţam nu. Gândurile mele erau la ea. Fusese atât de uşoară şi de senină când ajunsesem la Last Run, iar acum părea întunecată şi greoaie. Voiam să îi alung acea negură, dar ajunsesem să mă gândesc că trebuia să se risipească de la sine. Avea să dispară până la venirea bebeluşului, eram sigură. Erau vremuri înfricoşătoare pentru ea – în aşteptarea travaliului, a naşterii, cu temerea legată de soarta mamei sale plutindu-i deasupra capului.

Ore întregi după ce i-am refuzat oferta cu privire la copil, Simmee nu a mai vorbit cu mine. În cele din urmă, am rugat-o să stea jos, cu mâinile presate ferm pe umerii săi şi i-am spus că aveam să o ajut în orice fel puteam, dar nu aveam să îi iau copilul. I-am spus cât de onorată mă simţeam că avea încredere în mine să îi cresc copilul, dar că hormonii o făceau să vorbească aşa şi că nu trebuia să ia decizii irevocabile în astfel de condiţii. Aveam să mă asigur că va veni o asistentă la domiciliu ca să vadă de ea şi de copil. Aveam să îi trimit bani, dacă ar fi avut nevoie.

Mă ascultă şi am crezut că a înţeles cu adevărat ceea ce îi spuneam, pentru că, în cele din urmă, a încuviinţat din cap.

– Probabil ai dreptate, spuse ea.

Dar, timp de o zi întreagă, între noi se lăsase o nouă tensiune care mă întrista. Acum părea să se risipească.

Lucrurile păreau să se fi liniştit şi între mine şi Tully, după conversaţia aspră avută lângă foc şi graba mea ridicolă de a intra în casă, departe de arma lui. La cina din acea seară, se comportase ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic între noi, spunând glume deocheate şi aplecându-se să o sărute pe Simmee pe gât, iar eu m-am prefăcut la rândul meu. Eram confuză în privinţa rolului meu. Avea, cu siguranţă, dreptate să spună că eram o intrusă, mai bine educată, cu valori dezvoltate într-o lume în care banii nu erau o problemă şi ceea ce era mai bine pentru oameni părea perfect clar. Cine eram eu să îmi impun valorile asupra unor oameni care nu trăiau în lumea mea? Dar agitaţia lui Simmee mă nelinişte. Ea voia ceva de la mine, ceva ce nu îi puteam oferi.

Când am terminat cu ferestrele, am pornit către Lady Alice. Nu mă descurcam foarte bine prin pădurea întunecată, cu plantele agăţătoare care mi se prindeau de picioare, de braţe, de gât. Pădurea mi se păruse suficient de înspăimântătoare când o străbătusem cu Simmee. Dar singură era de-a dreptul înfiorătoare. Fiecare sunet – veveriţele care foşneau frunzele, pocnetul unei crengi – mă făcea să tresar şi aproape am alergat pe ultima jumătate de drum către Lady Alice. Am fost peste măsură de fericită când i-am zărit cocioaba dărăpănată. Între colţul casei şi un copac era întinsă o sfoară pentru rufe, pe care erau prinse cu cleşti hainele negre ale lui Lady Alice. M-am întrebat ce avea să poarte. Nu mi-o puteam imagina în altă culoare, în afară de negru.

O prelată albastră acoperea acum gaura din acoperişul verandei, iar creanga care ocupase aproape toată veranda, se afla afară, pe pământ. Tully, mi-am zis eu, imaginându-mi-l, emoţionată, cum se chinuia să scoată creanga de pe veranda lui Lady Alice.

Probabil că Lady Alice mă văzuse apropiindu-mă, pentru că îmi deschisese deja uşa cu plasă când am păşit pe verandă.

– Bună! spuse ea.

Purta o rochie din bumbac, cu mâneci lungi, cu margarete minuscule, roz şi verzi, pe fundal violet.

– Arătaţi încântător.

Am zâmbit, ignorând intenţionat bara de curăţat pantofii de lângă uşă. Era uşor să zâmbesc acum când ieşisem din pădure. Deja mă gândeam cu groază la drumul înapoi.

– Oh, nu te uita la mine. Refuză complimentul dând din mână. Nu mă simt confortabil în rochia asta, acum că Jackson s-a dus, dar azi a fost ziua de spălat rufe.

– Ei bine, speram că poate e şi ziua de scos copcile Mayei, am spus eu. Aveţi timp?

– Sigur, zise ea. Îmi pot face oricând timp pentru tine, domnişoară Maya.

Am urmat-o prin casă spre bucătărie. Camera de zi era întunecată şi abia am putut să văd toate cuverturile şi milieurile, în timp ce ochii mei încercau să se adapteze la lipsa de lumină. În bucătărie, Lady Alice luă o geantă de piele uzată, leită celor pe care le purtau doctorii când făceau vizite la domiciliu. Îmi zâmbi când o ridică de pe tejghea.

– Trusa mea medicală, spuse ea, cu oarecare mândrie.

Mi-am imaginat-o brusc încercând să-l salveze pe Jackson când i l-a adus Tully acasă după accident. Fusese deja mort, sau îi murise în braţe, în ciuda eforturilor sale? Nu voiam să mă gândesc la asta.

Lady Alice deschise trusa şi, cu un aer ceremonios, scoase un recipient de plastic cu capac. Scoase capacul, dând la iveală un săpun verde şi mi-am amintit că Simmee îmi spusese ceva despre „săpunul special" pe care Lady Alice îl folosea când îşi trata pacienţii.

Am privit-o cum îşi freacă mâinile cu grijă în chiuvetă. Săpunul răspândi un miros puternic de pin. „Primăvară irlandeză", mi-am spus eu, zâmbind. Săpunul ei special.

– Să mergem pe veranda din spate, spuse ea, închizând robinetul cu degetele curate. E mai bună lumina acolo.

Am urmat-o afară pe uşa din spate şi ne-am aşezat pe scările de lemn. M-am sprijinit cu spatele de casă, am rulat cracul pantalonului de la uniformă şi am lăsat-o pe Lady Alice să-mi ridice piciorul la ea în poală. Mi-am adus aminte brusc de o zi îndepărtată, când tata îmi ţinuse piciorul în poală ca să îmi cureţe cicatricea din genunchi de nisip. Mă duruse îngrozitor, dar nu am plâns.

– Eşti o fetiţă curajoasă, îmi spusese el.

Fusesem curajoasă odată. Puteam oare să recapăt acea latură? Puteam oare să traversez pădurea fără să tresar la fiecare zgomot?

M-am uitat la piciorul întins peste coapsele lui Lady Alice. Firişoarele de păr crescute de vreo două săptămâni reflectară lumina. Părul era foarte blond, dar tot era o privelişte revoltătoare. Nu mai văzusem păr pe picioarele mele de la doisprezece ani, când începusem să mă rad.

Lady Alice îşi deschise din nou geanta şi scoase o pensetă şi o foarfecă adevărată de suturat.

– De unde aveţi instrumentele medicale? am întrebat.

– Unchiul meu Jimmy a fost doctor, spuse ea. Venea pe aici din când în când. Când a murit, mi-a lăsat trusa prin testament. Probabil am fost cea mai promiţătoare, copiii lui erau – se uită la mine conspirativ – cam grei de cap.

Am râs cu poftă. Mâinile ei curate atinseseră acum totul: geanta,

piciorul meu, treapta de lemn, rochia, foarfeca. M-am gândit să o rog să fiarbă măcar foarfeca mai întâi, dar am lăsat cuvintele să îmi dispară din minte. „Ce naiba!” mi-am zis eu. Rana era închisă şi curată. Aveam să supravieţuiesc.

Folosi foarfeca şi penseta cu îndemânare şi, în ciuda îndoielilor mele iniţiale, am fost impresionată.

– Sunteţi bună la asta, am spus eu.

– Oh, nu-i mare lucru. Tăia şi trăgea. Tăia şi trăgea. Curăţa puţin sânge uscat de pe piele cu tifon şi alcool. O fac de atâta timp, încât nici nu mai ştiu când nu ştiam să o fac.

– M-am bucurat să văd că Tully v-a reparat veranda, am spus.

– Oh, Larry a făcut mare parte.

– Larry?!

Capul ei era plecat peste piciorul meu, vocea îi era înăbuşită şi m-am gândit că auzisem greşit.

– Da. A venit ieri-dimineaţă. Mi-a adus alimente şi a încercat să mă convingă să mă întorc cu el, dar i-am spus că nici nu mă gândesc să plec. Chicoti. Asta îi spun tot timpul. Ar fi picat lat dacă îi spuneam că merg. Poate într-una din zile am să-i spun asta, să văd ce…

– Larry? Fiecare muşchi din corp îmi era încordat. Fiul dumneavoastră, Larry? A fost aici ieri?

– Da, a fost.

– Dar… i-aţi spus despre mine? Credeam că ştiţi că trebuie să mă întorc acasă! Credeam că ştiţi…

– De ce te agiţi aşa? întrebă ea. Ţine piciorul fix, acum, sau o să ajung să tai ceva ce nu trebuie tăiat.

– Lady Alice! Mi-am luat piciorul din poala ei cu jumătate din copci neatinse. Am prins-o de braţ, aplecându-mă în faţă. De ce nu i-ai spus nimic despre mine şi despre faptul că trebuie să mă întorc acasă?

– De ce eşti aşa supărată? Se dădu puţin pe spate, cu privirea confuză. Tully era aici, îl ajuta cu acoperişul şi nu a spus nimic, m-am gândit că te-ai răzgândit…

– Tully a fost aici? În acelaşi timp cu Larry?

– Asta încerc să îţi spun, copilă. Îmi mângâie obrazul cu mâna. Tully nu a spus nimic despre tine şi m-am gândit că te-ai decis să rămâi şi să mă ajuţi să moşesc copilul lui Simmee, acum că sunteţi aşa apropiate.

Mă cuprinse furia.

– Cum îndrăzneşte! am strigat eu. Mă ţine prizonieră! M-am ridicat, trecându-mi mâna prin părul încâlcit. Trebuie să merg acasă, Lady Alice! am spus eu. Am un soţ şi o soră care probabil mă cred moartă. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine!

Lady Alice se ridică în picioare şi mă îmbrăţişă. I-am simţit părul aspru sub bărbie şi mirosul de Primăvară irlandeză îmi umplu nările.

– Totul va fi bine, copilă, spuse ea. Eşti în siguranţă aici. Larry o să se întoarcă şi îndreptăm lucrurile data viitoare. Tully a înţeles greşit ce ai spus, atâta tot.

– Nu i-am spus niciodată nimic care să îl facă să creadă că vreau să rămân! Începusem să plâng. Trupul meu se zguduia în lacrimi, iar ea încercă să mă strângă şi mai tare în braţe, dar m-am ferit, mult prea supărată ca să mă las consolată. M-am chinuit să îmi reamintesc conversaţia mea cu Tully. Oare chiar îi spusese ceva care să-i dea de înţeles că voiam să stau până la naşterea copilului? Cu siguranţă nu. Nici vorbă.

Brusc, mi-am amintit de barcă şi aproape am izbucnit în râs, uşurată.

– Sigur i-a spus lui Larry că i-au luat apele barca! am zis eu. Probabil i-a spus să le aducă – lui Tully şi Simmee – o altă barcă şi atunci o să mă scoată de aici. Chiar în timp ce vorbeam, mi-am dat seama că tot ceea ce spuneam nu avea nici o logică. De ce nu îi ceruse, pur şi simplu, lui Larry să mă ia cu el? Şi de ce nu îmi spusese Tully, dacă acesta era planul lui? I-a spus măcar Tully lui Larry să îmi sune familia sau… M-am oprit. Sigur că nu. Tully nu ar fi avut de unde să ştie cum să ia contact cu Adam sau Rebecca. Este… este incredibil!

– Stai jos, domnişoară Maya. Vocea lui Lady Alice deveni, din senin, atât de stridentă, încât m-am aşezat din nou pe treaptă.

Am ridicat privirea înspre ea.

– Nu-mi vine să cred că nu i-a spus nimic lui Larry, am zis eu. Pur şi simplu nu îmi vine să cred.

Se aşeză din nou lângă mine.

– De ce crezi că nu a spus nimic? întrebă ea.

– Nu prea-mi pasă. Îmi pasă doar de…

– Gândeşte-te. Gândeşte-te de ce vrea să te ţină aici.

„Răscumpărare?” m-am întrebat eu. „Fusesem răpită? Avea să încerce să scoată bani de la Adam?” Dar chiar în timp ce mă gândeam, ştiam că era ridicol.

– Vrea ca tu să moşeşti copilul lui Simmee. Lady Alice vorbi rar, ca şi cum aş fi fost un văr de-al ei greu de cap. Tu. Un doctor adevărat. Eu sunt femeie bătrână şi probabil că îşi face griji. Dădu din mâini prin aer. Nu sunt bleagă, domnişoară Maya. Ştiu că fata aia moare de frică să nu aibă aceeaşi soartă ca şi mama ei. Tully e doar îngrijorat. Deci e bine că eşti aici. Toată lumea te vrea aici.

– Dar eu nu vreau să fiu aici! am izbucnit. Vreau să merg acasă.

– Ştiu că vrei, copilă. Îmi pare rău că nu i-am spus eu lui Larry. Am fost… Se uită spre pădure, muşcându-şi buzele şi mi s-a părut că îi citesc regretul sincer pe chip. Îmi pare tare rău, spuse ea. Mă gândeam doar la mine şi la cât de mult mă bucuram să îl văd pe Larry şi să am ceva mâncare în casă. Îmi luă mâna în palma ei micuţă şi o ţinu pe genunchi. Adevărul e, domnişoară Maya, că nu ştiu de ce Tully nu a spus nimic, recunoscu ea. Dacă are de-a face cu Simmee şi copilul, nu mai trebuie să-ţi faci griji prea mult timp. Stă să nască acuşi.

I-am dat drumul la mână.

– Trebuie să vorbesc cu Tully, am spus eu, ridicându-mă din nou, dar mă prinse de mână.

– Poate nu e bine să-l baţi la cap cu asta acum, spuse ea. Sună ca un avertisment.

– Ba da, trebuie.

– Atunci lasă-mă să termin cu copcile. Se întinse spre piciorul meu. Apoi eşti liberă să mergi să te iei de el, dacă vrei. Dar gândeşte-te la Simmee. Gândeşte-te cât de bine i-ar fi să te aibă în preajmă când îi vine sorocul.

Tully curăţa de piele un iepure pe masa veche de picnic de lângă afumătoare şi am început să strig la el de îndată ce l-am zărit de pe cărare.

– Nu i-ai spus lui Larry că sunt aici! am strigat eu. M-am oprit peste masă de el, fără să mă uit la balta de sânge dintre noi. Fără să mă uit la lama ascuţită din mâna lui. Mi-am pus mâinile pe masă şi m-am aplecat către el, uitându-mă fix în ochii lui. De ce nu i-ai spus? Ştii că trebuie să plec de aici. Ştii asta!

Nu păru să fie deloc mişcat, ba mai mult, păru aproape plictisit de izbucnirea mea.

– Ai fost la Lady Alice? mă întrebă el.

– Mi-a spus că nu i-ai zis nimic lui Larry. M-am îndreptat de spate. Cum ai putut să-mi faci asta?

– Ba da, i-am spus lui Larry, răspunse el. Iar Lady Alice ştie. Era chiar acolo, ne dădea indicaţii unde să mutăm creanga de copac care i-a distrus veranda.

– Atunci de ce mă aflu tot aici? De ce nu sunt pe drum spre casă? Vocea mea bubuia de furie. Ce se întâmplă?

– Lady Alice a zis că te-ai răzgândit şi că nu mai vrei să pleci.

– Poftim?

– A spus că te-ai decis să stai până când naşte Simmee.

Rămăsesem fără cuvinte. Nu mai ştiam pe cine sau ce să mai cred.

– Mie mi-a spus că tu vrei să stau până când naşte Simmee!

– Serios? Râse scurt, ca un lătrat. Uneori oamenii îşi pun ideile în gura altora, nu-i aşa? Lady Alice… e o bătrânică simpatică, dar nu spune întotdeauna adevărul.

– Tully, tu ştiai că trebuie să plec de aici. Nu-mi pasă ce a spus Lady Alice. Tu ştiai şi nu ai făcut absolut nimic în privinţa asta!

Se ocupa în continuare de iepure, cu privirea inexpresivă.

– Păi, acum că sunteţi atât de apropiată de ea şi de Simmee… Dădu din umeri, uitându-se la mine. M-am gândit că aţi povestit ca între fete şi am crezut că ştiu mai multe despre ce vă doriţi decât mine.

M-am uitat urât la el.

– Şi barca? am întrebat. Ai spus că atunci când vine Larry ai să-l rogi să îţi găsească alta.

– Şi aşa am şi făcut. Continuă să cureţe iepurele pe masă în timp ce eu îmi ţineam privirea aţintită asupra chipului său. O să caute, spuse el. O să îmi găsească ceva la preţ bun.

– Când?

– Când o să găsească. Nu-i ca şi cum ai pocni din degete şi să apară o barcă. Ridică mâna, gata să pocnească din degete, dar avea cuţitul în mână şi lama reflectă o rază de soare, făcându-mă să clipesc.

Se uită în jos la mizeria pe care o făcuse pe masa de picnic şi l-am urmărit în tăcere. Care dintre ei spunea adevărul? Care dintre ei dorea să fiu acolo să o ajut pe Simmee la naştere? M-am aşezat pe capătul băncii, dezorientată şi învinsă, şi ştiam că nu am nici o şansă să aflu răspunsul. Ce mai conta? Oricum eram blocată aici. Voiam să o cred pe Lady Alice. Aveam încredere în ea. Simţeam afecţiune faţă de ea. Tully mă ţinea aici pentru că îi era teamă că Lady Alice nu se putea descurca singură la naştere. Poate chiar era speriat şi nu putea să-mi mărturisească, deci trebuia să dea vina pe Lady Alice. Tully nu era genul de bărbat care să-şi recunoască temerile. Îi urmăream faţa în timp ce curăţa iepurele. Genele lungi şi blonde îi făceau umbre în formă de semilună pe obraji – o trăsătură aproape feminină la un trup care, altfel, era cu totul masculin. Îl făceau să pară, brusc, vulnerabil. „Îi este teamă”, mi-am zis eu. „Îi e teamă că o va pierde pe Simmee.” Furia mi se potoli puţin.

Ridică brusc privirea.

– Sunteţi încă aici? întrebă el.

– Ai fi putut măcar să te asiguri că Larry îmi contactează familia.

– Nu m-am gândit la asta, spuse el. Eram ocupaţi şi, în plus, de unde să fi ştiut să-i spun cum să ia legătura cu ei? Nu am nici număr de telefon, nimic.

– Soţul şi sora mea probabil sunt extrem de îngrijoraţi. Vocea mea era calmă acum. Cedasem. Nu mai puteam face nimic.

Puse cuţitul jos.

– Atunci vor fi al naibii de fericiţi când vor afla că sunteţi bine, domnişoară Maya, spuse el. O să fie o reuniune fericită pentru toţi.

M-am ridicat în picioare. Mă ustura puţin piciorul. Nici nu sesizasem până atunci. M-am întors şi am pornit înspre casă. Nu aveam să aflu niciodată adevărul. Singurul lucru pe care îl ştiam sigur era că urma să moşesc copilul lui Simmee. Iar asta, speram şi mă rugam, avea să fie un lucru bun.

capitolul 37

Rebecca

Biserica era imensă, şi totuşi nu era loc suficient pentru toţi cei care încercau să se înghesuie la slujba interreligioasă. Fiecare canal important de televiziune avea echipe şi echipamente răsfirate de-a lungul culoarelor, de ambele părţi ale sanctuarului şi, în opinia Rebeccăi, ocupau mai mult spaţiu decât li s-ar fi cuvenit, împiedicând prezenţa unor oameni care aveau cu adevărat nevoie să fie acolo. Un singur drum principal care ducea la biserică era deschis. Era plin de gropi şi bucăţi de asfalt sparte, iar autobuzele şi furgonetele se întindeau pe distanţe de kilometri. Mulţi trebuiseră să se dea jos din maşini şi să meargă pe jos până la biserică, iar slujba a început cu peste o oră întârziere.

Rebecca, Adam şi Dorothea stăteau pe una dintre băncile rezervate din faţă. Părinţii şi fratele lui Janette stăteau lângă ei, precum şi familiile unui poliţist, a doi pompieri şi ale câtorva locuitori cunoscuţi din zonă care dispăruseră în urma furtunii.

În ciuda decongestionantului pe care îl luase, Rebecca îşi simţea capul de două ori mai mare decât era, iar vocile predicatorului, pastorului şi rabinului ajungeau la ea ca filtrate prin numeroase straturi de material. Dar nu îi păsa. Nu i-ar fi păsat nici de era să i se desprindă capul de pe umeri. Amorţeala pe care o simţise atunci când dispăruse Maya reapăruse acum, iar Rebecca se bucura. Încerca să fie atentă la cei care vorbeau, dar aceştia nu puteau străpunge zidul pe care îl ridicase în jurul ei, iar ea abia dacă era conştientă de plânsetele care veneau din rândurile din spate.

Adam îi atinse brusc braţul, ridicându-se în picioare şi, preţ de o clipă, fu nedumerită, uitând că el trebuia să vorbească. Îl urmări cum urcă treptele mari de marmură către altar. În spatele amvonului, arăta palid când îşi drese glasul. Era proaspăt bărbierit şi făcuse duş, dar, la fel ca ea, purta tot uniforma DIDA, pentru că nu aveau alte haine la ei. În plus, când se termina slujba, plănuiau să se întoarcă direct la muncă. Lucrau din nou în aceeaşi tură, iar Rebecca era bucuroasă.

Adam începu să vorbească şi, pentru prima dată de la începerea slujbei, Rebecca era în stare să asimileze ce se spunea. Adam vorbi despre Janette şi despre pilotul elicopterului. Nu avea notiţe, dar

vorbea despre ele cu uşurinţă, iar Rebecca îşi dădu seama că îşi făcuse timp să stea de vorbă cu familiile lor, ca să afle câte ceva despre vieţile lor.

Apoi începu să vorbească despre Maya, povestindu-le celor din faţa lui despre soţia sa. Ce medic priceput şi dedicat fusese. Cât de mult iubise copiii. Îşi dorise chiar ea copii, zise el, dar poate că ăsta a fost un motiv pentru care nu reuşise niciodată să-i aibă. Poate că trebuise să-şi petreacă timpul scurt pe pământ ajutând cât mai mulţi copii cu putinţă. Vocea îi devenea din ce în ce mai puternică, nu mai slăbită, pe măsură ce vorbea, iar Rebecca urmărea cum îşi recapătă culoarea în obraji. Cu fiecare cuvânt, cu fiecare fir care îi unea în iubirea lor pentru Maya, devenea tot mai frumos în ochii ei.

– I-a fost teamă să vină în Wilmington, spuse Adam. Prefera să lucreze în siguranţa cabinetului ei şi la spital. Munca într-o zonă afectată era foarte diferită de rutina ei. Dar şi-a învins toate aceste temeri şi a venit aici. A dat dovadă de un curaj pe care nu am ştiut niciodată că îl are, iar dispariţia ei a scos la iveală în noi un curaj de care nu am crezut niciodată că o să avem nevoie.

Rebecca înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gât. Pentru prima dată în două săptămâni, simţea cum îi creşte inima. Golul era înlocuit de ceva care semăna a acceptare. După moartea Louisei, Dorothea o comemorase în faţa unei biserici pline de prietenii lor şi citase un proverb: „Suferinţa împărtăşită e de două ori mai mică". Rebecca îşi amintea acele cuvinte acum, ascultându-l pe cumnatul său. Familia sa. Închise ochii. „Doamne, îţi mulţumesc pentru Adam."

Deschise ochii în timp ce Adam continua să vorbească, dar gândurile sale se îndreptară spre Brent. O sunase din nou cu o seară înainte, exprimându-şi compasiunea faţă de încetarea căutărilor şi cerând-o, din nou, de soţie.

– Viaţa este prea scurtă, Rebecca, o imploră el.

Încercă să îşi imagineze reacţia lui Brent dacă ea ar fi fost cea implicată în accidentul de elicopter. Încercă să şi-l imagineze în amvonul unde stătea Adam, dar îi fu imposibil. Nu s-ar fi oferit niciodată să vorbească. Nu îi plăcea să vorbească, nici măcar când i-o cerea profesia, dar nu era drept să îl judece după talentul de orator. Ştia că o iubeşte. Nu aşa cum Adam o iubea pe Maya, însă. O iubise pe Maya. Problemele lor aveau rădăcini adânci, dar asta nu schimbase respectul lui Adam faţă de ea, sau admiraţia care reieşea atât de clar şi sensibil din cuvintele sale.

Rebecca nu îl dorea pe Brent. Nu ca soţ. Nici măcar ca iubit.

Adam coborî din amvon pe scările de marmură. Se uita în ochii ei în timp ce se apropia de bancă. Îi zâmbi, obosit şi resemnat în acelaşi timp, iar ea văzu că avea obrajii umezi.

Întinse un braţ către el când se aşeză lângă ea. Îşi puse mâinile în jurul braţului său şi se apropie de el.

– Mulţumesc, şopti ea şi, în sufletul ei, suferinţa se lupta cu speranţa, părerea de rău – cu şansa.

capitolul 38

Maya

Pentru prima dată, adunam ouă din coteţul găinilor cu Simmee. În timpul şederii mele la Last Run Shelter, o lăsasem să adune ouă şi să se ocupe de găini în fiecare dimineaţă, în timp ce eu stăteam în pat, prefăcându-mă că mâncarea venea de la supermarket. De la bun început, când aveam nevoie de ajutor şi sufeream, avusese grijă de mine. Se ocupase de mine. În ultimele câteva zile însă, mi-am dat seama că rolurile trebuiau inversate. Simmee era obosită, agitată şi, eram destul de sigură, deprimată. Avea ceva ca o greutate de plumb şi mă îngrijora. Nu i-am spus că Larry venise la Lady Alice sau despre nedumerirea mea că mă mai aflam încă acolo, când toată lumea ştia că voiam cu disperare să plec. Nu am vrut ca Simmee să fie prinsă la mijloc. Era ultimul lucru de care avea nevoie.

Aşa că, dis-de-dimineaţă, chiar după ce Tully a plecat de acasă cu sculele de pescuit, am rugat-o să îmi arate cum să am grijă de găini.

– Nu-i deloc complicat, zise ea.

Am început să adunăm ouă din cutiile de clocit şi mi-a spus cât de multă hrană să le dau, cât de des să le umplu vasele cu apă. Nici una dintre noi nu a spus-o, dar amândouă ştiam la ce ne gândeam: aceasta avea să fie sarcina mea până după ce avea să nască ea.

– Am să gătesc, am spus eu, ducând ouăle în casă.

Aprinsesem cărbunii la grătar înainte să mergem la coteţ, aşa că ştiam că aveau să fie suficient de încinşi deja. Eu şi Adam aveam un grătar pe gaz cu şase arzătoare şi, până în ziua dinainte, nu mai gătisem nimic la cărbuni în viaţa mea. Ieri însă, aprinsesem focul şi aşteptasem să fie suficient de tare pentru a fierbe o oală cu apă, în care am pus foarfeca pe care Simmee o folosea la cusut, câteva bucăţi de sfoară şi bucăţele de material, pe care le tăiasem plănuind să le folosesc drept tifon. Voiam să fiu pregătită pentru când avea nască. Când m-am uitat în coşuleţ ca să văd ce aşternuturi pregătise Simmee, am găsit, cu surprindere, un coş mare de Paşte. Era lucrat ieftin, din răchită de plastic roz şi violet şi conţinea o păturică verde din flanel, câteva scutece din material împăturite cu grijă şi o cutie de tampoane sanitare. Când am întrebat-o pe Simmee despre coş, mi-a spus că

plănuia să îl folosească pentru a „duce copilul de colo-colo". M-am gândit la scoicile la care mă uitasem pentru propriii mei copii. Când aveam să ajung acasă, aveam să fac tot posibilul să îi trimit una.

În coşuleţ se afla o saltea veche. Fusese învelită într-o faţă de pernă, dar era prea moale ca să fie sigură pentru copil şi am stat trează cu o noapte înainte, încercând să mă gândesc la cum puteam să o întăresc. Lady Alice tăiase o cuvertură de a ei în pături de înfăşat şi m-am gândit că ele ar putea fi cheia.

Mă aşteptam ca Simmee să înceapă să spele ouăle, odată ajunse în bucătărie, dar nu s-a împotrivit deloc când i-am spus să stea jos şi să mă lase pe mine. Se afundă într-unul dintre scaunele de la bucătărie, ciudat, şoldul stâng mai întâi, apoi dreptul, ca şi cum chiar ar fi încercat să se aşeze pe nişte ouă, fără să le spargă.

– Ies afară cu dumneavoastră când sunteţi gata să vă apucaţi de gătit, spuse ea.

I-am zâmbit.

– Mă descurc, am spus eu. Nu sunt complet ineptă.

– Ce înseamnă inept?

Nu am găsit nici o definiţie care să nu presupună cuvinte şi mai complexe decât termenul însuşi.

– Inutil, am spus eu. Aproape. Nu sunt inutilă.

Simmee oftă.

– Aşa mă simt eu zilele astea, zise ea. Inutilă.

– Îţi păstrezi energia. E un lucru bun.

Spărgeam al cincilea ou în bol când am auzit-o inspirând adânc. M-am întors să mă uit la ea.

– Te simţi bine?

Strânse din buze şi am crezut că o durea ceva. Ţineam în mână coaja de ou goală deasupra bolului.

– Simmee?

– Mama a murit din vina mea, spuse ea.

Am aruncat coaja în găleata de gunoi.

– Simmee, am spus eu, cu o voce potrivită pentru a linişti un copil care credea că văzuse o stafie, cum ar putea fi vina ta?

– Am fost răsucită nefiresc în pântec, răspunse ea. Lady Alice m-a scos cu greu şi cred că ceva s-a rupt în mama şi a sângerat până la moarte.

Nu am mai luat cel de-al şaselea ou.

– Ţi-a spus cineva vreodată că a fost vina ta? am întrebat-o eu.

– Nu trebuie să fii geniu ca să îţi dai seama. Trase înspre ea bolul cu zahăr şi începu să se joace cu lingura.

– Termenul de vină presupune ca cineva să fi făcut ceva prin care să facă rău altei persoane, am spus eu.

– Ce înseamnă a presupune?

– Adică… erai un copil care încerca să se nască, Simmee. Am simţit un nod în piept. Nu ai făcut nimic intenţionat ca să îţi răneşti mama.

– Bunica spunea că tata o iubea la nebunie pe mama. Mişcă lingura înainte şi înapoi de câteva ori în bolul cu zahăr. Spunea că nu voia să aibă de-a face deloc cu copilul care a ucis-o. De asta a plecat.

– Poate era atât de chinuit de durere încât nu mai gândea ce spune, am spus eu, pe un ton înţelegător, străduindu-mă din răsputeri să nu-mi las furia să se simtă în voce. Indiferent care a fost scuza lui pentru a pleca, vina nu a fost a ta.

– Nu a trecut niciodată peste asta. Simmee înclină puţin capul ca să se uite pe fereastră. I-am urmărit privirea, aşteptându-mă să îl văd pe Tully întorcându-se acasă devreme, dar nu era nimeni. Nu a venit niciodată să mă vadă. Bunica nici măcar nu-i ştia numele întreg. El şi mama nu erau căsătoriţi.

Nu puteam să îmi dau seama care era frica reală din spatele cuvintelor. Nici ea şi Tully nu erau căsătoriţi. Îi era teamă că avea să moară şi că Tully avea să învinuiască bebeluşul şi îl va părăsi, aşa cum şi ea fusese părăsită?

– Tully nu ar face niciodată aşa ceva. Şi în plus, am adăugat eu repede, tu nu o să mori.

– Nu ştiţi ce înseamnă să creşti fără mamă, spuse ea.

Nu am înţeles valul de emoţii care se revărsă asupra mea. Ştiam doar că aveam să îi povestesc. Am ştiut în clipa în care a rostit acele cuvinte. Poate că în momentul în care a spus-o, a fost vina ei că mama sa murise. Nu povestisem nimănui adevărul despre seara aceea şi nu aş fi putut numi motivul pentru care aveam să-i spun lui Simmee. O vulnerabilitate împărtăşită, poate. O intimitate pe care nu o puteam defini.

M-am şters pe mâini de albuşul de ou cu o cârpă care atârna de mânerul sertarului. Apoi m-am aşezat la masă, aproape de ea.

– Şi mama mea a murit, am spus. La fel şi tatăl meu. Şi chiar a fost vina mea că au murit.

Simmee făcu ochii mari.

– Ce vreţi să spuneţi? şopti ea, ca şi cum ne-ar fi putut auzi cineva.

– Îţi aminteşti ziua în care eram la Lady Alice şi l-am auzit pe Tully trăgând cu arma în depărtare? Îţi aminteşti cum m-am speriat?

Încuviinţă din cap.

– Sunetul acela... – m-am cutremurat, amintindu-mi bubuitura armei şi ecoul din pădure – m-a făcut să îmi amintesc ceva ce nu voiam să îmi amintesc.

– Ce fel de lucruri?

Mi-am încrucişat braţele la piept, îmbrăţişându-mă singură.

– Sora mea…

– Rebecca.

– Da. Rebecca. Mi-am imaginat-o pe Becca, nu cum arăta acum, ci aşa cum arăta atunci. Cu părul lung şi şaten. Cu trupul zvelt, dar voluptuos. Cu hainele puţin prea strâmte. Când avea optsprezece ani, avea un iubit, pe nume Zed. Nu era… un băiat de treabă. M-am îmbrăţişat şi mai tare. Eram geloasă pe Rebecca. Ea era drăguţă şi părea mult mai matură decât mine. Eu eram… ciudată şi aveam doar paisprezece ani.

– Cât aveam eu când l-am întâlnit pe Tully.

Nu mă gândisem la asta. Am încercat să mi-o imaginez pe Simmee la fel de tânără şi de credulă cum fusesem eu. Slavă Domnului că lui

Tully chiar îi păsa de ea. Rebecca era foarte îndrăgostită de Zed. Numele său părea ca un acid pe buzele mele. Ştii cum uneori poţi fi atrasă de băieţii răi.

Simmee se uită la mine cu privirea goală şi mi-am dat seama că nu înţelegea deloc atracţia aceea.

– Părinţii noştri i-au spus că nu se mai poate întâlni cu el. Becca s-a certat cu ei… a fost un scandal mare. Ştiam că se furişează să îl întâlnească, dar după o vreme, a încetat.

– Părinţii voştri erau răi?

– Nu. Nu, deloc. Mi i-am imaginat pe ai mei. Îmi permiteam atât de rar să mă gândesc la ei, dar din când în când mi se strecurau în minte nechemaţi, blocaţi în timp, cu doar câţiva ani mai în vârstă decât eram eu acum. Am lăsat braţele jos şi mi-am pus mâinile pe masă, dar tremurau atât de rău încât am strâns pumnii şi mi i-am pus în poală. Într-o zi, mă întorceam de la şcoală pe jos şi Zed s-a oprit cu maşina şi s-a oferit să mă conducă, iar eu am acceptat. Era atât de…

M-am cutremurat. Amintirea lui în acea zi – părul brunet, ochii albaştri care parcă zâmbeau – se transformă rapid în imaginea lui Zed purtând masca de schi. Îmi venea rău. Mi-am pus mâna pe frunte, odihnindu-mi cotul pe masă.

– Nu ar fi trebuit să mergi cu el – Simmee şoptea din nou.

– Ai dreptate. Nu ar fi trebuit, am şoptit şi eu, apoi mi-am regăsit vocea şi am continuat. Dar mi se părea atât de… drăguţ şi mi-a spus că eu sunt drăguţă. Doar de atât a fost nevoie. A spus că Rebecca era laşă că nu se mai întâlnea cu el. Că îi lăsa pe părinţi să îi spună cu cine putea să se vadă şi cu cine nu. Apoi m-a chemat pe mine la întâlnire.

Simmee trase aer în piept.

– Nu chiar o întâlnire. Părea extrem de important să spun ceea ce trebuie. Dacă tot aveam să spun povestea, voiam să fie adevărul. Mi-a cerut să ne întâlnim într-un parc în seara aceea. Eram atât de emoţionată. M-a îmbrăţişat din nou. M-am simţit atât de… m-a făcut să mă simt mai matură, ca şi cum puteam avea în sfârşit ceva ce Rebecca nu putea deţine. Tu nu ai avut niciodată fraţi sau surori, deci probabil îţi e greu să înţelegi.

– Înţeleg, spuse ea. Vedeam asta la Jackson şi Larry tot timpul.

Jackson şi toţi fraţii săi.

– Deci înţelegi, am spus eu. Băieţii nu se uitau niciodată la mine. Eram stângace. Eram foarte uşor de sedus. Căutam un cuvânt mai simplu. Uşor…

– Ştiu ce vreţi să spuneţi, mă întrerupse ea.

– Am început să mă întâlnesc cu el pe furiş în parc, aproape în fiecare seară. Uram aceste amintiri. Aş fi vrut să fie ale altcuiva. Nu ale mele. Ne plimbam cu maşina lui. Nu-mi venea să cred cât de norocoasă eram să fiu cu el.

– A încercat să vă facă să vă culcaţi cu el? întrebă Simmee.

Am clătinat din cap.

– Era prea isteţ pentru asta, am răspuns eu. M-a sărutat de câteva ori, dar voia să mă atragă încet. Gândul la sărutările sale, care mă exaltase atunci, acum mă înfiora. Ne plimbam doar cu maşina. Îmi dădea câte o bere, un cui…

– Iarbă.

– Exact. Nu îmi plăcea, dar mă prefăceam că îmi place pentru ca el să mă placă la rândul lui. Mi se părea că mă distrez ca adulţii.

Simmee zâmbi nesigură şi se uită în altă parte.

– Becca era nefericită, iar eu… eu mă simţeam puţin vinovată, dar eram prea fericită ca să îmi pese cu adevărat. Mi-am amintit cum vorbea Zed despre părinţii mei. Ce nenorociţi erau pentru că nu o lăsau pe Rebecca să iasă cu el. Cât de curajoasă eram faţă de sora mea pentru că mă furişam pe la spatele lor. Întotdeauna mă foiam când vorbea aşa despre părinţii mei. În cele din urmă, într-o noapte, m-a forţat.

– Oh, nu, spuse Simmee.

Am luat bolul de zahăr în mâini. La ce mă gândeam? Că Zed avea să se mulţumească să mă plimbe, noapte de noapte, fără nimic mai mult decât un sărut înainte de a mă lăsa din nou în parc? În lumea mea fantastică de la cei paisprezece ani, îmi imaginam că aveam să ne căsătorim într-o zi. Mă vedeam virgină în noaptea nunţii. Fusesem incredibil de proastă.

Nu-i puteam spune detalii lui Simmee. Era destul de rău să mi le aduc aminte singură. Pielea încă mi se strângea amintindu-mi cum îşi plimba mâna pe coapsa mea goală, dându-mi la o parte pantalonii scurţi. Nici acum nu puteam purta pantaloni scurţi fără să mă simt expusă şi vulnerabilă.

– Porţi exact ce trebuie în seara asta, Maya, râsese el, desfăcându-se la pantaloni. Nici măcar nu va trebui să îi dai jos.

M-am luptat cu el, dar era mult mai puternic decât mine.

– Ai vrut să fii ca Rebecca, nu-i aşa? spusese el.

De ce nu strigasem? Mi-era atât de teamă să nu vină cineva şi să dau de necaz, şi asta mi se părea chiar mai rău decât ce mi se întâmpla. Totuşi, când s-a aşezat cu tot corpul între picioarele mele şi i-am simţit penisul cum se împinge în mine, aş fi urlat dacă nu şi-ar fi pus mâna peste gura mea. În schimb, am plâns, tremurând în timp ce el îmi sfâşia copilăria.

– V-a violat, spuse Simmee.

– Am crezut că o meritasem pentru că mă vedeam pe furiş cu un băiat pe care părinţii mei îl urau. Cum i se păreau toate astea lui Simmee? Probabil că vârsta de paisprezece ani nu era prea mică pentru a avea sex pentru prima dată. Tu şi Tully…? Aveai doar paisprezece ani când l-ai întâlnit.

Simmee făcu ochii mari.

– Oh, nu. Nu am făcut aşa ceva şi cu siguranţă nu m-ar fi violat. Aproape zâmbi. Probabil aş fi făcut-o cu el, dar se purta cu mine ca şi cu o soră mai mică la început. Aveam cincisprezece ani prima dată şi am folosit prezervative până când ne-am decis să facem un copil.

– Serios? Nu mă aşteptasem la acel nivel de sofisticare din partea lui Tully, nici ca bebeluşul să fi fost plănuit.

– Aţi spus cuiva că v-a violat? întrebă Simmee.

– Nu. M-am frecat pe ceafă. Şi am continuat să mă văd cu el. Mi-a spus că dacă nu aveam să o fac, avea să-i spună Rebeccăi ce se întâmpla şi nu ştiam ce să fac. Cum să mă… salvez. M-am uitat pe fereastră, simţind rău de la stomac. Eram o epavă. Am încetat să mă mai văd cu prietenele mele deoarece nu mai puteam vorbi cu ele. Vorbeau despre băieţii de paisprezece ani de la noi din şcoală şi eu…

eram atât de întoarsă pe dos.

– Ce are asta de-a face cu moartea părinţilor, totuşi? întrebă Simmee.

– Am rămas însărcinată, am răspuns eu.

Simmee trase aer în piept.

– Serios? Şi aţi avut un copil?

– Nu. Nu.

Acel copil ar avea douăzeci de ani acum. În momentele mele slabe, mi-l imaginam. Îmi imaginam dragostea dintre noi.

– Aţi pierdut sarcina, spuse Simmee cu blândeţe.

– Nu. Mi-am încrucişat degetele sub bărbie. Tatăl meu... a observat că mi se făcea rău dimineaţa, pentru că mă ducea la şcoală în fiecare zi.

– Şi-a dat seama?

Am încuviinţat din cap. Tăticul meu bun şi blând.

– În loc să mă ducă la şcoală, într-o zi, m-a dus în parc – acelaşi unde mă întâlneam seara cu Zed. Mi-a spus că ştia că era ceva în neregulă. Era foarte, foarte bun.

Glasul mi se sparse şi nu eram sigură că mai pot continua.

Simmee se întinse şi îmi mângâie mâna pe masă. Înainte şi înapoi.

– Am început să plâng şi i-am povestit totul, am reuşit să spun în cele din urmă.

– Îmi pare rău, domnişoară Maya, spuse Simmee.

– Mă aşteptam să fie furios pe mine, dar m-a luat în braţe. M-a legănat în braţe ca pe o fetiţă. Mi-a spus că mă va ajuta. Nu înţelegeam mare lucru despre avort… Am ridicat privirea spre ea. Ştii ce este un avort?

– Desigur, spuse ea.

– A spus că nu puteam să am copilul. Avea să aranjeze să fac avort, fără să îi spună mamei şi avea să se asigure că Zed nu se mai apropia de mine niciodată. M-am simţit oribil că urma să fac avort, am spus eu, pentru că mama mă învăţase că nu e bine. Dar nici nu mă puteam

imagina însărcinată. Cu siguranţă nu mă vedeam născând. Vedeam totul prin ochii unui copil.

– Eraţi un copil, spuse Simmee. Cred că, la paisprezece ani, eram mai bătrână decât dumneavoastră.

– Cred că ai dreptate, am aprobat eu.

– Şi ce s-a întâmplat?

– I-am spus lui Zed că tata aflase totul, şi că eram însărcinată şi aveam să fac avort. A fost furios. A spus că era şi copilul lui şi nu aveam dreptul să scap de el. Voia să ştie unde urma să fac avortul ca să meargă acolo să arunce locul în aer şi a spus că, dacă tatălui meu nu i se părea mare lucru să ia o viaţă, poate merita să îi fie luată şi lui viaţa. Cred că atunci mi-am dat seama că era nebun şi eram atât de bucuroasă că tata avea să-l ţină departe de mine. Abia după ani de zile am aflat că tata contactase un avocat şi plănuia să-l bage pe Zed la puşcărie pentru corupere de minori. Un alt tată l-ar fi căutat şi l-ar fi bătut, dar tata era mult prea civilizat pentru aşa ceva. Aşa că tata m-a dus la spital şi am făcut avortul, am spus eu. Când am ajuns acasă, însă… M-am uitat la Simmee. Îmi e greu să îmi amintesc.

– Spuneţi-mi, mă strânse puţin de mână.

– Eram pe alee şi mama a alergat afară din casă şi am crezut că şi-a dat seama unde am fost. Eram îngrozită gândindu-mă la ce avea să spună. Cel mai groază îmi era că… avea să fie dezamăgită de mine. A deschis uşa de la maşină şi m-am aşteptat să… nu ştiu. Să strige, cred. Dar a urcat şi a trântit uşa, apoi i-a strigat tatălui meu să pornească.

– De ce? se încruntă Simmee.

– Pentru că Zed era acolo. Pe alee. Nu îmi dădusem seama imediat, pentru că purta o mască de schi… o mască ce îi acoperea toată faţa. Cu excepţia ochilor. Am înghiţit cu greu. O dată, de două ori. Aşa am ştiut că e el. Ochii săi… avea o armă în mână. Vechea teroare crescu din nou în mine şi am auzit ţipetele mamei. M-am aplecat în spatele scaunului şoferului şi apoi au început focurile de armă. Era sânge… peste tot şi arma făcea atâta zgomot. Mi-am luat mâna dintr-a lui Simmee ca să îmi acopăr urechile, ca şi cum aş fi putut bloca sunetul de armă şi de sticlă spartă care încă îmi dădea coşmaruri.

– Maya, spuse Simmee cu blândeţe, şi undeva am înregistrat faptul că nu îmi mai spusese niciodată doar Maya, lăsând la o parte apelativul „domnişoară”, ca şi cum, brusc, deveniserăm egale ca vârstă. Ca statut

social. Ca suferinţă. Se întinse după mâna mea, care îmi acoperea urechea şi o trase înapoi pe masă, legănând-o în mâinile sale. Avea ochii roşii.

– Biata fetiţă, spuse ea.

– Sora mea. Îmi pieri glasul. Rebecca a ieşit din casă şi a aruncat cu ceva în el. O bară de curăţat pantofii pe care o aveam. Mi-am imaginat-o pe cea de pe veranda lui Lady Alice. A aruncat-o în Zed. Şi el a fugit. Nu am văzut nimic din ce s-a întâmplat, pentru că mă ascundeam în spatele scaunelor.

– Şeriful a reuşit să îl prindă?

– Poliţia l-a prins, da. Rebecca le-a spus că era un student de-al tatei supărat dintr-un motiv oarecare. Asta era adevărat. Era un student de-al tatei. Nu a spus nimic despre faptul că era fostul ei iubit şi nici eu nu am spus nimic despre legătura mea cu el, pentru că atunci Rebecca ar fi ştiut că eu eram de vină pentru că părinţi noştri erau… morţi. Poliţiştii s-au dus acolo unde locuia el şi au avut loc nişte împuşcături, iar Zed a fost ucis.

– Bine, spuse Simmee. O merita.

– Eu şi Becca nu am vorbit niciodată despre asta, am spus eu. Ştiu că probabil se învinovăţea pe sine, aşa cum o făceam şi eu. Cum o fac încă. Întotdeauna mi-a fost teamă că avea să-şi dea seama într-o zi că fusese vina mea.

– Nu a fost vina ta, spuse Simmee. Nici măcar puţin. Ai spus chiar tu, erai doar un copil. Nu tu ai tras cu arma.

– Simt că a fost vina mea. Aşa o să simt întotdeauna.

– La fel cum eu simt că moartea mamei a fost din vina mea, dar ai avut dreptate. Nu a fost. Eram un bebeluş, aşa cum tu erai un copil. Nu a fost vina nici uneia dintre noi.

M-am uitat la masă, la cum îşi împletise degetele cu ale mele.

– Avortul a lăsat urme, am spus. Doctorii cred că de asta nu pot avea copii.

Simmee îşi descleştă degetele şi îmi întoarse mâna, uitându-se la palma mea.

– Ceea ce mi-ai spus explică ceva ce am văzut aici, spuse ea, abia atingându-mi palma cu vârful degetului. Aici, pe linia vieţii. Pătratul acesta micuţ? Ar trebui să însemne că ai fost în închisoare la un moment dat, dar ştiam că nu eşti genul care să fi făcut puşcărie. Acum înţeleg, însă. Se uită la mine. Îşi muşcă buza de jos. Ţi-ai făcut o închisoare în minte.

capitolul 39

Rebecca

Pacienta Rebeccăi, o femeie de vârstă mijlocie care avea o migrenă, se aplecă înspre ea.

– Oh, Doamne, Dumnezeule, şopti ea, arătând spre colţul clinicii aglomerate, uitaţi-vă.

Rebecca întoarse capul. În colţ, Adam bandaja o rană la umărul unui tip al cărui întreg spate era acoperit de un tatuaj. Un vultur pleşuv zbura pe un cer albastru, cu steagul american fluturând în vânt în spatele aripii păsării.

Rebecca se întoarse la pacienta ei, prefăcându-se îngrozită.

– Aoleu, spuse ea încet, dându-i femeii o sticluţă cu pastile.

Şi pe ea o mai durea încă, puţin, capul, dar aproape scăpase de răceală.

– De ce şi-ar face cineva aşa ceva? întrebă femeia.

– Nici vorbă!

Bărbatul strigă dintr-odată atât de tare, încât toată lumea din încăpere se întoarse să se uite. Rebecca îl văzu sărind în picioare, cu mâna peste bandajul de la umăr. Nu putea să aibă mai mult de optsprezece ani.

Adam, cu seringa în mână, se uita la el surprins.

– Chiar ai nevoie de un vaccin antitetanos, spuse el. Ai spus că balamaua era ruginită şi…

– Nu-nu! Băiatul îşi luă tricoul de pe masă. Mi-e frică de ace, omule! strigă el, îndreptându-se spre uşă.

Adam se uită la Rebecca şi izbucni în râs, la fel ca jumătate dintre cei aflaţi în încăpere, pacienţi, vizitatori şi personal medical.

– Oh, Doamne, Dumnezeule, spuse din nou pacienta Rebeccăi,

ridicându-se să plece. Vă vine să credeţi?

Rebecca zâmbi. I se părea ciudat să zâmbească. Atât de ciudat.

În acea dimineaţă îi spusese lui Adam că se despărţise de Brent – deşi nu descrisese reacţia lui Brent. Acesta ezitase un moment, după care o întrebase:

– Şi cu cine te culci acolo?

Presupunerea lui – şi felul în care o spusese – o iritase la culme. Venea din durerea şi dezamăgirea lui, ştia asta, dar tot o deranjase. Fusese cea mai bună decizie să se despartă de el. Simţea asta în uşurarea ce se răspândea în fiecare celulă a trupului ei.

Îşi curăţa masa de consultaţie, pregătind-o pentru următorul pacient, când un adolescent se năpusti în încăpere. Părul său blond era atât de lung încât, la prima vedere, crezu că era fată.

– Mama a leşinat pe hol! strigă el.

Rebecca se uită la Adam. Dădea mâna cu o femeie care ţinea în braţe un băieţel care se tot foia.

– Mă ocup eu, spuse ea şi se luă după băiat, afară din clinică. Nu era nimic nou să leşine cineva pe holul fără aer, în timp ce aştepta să intre la consult. Nu era nimic nou să leşine cineva oriunde în şcoală.

Pe hol, văzu nişte oameni îngrămădiţi în jurul femeii de pe podea.

– Daţi-mi voie! spuse ea

Când aceştia se dădură la o parte, Rebecca îşi ţinu răsuflarea. Maya? Femeia era de talia Mayei şi părul blond era tuns până la bărbie, ca al Mayei. Rebecca se grăbi spre femeie, mânată de o speranţă iraţională. Se aruncă pe podea, lângă femeia palidă şi inconştientă, ştiind că nu era sora ei, dar dorindu-şi să o poată transforma, miraculos, în Maya.

Îşi puse degetele pe gâtul femeii, căutând, fără succes, pulsul.

– Fugi înapoi la clinică, îi spuse ea băiatului. Spune-i doctorului Pollard că avem nevoie de căruciorul cu instrumente. Grăbeşte-te!

Rebecca ridică tricoul femeii şi începu să îi apese pieptul, ignorând senzaţia de rău din propriul piept în timp ce se ghemuia peste cutia toracică a pacientei. În mai puţin de un minut îl auzi pe Adam

împingând căruciorul spre ea, pe hol.

– Trusa cu instrumente! strigă ea.

Uitându-se la el, îi văzu expresia speriată de pe chip când observă trăsăturile femeii. Se lăsă pe podea, faţă în faţă cu Rebecca.

– O clipă am crezut… şopti el, punând firele monitorului pe pieptul femeii.

– Ştiu, răspunse Rebecca.

Adam apăsă punga pe gura femeii şi începu să o strângă ritmic.

– Medicul de pe ambulanţă aduce targa, spuse el.

Rebecca se uită la monitor. Nimic. Luă paletele defibrilatorului şi Adam se dădu la o parte când ea aplică şocul.

– Hai, scumpo, şopti ea.

Monitorul înregistră o serie de bătăi neregulate care se aşezară într-un ritm liniar, lent. Suficient de bine pentru moment, îşi spuse ea.

Şoferul ambulanţei apăru, aducând o targă galbenă.

– Medicii sunt la spital, spuse el. Eu conduc, dar va trebui să veniţi cu ea.

– Minunat, spuse Adam cu jumătate de gură.

Nu avea să se descurce în spatele unei ambulanţe, se gândi Rebecca, dar munca în zonele afectate o făcuse bună la toate. Ar fi putut să găsească ce avea nevoie. Dacă avea să facă un lucru azi, acela era să îi salveze viaţa acestei femei care semăna izbitor cu Maya.

În interiorul ambulanţei, Adam o intubă repede pe femeie cu uşurinţa unui anestezist, în ciuda mormăielilor cu privire la echipament, în timp ce Rebecca pornea a doua perfuzie. „De parcă am fi fost împreună toată viaţa”, se gândi ea. Şoferul porni sirena, dar drumurile erau pline de gropi şi înaintau încet. Aveau să asurzească cu toţii până să ajungă la spital, dar nu îi păsa atâta timp cât reuşeau să ţină inima pacientei în funcţiune şi oxigenul pornit. Asta era tot ce conta.

Când au ajuns, în cele din urmă, la camera de gardă, femeia fu dusă imediat într-un salon. Rebecca se uită cum uşile se închid în urma tărgii şi îşi muşcă buza, împreunându-şi mâinile ca pentru o

rugăciune. Se uită la Adam.

– Am tras o sperietură, spuse el.

– Mă bucur că am adus-o înapoi, spuse Rebecca, apoi se cutremură auzindu-şi cuvintele. Înţelegi ce vreau să spun. Făcu semn cu capul către uşă. Pacienta aceasta.

Adam încuviinţă, zâmbind empatic.

– Ştiu exact ce vrei să spui. Îşi aruncă un braţ pe după umerii ei. Suntem o echipă, tu şi cu mine, şopti el, ca şi cum nu trebuia să audă nimeni. Ca şi cum ar fi fost un secret.

Câteva minute mai târziu, ea şi Adam se aflau din nou în ambulanţă, pe drum înapoi către şcoală. Însă de data aceasta Adam conducea şi Rebecca se afla pe scaunul din dreapta. Şoferul ambulanţei se întâlnise cu o mătuşă de-a sa în sala de aşteptare a spitalului şi alesese să rămână cu ea. Îi dăduse cheile lui Adam.

– O să găsesc pe cineva să mă ia mai târziu, spusese el.

Pe drumul dinspre spital era considerabil mai puţin trafic decât pe drumul către spital, iar cei doi erau tăcuţi în ambulanţă. Rebecca se simţea obosită, atât din cauza răcelii care era pe sfârşite, cât şi din cauza efortului disperat de a-şi salva pacienta. Dar, cu toate acestea, se simţea exaltată. Însufleţită de faptul că salvase o viaţă. Se sprijini de uşă în timp ce săltau pe drum, cu privirea aţintită asupra lui Adam. Acesta zâmbea, iar ea se gândi că simţea aceeaşi euforie ca şi ea. „Suntem o echipă, tu şi cu mine." Degetele sale bine conturate băteau pe volan ritmul unei melodii pe care doar el o auzea şi dădea din cap pe ritmul neauzit. Părul îi era prea lung, răsucindu-se deasupra gulerului jachetei de la uniformă. Rebecca simţi o bucurie neaşteptată de a fi cu el, apoi o durere care se întinse în tot pieptul şi îi urcă până în gât.

Îl iubea.

Adam se uită la ea, şi Rebecca se întrebă dacă acea emoţie, brută, expusă şi greşită, nu îi era cumva scrisă pe toată faţa. Dacă nu ar fi fost cumnatul ei, ar fi spus ceva provocator. Sugestiv. În schimb, simţi cum gâtul i se înroşeşte şi se înfierbântă, întorcându-şi repede privirea. Jenată, se întinse către panoul cu butoane şi taste de pe bord.

– Acesta este radioul? arătă ea înspre un buton.

– Aşa pare, răspunse Adam.

Rebecca dădu să apese butonul tocmai când dădură peste o groapă. Pierzându-şi echilibrul, Rebecca se sprijini cu putere de consolă şi de mulţimea de întrerupătoare dintre scaunele lor. Brusc, începu să sune sirena. Se sperie.

– Pe ce am apăsat?

– Închide-o! strigă Adam.

Încercă să citească ce scria deasupra fiecărui buton, dar ambulanţa sălta din groapă în groapă şi nu putea vedea cuvintele.

– Nu ştiu pe ce să apăs! strigă ea.

Adam se uită la consolă, dar îşi întoarse repede privirea asupra drumului, simţind că se afundă din nou într-o groapă din asfalt. Sirena urla deasupra capetelor lor, iar maşinile şi camioanele din faţa lor mergeau cât mai aproape de marginea drumului, pentru a-i lăsa să treacă.

Rebecca apăsa butoanele de pe consolă, simţindu-se ca într-un număr de comedie şi, înainte să îşi dea seama, începu să râdă. Pe când reuşi să găsească butonul cu pricina şi interiorul ambulanţei se umplu de o linişte bine-venită, amândoi râdeau atât de tare, încât nu mai vedeau bine drumul din faţa lor.

Adam sună la spital să întrebe de starea femeii care semăna cu Maya, în timp ce se întorceau în rulota lor la sfârşitul turei din acea seară.

– Fantastic! spuse el la telefon.

– Se simte bine? întrebă ea când Adam închise telefonul.

– Nu e nimic grav, îi răspunse. Acum avem o scuză pentru a sărbători.

După eşecul cu sirena, cumpăraseră şase beri, o pungă de tortilla chips şi un borcan de sos, iar Rebecca se gândise cu jind la ele toată după-masa. Acum însă, nu mai era atât de sigură.

– Ar trebui să o invităm pe Dot, spuse ea, ştiind perfect de ce sugera acest lucru: nu voia să fie singură cu Adam, mai ales nu după ce avea să bea câteva beri. Ar fi făcut o prostie. Ceva ce amândoi ar fi sfârşit prin a regreta. Adam nu era un tip oarecare cu care se putea culca,

pentru ca apoi să-l uite, şi nici nu voia. Familie. Asta îşi dorea el şi de asta aveau amândoi nevoie. Sentimentele ei faţă de el erau bune şi rele în acelaşi timp. Până când reuşea să le clarifice, nu avea să se joace cu focul.

– O să bea în timpul serviciului? întrebă el.

– Să fii convins, zise Rebecca. Atâta timp cât nu lucrează în clinică. O să ne bage sub masă.

Adam formă numărul Dorotheei, nu prea convins, şi lansă invitaţia. Termină conversaţia dând din umeri.

– Vine imediat, spuse el, intrând în rulotă. A întrebat de ce n-am cumpărat câte şase beri pentru fiecare.

Rebecca turnă sosul într-un bol, în timp ce Adam scoase două beri din frigider. Se căţărară pe patul dublu şi stăteau faţă în faţă, cu spatele sprijinit de pereţii rulotei. Rebecca îşi încrucişă picioarele şi sorbi din sticlă. Avea să vorbească despre Maya. Un subiect sigur. Avea să o păstreze pe Maya în mintea ei.

– Bun, zise ea, mi s-a părut mie, sau femeia aceea parcă era sora geamănă a Mayei?

– De-a dreptul înfiorător, fu de acord Adam.

„Slavă Domnului că nu fusese Maya.”

Gândul îi pătrunse în minte atât de repede, încât nu putu să îl oprească. Îşi coborî privirea asupra sticlei de bere, simţind cum se înfierbântă din nou, ca şi cum ar fi spus cuvintele cu voce tare. Începu să dezlipească eticheta de pe sticlă, incapabilă să se uite în ochii lui Adam.

Era gata să renunţe la Maya. Trebuia să renunţe la ea. Nu mai putea tolera incertitudinea.

– Încă mai simt că e în viaţă, spuse Adam dintr-odată.

Rebecca nu putu să-i desluşească tonul. Ridică privirea de la sticlă.

– Raţional însă, ştii că nu mai e, nu-i aşa? întrebă ea.

Adam păru gânditor, aplecându-se să înmoaie un chips în sos.

– Păi, cred că dacă nu aş ştii asta, aş fi încă acolo, căutând-o. Ronţăi

chipsul. Apoi luă o gură de bere. Unde crezi că e? întrebă el.

Rebecca ridică din sprâncene.

– Te referi la… trupul ei? Sau la…

– La sufletul ei.

Păru, brusc, timid şi extrem de vulnerabil. Frumuseţea deschisă, naivă de pe chipul lui îi puse Rebeccăi un nod în gât, la fel cum păţise în ambulanţă. „Eşti atât de frumos”, vru ea să spună. „Atât de frumos, încât nu ştiu ce să fac.”

– Nu pot să mă gândesc la asta. Rupse eticheta cu totul de pe sticlă. Când au murit părinţii mei, am încercat să mă conving că erau împreună în Rai. Asta fusesem crescută să cred – mama mă învăţase. Tata era complet lipsit de credinţă, cred că aşa am putea spune. Dar mie mi se pare o gândire magică.

– Ei bine, au aleg să cred că acolo este şi ea, spuse Adam. Aleg să cred că este un înger, care cântă bine la karaoke.

– Poftim? râse Rebecca. Nu avea voce bună.

– Ai dreptate. Adam zâmbi. Rebecca adora felul în care părul său prea lung se răsucea deasupra urechilor. Poate, în Rai, ar avea totuşi voce bună.

Rebecca îşi aminti de Maya şi de tatăl ei, cântând peste muzica de la casetofonul din maşină. Tatăl lor cânta bine, Maya, în schimb, nu, deşi asta nu părea să aibă vreo importanţă. Cântau cântece vechi, siropoase. Până în ziua de azi, auzul acordurilor din Oklahoma sau Edelweiss o făcea să se înfioare.

– Nu ţi-a povestit despre nunta la care am fost, unde a cântat karaoke? întrebă Adam mâncând un chips.

– Nu cred. N-ar fi… Nu-mi pot imagina. Şi chiar nu cânta bine.

– Asta e adevărat, spuse el. Dar ştii cât de amuzantă era când bea un pic mai mult?

– Să fiu sinceră, nu. Încă un lucru pe care nu-l ştia despre sora sa.

– A fost puţin ameţită la petrecere şi am tot cicălit-o şi, în cele din urmă, s-a ridicat şi a cântat. Râse. Doamne, a cântat îngrozitor, dar a acumulat puncte pentru că a fost de gaşcă.

– Ce a cântat?

– Dancing Queen.

– Nu! spuse Rebecca. Simţea deja fluturi în stomac şi era bine. Excelent, chiar. Era o uşurare să nu se mai gândească o vreme. Spune-mi că glumeşti, zise ea.

– Nu glumesc. Adam ţinu sticla la gură şi începu să cânte, fluturând teatral cealaltă mână prin aer. „Dancin' queen, la la la la, dancin' queen!"

– Of, Doamne, aş fi vrut să văd asta! râse Rebecca. Deşi, felul în care o imiţi e aproape la fel de amuzant.

Adam chicoti, sprijinindu-se de perete, iar Rebecca îl privi cum soarbe prelung din bere.

– Dar de sirenă, ce spui? întrebă el şi amândoi izbucniră din nou în râs. Rebecca râdea atât de tare încât nici nu auzi când se deschise uşa de la rulotă. Adam însă auzise, pentru că se ridică să se uite, văzând-o pe Dorothea stând în lumina slabă din bucătărie, cu mâinile în şold.

– Văd că aţi ajuns la faza de suferinţă în care râdeţi isteric, zise ea.

Zâmbea, dar Rebecca se simţi vinovată şi se îndreptă de spate.

– Despre ce vorbeşti? întrebă ea.

– Ştii tu, răspunse Dorothea. Se duse direct la frigider şi scoase o bere. Cele cinci faze ale suferinţei, ale lui Elizabeth Kubler-Ross? Îşi aruncă pantofii din picioare şi se aşeză lângă ei pe pat, stând cu picioarele încrucişate, pe partea Rebeccăi.

O hipiotă bătrână, îşi zise Rebecca. Cu excepţia berii pe care o dădea pe gât, Dorothea arăta ca o instructoare de yoga pentru persoane de vârsta a treia.

Adam începu să numere pe degete fazele de suferinţă.

– Negare, bifat. Furie, bifat. Târguială, bifat. Se uită la Rebecca. Am trecut prin asta?

– Absolut, răspunse Rebecca. Nu îţi aminteşti? Dacă o primeam înapoi, aveam să vorbesc cu ea în fiecare zi.

– Exact. Care e următoarea?

– Depresie, spuse Rebecca solemn. Încă suntem în faza asta.

– Corect. Şi acceptare? Clătină din cap. Nu vom ajunge niciodată la asta.

„Eu aproape am ajuns”, se gândi Rebecca. Oare era greşit să ajungă la acceptare atât de repede?

– Ei bine, oricât de genială a fost Kubler-Ross, a omis faza râsului isteric, spuse Dorothea. Acolo sunteţi voi acum. V-am auzit din parcare.

– Trebuia să ne auzi în ambulanţă azi.

Adam stătea cu picioarele întinse în faţă şi o înghionti pe Rebecca în genunchi cu degetele de la picioare.

– Tu ai trecut prin faza asta când a murit Louisa? o întrebă ea pe Dorothea.

– Normal. Încă sunt acolo, spuse ea. De fiecare dată când mă uit la afurisitele alea de dulapuri mov din bucătărie, devin isterică.

Rebecca râse.

– Dacă nu aş râde, zise Dorothea, aş plânge.

– Exact, spuse Adam.

Îi dădu bolul cu chipsuri, iar ea luă unul şi îl trecu prin sos.

– Să lăsăm gluma deoparte pentru o clipă, spuse Adam, uitându-se la Dorothea. Aş vrea să lucrez pentru DIDA cu normă întreagă.

– Poftim? întrebă Rebecca.

Dorothea se uită la el.

– Nu e timpul potrivit să iei o astfel de decizie, spuse ea. Eşti obosit. Trăieşti într-o situaţie care pare complet izolată de lumea reală. Tocmai ţi-ai pierdut soţia. Şi în plus, bei. Nu e momentul. Plus că nu primeşti bani lucrând pentru DIDA, adăugă ea.

– Nu-mi pasă de bani, pufni Adam. S-ar putea să nu fie pentru totdeauna. Poate doar pentru un an, doi. Dar în acest moment, asta vreau să fac.

– Pentru că poţi umple golul cu munca, replică Dorothea.

Ezită.

– Presupun că şi asta are de-a face cu decizia mea.

Rebecca se întrebă dacă de asta îi plăcea ei să lucreze pentru DIDA. Spusese întotdeauna că îi plăcea provocarea. Îi plăcea să poată ajuta acolo unde era nevoie disperată de ajutor. Riscurile fizice. Entuziasmul. Încerca să umple un gol din interiorul ei? Îşi amintea că Dorothea îi spusese că era ca o fântână fără fund.

– Sper că într-adevăr te vei decide să rămâi la DIDA, Adam, spuse ea, fără să îşi afişeze emoţiile, dar Dot are dreptate. Acum nu este momentul potrivit pentru a lua o decizie.

– Sună la cabinet, îi spuse Dorothea. Spune-le că nu te mai întorci o vreme. Supără-i. Apoi rămâi aici şi vezi cum te simţi peste câteva săptămâni.

– Aşa am să fac, spuse el, dar nu cred că am să mă răzgândesc.

Rebecca zâmbi înspre el, de pe partea cealaltă a patului. Îşi puse mâna pe piciorul lui, strângându-l puţin şi, pentru a doua oară în acea zi, simţi o bucurie netulburată.

capitolul 40

Maya

Eram singură în coteţul găinilor, îngrijindu-le fără ajutor pentru prima dată. Mă trezisem în zori, când afară era încă întuneric, surprinsă să văd că eram prima trează şi am început să-mi văd de treabă, adunând ouăle şi dând de mâncare găinilor, puţin îngrijorată să nu se fi întâmplat ceva. Simmee se trezea întotdeauna înaintea mea.

Am auzit uşa de plasă scârţâind şi am ridicat privirea, zărindu-l pe Tully îndreptându-se către coteţul găinilor, cu arma atârnată pe umăr.

– Bună dimineaţa, am spus eu calm. Îl iertasem că nu îi spusese lui Larry despre mine.

– Începeţi să vă pricepeţi la asta, nu-i aşa? Arătă înspre coteţ.

– Nu aş zice, am răspuns eu. Unde e Simmee?

– O doare burta. Se uită înspre cărare. M-a trimis să mă ocup de acoperişul lui Lady Alice. Mă tot bate la cap. O să încerc să prind ceva pentru cină, ca să putem păstra ce am afumat ieri. Dar să vedeţi de ea, bine?

– În regulă, am spus eu, întrebându-mă dacă durerea de burtă a lui Simmee nu era cumva începutul travaliului. Nu m-aş fi mirat să nu facă legătura.

Am dat de mâncare găinilor şi am pus şase ouă în coş, când am auzit uşa scârţâind din nou. Am aşteptat-o pe Simmee să apară de după colţul casei, dar nu se ivi. Eram pe punctul să o strig, când mă strigă ea pe mine.

– Maya? Vocea ei era abia şoptită. Am ieşit repede din coteţ şi m-am îndreptat către casă. Simmee stătea pe verandă, îmbrăcată cu o rochie albastră, fără mâneci, umflată peste pântecul său, sprijinindu-se cu greutate pe cadrul uşii. Era roşie în obraji, culoarea fiind accentuată de paloarea feţei sale.

– Te simţi bine? am întrebat.

– Tully a plecat?

– Da, am răspuns eu, grăbindu-mă înspre ea. Vrei să merg după el?

Clătină din cap, apoi îşi schimonosi faţa ca şi cum ar fi fost gata să plângă.

– Oh, Maya, gemu ea. Durerile au început în toiul nopţii. Cred că o să nasc.

În toiul nopţii?

– Tully mi-a spus doar că te doare burta.

Oare Tully chiar era atât de obtuz?

– Asta i-am spus eu, zise ea. Am încercat să ascund durerea de el.

M-am apropiat de ea, derutată.

– De ce, scumpo? am întrebat. De ce vrei să te ascunzi de el?

Clătină repede din cap şi am ştiut că nu îmi va răspunde. Pentru prima dată, am observat că avea în mână ghemul de sfoară, cel din care tăiasem eu câteva bucăţi pentru cordonul ombilical. De ce îl purta cu ea?

– Ţi s-a rupt apa? am întrebat eu. A ieşit multă apă din…

– În pat. Se chirci brusc, îndoindu-se aproape din mijloc. Au! se văită ea.

M-am uitat la încheietura mâinii, goală, ca să încep să îi cronometrez contracţiile, uitând că ceasul meu se stricase în apă.

– Ştii cumva cât de des ai aceste dureri? am trecut pe lângă ea, deschizând uşa. Hai să mergem în dormitor.

– Nu. Stătea neclintită pe verandă, speriată. Nu acum. Trebuie să…

– Atunci merg să-l chem pe Tully, am zis eu. Ar trebui să fie pe aici cu…

– Nu! zise ea. L-am trimis intenţionat la Lady Alice, pentru că presimţeam că se apropie sorocul.

Oare era jenată să îl aibă pe Tully în preajmă în timpul travaliului şi al naşterii? Trebuia să ţin minte că nu mă aflam în Raleigh. Aici era o cultură diferită. Aproape o eră diferită.

– E în ordine, am zis eu. Haide. Hai să vedem ce se întâmplă.

Am tras-o puţin de braţ, dar se feri de mine, gata să cadă de pe verandă.

– Maya! cuvântul îi explodă pe buze într-o răsuflare. Mi-e foarte teamă.

– Ştiu, am spus eu. Dar nu trebuie să-ţi fie. Sunt sigură că totul e bine. Dacă mă laşi să te consult, o să pot vedea poziţia copilului. Şi atunci poţi să stai liniştită, pentru că nu vei avea soarta mamei tale.

M-am rugat ca acesta să fie adevărul şi că nu aveam să găsesc absolut nimic anormal.

– Eu nu… Simmee îşi scutură mâinile în faţa ei, ca un copil exaltat sau nerăbdător, capătul ghemului de sfoară legănându-se în aer şi, din nou, am crezut că era stânjenită. Probabil nu făcuse niciodată un consult ginecologic. Probabil nu fusese la doctor în viaţa ei. Nu m-am gândit bine. Îşi puse mâna la gură. Îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme, dar…

– Ce să-mi spui?

Mă întrebam dacă ştie ceva despre starea ei, ceva ce trebuia să ştiu.

– Am fost prea speriată, spuse ea.

– Ce e, scumpo? Sune-mi acum. E în regulă.

Îşi îndreptă privirea spre pădure. Spre cărarea care ducea la Lady Alice. Trebuie să mergem undeva.

Aproape am izbucnit în râs.

– Nu, astăzi nu mergem, am spus eu. Mergem înăuntru şi o să aflăm cât de repede se va naşte copilul.

Clătină din cap.

– Trebuie să îţi arăt ceva. Coborî de pe verandă şi îmi făcu semn să o urmez. Haide!

– Nu, Simmee! am spus eu ferm. Se purta atât de copilăreşte şi de ciudat, încât am crezut că singura abordare era cea parentală. Nimic din ce ai putea să-mi arăţi nu poate fi chiar atât de important. Vreau să intri în casă acum!

Se întoarse şi mă lovi cu pumnul peste braţ. Nu tare, dar suficient cât să îmi dea de înţeles că era serioasă.

– Trebuie să vii cu mine! spuse ea. Îmi pare rău! O să fii atât de supărată pe mine!

Am prins-o de umeri.

– Simmee, ascultă-mă. Sub palme, i-am simţit corpul cum tremură. Nu am idee despre ce vorbeşti, dar nu voi fi supărată pe tine, bine? Îmi pasă de tine. Foarte mult. Eşti o fată minunată. O femeie minunată. Tu m-ai îngrijit până când m-am însănătoşit. Acum trebuie să mă laşi să am grijă de tine. Te rog. Lasă-mă să verific ce poziţie are copilul. Apoi putem…

– Nu! Aproape strigă, smulgându-se din strânsoarea mea. Vino cu mine!

Porni pe cărare spre Lady Alice, dispărând după prima curbă, şi nu am avut de ales, a trebuit să o urmez.

Se mişca rapid şi m-am grăbit să o prind din urmă. Brusc, mi-am dat seama că o voia pe Lady Alice, nu pe mine. De asta credea că aveam să mă supăr pe ea. De asta îşi cerea scuze. Când am ajuns-o din urmă, se opri brusc pe cărare, în mijlocul unei noi contracţii şi am atins-o uşor pe spate.

– Înţeleg că o vrei pe Lady Alice cu tine, Simmee. Şi este în regulă. Întoarce-te în casă şi o s-o chem…

– Nu! mârâi ea. Taci!

Era roşie la faţă, leoarcă de transpiraţie şi chircită de durere.

– Respiră rar, am zis eu. Inspiră lung şi adânc.

Pierdusem şirul contracţiilor. Erau la distanţă de vreo şapte minute? Cinci? Nu ştiam. Ştiam doar că erau prea dese ca să fiu liniştită.

Îmi ignoră sugestia de a respira adânc, lăsând contracţia să-şi facă de cap, iar apoi continuă să înainteze, strângând ghemul de sfoară la piept, ca şi cum ar fi fost un copil. Am urmat-o, derutată şi neajutorată. Mersul pe jos avea să-i grăbească travaliul şi nu voiam să mă îndepărtez prea mult de casă, dar Simmee nu dădea semne că s-ar opri. Mergea înainte, cotind brusc de pe cărare prin tufe.

– Unde mergi? M-am oprit pe cărare. În depărtare, auzeam bătăile unui ciocan. Tully lucra la acoperişul lui Lady Alice.

Nu răspunse şi a trebuit să o urmez prin buruieni, sau riscam să mă pierd de ea.

– N-ar trebui să ne îndepărtăm atât de mult de casă!

Am ridicat repede braţul, ferindu-mă de o creangă care fusese gata să mă lovească peste faţă.

– Taci! Se întoarse şi se uită urât la mine, apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit bunele maniere, adăugă: te rog.

– Nu vreau să naşti în pădure, am spus, dar mă ignoră.

Am urmat-o, tot mai adânc printre tufe de mure şi plante agăţătoare care ne prindeau de picioare, ferindu-mă de ţânţari pe care Simmee nu părea să-i observe. Oare avea un episod psihotic? Era singura explicaţie pe care o găseam. Ştiam doar că părea să meargă din ce în ce mai repede, iar eu rămâneam în urmă, nesigură unde să păşesc prin grămada de buruieni. M-am împiedicat o dată. De două ori. Se întoarse doar atât cât să-mi spună să mă grăbesc şi m-am străduit din răsputeri, dar eram pe teritoriul ei, nu al meu. Eram pierdută, în mai multe privinţe. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să preiau controlul atunci când încă aveam şanse. Eram atât de dezorientată în pădure încât, chiar dacă mă hotăram să o iau spre Lady Alice şi să-l aduc pe Tully – deşi nu eram sigură că asta era cel mai bine – nu aş fi ştiut încotro să o apuc. Toţi copacii semănau între ei. Toate plantele agăţătoare semănau între ele. M-am gândit să-l strig pe Tully, dar ne îndepărtaserăm mult de Lady Alice deja. Eram sigură de asta, iar strigătul meu ar fi fost înghiţit de copaci.

La interval de câteva minute, Simmee scotea un geamăt şi nu îmi dădeam seama dacă era din cauza durerii sau a fricii – sau a nebuniei. S-a oprit doar o dată, sau de două ori, trăgând aer în piept. O rugam să se întoarcă, dar deja mă ignora complet.

Am mers cel puţin zece minute, deşi pentru picioarele mele obosite păruse mult mai mult. Buruienile deveneau tot mai dese în jurul meu, consumând tot oxigenul şi lovindu-mă peste obraji. În faţa mea, părul lui Simmee era un nor vaporos şi sălbatic în jurul capului şi pe spatele ei, şi îi vedeam zgârieturile de pe picioare lăsate de buruieni.

Când am simţit că nu mai pot înainta nici măcar un pas, am zărit strălucirea apei printre copaci.

„Oh, Dumnezeule!” Merseserăm până pe partea cealaltă a insulei? Simmee continua să meargă, dând la o parte buruienile cu mâna, şi în mintea mea încolţi un gând oribil. Avea oare să se arunce direct în apă? Să se înece? Fusese această cursă nebună încercarea ei de a-şi pune capăt vieţii înainte ca travaliul să devină insuportabil? Căuta oare o moarte rapidă prin înecare, preferată în faţa sorţii mamei sale? Gândurile mi se învârteau repede prin minte, dar ştiam că imaginaţia mea o lua razna. Ape adânci existau şi mai aproape de casă. Dacă ţelul ei era să se înece, nu era nevoită să traverseze toată insula pentru asta.

– Unde suntem? am întrebat eu, când ne apropiarăm de mal. De ce suntem aici?

Simmee scânci şi o luă în stânga, mergând paralel cu marginea apei, încă afundată în buruieni. Dintr-odată, se opri şi începu să tragă violent de buruieni cu mâinile. Dacă nu îşi pierduse minţile până acum, eram sigură că acest lucru se întâmpla în acea clipă. Am alergat spre ea şi am încercat să o prind de mâini.

– Simmee! Simmee! Uită-te la mine! Uită-te la… m-am oprit, dându-mi seama ce se afla îngropat sub stratul gros de buruieni şi crengi din faţa noastră: o barcă. Era în apă, ascunsă sub o scobitură în solul nisipos şi o reţea de rădăcini de copaci, legată de vlăstarii care se arcuiau peste apă. M-am uitat la ea, şocată.

– Nu înţeleg, am bâiguit.

– Am ascuns-o. Simmee se sprijini de trunchiul unui pin filiform, obosită. Tully a crezut că o luaseră apele, dar nu a fost aşa. Când te-a adus la noi, a spus că eşti doctor şi m-am gândit că trebuie să te ţin în preajmă. Nu atât pentru că erai doctor. Voiam doar pe cineva din afară. Aveam nevoie de cineva din afară. Dar i-am spus lui Lady Alice că voiam ca tu să îmi moşeşti copilul. Să nu-i spună lui Larry că eşti aici. Am ştiut că tu mă poţi ajuta.

– De ce? M-am încruntat. Cum să te ajut?

– Am adus barca pe partea asta a insulei şi am ascuns-o aici. Tully nu vine niciodată în partea asta şi, oricum, am acoperit-o bine. Nici nu se vede din apă.

– Barca a fost aici tot timpul?

Simţeam că mă înfurii din nou.

Nu răspunse. În schimb, închise ochii strâns şi deschise gura larg, ca şi

cum ar fi vrut să strige, dar nu scoase nici un sunet.

– Inspiră adânc, am repetat eu, iar de data asta, mă ascultă. Bun. Am încercat să rămân calmă. Puseul de furie fusese doar atât, un puseu. Nu era timp de nimic mai mult. Dintr-odată, am înţeles ce se întâmpla: era singurul mod în care putea să ajungă pe continent ca să nască. Tully nu ar fi dus-o. Avea nevoie de mine. Cea din afară. Bun, am repetat. O să… am studiat barca, încercând să îmi dau seama cum să o scot din ascunziş. Urci tu prima, sau…

– Poftim?

Se uită la mine de parcă eu eram cea care îmi pierdusem minţile.

– Vrei să mergi la spital, nu?

– Nu! strigă ea, dând cu mâna în copac. Nu, nu, nu!

– Atunci, ce vrei?

– Am vrut doar să-ţi arăt. Se întoarse şi legă repede capătul ghemului de sfoară de trunchiul unui copac. Trebuie să ne întoarcem acasă, spuse ea. Apoi o să faci să iasă copilul repede. Repede, înainte să ajungă Tully acasă.

Pornise deja prin buruieni, înapoi pe drumul pe unde veniserăm, trăgând sfoara după ea. M-am uitat în urma ei o clipă, prea uimită să mă mişc.

– Haide! strigă ea, întinzând sfoara peste o creangă, în timp ce mergea. Trebuie să te poţi întoarce aici singură.

Era nebună. Cum am putut locui cu ea aproape două săptămâni, fără să îmi dau seama?

– Dar nu înţeleg! m-am grăbit după ea, strigându-i, ajungând în culmea frustrării.

– Trebuie să găseşti drumul singură, cu copilul, spuse ea. Ţi-am povestit pe unde trebuie să mergi odată ajunsă în apă, îţi aminteşti? În sus pe pârâu şi apoi ţii tot timpul stânga. Stânga la bifurcaţie şi stânga pe râu, pe lângă şopronul vechi. Îţi aminteşti? Ţi-am spus!

– Nu îţi iau copilul!

– Ba da, ba da, ba da! Se îndoi de spate, din cauza unei noi contracţii. Deveneau din ce în ce mai dese. Trase aer în piept, prelung şi greoi, în

timp ce eu o priveam neajutorată. Trebuie să-l iei, spuse ea, ignorând durerea. Te rog. Maya, te rog.

Mi s-a părut că am văzut o clipă de luciditate în privirea ei în timp ce se ruga de mine. În orice caz, nu aveam de gând să mă cert cu ea acum.

– Bine, am spus eu, fără să vorbesc serios. Hai să ne întoarcem odată.

Sfoara se termină cu mult înainte să ajungem la cărare.

– Rupe crengile, spuse ea, susţinându-şi pântecul cu o mână acum, în timp ce mergea. Cu cealaltă mână, apucă crengile tinere, trăgând de ele, mârâind din cauza efortului. Trebuie să găseşti urmele.

Am făcut-o. Am rupt crengile. Am marcat drumul cu plante căţărătoare de la un copac la altul. Orice ca să îi fac pe plac. Să ajungem mai repede acasă.

Când am ajuns, era deja în agonie. Nu a trebuit să-i spun să meargă în dormitor. Din coşuleţul din camera mea, am luat coşul de Paşte, în care pusesem foarfeca sterilizată şi alte instrumente. Până mi-am spălat mâinile şi am luat o pereche de mănuşi din rucsac, am găsit-o pe Simmee întinsă deja pe pat, fără lenjerie intimă şi cu picioarele îndoite şi depărtate, aşezate peste un strat de prosoape.

– Fă-l să iasă repede! spuse ea.

– Va ieşi când e gata să iasă, scumpo. Vorbeam încet, încercând să o calmez. Am palpat uşor copilul prin pântec. Capul jos, fundul sus, am spus eu, sperând să o liniştesc. Perfect.

Începu să împingă. Mi-aş fi dorit să am idee despre ce se întâmpla în interiorul ei, dar nu voiam să fac o examinare internă şi să risc o infecţie. Cu apa ruptă, cursa nebună prin pădure şi mediul mai mult decât primitiv în care avea să se nască bebeluşul, era mai bine să-mi asum cât mai puţine riscuri. Tot ce ştiam era faptul că nu mai era deloc timp între contracţiile sale acum.

– Jură-mi că o să iei copilul, gemu ea.

– Vorbim despre asta mai târziu, am zis eu.

Simmee avea să fie mai lucidă mai târziu, când durerea şi teama vor fi dispărut.

– Acum! spuse ea şi sună de parcă ar fi urlat.

Am văzut capul copilului apărând.

– Nu împinge! am spus eu. Respiră. I-am arătat cum. Nu ştiam dacă mă ascultă sau nu, eram atât de concentrată să aduc copilul pe lume cu grijă, fără să îi fac rău ei. Simmee începu să urle, primul sunet cu adevărat violent pe care îl scosese şi îşi întoarse capul pe pernă. În câteva clipe, aveam în mâini capul copilului, iar restul corpului, rămas în interiorul mamei se învârti un sfert de rotaţie, ca şi cum s-ar mai fi născut de o mie de ori. După încă o contracţie puternică, copilul îmi alunecă în palme. Băieţelul era mare şi gălăgios, plângea deja şi, brusc, totul – totul – căpăta sens. După ce am şters faţa copilului cu o cârpă udă pe care o avusesem la îndemână, i-am privit buzele pline, perfecte, nasul lat şi negru, părul creţ şi am înţeles perfect sursa disperării lui Simmee.

Simmee se întinse după el şi i-am pus copilul pe pântec. Plângând încet, îl ţinu aproape – atât de aproape încât, pentru o clipă, mi-a fost teamă că avea să-i facă rău.

I-am tăiat cordonul ombilical, simţind căldura pielii copilului sub degete. Căldura pielii lui Simmee. „Iubesc copilul acesta din toată inima”, îmi spusese ea.

– Dă-i să sugă, dacă vrea, i-am spus după ce am tăiat cordonul.

Simmee plânse în timp ce o ajutam să îşi ridice rochia peste sâni. Nu purta sutien, iar eu am privit uluită cum instinctul îşi spuse cuvântul şi bebeluşul se lipi cu uşurinţă de sân. Simmee îşi ţinu respiraţia, apoi se apleca şi îl sărută pe frunte. Sentimentul familiar de invidie, pe care îl încercam de fiecare dată când eram martoră la intimitatea dintre o mamă şi copilul ei, apăru din nou.

Simmee se uită la mine.

– Nu credeam că va fi aşa de... că va avea culoarea asta, spuse ea.

– O să se mai închidă la culoare, am spus eu. E greu de zis cât de mult.

Îşi trecu degetele prin părul lui.

– Tully o să mă omoare, spuse ea încet. O să omoare copilul.

– Nu, Simmee. Sunt sigură că te înşeli. Dar nu eram deloc sigură.

Îşi dezlipi capul de fruntea copilului, dar continuă să se uite la el în timp ce îl alăpta.

– Iubitule, şopti ea, arăţi exact ca tatăl tău şi te iubesc. Va trebui să mă ierţi. Brusc, îl luă de la sân şi îl întinse înspre mine. Ia-l acum, spuse ea, în timp ce copilul plângea. Pune-l în coş. Trebuie să-l iei acum, înainte să se întoarcă Tully.

Am ezitat, de-a dreptul înlemnită, în timp ce ţinea copilul în faţa mea.

– Trebuie să dai afară placenta, am spus eu în cele din urmă, împingând uşor copilul spre pieptul ei. O să te ajute dacă alăptezi. Nu ştiam ce avea să facă Tully, dar ştiam de ce avea nevoie Simmee din punct de vedere medical – iar acesta părea să fie singurul lucru pe care îl ştiam pe moment. Aveam să mă concentrez exclusiv asupra acestui lucru. Altfel, aveam să înnebunesc.

Simmee îmbrăţişă copilul la piept din nou, plângând.

– Nu înţelegi, Maya. Tully l-a ucis pe Jackson!

– Poftim?

– A născocit o minciună cum că a fost un accident. Ştia că Jackson îmi face ochi dulci şi l-a ucis.

– Nu, am protestat eu.

– Mi-a spus exact cum a făcut-o. Şi motivul pentru care nu vrea să meargă la spital? Motivul pentru care eu sunt cea care merge cu Larry la magazin? Motivul pentru care Tully a venit aici de la bun început, să locuiască în cort? Motivul pentru care nu pleacă niciodată de pe insulă? E pentru că e căutat de poliţie, pentru că Jackson nu e singura persoană pe care a ucis-o. Se apleacă din nou şi sărută creştetul creţ al copilului. El mi-a făcut şi asta. Îşi atinse cicatricea de la sprânceană. A spus că sunt prea frumoasă şi a luat patul de puşcă şi m-a lovit.

– Oh, Simmee, am oftat lăsându-mă pe spate, oripilată.

– M-a văzut sărutându-l pe Jackson. I-am spus că a fost doar un sărut între prieteni, doar ne ştiam de o viaţă, dar era o minciună, iar el ştia. Suspectează deja că e copilul lui Jackson, deşi i-am spus că nu are cum. Că nu m-am culcat cu el. Dar am făcut-o de o mie de ori. Îl iubeam atât de mult, dar era greşit. Scânci atât de încet, încât, la început, am crezut că fusese copilul. A spus că îl ucide dacă iese negru, zise ea.

Mă copleşi frica, o frică atât de veche, încât părea antică. Era frica din acea noapte oribilă din copilăria mea, de pe alee şi din restaurantul din Durham. Pentru o clipă, m-am gândit la mine, nu la femeia şi la copilul din faţa mea. Mai mult ca sigur, toată lumea mă considera moartă deja. Nimeni nu avea să îmi simtă lipsa dacă aveam să dispar.

– O să mă omoare, Maya. Te rog. Simmee îmbrăţişă copilul, legănându-l înainte şi înapoi. O să-i spun că a fost bolnav şi că barca a venit înapoi şi l-ai dus la spital.

– Eu… n-o să creadă asta, am spus eu. Şi nu te pot lăsa aici dacă există şanse să-ţi facă rău.

– N-o să îmi facă rău dacă pleci acum. Pleacă! Începu să tragă din nou copilul de la piept, dar îl ţineam pe loc cu ambele mâini, iar ea nu se împotrivi. Am văzut lupta care se dădea în ea. Dorinţa de a-şi ţine copilul, cât de aproape şi cât de mult cu putinţă, dar şi nevoia de a-l proteja pe el, şi pe ea însăşi, de pericol.

– Cum ai să-i explici că a venit barca înapoi? am întrebat eu.

– Mă gândesc eu la ceva. Mângâie pielea copilului, încercând să înghesuie o viaţă întreagă de atingeri în doar câteva minute. Probabil a plecat deja de la Lady Alice şi este la vânătoare. Să nu faci prea mult zgomot. Aude şi de la un kilometru cum ronţăie un iepure iarba.

Dacă până atunci nu fusesem cuprinsă de panica ei, acum eram. „Nu te gândi la asta”, mi-am spus eu. „Nu te gândi la Tully.”

– Iar am dureri, spuse ea.

– E bine, am zise eu. Elimini placenta. Împinge.

– Te rog, Maya. Gemu din cauza efortului. Du-te. Sunt bine.

– Trebuie să mă asigur că placenta… În timp ce vorbeam, am văzut cum i se contractă pântecul. Împinge, am spus.

A împins, iar placenta a căzut pe prosop. Am luat-o cu prosopul şi am dus-o în curte. Între copaci. Am pus-o pe jos şi mâinile îmi tremurau când am verificat dacă placenta e întreagă. Apoi am lăsat-o animalelor şi m-am grăbit în casă.

Când m-am întors în dormitor, îmi întindea din nou copilul.

– Du-te! Du-te! strigă ea.

– M-am uitat la copil. La fiul său perfect, frumos. Ţi-l voi aduce înapoi, i-am spus. Promit. Cumva.

– Nu! Să nu încerci niciodată. O să-l omoare. Planul e perfect. Trebuie să pleci! Ţinu copilul în aer între noi şi, după două secunde de ezitare, m-am întins înspre el. Chiar şi aşa, nu-i dădu drumul din prima. Se ţinu de el, cu faţa scăldată în lacrimi. Iubeşte-l pentru mine, spuse ea.

– O să fie în siguranţă, am şoptit, iar Simmee îi dădu drumul în braţele mele.

capitolul 41

Rebecca

Baia din rulotă era incredibil de mică, duşul aproape îţi crea senzaţia de claustrofobie, dar Rebecca îşi dorea să aibă timp – şi o rezervă de apă suficientă – ca să stea sub duş toată ziua. Era în pauza de prânz şi îi lăsase o listă cu provizii Dorotheei, apoi mersese să alerge, pentru că nu mai putea altfel. Fusese nebunie la clinică toată dimineaţa şi chiar dacă băuse doar două beri cu o noapte înainte, se lupta totuşi cu o mahmureală minoră. Sau poate era doar din cauză că ea, Adam şi Dorothea stătuseră treji până târziu, povestind. Vorbiseră despre DIDA, Maya, Louisa, despre toate şi despre nimic, conversaţia devenind adesea dulce-amară, iar Rebecca era recunoscătoare pentru prezenţa Dorotheei. Nu ar fi fost seara potrivită pentru a sta singură cu Adam. Se simţise prea apropiată de el şi mult prea vulnerabilă. Deşi trecuseră la ceai şi apă, când terminaseră berea, ea se simţise la fel de ameţită ca şi când ar fi băut tequila, iar dimineaţa aceasta trecuse pe lângă ea în ceaţă.

Ieşise din duş şi se ştergea când uşa de la baie se deschise brusc şi Adam făcu un pas în încăpere.

– Hopa! Se dădu un pas înapoi, iar Rebecca îl auzi chicotind de cealaltă parte a uşii. N-am ştiu că eşti înăuntru, zise el. Îmi pare rău.

Rebecca rămase în baia minusculă, cu prosopul în mână. O văzuse preţ de două secunde, poate mai puţin, dar fusese suficient pentru ca ea să simtă cum privirea lui îi alunecă pe trup. Se sprijini de perete, ţinând prosopul mototolit la piept, mintea întorcându-i-se din nou la conversaţia pe care o avusese cu Dot cu o oră în urmă. O găsise pe Dot în chicineta rulotei ei, îngropată în hârtii, iar Rebecca avu senzaţia că se uită la propriul viitor. Nu era o privelişte plăcută. Poate ea şi Brent trebuiau să conducă DIDA împreună, se gândi ea în timp ce studia dezordinea de pe masă. L-ar fi pus pe el să se ocupe de toată hârţogăraia. Şi-ar ieşi din minţi dacă ar trebui să învârtă hârtii toată ziua.

– Brent mi-a spus că te-ai despărţit de el, spuse Dorothea când Rebecca îi dădu lista cu provizii.

– Oh, zise ea. Cum era?

Dorothea dădu din umeri.

– O să supravieţuiască. Se uită la lista de provizii, apoi o puse deoparte. A fost cea mai bună decizie pentru tine.

– Ştiu. Puse mâna pe clanţă. Ies să alerg, apoi mă întorc la şcoală.

– Simţeai la fel pentru Adam şi când Maya era în viaţă? întrebă Dorothea.

Mâna Rebeccăi înlemni pe clanţă. Se întoarse, încruntându-se. Dorothea muta nişte hârtii pe masă.

– Cum la fel?

Dorothea înălţă capul, iar privirea sa spuse totul.

„M-a prins."

Rebecca suspină. Urcă cele două trepte până la masă şi se aşeză pe bancă.

– Nu, recunoscu ea. Nu aşa. Mi-a plăcut întotdeauna – ştii, ca soţ al Mayei. Cui nu i-ar fi plăcut? Dar…

– Nu e o crimă, scumpo.

Rebecca ridică o hârtie de pe masă şi se uită la test fără să-l citească.

– Ei bine, simt că ar fi. Trupul Mayei nici măcar nu a fost găsit, spuse ea. Şi nu m-am culcat cu el, deci nici să nu începi, adăugă ea repede.

– Cine avea de gând să înceapă? Dorothea încercă, fără succes, să pară inocentă.

Rebecca aruncă hârtia pe masă şi expiră prelung.

– E mult prea curând şi oricum e unilateral, spuse ea. Cred că sunt doar…

– Ce te face să crezi că e unilateral?

– Păi, pentru început, faptul că îşi jeleşte soţia.

Dorothea clătină din cap. Îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de masă.

– Eşti atât de ocupată să te uiţi la el, spuse ea, încât nici nu ai observat cum se uită el la tine.

Ei bine, acum observase. Îi simţise privirea cum alunecă pe trupul ei. Ar fi putut la fel de bine să o atingă. Îşi dorea ca el să o atingă. Dar tot i se părea greşit. Indiferent dacă era sau nu greşit, nu putea trece cu vederea ce simţea.

„Atunci nu te mai gândi.” Îşi înfăşură prosopul în jurul corpului, îl legă deasupra sânilor şi ieşi din baie.

Adam închidea uşa de la frigider, ţinând în mână o sticlă de suc.

– Îmi cer scuze pentru mai devreme, zise el şi îi zâmbi în chip de scuză.

Prin fereastră se revărsa o rază de lumină argintie pe fruntea lui, pe obraji şi pe bărbie. În ochii lui părea ca mierea. Părul şaten arăta auriu pe partea stângă a capului. El era familia ei şi devenise repede cel mai apropiat prieten. Acum îşi dorea mai mult decât atât.

Se îndreptă spre frigider şi se puse în faţa lui.

– Adam? întrebă ea, sperând să fi înţeles întrebarea pe care o punea, fără să fie nevoită să o explice.

El înţelese. Puse jos sticla de suc şi o prinse cu mâinile din lateral, cu degetele mari aproape de sânii ei, prin prosop. Se aplecă puţin, iar Rebecca îi simţi buzele pe gâtul ei. Lăsă capul pe spate, astfel încât buzele să li se întâlnească şi, când se întâlniră, simţi un puseu de căldură între picioare. Punctul fără de întoarcere. Degetele sale îi zgâriară uşor sânii, când desfăcu prosopul care îi alunecă în jos pe corp, până pe podea.

„Două săptămâni”, se gândi ea. „Maya s-a dus de doar două săptămâni.”

Îi prinse mâinile într-ale ei şi se dădu la o parte, clătinând din cap cu părere de rău.

– Îmi pare rău, spuse ea. E greşit ce se întâmplă şi e doar vina mea. Şi eu… nu pot.

Adam încuviinţă lent din cap. Se aplecă la podea, părul său atingându-i coapsa când luă de pe jos prosopul.

– Ştiu, spuse el, înfăşurându-l în jurul ei. E în regulă.

Îşi legă din nou prosopul peste sâni, cu degete tremurânde.

– Sunt atât de... Se uită în stânga. În dreapta, oriunde, numai în ochii lui, nu.

Imaginile îi năvăliră în minte: legănând bebeluşi fantomă. Îngenunchind lângă sosia Mayei din holul şcolii. Văzându-şi părinţii în tribune. Presându-şi mâinile pe trupul delicat al lui Tristan, în timp ce se pierdea în ochii lui Adam. Simţind aversiune pentru teancul de hârtii al Dorotheei.

– Bec? Adam îi mângâia braţele. Te simţi bine?

Îşi duse mâinile la faţă şi începu să plângă.

– Sunt atât de distrusă, spuse ea.

– Hei. O trase înspre el. Nu e adevărat.

Îşi apăsă degetele pe ochi.

– Ba da, sunt, zise ea. Sunt distrusă.

– Haide. O conduse până la canapea, iar ea se aşeză, lăsând jos mâna din dreptul feţei pentru a-şi ţine prosopul în jurul sânilor. Ai dreptul să fii distrusă, spuse el. Amândoi avem.

Nu înţelegea. Nu putea să înţeleagă.

– Nu e vorba doar de Maya, spuse ea.

– Atunci spune-mi ce e. Îi luă o mână şi o puse pe genunchiul lui. Spune-mi, repetă el.

– Nu mai ştiu cine sunt.

Adam se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Ţii minte ce ai spus despre povestea familiei mele? întrebă ea. A mea şi a Mayei?

– Da.

– Cum eu sunt… nu îmi amintesc exact cum ai spus. Puternică şi sălbatică. Mă culc cu toată lumea…

– Nu am spus niciodată asta.

– Însă ştii că face parte din poveste, spuse ea. Cum nu îmi doresc copii. Cum voi fi director la DIDA într-o zi. Nu? Toate astea fac parte din poveste, nu-i aşa?

Adam încuviinţă din cap.

– Ei bine, în ultima vreme, simt… Nu ştia cum să se exprime în cuvinte. Uneori mă simt oricum, numai puternică nu. Ca şi cum aş fi o fricoasă. Că sunt mai mult asemenea Mayei, decât cum eram eu.

– Eu nu văd asta. Arăta solemn. Tu chiar eşti cea mai puternică femeie pe care o ştiu.

– Toată lumea are aşteptări de la mine, Adam! Trebuie să sar din avioane. Trebuie să zbor Dumnezeu-ştie-unde de pe-o zi pe alta. Trebuie să preiau DIDA.

– Dar îţi plac toate astea, o întrerupse el.

– Aşa e! Dar mă simt prizonieră. Nu mai simt că sunt alegerile mele. Trăiesc viaţa pe care toată lumea se aşteaptă să o trăiesc, când tot ce îmi doresc cu adevărat… Clătină din cap. Poate vreau copii. De unde să ştiu? Nu mi-am permis niciodată să mă gândesc la asta pentru că un copil nu ar avea loc în viaţa pe care ar trebui să o trăiesc. Dar de când cu pierderile de sarcină ale Mayei, nu mă mai gândesc decât la copii şi bebeluşi şi, în ultima vreme, nu mă mai pot gândi la nimic decât… mă tot gândesc la tine. Lăsă privirea în jos, pe genunchii săi goi. Mă simt apropiată de tine şi mă simt bine şi e îngrozitor să mă simt bine acum că Maya s-a dus.

Îi frecă podul palmei cu degetul mare.

– Ştiu, spuse el, iar Rebecca îşi dădu seama că într-adevăr înţelegea.

– Mă simt fragilă acum, Adam. Unde a dispărut femeia puternică? S-a dus. Sunt ca o coajă de ou, care se sparge în milioane de fărâme.

Adam zâmbi.

– Îmi place imaginea asta, spuse el.

Rebecca îşi trase mâna.

– Ei bine, mie nu!

– Mie da. O cuprinse cu braţul. Vino mai aproape şi îţi spun şi de ce.

Se întinse spre ea, şi îl lăsă să o tragă mai aproape de el pe canapea.

– De ce spui asta? De ce îţi place imaginea asta? întrebă ea.

– Pentru că, uneori, crăpăturile din coaja de ou dau de veste că o nouă puicuţă e pe cale să se nască.

– Oh. Rămase imobilă în braţele lui, emoţionată. Adam îi masă spatele, iar ea îşi puse faţa pe umărul lui. Apoi zâmbi în sinea ei, plesnindu-l în glumă peste coapsă. Tocmai m-ai făcut puicuţă?

Adam râse. Înclinându-se într-o parte, îi mângâie părul ud. Obrajii. Gâtul. O sărută din nou şi totul înlăuntrul ei începu să se topească. Dar era mai puternică decât se credea. Nu voia să regrete acest moment.

Se trase din braţele sale şi se ridică. Luându-i mâna în mâna ei, se aplecă şi îl sărută pe obraz.

– Mulţumesc, spuse ea şi se îndreptă spre baie, ştiind că luase decizia corectă. Nu era momentul. Nu azi. Nu încă.

Însă într-o zi, curând, avea să fie.

capitolul 42

Maya

Nu era timp de gândire.

Ţineam coşul lipit de corp pe cărarea îngustă care ducea la Lady Alice, auzind în minte cuvintele lui Simmee: „Probabil a plecat deja de la Lady Alice şi s-a dus să vâneze”. Ce aveam să fac dacă mă întâlneam cu el pe cărarea asta? Ce aveam să fac? Am înaintat cât de repede şi de tăcut am putut, căutând să aud zgomotul ciocanului lui Tully pe acoperişul lui Lady Alice, dar bătăile ritmate, liniştitoare încetaseră. Nu auzeam nimic în afară de bătăile inimii mele. Era extrem de cald în acea zi, dar se înnorase şi pădurea era întunecată. Ţânţarii ieşiseră în forţă şi îmi făceam griji să nu muşte copilul. Era atât de tăcut, încât a trebuit să mă opresc şi să mă asigur că mai respira.

În întuneric, mi-a fost teamă să nu ratez prima creangă ruptă care avea să mă dirijeze după ce treceam de cărare, dar în cele din urmă am văzut-o. Cicatricea lungă şi albă pe trunchiul zvelt al unui copac era aproape imposibil de ratat. Speram doar că Tully n-avea să o observe când se apropia din direcţia opusă.

A fost o uşurare să ies de pe cărare, unde mă temusem să nu dau nas în nas cu el, dar buruienile dese îmi dădeau noi temeri. Am văzut, sau cel puţin speram că am văzut, locul unde eu şi Simmee ne făcuserăm drum printre tufele de mure. M-am uitat după următoarea creangă ruptă şi am găsit-o, dar după aceea m-am simţit pierdută. Oare pierdusem urma? Cât merseserăm prin pădure după ce s-a terminat sfoara? „L-a ucis pe Jackson.” Plămânii îmi ardeau. Respiraţia îmi era atât de rapidă, iar aerul atât de dens, încât eram ameţită.

Bubuitura unei arme făcu dintr-odată ecou prin pădure şi m-am lăsat în genunchi, cu un ţipăt, ca şi cum aş fi fost împuşcată. Nu eram complet sigură că nu fusesem atinsă. Am rămas la pământ o clipă, cu degetele pe mânerul coşului şi inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. Cât de departe era? Sunetul armei putea fi la trei metri, sau la trei kilometri de mine. În orice caz, era prea aproape. M-am ridicat în picioare şi am văzut chiar în faţa mea, capătul sforii legat în jurul unei crengi. Am răsuflat uşurată.

Am dezlegat sfoara, nevrând să dea Tully peste ea. Apoi am urmat

traseul pe care îl marcase Simmee, adunând sfoara în mâna stângă şi ducând coşul în mâna dreaptă. Mergeam aproape pe vârfuri prin buruieni, şi totuşi, la fiecare pas părea că se rupe câte o crenguţă sau foşnesc nişte frunze. Ascultam cu atenţie în timp ce mergeam, dar singurul sunet pe care îl auzeam era propria respiraţie sacadată.

Apoi, se întâmplă ceea ce sperasem că nu avea să se întâmple: copilul începu să plângă.

– Şşş, am şoptit eu, mergând mai departe. Mergând mai repede. Şşş, dragul meu, te rog. Dar continua să plângă, mai tare şi mai tare, ignorându-mi panica din ce în ce mai mare.

M-am oprit din mers. Am pus jos coşul şi m-am aplecat să învelesc copilul mai strâns în pătura verde. Am atins una dintre multele cute de pe gâtul său micuţ, unde mai avea încă urme de sânge şi vernix caseosa. Ochii săi, de culoarea ardeziei, s-au deschis şi s-a uitat la mine ca şi cum mă putea vedea. Preţ de o clipă se opri din plâns, şi am simţit legătura dintre noi, firul care ducea de la ochii săi la sufletul meu.

– Va fi bine, am şoptit eu. Am ridicat coşul, am apucat capătul înfăşurat al sforii şi am început să îmi croiesc din nou drum prin pădure.

– Hei!

Am tresărit auzind vocea lui Tully. Părea să plutească în jurul meu, venind din toate direcţiile.

– Cine e acolo? strigă el.

„Oh, Doamne!” Mi l-am imaginat undeva în spatele meu, ridicând arma, ochindu-mă. Copilul începu să plângă din nou, iar eu am început să scâncesc în timp ce alergam, ştiind că plânsetul avea să-i permită lui Tully să ne găsească fără prea mare efort. „Aude un iepure cum ronţăie iarba de la un kilometru.”

În cele din urmă, am văzut strălucirea estompată a apei printre copacii din faţa mea. Am urmat sfoara şi am văzut legătura murdară a bărcii, mai expusă decât îmi aminteam din urmă cu câteva ore. M-am uitat la nodul pe care îl făcuse Simmee ca să lege barca de vlăstari. Trebuia să fi adus un cuţit, dar acum era prea târziu pentru asta. Am tras de nod până îmi sângerară degetele, reuşind să dezleg funia. Mă apucasem de nodul care lega partea din spate a bărcii, dar apoi mi-am dat seama că ar fi fost mai sigur să dezleg barca abia după ce urcam în ea.

În spatele meu, am auzit zgomot de crengi smulse, sfâşiate. Vreascurile se frângeau. Plantele agăţătoare erau smulse din rădăcină. Mi l-am închipuit pe Tully, cu picioarele sale lungi, trecând cu uşurinţă printre buruieni, cu arma atârnată pe umăr, luându-se după plânsetul copilului. Cu toată panica pe care o simţeam, putea la fel de bine să mă urmărească un monstru, nu o fiinţă umană. Un monstru ar fi fost mai puţin înspăimântător în acel moment. Mi l-am imaginat pe Tully ridicând arma, ochind.

Aplecându-mă peste mal, am pus coşul pe fundul bărcii, am urcat lângă el şi am încercat să îmi ţin echilibrul. Frânghia cu care era legată barca în spate era mai uşor de dezlegat. Odată ce am dezlegat barca, mă aşteptam să alunece pe apă, unde puteam lăsa jos motorul, dar barca rămase înţepenită sub grinda de pământ şi pietre. „Doamne, te rog, te rog.”

– Hei!

Era mai aproape acum, poate suficient de aproape cât să mă vadă. Însă cu siguranţă suficient de aproape, încât să audă plânsetul copilului.

Fiecare celulă a corpului îmi fu invadată de adrenalină. Am împins pietrele cu o forţă de care nu mă credeam capabilă şi, cu o smucitură bruscă şi o înclinare ameţitoare pe partea stângă, barca se eliberă. Am lăsat jos motorul şi am tras de cablu. O dată, de două ori. Bolborosea şi bolborosea din nou, dar la a treia încercare, prinse viaţă. Am cârmit repede barca departe de mal, chiar când Tully se năpusti din pădure pe marginea de pământ.

– Hei! strigă el. Ce naiba crezi că faci?!

– Copilul e foarte bolnav! am strigat peste zgomotul motorului. Îl duc la spital. Du-o pe Lady Alice să vadă de Simmee!

– Întoarce-te! strigă el, şi eu m-am întrebat dacă auzise ce am spus. Vreau să văd copilul! Nu ai nici un drept! Aşteptam să ridice arma. Eram pregătită să mă feresc în barcă. Maya! strigă el din nou. Vino înapoi!

Eram îngrozită, dar mai ştiam şi că eu aveam barca. Eu deţineam puterea. Am accelerat până la capăt, nerăbdătoare să ies din bătaia puştii lui. Nerăbdătoare să scap. Simţeam gustul libertăţii. „În sfârşit.” Intrasem într-o încurcătură; de mine depindeau: un copil care nu era al meu, o tânără care avea nevoie de ajutor. Dar în acel moment, tot ce îmi doream era să găsesc drumul către casă, către soţul şi sora mea,

către viaţa mea – deşi ştiam că nu aveau să fie aşa cum le lăsasem. Nimic nu avea să mai fie la fel.

Mi-am luat privirea de la Tully, concentrându-mă asupra apei din faţa mea. Ştiam că pârâul, încă umflat, lat şi agitat, încercuia insula. Odată ce zăream pontonul, aveam să fac stânga ca să ajung la Ruskin. Cel mai apropiat oraş, spusese Simmee. „Ţine tot timpul stânga." În spatele meu, Tully încă mai striga, dar nu mai auzeam ce spunea. Curând, pârâul făcu o curbă, scoţându-l, cu tot cu armă, din raza mea vizuală, iar respiraţia mi se linişti. Până şi copilul fu influenţat de starea de calm, aproape adormit de zumzăitul aspru al motorului.

– Suntem în siguranţă, am spus eu , neştiind exact dacă vorbeam cu copilul sau cu mine însămi.

„Noi suntem în siguranţă", mi-am zis eu, „dar Simmee?" Barca. Tully probabil se întreba cum de reapăruse brusc. Cum putea oare Simmee să-i explice reapariţia, pe cealaltă parte a insulei şi, ce coincidenţă, chiar când se născuse copilul? Era deşteaptă, mi-am zis eu. Avea să găsească o cale. Probabil deja se gândise la ceva.

Ne-am depărtat de Last Run şi, în câteva minute, am zărit bifurcaţia despre care îmi spusese Simmee în acea zi pe ponton. „Mă ascultaţi? E nepoliticos să nu asculţi pe cineva." Îmi veni să zâmbesc. Se gândise la toate. Însă mă durea să mă gândesc la ea, singură în casă acum, cu trupul suferind după naştere, cu moralul la pământ în urma pierderii copilului. Nu-mi puteam permite să mă gândesc la asta. Avea să fie timp pentru aşa ceva mai târziu. Acum, trebuia doar să urmez pârâul către râu şi către civilizaţie. Îmi venea să ţip de bucurie, bucuria de a fi liberă.

Brusc, mi-am amintit de frânghie. O lăsasem legată de copac, pe mal. Tully avea să o vadă. Avea să-şi dea seama. Poate nu îşi va închipui toate detaliile, dar cel puţin avea să ştie că fusese păcălit. De Simmee. De mine.

„L-a ucis pe Jackson. Mă va ucide şi pe mine."

Mi l-am imaginat pe Tully întorcând frânghia pe toate părţile. Făcând legătura. L-am văzut năpustindu-se spre casă, simţind un amestec letal de furie şi umilire. În faţa mea apărură copacii pitici care formau bifurcaţia în pârâu. M-am uitat la braţul din stânga, apa care avea să mă poarte acasă. Am auzit o voce în minte: „Eşti în siguranţă! Du-te!" Dar vocea nu putea eclipsa imaginea fetei lipsite de apărare în faţa unui bărbat furios. Mi-am luat privirea de la bifurcaţie, încă înainte să

întorc barca.

Puteam ajunge acasă înaintea lui? Ştiam că furia avea să-l poarte repede prin pădure. Am văzut pontonul şi m-am îndreptat într-acolo. Am oprit motorul, apropiindu-mă de el. Am legat barca de o buclă de metal care ieşea din ponton, am pus coşul pe platforma de lemn şi am încercat să cobor, stângace din cauza pripei. Am reuşit, în cele din urmă, să păşesc pe platforma de lemn şi, luând coşul, am alergat pe cărarea către casă.

Simmee era chircită în poziţie fetală pe scaunul cu trei picioare din camera de zi şi ridică privirea speriată când am intrat în cameră cu coşul.

– Nu! strigă ea.

– Trebuie să vii cu mine! am spus eu. Nu vorbi. Te rog, ai încredere în mine, Simmee. Grăbeşte-te. Barca este la ponton.

Se uită la mine cu o privire goală şi gura deschisă. Apoi, ca atrasă de un magnet, se întinse spre coş.

Am prins-o de mână, ridicând-o în picioare.

– Tully e pe drum, am zis. M-a văzut când plecam. Ştie că barca a fost legată acolo.

Se uită repede spre bucătărie, cu ochii mari de teamă.

– Copilul tău are nevoie de tine, am spus. Haide!

Mă urmă fără să se împotrivească. Era clar că avea dureri în urma naşterii, dar se mişcă repede, în linişte. Am fugit în dormitor şi am luat o pernă pe care să se aşeze şi câteva tampoane sanitare din cutia deschisă de pe pat şi, într-o clipită, am ieşit pe uşă. După alte câteva minute, eram pe ponton. În pădurea de sub picioarele mele, eram sigură că îl simt pe Tully zguduind pământul în timp ce alerga către casă. Am ajutat-o pe Simmee să urce, i-am dat coşul şi am urcat şi eu. Tremurând din cap până-n picioare, am împins barca de la mal.

Simmee luă copilul din coş şi îl puse la piept din nou. Îl ţinu strâns, cu ochii închişi, într-un extaz tăcut, iar eu am fost singura care l-am văzut pe Tully ridicând puşca pe umăr. Am fost singura care a auzit pocnitura glonţului în partea laterală a bărcii. Cu o ferocitate de care nu mă credeam capabilă, am apăsat pe acceleraţie până la capăt şi am alunecat pe oglinda apei, ca un meteorit pe cer.

capitolul 43

Rebecca

Aplecată lângă raftul cu antibiotice din farmacie, Rebecca se uita după tetraciclină pentru o adolescentă pe care o trata. Zâmbea în sinea ei. Zâmbea de când îl lăsase pe Adam în rulotă cu o oră în urmă. Nu ştia cu siguranţă ce anume le pregătea viitorul, dar părea promiţător şi asta era tot ce conta.

Găsi sticluţa şi dădu să se ridice când îi sună telefonul. Se uită la număr. Un spital din Fayetteville? Se întrebă dacă vreunul dintre pacienţii pe care îi trimisese la spital în acea dimineaţă fusese dus tocmai la Fayetteville. Punând jos sticluţa de antibiotice, răspunse.

– Doctor Ward, spuse ea.

– Becca!

Scăpă telefonul pe podea, acesta aterizând cu un zgomot asurzitor de ţăndări. Bărbatul de la Garda Naţională care fusese desemnat să păzească medicamentele se aplecă să îl ridice, dar Rebecca deja se trântise la podea, în patru labe, ridicându-l şi rugându-se să funcţioneze încă.

– Vă simţiţi bine? întrebă bărbatul, dar ea abia dacă îl auzi.

Aşezată pe podea, duse telefonul la ureche.

– Cine e? întrebă ea, ezitând. Nu ştia la ce să spere.

– Sunt Maya, Becca! Sunt bine. Unde eşti?

Nu putea respira. Se simţea de parcă fusese lovită în plex de un taur.

– Unde sunt eu? reuşi ea să spună.

Îşi strânse picioarele la piept, ghemuită ca o minge pe podea, ţinând telefonul strâns la ureche.

Bărbatul se ghemui lângă ea.

– Doamnă doctor? întrebă el. Vă simţiţi bine?

– Da, spuse ea repede. Du-te şi adu-l pe Adam. Repede! Apoi vorbi în telefon. Doamne Dumnezeule, Maya! spuse ea. Credeam că ai murit! Unde eşti? Îşi aminti că numărul era al unui spital. Eşti rănită? Ai fost în spital în tot acest timp?

– Este mult prea greu să-ţi explic acum, spuse Maya. După voce era bine. În viaţă. Vreau doar să vă spun că sunt bine. Sunt la spitalul… sau centrul de sănătate Cape Fear Valley. Nu ştiu exact care e denumirea. La centrul de naşteri.

– Centrul de naşteri?!

Maya râse. Chiar râse! Rebecca duse pumnul la gură, ştiind că tocmai câştigase şi pierduse ceva drag, în acelaşi timp.

– Ţi-am spus, zise Maya, e prea mult de povestit. Eşti tot la aeroport?

– Nu, suntem la o şcoală şi… Maya, vin într-acolo. Vin chiar…

Ridică privirea când Adam se năpusti în încăpere.

– Bec! spuse el, văzând-o ghemuită lângă rafturile cu medicamente. La fel cum făcuse cel de la Garda Naţională ceva mai devreme, se aruncă pe jos, lângă ea. Ce s-a întâmplat? Îi atinse umărul încet. Cu băgare de seamă. Ai păţit ceva?

Zâmbind, fără să o preocupe lacrimile care îi curgeau pe obraji, clătină din cap.

– Trăieşte, spuse ea, întinzând telefonul înspre el. Maya trăieşte!

capitolul 44

Maya

Durase o vreme, aşa cum se întâmpla de obicei la Urgenţe, dar Simmee se afla acum într-un salon de la centrul de naşteri al spitalului şi era speriată. Nu îi văzusem colega de salon, al cărei pat era ascuns în spatele draperiei, iar Simmee se tot uita într-acolo, de parcă îi era teamă că ne urmărea cineva.

– Eşti sigură că îl vor aduce înapoi? mă întrebă.

Copilul, căruia Simmee în spunea Jack, se afla într-un alt salon, unde era examinat de un medic pediatru şi i se făcea baie.

– Sută la sută sigură, am spus eu, aşezată pe un scaun, lângă pat. În timp ce infirmiera o ajuta pe Simmee să facă duş, vorbisem cu asistentul social al spitalului şi i-am spus că voiam să îmi asum responsabilitatea pentru Simmee şi pentru copil. Ştiam că acesta probabil vorbea acum cu Serviciul pentru Protecţia Copilului, încercând să vadă cum se putea aranja asta. Planul meu, pe care îl făcusem în minte în timpul cursei sălbatice cu barca în sus pe râu, era să o declar pe Simmee fiica mea adoptivă până avea să împlinească optsprezece ani – dar şi după aceea. Aveam să fac tot ce era necesar să o pun pe picioare în lumea din exteriorul adăpostului Last Run şi nu aveam să îi permit să stea nici măcar o noapte într-un centru public. Nici măcar o noapte fără mine. Deja, în minte, transformasem camera de oaspeţi de acasă în camera lui Simmee şi făcusem pictura de pe peretele camerei care avea să fie a lui Jack.

Ştiam că toate acestea aveau să necesite mai multă energie, rezistenţă şi manevre legale decât îmi imaginam pe moment, dar nu îmi păsa. Aveam să fac totul, pas cu pas. Primul pas era să îl fac pe Adam să accepte ideea. Acesta mă temeam că avea să fie cel mai dificil de realizat.

Cea mai mare temere a lui Simmee, mergând în sus pe Cape Fear până la Fayetteville, fusese să nu îşi piardă copilul. O a doua grijă era aceea că Tully ar fi putut să îi dea de urmă. De aceea merseserăm foarte departe de Last Run Shelter înainte să o pot convinge să mă lase să opresc în ceea ce părea a fi un cartier înstărit. I-am lăsat pe Simmee şi pe copil în barcă cât timp eu am dat fuga la una dintre case. Femeia

care deschisese uşa fusese de acord să cheme ambulanţa şi, deşi era curioasă, îmi onorase rugămintea de a nu coborî la ponton. Simmee era şi aşa destul de agitată. În plus, avuseserăm prea puţin timp să stăm de vorbă în barcă şi aveam nenumărate întrebări pentru ea.

Râul era liniştit în dreptul casei unde locuia femeia, deşi mai era încă umflat. Eu şi Simmee stăteam în barcă, lângă ponton, învăluite de mirosul pământiu al apei şi de frunzişul de deasupra capetelor noastre.

Stând acolo, mă gândeam la cât de apropiaţi păruseră ea şi Tully. Încă mi-l aminteam pe Tully stând lângă ea în bucătărie, inspirând satisfăcut parfumul părului ei.

– Nu aş fi ghicit niciodată că lucrurile nu stau… bine între voi, am spus eu, aşteptând în barcă.

– Mă prefăceam, spuse ea. M-am prefăcut de mult timp.

– Nu îl iubeai?

Ezită.

– Mi-a plăcut de el, la început. Însă toţi ceilalţi îl iubeau, spuse ea. Era atât de bun cu bunica şi cu Lady Alice. Şi Jackson îl plăcea. Bunica spunea că l-a trimis Dumnezeu şi că ar trebui să rămân cu el. Dar aveam o pasiune pentru Jackson încă de când eram mică.

O altă barcă trecu pe lângă noi pe apă, iar Simmee lăsă copilul în coş, ca să nu poată fi văzut. M-am întors să mă uit la cei doi bărbaţi în vârstă din barcă, cu undiţele sprijinite în faţă. Unul dintre ei ne făcu cu mâna, dar nu i-am răspuns, iar Simmee şi eu am răsuflat uşurate când barca dispăru din raza noastră vizuală. De parcă ar fi simţit că zona era liberă, copilul începu să plângă. M-am apropiat de Simmee, ajutând-o să îşi dea jos rochia peste umăr şi sân, ca să îl poată alăpta.

– Bietul de el, are nevoie de un scutec curat.

Simmee tresări pe moment când copilul se agăţă de sânul ei.

M-am mutat înapoi pe locul meu, în capătul din spate al bărcii.

– Ştiu. Eram puţin îngrijorată în privinţa lui. Pătura verde era udă leoarcă în zona funduleţului. O să fie curat în curând, i-am spus.

Îi zâmbi copilului şi nu-mi venea să cred că, doar cu câteva ore înainte o privisem cum îl alăptează pentru prima dată, în patul său. Părea să

se fi întâmplat de-o viaţă.

Atinse obrazul copilului, apoi se uită la mine.

– Jackson a fost atât de bun, domnişoară Maya, spuse ea. Mi-aş fi dorit să îl fi cunoscut. Dar bunica spunea că eu şi Jackson nu puteam fi împreună, pentru că el era negru, şi că trebuia să îl iau pe Tully. Mi-a zis că dacă mă prefac că îl iubesc destul de mult timp, am să încep să simt cu adevărat. Aşa că am încercat, dar nu am reuşit.

– Cred că ţi-a fost nespus de greu, am zis eu.

Nu îi observasem cearcănele de sub ochi sau paloarea de cretă a tenului până atunci. Speram că nu pierdea prea mult sânge.

– Însă nu am văzut niciodată nimic rău la Tully, spuse ea. Era rău doar când eu şi Jackson râdeam de ceva din copilărie. Tully spunea că nu e politicos, deoarece se simţea lăsat deoparte, cred. Aşa că eu şi Jackson vorbeam singuri uneori. Clătină din cap. Dar stând singură cu Jackson… îl iubeam din ce în ce mai mult. Se uită la copil şi m-am gândit că îl vedea pe Jackson.

– E frumos, Simmee, am spus eu.

– Este.

Zâmbi, dar chipul i se întunecă repede.

– Cumva, Tully şi-a dat seama de sentimentele noastre, pentru că îmi spunea că nu e bine să rămân vreodată singură cu Jackson. Atunci ne-am certat prima dată, eu şi Tully. Prima dată când m-a lovit, am fost foarte şocată. Şi confuză. Încă îmi plăcea de el, pentru tot ce făcuse pentru noi, dar îl şi uram. Nu puteam să scap de el, însă. Unde să mă fi dus?

Cât de prizonieră trebuia să se fi simţit! Chiar şi atunci, stând în barcă, la kilometri depărtare de Last Run, ştiam că nu înţelegea că era liberă. Îi era prea teamă că o duceam spre un alt fel de prizonierat, unul cu poliţie şi asistenţi sociali, cum, probabil, chiar făceam. Avea să merite, însă. Cu timpul, avea să înţeleagă tot ce îi putea oferi lumea din afara lui Last Run Shelter.

– Într-o zi, Jackson mi-a văzut nişte vânătăi pe braţe şi bărbie. Îşi atinse maxilarul. Mi-a pus tot felul de întrebări şi, în final, i-am spus că Tully mă lovise. I-am spus că probabil meritam, pentru că îi vorbeam urât, dar Jackson a spus că nimeni nu ar trebui să dea într-o

fată. Mi-a spus să mă prefac în continuare că îl iubeam pe Tully şi că mă va duce departe de el, dar nu a putut pleca fără să o convingă pe Lady Alice să vină cu noi. Îmi era foarte teamă de plecare. Nu ştiam altceva decât Last Run. Se uită la mine. Nici acum nu ştiu altceva.

– Totul va fi bine, am liniştit-o eu.

O barcă mai mare trecu pe lângă noi, aproape de malul opus, iar Simmee se ghemui, încercând să se ascundă şi pe ea, şi copilul.

– Nu pot vedea nimic de la distanţa aceea, am spus eu, dar Simmee rămase aplecată până când barca ieşi din raza vizuală.

Bărcuţa noastră se ridică şi coborî peste valurile făcute de aceasta.

– M-am speriat atât de tare când am aflat că eram însărcinată, spuse ea, îndreptându-se în şezut. Eu şi Tully foloseam întotdeauna prezervative. Cu Jackson, nu atât de mult. Aşa că i-am spus repede lui Tully că vreau un copil cu el, iar el a fost foarte fericit şi nu am mai folosit prezervative, aşa că s-a gândit că el m-a lăsat însărcinată. Jackson spunea că aveam să plecăm înainte să nasc, indiferent dacă Lady Alice venea cu noi sau nu. Aveam să mergem într-un loc unde Tully nu putea să ne găsească. Pomenea de Wilmington. Spunea că nu ar fi ieşit prea mult în evidenţă într-un oraş şi şi-ar găsi de lucru mai uşor.

– Simmee. M-am încruntat. Nu înţeleg, totuşi. Ce ai fi făcut dacă nu apăream?

Clătină din cap.

– Nu ştiu. Nu puteam nici să dorm, încercând să mă gândesc ce aş putea face. M-am gândit că poate Lady Alice avea să ducă undeva copilul pe furiş, dacă îşi dădea seama că era al lui Jackson, sau… pur şi simplu nu ştiam. Îmi era din ce în ce mai frică. Apoi ai apărut tu şi totul a devenit clar pentru mine.

Am auzit sirena ambulanţei în depărtare şi, cu cât se apropia, cu atât îşi îmbrăţişa mai strâns copilul.

– Nu vreau să mă întorc la Last Run, spuse ea.

– Nu trebuie să te întorci.

– Dar unde mă voi duce?

– Vom rezolva noi, am spus, evitând să fac promisiuni pe care nu le-aş fi putut ţine, dar ştiam deja ce voiam să fac. Ce voiam să se întâmple.

– Îmi pare rău că te-am minţit, domnişoară Maya, spuse ea. Dar nu… nu ştiam că o să mă apropii de tine aşa de mult. Nu ştiam că aveam să ajung să te iubesc.

– E în regulă, am şoptit eu, cu un nod în gât şi, dacă nu aş fi ştiut deja că şi eu o iubeam, aş fi aflat atunci.

Asistenta vârî capul pe uşă şi m-am întors pe scaun, uitându-mă la ea.

– A sosit poliţia, spuse ea.

Am încuviinţat din cap.

– Pot să primesc copilul înapoi, acum? o întrebă Simmee.

– Foarte curând, dragă, spuse asistenta. Medicul pediatru a întârziat puţin.

Simmee se uită la mine neliniştită după ce asistenta plecă.

– Îmi promiţi că mi-l vor aduce înapoi? întrebă ea.

– Promit.

Îşi împreună mâinile pe cuvertură, uitându-se înspre uşă, apoi din nou la mine.

– Nu-i vor spune lui Tully unde sunt, nu-i aşa? întrebă ea, cel puţin a treia oară.

– Nu.

Se supărase când i-am spus că chemasem poliţia.

– Poliţia uneori le ia oamenilor copiii, spuse ea acum.

– Nu voi lăsa să se întâmple asta. Cuvintele îmi sunau cunoscut. Erau exact aceleaşi cuvinte pe care Rebecca le spusese cu multă vreme în urmă, după ce părinţii noştri fuseseră ucişi, iar autorităţile încercaseră să mă ducă la orfelinat.

Simmee se uită din nou înspre uşă.

– Ce să le spun?

– Adevărul, am răspuns eu. Spune doar adevărul. M-am aplecat în faţă, bătând-o uşor pe braţ. Nu tu vei avea probleme, am spus eu.

Se uită peste mine înspre uşă şi m-am întors când doi poliţişti, un bărbat şi o femeie, intrară în salon. M-am ridicat să îi salut, punându-mi mâna pe piciorul lui Simmee prin pătură, şi am simţit cum un curent de nelinişte îi străbătea trupul.

Bărbatul se prezentă şi îşi prezentă colega, stând la capătul patului lui Simmee.

– Nu am făcut nimic rău, spuse Simmee în secunda în care bărbatul închise gura, iar eu vedeam cum îi umblă mintea. Nu ştia dacă fusese greşit să îl părăsească pe Tully. Dacă era greşit că trăise cu el fără să fie căsătoriţi. Dacă era greşit că avusese un copil cu Jackson. Dacă era greşit că fugise de la Last Run. Era speriată şi încerca să se asigure din toate privinţele.

I-am zâmbit, aşezându-mă din nou.

– Domnii ştiu asta, Simmee. M-am aplecat către ea. Ascultă-mă. Toată lumea e de partea ta, am spus, atât pentru poliţişti, cât şi pentru ea. Toată lumea vrea doar ca tu şi copilul – Jack – să fiţi în siguranţă şi sănătoşi.

– Aşa este, doamnă, spuse femeia în uniformă. Îi uitasem deja numele şi nu îi puteam citi ecusonul de unde stăteam. Făcu semn din cap înspre mine. Însă doamna doctor Ward ne-a spus despre prietenul dumneavoastră şi că se pare că a ucis doi oameni, aşa că trebuie să vă punem câteva întrebări despre el.

Simmee se uită la mine, iar eu am încuviinţat din cap.

– Spune-le tot ce mi-ai spus mie, am îndemnat-o. Spune-le adevărul şi totul va fi bine.

Aşa făcu, cu o voce mai moale şi mai timidă decât auzisem până atunci. Le dădu informaţii pe care mie nu mi le spusese. Numele de familie al lui Tully era Thompson, spunea ea şi, abia atunci, mi-am dat seama că nu cunoşteam nici numele ei de familie. Era Blake. Cealaltă persoană pe care o omorâse Tully era fosta lui iubită. Numele său era Kelly şi locuiseră împreună în Myrtle Beach.

– Mi-a spus că a sufocat-o în parcarea de la Wal-Mart, spuse ea, şi că

pe Jackson l-a omorât cu o… Glasul i se stinse, iar faţa i se schimonosi. Suferinţa ei era greu de privit. Iraţional, mi-am dorit brusc să nu fi chemat poliţia.

– Cu ce, domnişoară? întrebă femeia.

– Cu o sapă.

Simmee îşi puse mâna la gură.

– Când au avut loc aceste presupuse crime? întrebă bărbatul.

– Ce înseamnă presupuse?

– Ţi-a spus Tully când a ucis-o pe fosta lui iubită? am întrebat eu. Mi-era teamă că dacă poliţistul i-ar fi explicat ce înseamnă presupus, Simmee avea să se sperie că nu o credeau.

– Cândva înainte să îl cunosc eu, deci acum peste trei ani, spuse ea. Iar pe Jackson, acum două-trei luni.

– Tully a avut motiv să îl omoare pe domnul Harnett? întrebă bărbatul.

Simmee se uită la mine, iar eu am dat să-i explic ce era un motiv, dar mi-am dat seama că înţelesese. Îi era teamă de răspunsuri. Trase aer în piept şi răsuflă hotărât.

– Eu, spuse ea. Eu am fost motivul. Îi iubeam pe Jackson şi ne-am făcut planuri să plecăm împreună de la Last Run, pentru că Tully era rău cu mine. Dar am făcut o mare greşeală.

Închise ochii şi i se formă o cută între sprâncene, din cauza a ceea ce îşi amintea. Nici unul dintre noi nu am grăbit-o. Am aşteptat, iar când deschise din nou ochii, erau uscaţi, dar plini de mânie.

– Jackson a venit într-o dimineaţă devreme ca să meargă cu Tully la pescuit. Tully era pe afară… nu ştiu ce făcea, ceva pe la găini, cred. Eu şi Jackson eram în bucătărie şi m-a sărutat. În treacăt. Tully era în uşă şi ne-a văzut. A început să ţipe, ieşindu-şi din minţi. Eu şi Jackson am spus că era doar un sărut prietenesc şi, într-un final, Tully s-a potolit, ca şi cum ne-ar fi crezut. Se uită din nou la mine. Chiar am crezut că ne crezuse, spuse ea. Apoi au plecat împreună la pescuit, dar, câteva minute mai târziu, Tully s-a întors. Mi-a zis că îi spusese lui Jackson că uitase ceva. Ceea ce uitase era să mă lovească cu patul puştii. Îşi atinse sprânceana. Apoi a plecat şi l-a ucis pe Jackson cu o sapă.

– De unde ştii asta? întrebă bărbatul.

– El mi-a spus. S-a prefăcut în faţa mamei lui Jackson că avusese un accident, dar mie mi-a spus adevărul şi a spus că, dacă nu sunt cuminte, avea să mă omoare şi pe mine. Mărise pasul, se grăbea acum să povestească. Atunci mi-a spus despre fată. Kelly. Cum o omorâse pentru că îl căutaţi cu toţii – făcu semn cu capul înspre poliţişti – dar că nu aveaţi să îl prindeţi niciodată. Nu ştiam ce să fac. M-am gândit să merg la Larry şi să-i povestesc tot…

– Larry este fratele lui Jackson din Ruskin, am spus eu.

– Dar lui Larry nu îi place de mine, spuse Simmee. Îi place de Tully şi am ştiut că avea să îi spună lui Tully, iar apoi Tully avea să mă găsească şi să mă omoare. Apoi a început din nou să se poarte frumos cu mine, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Continua să îmi spună cât de mult mă iubea şi eu eram foarte speriată, aşa că m-am prefăcut că îl iubesc şi eu.

– Jackson Harnett este tatăl copilului? întrebă femeia direct.

Simmee ezită şi mi-am dat seamă că îi era teamă că un răspuns greşit avea să o coste copilul.

– E în ordine, am spus eu, deşi mă deranja întrebarea. Nu vedeam ce relevanţă avea.

O asistentă alese acel moment pentru a aduce copilul în salon. Plângea, iar acel scâncet ritmat îmi făcea întotdeauna pieptul să doară de poftă.

– Oh, spuse asistenta când văzu poliţiştii. Vreţi să îl aduc mai târziu?

– Nu, acum!

Simmee se întindea deja spre pătuţul din plastic transparent şi nu m-am putu abţine să nu zâmbesc. Nu îi păsa că paternitatea bebeluşului Jack era scrisă mare pe fruntea lui. Dorea doar să îl ţină în braţe.

– Să-i lăsăm puţin singuri, le-am spus eu celor doi şi mă urmară pe hol.

Eu şi femeia – sergent Rice, după cum era scris pe ecuson – am intrat în sala de aşteptare, iar bărbatul rămase în urmă, dând un telefon. Câteva minute mai târziu, ni se alătură în colţul unde ne aşezaserăm, departe de ochii curioşi ai celorlalţi vizitatori.

Îi făcu semn cu capul partenerei sale.

– Povestea ei e adevărată, spuse el.

– Ce înseamnă asta? am întrebat eu.

Se uită la carneţelul pe care îl ţinea în poală.

– Kelly Angelman a fost strangulată într-o parcare de la Wal-Mart în Myrtle Beach, în urmă cu trei ani şi jumătate. Tipul cu care se vedea spunea că fostul ei iubit era mai mult ca sigur făptaşul şi se potriveşte cu descrierea dumneavoastră a lui Tully. Numele lui Tully e fals, dar nu în totalitate. Este Braden Thomas Tullman şi îşi spunea Braden pe atunci. Am trimis o echipă la Last Run Shelter chiar acum.

Mă gândeam unde s-ar putea ascunde Tully la Last Run şi, brusc, mi s-a făcut teamă pentru Lady Alice.

– Mama lui Jackson Harnett e acolo, am spus eu. E singura care mai stă pe insulă. Vă rog să vă asiguraţi că nu-i face rău. Lady Alice avea să fie atât de derutată. Şi, vă rog, i-ar putea cineva explica tot ce s-a întâmplat? De ce eu şi Simmee am dispărut? M-am gândit să adaug că „cineva trebuie să-i spună ce s-a întâmplat cu fiul ei”, dar nu am făcut-o. Avea să afle adevărul destul de curând.

– Cred că avem suficiente informaţii de la domnişoara Blake pentru moment, spuse sergent Rice.

Mi-a dat cartea ei de vizită, şi i-am dat atât numărul Rebeccăi, cât şi pe al meu.

– Nu am un telefon mobil acum, am spus eu. O să fac rost de unul cât de curând.

Ştiam însă, întorcându-mă spre salonul lui Simmee, că înlocuirea telefonului avea să fie printre ultimele lucruri pe lista foarte lungă de lucruri pe care le aveam de făcut.

capitolul 45

Rebecca

– Nu părea înspăimântată, spuse Rebecca în timp ce maşina se hurduca peste gropile de pe Şoseaua 17.

– Ştie că e în siguranţă acum, îi răspunse Adam, şi ştie că suntem pe drum.

Erau încă în stare de şoc. Căutaseră cu disperare o maşină. Dorothea dăduse câteva telefoane şi, în cele din urmă, descoperise că Honda cea veche, parcată lângă şcoală, aparţinea unuia dintre voluntari, un văduv în vârstă de şaptezeci de ani, emoţionat până la lacrimi când auzi povestea.

– Ţineţi-o atât cât vă trebuie, spuse el, punând cheile în mâna lui Adam.

Raniţa lui Adam era pe bancheta din spate şi conţinea tot ce adusese la Wilmington cu el. Rebecca ştiu că nu avea să se mai întoarcă la şcoală. Totul avea să se schimbe din nou.

– Cum o să ajungeţi acasă din Fayetteville? întrebă ea.

Simţea un nod în gât şi abia vorbea.

– O să sun la o companie de închiriat limuzine, spuse el, iar ea îşi dădu seama că se gândise deja la asta. Plănuise totul. Nu ştiu prin ce a trecut, dar sunt sigur că va avea nevoie de confort.

– Aşa e, spuse ea.

Se uită la peisajul rural ce li se aşternea înainte, de fiecare parte a drumului, şi se gândea cum, cu doar câteva ore înainte, aproape că se culcase cu el. Fuseseră atât de aproape. Se uită la el acum, expirând.

– Bine că nu am…

– Serios, spuse el, înainte ca ea să termine propoziţia. Apoi se uită la ea, întinzându-se şi atingându-i mâna. Însemni atât de mult pentru mine, Bec.

Nu putu vorbi, dar reuşi să încuviinţeze din cap.

– Te simţi bine? întrebă el.

– Sunt bine.

Adam îşi puse mâna din nou pe volan.

– Ce nebune au fost ultimele săptămâni, nu-i aşa?

Rămaseră din nou în tăcere, Adam depăşind limita de viteză, acum că ajunseseră pe un drum bun. Rebecca îşi imagină părul blond al Mayei. Albastrul de neghină al ochilor ei. Felul în care îşi înclina puţin capul într-o parte în timp ce asculta, cu atenţie, ce avea de spus cineva. Şi Rebecca voia să plece de la Wilmington. Voia să petreacă timp cu sora ei, dar trebuia să rămână la şcoală până când se găseau înlocuitori pentru ea şi Adam. În plus, voia puţin timp pentru sine. Trebuia să-şi şteargă din minte ultimele săptămâni, cu toate fanteziile, şi poftele, şi nebunia lor.

La fel cum făcuse în ambulanţă cu câteva zile în urmă, se uită la chipul lui Adam în timp ce conducea. Era pierdut în propriile gânduri, iar ea vedea cum un zâmbet îi face colţurile gurii să se ridice. Simţi o durere săgetându-i inima.

Era posibil să simţi două emoţii conflictuale în acelaşi timp, îşi dădu ea seama. Amintindu-şi de apelul Mayei şi de viaţa din vocea ei, se umplu de bucurie. Privindu-l pe Adam însă, cu acel zâmbet pe faţă, gândindu-se la reunirea cu soţia sa, suferea până în măduva oaselor. Apropierea pe care o împărtăşiseră. Speranţa pe care îşi permisese să o simtă cu privire la un viitor alături de el. Va trebui să pretindă că nu existaseră niciodată.

Erau bucurii şi tristeţi ce nu puteau fi măsurate. Avea să savureze bucuria şi să lase tristeţea deoparte, se gândi ea, ştergând lacrima care îi ardea colţul ochiului. Adam nu fusese nici o clipă al ei.

Maya, însă. Maya avea să fie pentru totdeauna sora ei.

capitolul 46

Maya

– Doamna de la poliţie a fost amabilă.

Simmee zâmbea acum, uşurarea ei fiind, parcă, palpabilă în atmosfera salonului de spital. Alăptase copilul, dar îl ţinea încă în braţe. Nu se putea sătura de el şi era ca şi cum s-ar fi temut că, dacă îl pune în pătuţ, alături de patul ei, cineva avea să i-l ia pentru totdeauna.

– Ei sunt de partea ta, am spus eu.

– Da, aprobă ea.

Colega sa de salon avea vizitatori şi, de dincolo de draperie, auzeam nişte voci vesele, vorbind în spaniolă.

– Chiar e spaniolă adevărată? mă întrebă în şoaptă Simmee şi mi-am dat seama că probabil nu întâlnise niciodată pe cineva care să vorbească spaniolă.

– A-ha, am încuviinţat eu.

– Am auzit vorbindu-se spaniolă la televizor, spuse ea. Unii dintre ei vorbeau spaniolă şi engleză. Trebuie să fie foarte deştepţi.

Am zâmbit.

– Poţi să înveţi spaniolă într-o zi, dacă vrei, am zis eu.

– Eu?!

Pe faţa ei se citea un amestec de neîncredere şi speranţă. Trebuia să am grijă să nu permit propriilor mele speranţe pentru ea să ridice aşteptări imposibile. Trebuia să lucreze la altele înainte. Dar avea potenţial. Nu avea nici o idee unde putea ajunge. Ştiam doar că voiam să ajungă într-un loc minunat.

– Maya!

Rebecca şi Adam dădură buzna în salon, iar eu m-am ridicat în picioare, zâmbind larg şi întinzând braţele. Rebecca fu prima care

ajunse la mine, îmbrăţişându-mă strâns. Plânse, proptită de gâtul meu. Nu îmi aminteam să o mai fi văzut-o plângând astfel până atunci. Îmbrăţişarea lui Adam, când Rebecca îmi dădu drumul în cele din urmă, fu mai tăcută, mai strânsă, mai intensă. I-am simţit braţul în jurul meu ca pe o coardă de oţel. Părea să nu poată vorbi.

– Sunt bine, l-am liniştit eu. Sunt bine.

Se dădu la o parte, într-un târziu, cu ochii umezi şi mâna neclintită pe braţul meu, de parcă nu avea de gând să rişte să mă piardă din nou. I-am zâmbit. I-am zâmbit şi surorii mele.

Apoi m-am întors înspre Simmee, care încă nu-i dăduse drumul lui Jack.

– Adam, Rebecca, aş vrea să v-o prezint pe Simmee Blake. Ea a avut grijă de mine în ultimele săptămâni.

– Am avut grijă una de alta, mă corectă Simmee.

Rebecca se apropie de pat şi întinse mâna.

– Mulţumesc, Simmee, spuse ea. Înţeleg că ai avut parte de o adevărată aventură azi, îi spuse, făcând semn cu capul către Jack.

La telefon, le povestisem ei şi lui Adam în linii mari: o ajutasem pe Simmee să nască şi apoi am fugit de soţul ei abuziv cu o barcă. Nu avusesem timp să le spun altceva.

– Aşa este, doamnă, încuviinţă Simmee. Se poate spune aşa.

Adam îi făcu semn cu capul, ţinându-mă încă de braţ.

– Haide să mergem la bufet să povestim, spuse el.

– Bine, am încuviinţat eu, dar am văzut privirea alarmată a lui Simmee. Mă întorc, am spus eu. Dă-mi voie să îl pun pe Jack în pătuţ, iar tu încearcă să dormi, te rog. Eşti epuizată.

Se uită spre copil, apoi dădu din cap, fără tragere de inimă. L-am luat din braţele ei şi l-am aşezat, cu grijă, în pătuţ, împingându-l mai aproape de ea, ca să îl poată atinge. Ştiam că îi era prea teamă ca să închidă ochii. Îi era teamă că are să dispară dacă nu îl păzea.

– Dormi, scumpo, dormi, am îndemnat-o eu. Mă întorc curând.

La bufet, Adam a cumpărat cafea pentru el şi Rebecca şi, după ce am pomenit că nu mâncasem nimic toată ziua, îmi comandă un sendviş cu salată de ton. Le-am povestit totul: amintirile vagi despre accident, povestea lui Tully despre cum mă salvase, rănile suferite, Lady Alice, Simmee care mă îngrijise în primele câteva zile, barca ascunsă şi fuga noastră de acolo.

Adam îşi mută scaunul chiar lângă mine în timp ce povesteam, ţinându-mă de mână. De peste masă, Rebecca se tot întindea să mă atingă şi ea, de parcă voia să se asigure că nu eram o fantomă. Am încercat să atenuez oroarea suferinţei mele pentru că îmi dădeam seama că şi ei suferiseră cel puţin la fel de mult ca şi mine, dacă nu chiar mai mult. Crezuseră că am murit. Am încercat, dar nu am reuşit să îmi imaginez cum trebuie să fi fost aceste zile pentru ei.

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea, spuse Adam. Îmi pare rău că te-am şantajat să vii. Nu am să mă iert niciodată pentru asta.

– Adam, am spus eu, emoţionată şi cutremurată, în acelaşi timp, de tonul său melodramatic. Îţi jur că acum sunt bine.

– Eu şi Rebecca am vorbit pe drum încoace, spuse el. Ea trebuie să se întoarcă la Wilmington, dar eu voi chema o limuzină să te ducă direct acasă la Raleigh. Zâmbi. Cum sună asta?

– Oh, am zis eu. Mi-o luase mult înainte, într-o direcţie pe care eu nici măcar nu o luasem în considerare. Nu mă gândeam să merg acasă încă, oricât mi-aş fi dorit. O ţin pe Simmee peste noapte aici şi m-am gândit la o cameră de hotel în apropiere. Apoi am adăugat, ca şi cum doar ce mă gândisem: Rămâi cu mine?

– Nu vrei să ajungi cât mai repede acasă? Adam păru surprins.

– Ce se va întâmpla cu ea? întrebă Rebecca. Cu fata? Simmee? Are doar şaptesprezece ani, nu-i aşa? Se ocupă serviciile de asistenţă socială?

Am tras aer adânc în piept. Ceea ce era atât de clar în mintea mea, nu avea să fie la fel de clar şi în minţile lor.

– M-am apropiat foarte mult de ea, am spus eu. Aş vrea să vină acasă cu mine. M-am uitat la Adam. Cu noi. Am vorbit cu cei de la Protecţia Copilului. Nu pot permite să ajungă la orfelinat.

Nici unul dintre ei nu spuse nimic. Aveam sentimentul că voiau să se

uite unul la altul, dar, în schimb, continuau să se uite la mine.

– Au case speciale pentru mamele adolescente şi copiii lor, spuse Rebecca în cele din urmă. Suna de parcă vorbea cu un copil de zece ani. Asta ar fi cel mai bine pentru ea.

– Nu vreau să ajungă într-un astfel de loc. M-am uitat la soţul meu. Ştiu că îţi cer enorm, Adam, am spus. Tu ţi-ai dorit soţia înapoi, nu soţia şi o adolescentă cu un copil. Am râs. Dar este foarte important pentru mine.

– O cunoşti doar de două săptămâni, se încruntă Adam.

– Multe se pot întâmpla în două săptămâni, am spus. Toate celulele din corp ţi se pot rearanja în două săptămâni, m-am gândit eu. Te puteau face din slab, puternic. Mi-am amintit cum Tully ridica arma când eu şi Simmee eram pe apă în acea dimineaţă. Nici măcar nu mă ferisem. Mă gândisem doar că trebuie să îi duc pe Simmee şi copilul departe de el. Ştiu că e greu pentru tine să înţelegi cât de importantă a devenit pentru mine, am spus eu, dar aşa este.

– Bine, dar e ridicol să se mute la tine acasă. Rebecca clătina din cap, de parcă mi-aş fi pierdut minţile. Nu cred că înţelegi ce a însemnat asta pentru tine şi Adam, spuse ea. Ştiu că nici pentru tine nu a fost uşor, dar am crezut că ai murit, Maya şi cred că e… cred că eşti foarte egoistă.

Adam îşi puse mâna pe braţul Rebeccăi.

– E în ordine, e în ordine, îi spuse el, aproape şoptit, iar eu am reuşit să văd o părticică din lumea lor din ultimele săptămâni.

Fuseseră acolo unul pentru celălalt, împărtăşind grijile şi durerea. Fuseseră întotdeauna apropiaţi; acum erau şi mai apropiaţi. Stând alături de ei, m-am simţit brusc ca o intrusă, dar era în regulă. Eram bucuroasă că se avuseseră unul pe altul. Că nici unul nu a trebuit să treacă prin asta singur.

– Uite, îmi spuse Adam. O să vorbesc cu cei de la Protecţia Copilului, bine? O să mă asigur că e în siguranţă şi că ajunge într-un loc unde va beneficia de îngrijirea de care are nevoie şi unde să poată învăţa cum să aibă grijă de copil şi…

– Adam, l-am întrerupt eu. Trebuie să fac asta. Şi nu doar pentru o zi sau două. O voi ajuta. Nu are pe nimeni. Poate Rebecca avea dreptate. Poate chiar eram egoistă. Dar ştiam ce vreau: nu mai voiam

tratamente de fertilitate. Nu mai voiam sarcini. Voiam să explorez alternativa adopţiei. Şi voiam să am grijă de Simmee atâta timp cât avea nevoie. Eram egoistă? Mi se părea că, în sfârşit, eram sinceră. Cu ei. Cu mine însămi.

Adam răsuflă frustrat.

– Vreau doar să fim împreună acum, Maya. Împreună acasă. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te împart cu un străin.

– Maya. Rebecca se aplecă spre mine, cu vocea mai blândă acum. Ai trecut prin multe. Înţeleg că eşti copleşită. Cred că ai nevoie de o pauză de la toate astea. Clătină din cap. Dumnezeu ştie ce impact a avut asupra ta accidentul. Apoi, să fii captivă pe o insulă cu un nebun. Crede-mă, scumpo. Nu e momentul potrivit să iei o astfel de decizie. Ai nevoie de odihnă, să te concentrezi pe recuperare.

Adam încuviinţă din cap.

– Eşti… Ştiu că nu e tocmai aceeaşi situaţie, dar ştii când cineva e răpit… după ce este găsit trebuie să fie deprogramat şi…

– Nu are nevoie să fie deprogramată, spuse Rebecca. Trebuie doar să…

– Ştiu că nu e cuvântul potrivit, o întrerupse Adam. Are nevoie de timp, atâta tot. Timp pentru a se reacomoda cu viaţa ei.

– Nu ar trebui nici să se întoarcă la lucru curând, adăugă Rebecca.

– Nici să nu te gândeşti, spuse Adam.

– Are nevoie de o vacanţă, spuse Rebecca.

– Nu de o vacanţă, zise Adam. Dar nici de muncă. Are nevoie să stea acasă cu mine şi cu Chauncey, până se simte din nou în siguranţă.

I-am ascultat năpustindu-se unul asupra celuilalt, vorbind despre mine ca şi cum nici măcar nu aş fi stat în faţa lor, încercând să mă repare. Încercând să mă transforme aşa cum le era lor mai convenabil. Acum chiar mă simţeam captivă – poate chiar mai mult decât la Last Run Shelter. Mă împingeau înapoi în vechiul meu rol. Sora mea protectoare. Soţul meu cu spirit de lider. Bărbatul care voia propriul copil, cu orice preţ. Oameni buni, amândoi. Dar în două săptămâni, eu lăsasem în urmă acel rol. Am zâmbind dându-mi seama de acest lucru.

– Ascultaţi, amândoi! am spus eu, atât de tare încât câţiva oameni de

la masă alăturată întoarseră privirea spre noi. Terminaţi cu persoana a treia. Sunt în viaţă şi sunt chiar aici.

Se uitară la mine ca şi cum abia atunci realizau acel lucru.

– Ştiu că amândoi mă iubiţi, am spus, dar ascultaţi ce spuneţi. În momentul acesta, sunt singura dintre noi trei care judecă. Sunt singura care ştie exact ce am nevoie.

– Dar nu ştii, spuse Adam. Dacă o aduci acasă pe fata aia…

– Ascultă-mă!

Cele două perechi de ochi căprui din faţa mea mă priviră, mari de uimire.

– Voi face asta. Voi avea grijă de Simmee. Şi mi-ar plăcea să mă sprijiniţi, dar o s-o fac cu sau fără ajutorul vostru. M-am uitat la Rebecca. Dintre toţi, tu ar trebui să înţelegi. Nici tu nu m-ai lăsat pe mine să ajung la orfelinat.

– Eşti sora mea. Este complet diferit.

M-am gândit la Simmee. Mi-am imaginat-o epuizată, pe patul din maternitate, cu o mână pe pătuţul copilului, fiindu-i teamă să îi dea drumul, chiar şi pentru o clipă.

– Ea… ea este sora mea. Fiica mea. Prietena mea. M-am uitat la Rebecca. Ştiu că încerci să ai grijă de mine, am zis. Dar am treizeci şi patru de ani. Nu mai sunt surioara care are nevoie să fie îngrijită. Nu am nevoie să mă protejezi. Dar fata aceea din spital? Ea are nevoie de mine.

Rebecca se întinse peste masă şi mă luă de mână.

– Te iubesc, spuse ea.

– Şi eu vă iubesc atât de mult, pe amândoi. Am strâns-o de mână, apoi i-am dat drumul. Dar am trăit într-o minciună. Toţi. M-am uitat la soţul meu. Mi-a fost atât de teamă să nu te pierd, încât am încercat să fiu cine nu sunt. Mi-am dorit şi eu un copil, Adam. Atât de mult. Dar mi-aş fi odihnit corpul şi… şi inima demult, dacă nu aş fi încercat atât de mult să te ţin lângă mine.

Adam se încruntă din nou.

– Maya…

– Şi Becca. Am vrut să îi povestesc că nu îi spusesem niciodată adevărul despre noaptea în care au fost ucişi părinţii noştri. Despre relaţia mea cu Zed. Despre avort. Dar nu era momentul. Acum trebuia să mă întorc la Simmee pentru că, în timp ce soţul şi sora mea îşi alimentau propriile temeri, temerile lui Simmee erau cele mai ancorate în realitate. Şi mi-am dat seama, fără surprindere, că eu nu aveam nici o temere.

epilog

Maya

Un an mai târziu

Din camera copilului, unde am urcat să iau elefantul de pluş al lui Jack, Norocosul, văd curtea din spate. Zidul verde, înfrunzit al copacilor înconjoară elipsa acoperită cu iarbă, unde am pus masa de picnic cu farfurii de hârtie şi pahare de plastic. Scaunele din mobila de peluză sunt presărate prin curte şi peste tot sunt lucruri pentru copii. Simmee şi-a invitat trei prietene, împreună cu copiii lor, pentru a sărbători prima aniversare a lui Jack cu noi, iar eu zâmbesc în timp ce o urmăresc pe una dintre ele cum îl alungă pe Chauncey de lângă geanta cu scutece. Chauncey cedează şi se plimbă pe lângă grătar, unde Rebecca se ocupă de hamburgeri şi de hotdog. O văd cum îi spune ceva câinelui. Îmi imaginez că îi spune că nu are nici o şansă să primească vreo bucăţică, dar ştiu că ochii mari, căprui, ai lui Chauncey o vor înmuia, mai devreme sau mai târziu.

Adam este uşor aplecat, ţinându-l pe Jack de mâini, în timp ce băieţelul se plimbă pe la marginea curţii, explorând grădina. Jack îşi dă capul pe spate ca să se uite la el, iar Adam îi dă drumul la o mână, arătând spre un crin. Cred că Jack va merge singur în vreo două săptămâni. E genul de copil în jurul căruia oamenii nu se pot abţine să nu gângurească. Are pielea de culoarea cafelei mele cu frişcă din fiecare dimineaţă şi ochii mari sunt chihlimbarii, dar zâmbetul său captivează pe toată lumea. E ceva în acel zâmbet care aminteşte de un drăcuşor împieliţat şi, oricât de greu a fost acest an pentru noi toţi, cred că Simmee va avea parte de ani şi mai grei cu băieţelul ei neastâmpărat.

Simmee îngenunchează lângă una dintre prietenele ei, jucându-se cu bebeluşul ei, dar îl urmăreşte pe Jack. Este o mamă supraprotectoare, dar cine o poate învinui? E înscrisă într-un program cu alte mame adolescente, inclusiv cele trei de la petrecerea lui Jack, unde învaţă cum să fie părinţi buni. E cu mult în faţa acestor fete în domeniul ăsta, dar mai are încă multe de învăţat despre viaţa în secolul douăzeci şi unu. Învaţă repede, însă. Adam i-a cumpărat un calculator ca să o ajute la teme, întrucât studiază pentru examenul educaţional general şi s-a prins cum funcţionează Facebook mai repede decât Adam, Rebecca şi cu mine la un loc. A început cu cercul ei restrâns de

prietene din grupurile pe care le frecventează, iar ieri mi-a spus că are peste o sută de prieteni, fapt care m-ar speria, dacă nu aş fi atât de mândră de ea. Adam i-a ţinut lecţii despre „cum să fie atentă pe internet" şi ştiu că a ascultat, pentru că a spus că nu vrea să îi apară numele adevărat acolo. Punct. Cred că încă mai are coşmaruri despre Tully, dar eu nu. Tully e o poveste încheiată.

Nimeni nu mai locuieşte acum la Last Run Shelter, sau cel puţin nu se ştie să mai locuiască cineva. Larry a convins-o în cele din urmă pe Lady Alice să se mute cu el şi familia lui. Nu ştiu cum a reuşit; ştiu doar că mă bucur. Am vizitat-o deja de două ori acasă la Larry. Lady Alice, Larry, soţia sa, Emma Lorraine, şi cei doi fii adolescenţi sunt familia lui Jack şi îi acceptă, fiecare în felul său, pe Simmee şi copilul său. Lady Alice, desigur, îşi iubeşte la nebunie nepotul.

O aud pe Rebecca strigând înspre Simmee şi prietenele ei, iar fetele încep să se ridice, adunându-şi copiii şi îndreptându-se către grătar. Presupun că hamburgerii sunt gata. Îl iau pe Norocosul din pătuţul lui Jack şi mă îndrept către trepte.

La scurt timp după întoarcerea mea de la Last Run Shelter, eu şi Rebecca ne-am spus adevărul despre noaptea în care au fost ucişi părinţii noştri, cu douăzeci de ani prea târziu pentru a ne putea feri de vina secretelor noastre separate. Îmi fusese teamă că avea să mă învinuiască pe mine dacă ar fi ştiut ce rol jucasem, iar ei îi fusese teamă că aveam să o învinuiesc din acelaşi motiv.

– Amândouă suntem de vină, spuse ea, când am terminat fiecare de mărturisit.

Însă eu am clătinat din cap, amintindu-mi cuvintele pe care mi le spusese Simmee când îi povestisem.

– Nici una dintre noi nu a fost de vină, am spus eu. Nu noi am apăsat pe trăgaci.

Săptămâna trecută, Rebecca şi Adam mi-au spus că aşteaptă un copil în mai. Ştiu că nu le-a fost uşor să îmi spună, la fel cum se întâmplase şi în februarie, când mi-au spus cât de apropiaţi deveniseră în timpul cât fusesem dispărută, la fel ca în aprilie, când mi-au spus că se căsătoresc. Când mi-au spus despre relaţia lor, eu şi Adam eram deja separaţi de două luni, o despărţire atât de amiabilă pe cât este posibil în astfel de situaţii. Simmee şi-a făcut griji că ea ar fi fost cauza despărţirii, dar am asigurat-o că s-ar fi întâmplat indiferent dacă ar fi stat cu noi sau nu. Eu şi Adam ne doream lucruri diferite. Era totodată

foarte simplu şi foarte complex. Mă bucur pentru el şi Rebecca şi, acum că am pornit procesul de adopţie al unei fetiţe din Ethiopia de una singură, cred că, în sfârşit, mă cred. Pentru prima dată de la moartea părinţilor mei, simt că fac parte dintr-o familie adevărată.

Aşa că, pentru o scurtă perioadă de timp, am format un triunghi, pe care eu nu îl conştientizasem absolut deloc. Sora mea, soţul meu şi cu mine. Acum triunghiul devenise un cerc, iar un cerc poate cuprinde mult mai multe. Ne poate cuprinde nu doar pe noi trei, ci şi o tânără cu copilul ei, şi se va extinde, pentru a cuprinde toţi copiii care ar mai urma şi orice bărbat ar mai apărea în mijlocul nostru. Orice prieteni.

Fiecare familie are o poveste, şi mie îmi place faptul că aceste poveşti sunt gravate în nisip, nu în piatră. În felul acesta, le putem schimba. Putem îngropa minciunile şi să acceptăm adevărul.

Şi putem merge mai departe.

mulţumiri

Ca de obicei, datorez cele mai multe mulţumiri jumătăţii mele, John Pagliuca. Nu cred că John mi-a spus vreodată „Putem vorbi despre asta mai târziu?” când aveam nevoie să gândesc cu voce tare legat de povestea mea. Mulţumesc, John, pentru tot ce faci ca să mă ajuţi să scriu.

În timp ce mă documentam pentru carte, am dat peste un articol al unui medic de la camera de gardă, Hemant Vankawala, în care descria experienţele sale de lucru cu persoanele evacuate pe aeroportul din New Orleans, în urma uraganului Katrina. Dr. Vankawala a devenit amabilul meu expert în probleme de medicină în situaţii de urgenţă şi nu ştiu cum aş fi putut scrie despre organizaţia fictivă DIDA fără el. Alţi consultanţi din punct de vedere medical au fost Marti Porter, R.N., şi medicul de pe ambulanţă Cass Topinka. Mulţumesc tuturor atât pentru că aţi fost atât de generoşi, oferindu-mi timpul şi informaţiile voastre, cât şi pentru munca pe care o efectuaţi.

Pentru că m-au ajutat să învăţ despre locul desfăşurării poveştii mele, le mulţumesc lui Glen Pierce, Sterling Bryson, Tori Jones, Kim Hennes, Dave şi Elizabeth Samuels, Bland Simpson, Dixie Browning şi Brooks Preik de la Two Sisters’ Bookery din Wilmington, NC.

Pentru inspiraţia numelui Last Run Shelter, mulţumesc cititorului fidel al blogului şi comentatorului meu, Margo Petrus. Gina Wys m-a ajutat să înţeleg cum e viaţa după un uragan. Dave Samuels m-a învăţat tot ce trebuie să ştiu despre elicoptere. Iar Vivian I. Vanove mi-a prezentat aeroportul din Wilmington.

Pentru diversele lor contribuţii, le mulţumesc lui Nellie Mae Batson, Gabe Bowne, Lynnette Jahr, Julie Kibler, Mary Kilchenstein, Ann Longrie, Melinda Smith, Betty Sullivan, Kathy Williamson şi Juliei Burney-Witherspoon şi organizaţiei sale, www.cops-n-kids.org.

Pentru ideile foarte folositoare, şi sprijinul general, şi prietenia lor, le sunt recunoscătoare celorlalţi şase membri ai „Weymouth Seven”: Mary Kay Andrews, Margaret Maron, Katy Munger, Sarah Shaber, Alexandra Sokoloff şi Brenda Witchger.

Pentru remarcile lor nepreţuite şi pentru că mi-au fost întotdeauna alături, le mulţumesc redactorului meu, Susan Swinwood şi agentei mele Susan Ginsburg.

Şi, în sfârşit, îi mulţumesc lui Denise Gibbs, care m-a ajutat în nenumărate privinţe. Eşti cea mai tare!

Table of Contents

Table of Contents